ELISABETH
NAUGHTON
AȘTEAPTĂ-MĂ
Bestseller
New York Times
USA Today

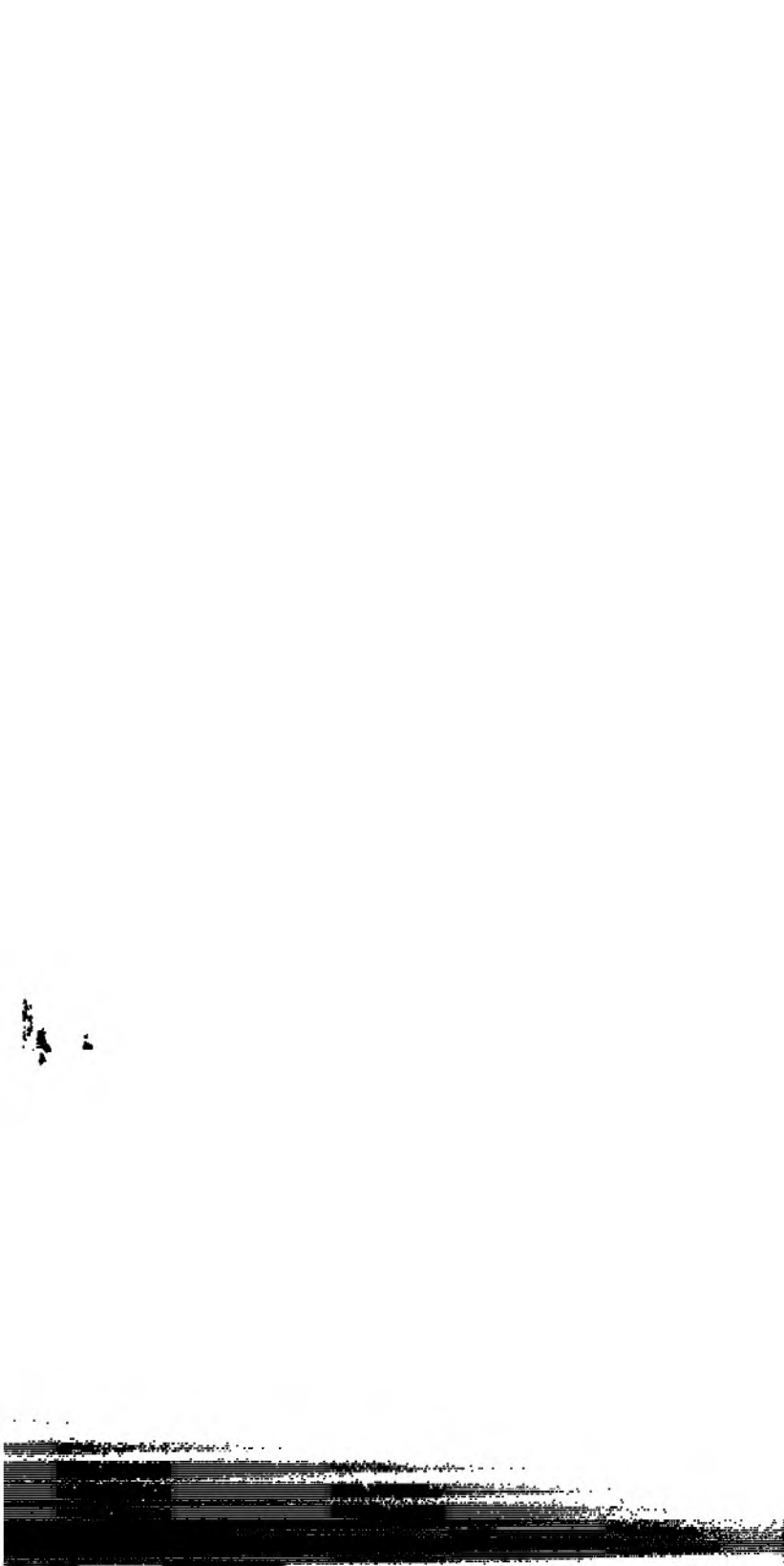

Wait for Me
Elisabeth Naughton
Copyright © 2011 Elisabeth Naughton

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Aşteaptă-mă
Elisabeth Naughton
Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Aşteaptă-mă / Elisabeth Naughton; trad.: Andreea Şeler, Oana Barbelian. – Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-525-8
I. Şeler, Andreea (trad.)
II. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELISABETH NAUGHTON

Aşteaptă-mă

Traducere din limba engleză
Andreea Şeler
Oana Barbelian

Lira

Pentru toți cititorii, tineri sau în vârstă,
care cred în a doua șansă

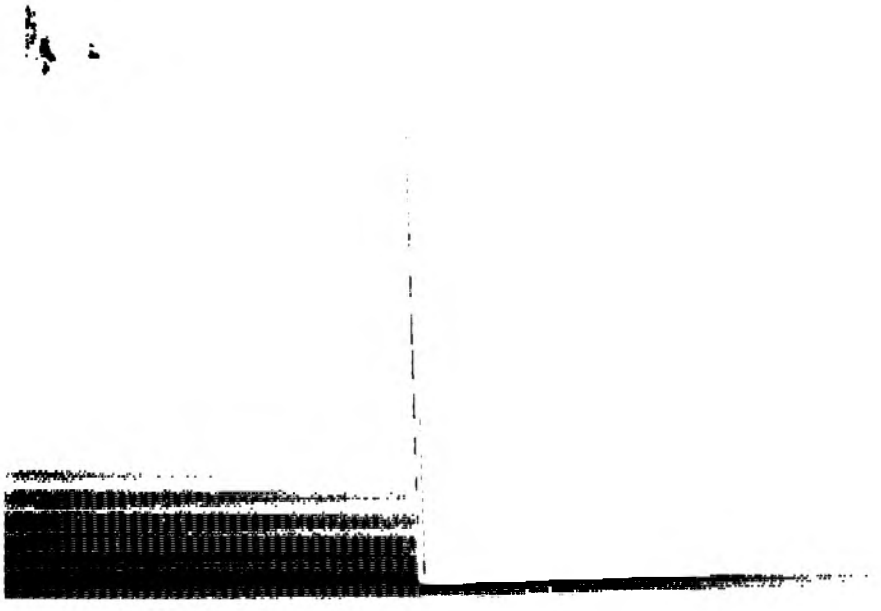

capitolul 1

Chinul era una, şi cu totul alta agonia asta pură, ca şi cum cineva i-ar fi smuls unghiile din carne cu un cleşte. În momentul de faţă, Kate Alexander avea parte de aceasta din urmă. Sau cel puţin aşa i se părea.

Strângea din dinţi şi încerca să se gândească la orice altceva în afară de pelicula de sudoare care îi acoperea pielea, de plafonul aflat mult prea aproape de faţa ei, de faptul că abia dacă putea respira în cutia asta înghesuită, un adevărat coşmar pentru un claustrofob. Dar fără succes. Singurul gând care i se rostogolea în minte era că, dacă nu reuşea să iasă de aici repede, avea să facă o criză de isterie în faţa tehnicianului aflat dincolo de suprafaţa de sticlă din stânga ei.

– Încă un pic, Kate.

Minunat. Splendid. Exact ce voia să audă. Ştia că nu trebuia să se mişte – asta nu ar fi făcut altceva decât să-i prelungească suferinţa –, însă oricum dura mai mult decât era normal pentru o simplă analiză. Ce naiba făcea acolo, dădea o petrecere?

Răbdarea nu fusese niciodată punctul ei forte. Doctorii îi spuseseră că, cel mai probabil, tocmai asta o făcuse să revină la viaţă – faptul că renunţase să aştepte ca lumina să devină mai intensă şi, pur şi simplu, se întorsese printre cei vii doar pentru că nu-şi putea struni nerăbdarea. Kate nu era deloc convinsă că lucrurile stăteau aşa – ea nu-şi amintea de nici o lumină. De fapt, nu-şi amintea mai nimic. Dar, mulţumită personalului competent de la Centrul Medical Universitar Baylor din Dallas, Texas, nu fusese „moartă" decât nouăzeci de secunde. Nouăzeci de secunde care-i schimbaseră viaţa pentru totdeauna.

Nu avea nici o amintire legată de accidentul care-i transformase Mercedesul elegant într-un morman

de metal contorsionat. Sau de celălalt şofer, care fugise de la faţa locului, în timp ce ea zăcea pe asfaltul rece, luptându-se să rămână în viaţă. Nu-şi amintea nimic despre viaţa pe care o dusese înainte de accident. Absolut nimic. Însă în ziua aceea învăţase un lucru foarte important: pe lumea asta există lucruri pentru care merită să lupţi.

Gândurile i se îndreptară către Jake, către aniversarea lor şi către cina specială pe care o planificase. Şapte ani... Nu-i venea să creadă că trecuse atât. În multe privinţe, avea impresia că abia dacă-l cunoştea. Ultimele optsprezece luni fuseseră un haos de analize peste analize, la care se adăugaseră adaptarea la viaţa în Houston şi eforturile de a-şi cunoaşte din nou soţul şi prietenii. El îi spusese că nu era vorba decât despre un efect secundar al accidentului, unul peste care aveau să treacă împreună. Numai că... el era plecat atât de des în interes de serviciu, încât i se părea că toată etapa asta de reacomodare o parcurgea mai mult singură. Ar fi vrut să ofteze, dar ştia că nu ar fi fost indicat. Bun, cariera însemna foarte mult pentru el. Îi plăcea la nebunie ce făcea. N-avea cum să nu-i admire această pasiune. Şi ce dacă mariajul lor nu era nicidecum perfect? Nimeni nu avea o căsnicie perfectă. Dar ea primise o a doua şansă. Şi avea de gând să profite de ea la maximum.

În sinea ei, scoase un strigăt de bucurie când aparatul bâzâi din nou şi patul începu să se retragă din tunel. Gata. În sfârşit. Douăzeci de minute de iad. Şi, la urma urmei, nici nu fusese cazul să se ia de tehnician. Gândul ăsta o făcu să surâdă.

Tehnicianul ieşi din camera de control şi desfăcu legăturile care-i imobilizau capul şi umerii.

– N-a fost chiar aşa rău! Cum vă simţiţi?

Kate se ridică în capul oaselor şi îşi frecă puţin cicatricea lungă care-i brăzda zona tâmplei.

– Ca o sardea.

Bărbatul chicoti.

– Da, mulţi pacienţi spun asta. Va trebui să mai rămâneţi pe-aici până analizăm imaginile şi ne convingem că avem tot ce ne trebuie.

Kate încuviinţă din cap, ştiind prea bine cum mergeau lucrurile. Mai trecuse prin asta, şi aveau să mai urmeze şi alte asemenea proceduri.

Se îmbrăcă, după care se duse în zona de aşteptare, unde pe ecranele televizoarelor pâlpâia o imagine desprinsă parcă dintr-un vis urât. Mai mulţi oameni se adunaseră în jurul celor trei aparate, holbându-se la ceea ce părea a fi o scenă de război. Flăcări şi vălătuci de fum, muget de sirene, lumini intermitente. Kate simţi frica mângâindu-i tot corpul cu degete de gheaţă, dar nu reuşi să-şi desprindă privirea de la ororile de acolo.

Camera de luat vederi se apropie de un avion prăbuşit. Pe burtiera care brăzda partea de jos a ecranului scria: „Ştiri de ultimă oră".

Accidentul a avut loc în jurul orei locale 10.45. Cursa 524, de la San Francisco spre Houston, s-a prăbuşit la scurt timp de la decolare. Ma torii declară că avionul a luat foc la doar câţiva metri de pistă. Reprezentanţii NTSB[1] au sosit la faţa locului, şi deja s-a demarat o anchetă. Estimările preliminarii arată că nu există supravieţuitori.

În momentul acela, lui Kate i se tăie răsuflarea, ca şi cum aerul i-ar fi rămas blocat în plămâni. Bâjbâi prin poşetă, cu o baretă tot alunecându-i de pe umăr în timp ce căuta înnebunită, printre chitanţe şi cele câteva fructe pe care le avea mereu la ea, în caz că i se făcea foame, biletul pe care i-l lăsase Jake. Acolo erau trecute numărul zborurilor şi numele hotelului unde era cazat pentru conferinţa din San Francisco.

– Kate? S-a întâmplat ceva?

Nu-şi ridică privirea să vadă cine vorbea cu ea. Nu se putea concentra. Şi cealaltă baretă a poşetei îi alunecă

[1] National Transportation Safety Board – Consiliul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor (n.tr.)

de pe umăr, astfel că se trezi cu geanta la picioare, izbindu-se de sol cu un bufnet sec. Se lăsă în genunchi, scotocind înnebunită printre lucrurile din ea, căutând biletul. Nu era cursa aceea. Nu putea să fie. Probabil Jake ateriza chiar acum, teafăr şi nevătămat. Avea să râdă în hohote când avea să îi spună cum îşi scăpase poşeta pe pardoseala de la spital.

– Kate? Ce s-a întâmplat? Ce cauţi?

Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că Gina, asistenta, o ajuta. Vederea îi era înceţoşată de lacrimi. Clătină din cap.

– Un bilet. Un bilet de la Jake. Trebuie să-l găsesc. Trebuie să...

– Îl găsim. Linişteşte-te. Trage aer în piept. Sunt convinsă că totul e în regulă.

Inspiră profund, după care expiră. Gina avea dreptate. Exagera. Jake era bine. Clipind des pentru a-şi alunga lacrimile, cercetă suprafaţa pardoselii şi identifică în final scrisul înclinat al lui Jake, pe o bucată de hârtie aflată chiar lângă mâna ei. O trase mai aproape cu degete tremurânde, ca să poată descifra ce scria:

Plecare: Houston–San Francisco, cursa nr. 1498
Întoarcere: San Francisco–Houston, cursa nr. 524

Hârtia îi scăpă printre degete. Totul se învârtea în jurul ei. Întunericul o prinse în ghearele sale.

Tomografia computerizată, cina festivă pentru care făcuse cumpărături mai devreme, ultimele optsprezece luni din viaţa ei i se învălmăşeau toate în spatele pleoapelor şi se amestecau cu vocea Ginei, acum estompată, care o striga parcă de la mare depărtare. Un singur lucru îşi păstrase logica. Nu-i mai rămăsese decât un singur gând clar.

Cursul vieţii ei tocmai cotise brusc, din nou. Iar de data aceasta moartea câştigase.

– Chiar trebuie să mănânci ceva.

Mindy, vecina de vizavi, puse cana cu ceai pe masa din bucătărie, chiar în faţa lui Kate, şi se aşeză pe scaunul

de lângă ea. Fără să se uite, Kate știa că trăsăturile acoperite cu pistrui ale lui Mindy erau posomorâte și îngrijorate. Aceasta efectiv îl adorase pe Jake. Toată lumea îl iubise. Nici unul dintre prietenii lor nu-i cunoștea schimbările bruște de dispoziție. Sau faptul că, în mod intenționat, era mai mult plecat. Sau că el și Kate se certau pe seama slujbei lui. Dar nici nu era cazul să afle toate acestea acum. Nimeni nu trebuia să afle.

– Mulțumesc. Cu degete nesigure, Kate cuprinse cana în palme, dornică să-i simtă cât mai mult căldura. Cred că o să mă ia greața dacă mai simt mirosul unei cafele.

Toată după-amiaza, până pe seară, fusese vizitată de tot felul de prieteni. Acesta era primul moment de liniște. Iar acum... acum se întreba de ce oare și-l dorise.

– Ceaiul ar trebui să te ajute să te relaxezi, zise Mindy, dându-și părul roșcat peste umăr. A fost o zi grea. Ce-ai zice de puțină supă?

Kate refuză cu o clătinare din cap. Mâncarea era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi. Oricum, dacă ar fi încercat să mănânce, stomacul i s-ar fi răzvrătit. Flutură din mână, clipind pentru a alunga lacrimile care stăteau să cadă. N-avea de gând să cedeze din nou. Nu acum. O să amâne plânsul pentru când rămânea numai ea. În dormitorul ăla mare în care se obișnuise atât de mult să doarmă singură.

– Nu mi-e foame. În încăpere se lăsă tăcerea. Kate știa că Mindy nu vedea cu ochi buni refuzul ei, dar avea alte o mie de lucruri pe cap. O, Doamne, Mindy... am atâtea de făcut.

Pe masă, mâna lui Mindy se strânse peste palma ei.

– Ai tot timpul să le rezolvi.

– Nu, dacă nu mă ocup acum de tot, o să înnebunesc. Se lăsă pe spătarul scaunului. Nu pot să rămân aici.

– Trebuie să lași să treacă un timp. Nu poți să iei hotărâri pripite în momentul de față.

– Nu. Casa asta a fost ideea lui. Să locuim aici... Ochii i se închiseră. El a luat toate deciziile importante din căsnicia noastră.

– Era soţul tău. Şi tu ai trecut prin atâtea în ultimul an şi jumătate, cu accidentul... Bineînţeles că el lua toate hotărârile. E şi normal, având în vedere problemele tale medicale.

Problemele ei medicale. Amnezia. Acesta fusese motivul invocat de Jake pentru tot. Pentru a-i administra banii, pentru a aranja lucrurile în aşa fel încât să nu fie niciodată singură, pentru a-i alege editura cu care să colaboreze.

Kate ar fi trebuit să insiste să aibă şi ea un cuvânt de spus. Ar fi trebuit să joace un rol mai important, să fie pregătită pentru o zi ca asta. Nu ştiuse nici măcar unde să-i caute poliţa de asigurare de viaţă.

Simţea o agitaţie în stomac şi înghiţi forţat, încercând să reprime gustul amar. Se aplecă, punându-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi capul în palme, şi îşi dădu seama că avea nevoie să se îndepărteze cât mai mult de casa asta. Simţise impulsul de a pleca în urmă cu mai multe luni, dar rămăsese datorită lui Jake. Pentru că viaţa ei era aici. Acum... acum nu ştia ce să mai creadă.

– Jake era cel care iubea Houstonul. Nu eu.

Îi zvâcnea capul. În seara asta n-avea să-şi ia calmantele. Nu când mintea îi era şi aşa în ceaţă.

– E casa ta, Kate. Nu poţi să pleci pur şi simplu. Aici e şi familia lui Jake...

De pe buzele lui Kate izbucni un râs plin de amărăciune.

– Jake n-a mai vorbit cu tatăl lui de mai bine de un an. Omul acela abia dacă-şi vede vreodată nepotul. Ăsta nu-i genul de familie pe care mi-aş dori-o pentru Reed.

După ea, decât aşa, era mai bine fără nici un fel de familie.

– Promite-mi numai că n-o să iei nici o hotărâre pripită, da? Te rog.

Ochii ei căprui cercetau cu îngrijorare chipul lui Kate. Mindy n-avea să înțeleagă. N-avea să înțeleagă cu adevărat despre ce era vorba, că acest sentiment cum că locul ei nu era aici apăruse de mai mult timp. Că o bântuise încă de la accident încoace. Iar seara asta nu era chiar cea mai potrivită pentru a discuta despre așa ceva cu ea.

Kate îi strânse mâna lui Mindy.

– Bineînțeles. Nu prea am mintea limpede în seara asta. Ridicându-se, duse cana neatinsă la chiuvetă. Trebuie să mă culc. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut azi. Nu știu cum aș fi putut să mă descurc fără tine.

Mindy se ridică de pe scaun și-și puse ambele mâini pe umerii lui Kate.

– O să fii în regulă în seara asta? Reed doarme deja, dar aș putea să-l iau la mine, dacă ai nevoie de ceva timp de una singură.

Kate își îndreptă privirea către scara care făcea legătura cu etajul, unde fiul ei de patru ani dormea profund, după care clătină din cap, în semn de refuz. Lui nu-i spusese încă nimic. Și nu voia ca el să afle de la vreunul dintre vecini.

– Nu, dar mulțumesc de grijă. Trebuie să fiu lângă el când se trezește. O să ne descurcăm noi.

– Nu uita că poți conta oricând pe mine, Kate. Dacă ai nevoie de ceva... sunt chiar vizavi.

– Mulțumesc.

Kate se forță să schițeze un zâmbet.

Îmbrățișând-o repede, Mindy porni spre partea din față a casei. Când auzi bufnetul ușii grele de mahon de la intrare, Kate se întoarse și cuprinse dintr-o privire casa goală. Era singură. Complet singură. Nici o mașină n-avea să oprească pe alee în miez de noapte. Jake n-avea să apară cu pași vioi pe ușă, scuzându-se că lipsise de la încă o cină. N-avea să-i mai vadă fața, n-avea să-i mai simtă brațele în jurul trupului ei. Nu conta că fusese un soț neglijent. Fusese soțul *ei*. Iar acum nu mai era. De-acum înainte, rămâneau doar ea și Reed.

Lăsă să-i scape un oftat printre buzele tremurânde. Reuși să-și înăbușe durerea care voia să se reverse din

nou peste ea. Chiar dacă era aproape miezul nopții, știa că avea să-i fie imposibil să doarmă, profund sau altfel.

Intrând în biroul lui Jake, își frecă brațele pentru a se încălzi, după care se trânti în fotoliul de la masa lui de lucru, lăsând pernele moi, tapițate cu piele, să-i aline mușchii dureroși. Își trecu ușor degetele tremurătoare peste suprafața de lemn întunecat din fața ei.

Cuprinse dintr-o privire întreaga încăpere. Unul dintre pereți era acoperit de o bibliotecă înaltă. De sus până jos, rafturile erau pline ochi cu cărți de medicină. De pe o latură a biroului în formă de L clipea ecranul computerului. Chiar în fața ei se afla o fotografie de-a lui Reed, zâmbind, scăldat în razele soarelui de vară. Camera lui Jake, lucrurile lui Jake. Ea nu intrase aici decât rareori, pentru că era spațiul lui personal. Cum stătea în fotoliul lui, în suflet i se strecură o senzație ciudată de stânjeneală. Aprinse veioza Tiffany de lângă telefon și trecu în revistă teancul de plicuri aflate pe colțul biroului lui. Această activitate îi îndreptă gândurile către formalitățile de care trebuia să se ocupe, reușind astfel să îi mai aline nervii încordați.

Facturi, un formular de reînnoire a abonamentului la o revistă de medicină, o scrisoare în care erau anunțați că ar fi câștigat zece milioane de dolari la loto. Aruncă mesajele publicitare în coșul de gunoi de lângă genunchiul ei și puse în două teancuri separate corespondența de lucru a lui Jake și cea personală, care-i privea pe amândoi.

Căută cuțitul pentru deschis plicurile în setul de birou, dar fără succes. Deschise un sertar și pipăi prin el, după care, negăsindu-l, și pe al doilea. Dădu de el abia în fundul celui de-al treilea sertar, alături de o altă scrisoare, nedeschisă. Kate clătină din cap, întristată și mai mult de o senzație de melancolie. Probabil că Reed le pusese acolo. Întotdeauna își băga nasul pe unde nu trebuia. Iar Jake se înfuria mereu ori de câte ori umbla prin lucrurile lui, mutându-le de colo-colo.

Dar acum nu mai trebuia să-şi facă nimeni griji pentru asta. Confruntată cu un val nou de tristeţe, deschise plicul cu pricina şi aruncă o privire pe factura din interior. Fruntea i se încreţi când îşi văzu numele trecut pe ea. Luă din nou plicul pe care tocmai îl tăiase. Pe el era trecută adresa lui Jake de la serviciu, dar în mod clar era vorba despre o factură emisă pentru perioada pe care o petrecuse ea în spital, după accident. La final apărea că încă mai datora o sumă de 10 000 de dolari. Jake îi spusese că poliţa ei de asigurase acoperise toate costurile. Cercetând mai atent, îşi dădu seama că nu era o factură de la spital, ci de la un sanatoriu.

Un sanatoriu? Era imposibil. Nu stătuse în spital decât o săptămână şi un pic. Patru zile în comă, la Terapie intensivă, şi încă trei până o mutaseră într-o rezervă normală, după care alte cinci la Chirurgie, cât se recuperase în urma rănilor suferite.

Se uită din nou la factură.

San Francisco.

Nu, nici asta nu se potrivea. Accidentul avusese loc lângă Dallas. Tocmai se întorcea de la o conferinţă de geologie care avusese loc în Fort Worth. Ziarul cu care lucra voia o relatare detaliată despre evenimentul respectiv. Nici nu fusese vreodată la San Francisco.

Şi perioada facturată era greşită. Era vorba despre mai mult de doi ani. Cu mâinile tremurânde, puse factura pe birou. Dintr-odată, i se făcu frig.

Dosarele cu documente medicale. Jake era foarte meticulos cu hârtiile importante.

Îşi întoarse fotoliul către dulapul cu dosare şi trecu repede prin diversele categorii, căutându-l pe cel pe care era trecut numele ei.

Nimic.

Trase repede al doilea sertar. Impozite, evaluări privind valoarea casei, reviste de medicină cu care colabora. Jake avea chiar şi un dosar cu toate notele pe care le primise în facultate. O dovadă clară a comportamentului lui obsesiv-compulsiv.

Dar unde erau dosarele ei?

Dintr-odată, își pierdu orice urmă de răbdare, cuprinsă de o senzație tulbure pe care nu voia să o admită. Deschise cu gesturi bruște al treilea sertar, răsuflând ușurată când descoperi dosarele cu documente medicale pentru Jake, Reed și pentru ea.

Da, acolo trebuia să fie. Era o încurcătură, vreun funcționar greșise și trimisese factura pe numele ei. Deschise dosarul pe birou și începu să răsfoiască teancul de formulare. O vizită la spital pentru copcile de care avusese nevoie când călcase pe un ciob, luna trecută. O factură de la stomatolog, din primăvara trecută, când avusese nevoie de o lucrare la un dinte. Scrisori medicale de la doctorul Reynolds, neurochirurgul la care mergea periodic, de la accident încoace. Formulare și evaluări care acopereau ultimele 18 luni ale vieții ei, după care se opreau.

Nici un document despre sarcină, nimic despre nașterea lui Reed. Nimic legat de perioada în care fusese internată la Baylor University Medical Center, după accident.

Trebuia să fie ceva în alte dosare. Puse separat, etichetate „Naștere" și „Accident". Închise bine sertarul și duse mâna către mânerul celui de jos. Dar acesta nu se clinti. Trase din nou, apoi își dădu seama că era încuiat.

Cotrobăi orbește prin sertarele biroului, în căutarea cheii. Era împinsă de la spate de o senzație stranie, cum că ar fi vorba despre ceva ce nu suferea nici cea mai mică amânare. Încercă cele câteva chei pe care le găsi, dar nici una nu se potrivea. Înghițind în sec în încercarea de a scăpa de nodul pe care-l simțea în gât, începu să caute și pe rafturi. Dar tot nimic.

Parcă i se urcase tot sângele în cap, accentuând durerea surdă care-i înconjura cicatricea. Se duse în dormitorul pe care îl împărțiseră până atunci și deschise cu mișcări bruște sertarele comodei lui, bâjbâind printre [illegible] de rufărie intimă și tricouri vechi.

Ba bine că nu fie undeva. Jake n-ar fi încuiat sertarul acela [illegible] ascunse cheia. Degetele ei alunecară peste

tot felul de materiale de bumbac, însă în final se opriră asupra unor obiecte de metal rece.

Scoţând inelul cu chei din fundul sertarului, simţi o presiune pe coşul pieptului. În lumina slabă licăriră două chei, una mai mare decât cealaltă. Clătinându-se pe picioare, reuşi să se întoarcă în birou şi îngenunche în faţa dulapului cu dosare.

„Nu-l deschide. Dă-o încolo de cheie. Uită de sertar. Nu te mai gândi la factura aia stupidă. N-are ce să iasă bun din asta. Ai trecut deja prin destule astăzi."

Înghiţi, încercând să scape de nodul pe care-l simţea în gât. Înainte să apuce să se răzgândească, întoarse cheia în broască. Aceasta cedă cu un păcănit.

În interior găsi o cutie lungă, din metal. O puse cu grijă pe masa de lucru, după care se aşeză pe fotoliu şi-şi trecu palmele umede de-a lungul lateralelor ei. Cea de-a doua cheie intră lejer în broasca ei.

Trăgând adânc aer în piept, deschise capacul. Cutia era plină cu formulare de spital, foi de evaluare şi facturi. Scoase foile pe rând, trecând în revistă datele şi conţinutul. Toate erau de la un sanatoriu din San Francisco. Pe toate erau trecute date care acopereau o perioadă de aproape trei ani, până în urmă cu doi ani. Din ce scria acolo, Kate fusese în comă aproape trei ani, nu patru zile. Reed se născuse prin cezariană, în timp ce ea era în stare de inconştienţă.

Închise ochii. Nu se putea una ca asta. Avusese parte de un travaliu prelungit – peste douăzeci şi patru de ore. Jake o ţinuse în tot acest timp de mână, ajutând-o să suporte durerea. Când lucrurile încetaseră să mai evolueze, fusese dusă în sala de operaţii. Jake stătuse împreună cu ea pe timpul operaţiei şi când Reed îi fusese scos din pântece. Îi dăduse toate detaliile. Îi spusese povestea naşterii lui Reed de atâtea ori, încât şi-o putea pune în scenă cu ochii minţii.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se uită din nou la documentele acelea, în timp ce mintea ei punea în balanţă ceea ce i se spusese şi informaţiile pe care le avea în faţă.

Nu avea fotografii. Nu avea nici măcar o poză din timpul sarcinii. Nici una, în toată casa. Jake îi spusese că motivul era faptul că nu-i plăcuse deloc perioada cât fusese însărcinată, că nu voise să-şi amintească felul în care arătase.

Dar nu existau nici fotografii în care să apară zâmbind, în halat de spital. Nici una care s-o arate alăptându-şi copilaşul. Îl crezuse pur şi simplu când îi spusese că uitase aparatul de fotografiat acasă în ziua în care se născuse Reed.

Se duse în fugă în camera de zi, înşfăcă albumele cu fotografii de pe rafturile bibliotecii şi le răsfoi pagină cu pagină. Jake cu Reed în braţe, nou-născut. Jake făcându-i baie. Jake întinzându-i o linguriţă cu primele lui alimente solide. „O, Doamne." Jake zâmbind alături de el la prima lui aniversare. În fiecare fotografie apărea numai Jake. Nici una cu ea şi cu Reed, decât după ce acesta împlinise doi ani.

Se trezi copleşită de un val de panică. Mereu pornise de la ideea că ea fusese cea care făcuse fotografiile respective. Nici măcar nu-şi pusese vreodată vreo întrebare. Trecându-şi palma peste zona dureroasă din piept, încercă să privească lucrurile în mod raţional. Dar nu reuşi.

Jake era doctor. Era soţul ei. Îl crezuse. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să nu o facă. De ce? De ce să o fi minţit?

„Nu, nu, nu. Nu se poate una ca asta, nu are cum să fie adevărat."

Cu picioarele tremurânde ce ameninţau să cedeze, reuşi să ajungă înapoi în biroul lui. Ochii i se opriră asupra unei evaluări semnate de un neurochirurg total necunoscut ei.

Leziuni la nivelul cortexului lateral al lobului temporal anterior, în urma unui traumatism sever. Prognoză: pierderea memoriei, posibil pe termen nedeterminat şi ireversibilă.

Pierderea permanentă a memoriei. Comă. Timp de trei ani.

Înghițindu-și lacrimile, continuă să cerceteze documentele. Stomacul i se strânse când văzu semnătura lui Jake pe mai multe dintre ele. Fusese unul dintre medicii care se ocupaseră de ea.

Doctorul *ei*.

„Nu, nu, nu." Soțului ei nu i s-ar fi permis sub nici o formă să-i supravegheze convalescența.

În nici un caz. Nici într-o mie de ani. Kate nu era doctor, însă știa foarte bine regulile.

Broboanele de sudoare care îi apăruseră pe ceafă începuseră să se prelingă de-a lungul spatelui. Trebuia să existe o explicație.

Ceva. *Orice!*

Scoase toate hârtiile din cutie, însufletită de o nevoie imperioasă de a afla adevărul. În minte i se tot învârteau tot felul de întrebări și amintiri pe care nu le putea cataloga cu certitudine ca fiind reale sau închipuite. Când ridică ultima hârtie, simți că-i fuge pământul de sub picioare.

Genunchii i se înmuiară dintr-odată și se prăbuși în fotoliu. Chiar pe fundul cutiei se afla o fotografie. Gâtul i se contractă de emoție, și nu mai putea respira. Cu degete tremurânde, apucă fotografia în timp ce inima îi fu străfulgerată de un junghi ca un pumnal.

În fotografie era o fetiță de vreo cinci ani. Stătea într-o barcă. În spatele ei scânteia suprafața apei. Undeva departe se vedea verdele unor copaci. Era o fetiță cu un chip tulburător de cunoscut, o claie de cârlionți șateni și cei mai verzi ochi pe care-i văzuse Kate vreodată.

Ochii lui Kate. Aceeași formă, aceeași mărime, aceeași culoare... fix aceeași ochi pe care Kate îi vedea în fiecare zi când se privea în oglindă.

„O, Doamne. O, Doamne."

Parcă tot aerul i se blocase în plămâni. Iar ceva din străfundul ființei ei îi spunea că această fetiță nu putea fi decât fiica ei.

capitolul 2

Mergând lejer prin apartamentul său de hotel, Ryan Harrison își prinse un prosop în jurul taliei. Luă telecomanda de pe pat și aprinse televizorul, după care își șterse bine părul ud cu un alt prosop, în timp ce căuta CNN-ul.

În baie, apa de la duș curgea în continuare, dar nu reușea să acopere versurile pătrunzătoare ale melodiei *Come What May* din *Moulin Rouge*. Mereu cânta când era mulțumită. El, pe de altă parte, nu avea nici un chef de cântat. Ceea ce și-ar fi dorit era o cafea. Se gândi să sune să i se aducă una în cameră, însă agitația de la televizor îi atrase atenția înainte să-și fi găsit telefonul.

Pe ecran se vedeau tot felul de lumini intermitente, oameni care alergau de colo-colo, iar din difuzoare străbătea țipătul panicat al sirenelor. Un reporter povestea ce se întâmplase cu o zi în urmă, iar Ryan se așeză pe pat și urmări tot reportajul despre avionul care se prăbușise în San Francisco.

Inima îi bătea cu putere. Când apucă prosopul, își dădu seama că palmele îi transpiraseră. Era ca și cum ar fi revăzut accidentul aviatic în care murise Annie. Amintirea îi făcu stomacul să i se contracte spasmodic, apărându-se împotriva unei dureri ascuțite, ca de cuțit, care-i străpunse însuși centrul ființei.

În momentul acela îi sună telefonul, făcându-l să tresară și aducându-l înapoi în prezent. Se strădui să se ridice, își trecu peste față palma cuprinsă de tremur și trase isteric telefonul din buzunarul pantalonilor pe care îi aruncase pe spătarul unui scaun cu doar câteva ore în urmă.

– Harrison.

– Nemernicule, bubui glasul baritonal al lui Mitch Matthews prin difuzor, încărcat cu o doză evidentă de îngrijorare. M-ai speriat de moarte. Te sun de ore în șir. Te-ai uitat la știri?

Ryan părea incapabil să-și desprindă privirea de la ecran.

– Da, chiar acum.

– Unde eşti?

Aruncă o privire prin încăpere.

– În New York.

– Slavă Domnului! Am crezut că aveai zbor chiar ieri din San Francisco.

– Aşa ar fi trebuit. Dar Hannah a reprogramat o întâlnire pe care o aveam în Los Angeles. Am fost acolo ieri, după care am luat avionul şi am ajuns aici. Ascultă atent numele companiei aeriene şi numărul cursei când reporterul le repetă şi înghiţi forţat, încercând să scape de nodul din gât. Doamne, Dumnezeule, ăla era fix zborul meu.

– A naibii treabă, mârâi Mitch. Eşti bine?

– Poftim? Dintr-odată, lui Ryan îi venea foarte greu să se concentreze. Da, sunt bine.

– Când te întorci?

– Cred că diseară. Ryan îşi trecu mâna peste frunte. Julia o să fie foarte afectată de chestia asta. Poţi să treci să o vezi? Părinţii tăi sunt cu ea.

– Da, sigur. S-ar putea să nu mai prinzi nici o cursă spre San Francisco.

– Ştiu. O să încerc să-mi iau bilet către San Jose sau Sacramento, şi de acolo vin cu maşina. Vreau să ajung acasă.

– Bine. Sună-mă înainte să pleci.

– Sigur. Pe curând!

Apa de la duş nu mai curgea, iar vocea lui Monique se auzea mai puternic, intonând versurile cu accentul ei franţuzesc foarte sexy.

Ryan închise ochii şi-şi lipi telefonul de frunte. Nu voia să fie cu ea acum. Era năpădit de o mie de gânduri, amintiri şi sentimente pe care nu dorea să i le împărtăşească.

Era o femeie atrăgătoare şi îi plăcea compania ei când n-avea altceva de făcut, dar nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a-i cunoaşte visurile şi aspiraţiile. Şi, în mod clar, nu voia să i le dezvăluie pe ale sale. Sau să plângă din cauza celor întâmplate în trecut. Pe lumea asta

existau două fiinţe despre care nu vorbea cu nimeni – soţia şi fiica lui.

Îşi concentră din nou atenţia asupra televizorului şi îl opri cu o apăsare de buton exact când ea intră în încăpere. Purta un prosop mult prea mic, înfăşurat în jurul trupului ei voluptuos, iar din părul ud, roşu ca focul, i se prelingeau picături de apă pe spate. Pe buze îi apăru un zâmbet jucăuş.

– *Mon cher.* Traversă încăperea, cu unghiile de la picioare – lăcuite într-o nuanţă cărămizie – semănând, în mod ciudat, cu nişte picături de sânge pe mocheta albă şi moale. *Je me suis ennuyé de vous*[1].

Ryan ştia suficientă franceză încât să-şi dea seama că voia să-l atragă înapoi în pat. Se retrase din îmbrăţişarea ei sufocantă.

– Trebuie să plec.

Monique îşi flutură genele lungi, exotice, şi-şi scoase un pic în afară buza inferioară, făcând o mutriţă îmbufnată şi sexy, pe care şi-o perfecţionase de-a lungul anilor.

– *Non-sens.* Ai zis că nimeni nu se aşteaptă să ajungi decât după prânz. *N'était pas par le passé assez*[2]. Te vreau din nou.

Vorbea foarte bine englezeşte, dar mereu apela la o doză sănătoasă de accent franţuzesc când încerca să-l ispitească. Ryan se îndreptă către baie.

– Mda, ei bine, oricât de tentant ar suna ce zici tu, eu trebuie să ajung la birou.

Monique veni după el şi, când trecu pe după colţ, îşi miji ochii văzând că îşi pusese deja pantalonii.

– *Bien*, oftă, învinsă. Va trebui să aştept până diseară, când o să te întorci. O unghie lăcuită în roşu aprins trasă o linie de-a lungul pieptului lui gol, oprindu-se ezitant chiar deasupra nasturelui de la pantalonii lui. Îşi ridică privirea seducător, pentru a o întâlni pe a lui.

[1] „M-am supărat pe tine" (în franceză, în original) (n.tr.)

[2] „Nu a fost de-ajuns, pentru cât timp a trecut" (în franceză, în original) (n.tr.)

Ryan cunoștea bine privirea aceea. Și știa că, într-un minut, avea să fie în culmea furiei.

– Nu mai stau până diseară. Trebuie să iau avionul spre casă.

Femeia își încrucișă brațele peste sâni – sânii ei un pic prea perfecți, despre care n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că erau rezultatul unei operații estetice.

– *Merde!* Ai zis că rămâi aici câteva zile!

– Așa aveam de gând, dar a intervenit ceva. E legat de familia mea. Trebuie să mă întorc.

Monique își ridică brațele, într-un gest exasperat, după care se întoarse cu pași ofensați în dormitor.

– *Fils de chienne!*[1]

De asemenea, Ryan știa suficientă franceză pentru a-și da seama când îl înjura. Veni după ea, în timp ce-și încheia nasturii de la cămașă.

– Hai, o să mă revanșez data viitoare când ajungi în California.

– N-am de gând să ajung pe acolo prea curând. *La naiba*, sunt aici acum!

– Știu și îmi pare rău. Doar că nu-i un moment bun pentru mine. Dădu să o apuce de mână, conștient că se purta ca un ticălos și încercând să o mai îmbuneze. Hai, fii înțelegătoare, da?

– *Hybride*[2], nu meriți. Dar rostise aceste cuvinte cu un zâmbet. Doar de data aceasta, adăugă ea. Și să știi că mă aștept să te revanșezi întreit, *mon cher*.

Ryan o sărută pe obraz. Lui Monique îi plăceau bărbații. Nu simțea ceva ieșit din comun pentru el. De asemenea, știa și că avea să găsească pe altcineva cu care să-și petreacă timpul după ce pleca el, iar asta nu-l deranja câtuși de puțin.

– Mulțumesc. Se așeză pe marginea patului și întinse mâna după pantofi, arzând de nerăbdare să-și termine treaba și să ajungă acasă cât mai repede. Ești o adevărată comoară, Monique.

[1] „Fii de căţea"; contextual: „ticăloșilor" (cu referire la bărbați, în general) (în franceză, în original) (n.tr.)

[2] „Corcitură" (în franceză, în original) (n.tr.)

*

A doua zi dimineaţa la ora şapte, Ryan opri maşina pe aleea casei sale din Sausalito, simţindu-se extenuat şi copleşit de diferenţa de fus orar. Drumul spre casă se dovedise mai greu decât îşi închipuise. Zborurile către San Francisco fuseseră deviate sau anulate. Din fericire, reuşise să prindă un loc la o cursă spre Sacramento, de unde închiriase o maşină până aici. Scoţându-şi bagajele din portbagaj, se pregăti pentru ceea ce avea să găsească înăuntru. Nu reuşise să vorbească cu Julia de la accident încoace, aşa că nu avea nici cea mai mică idee cum reacţionase. Când deschise uşa de la bucătărie, fu întâmpinat de sunetul zglobiu al râsului ei.

– Dă cu zarul ăla odată, da? se auzi glasul gros al lui Mitch.

Julia chicoti.

– N-ai cum să mă baţi la asta. Eu joc la profesionişti, să ştii.

– Nu există ligă profesionistă la Yahtzee[1]. Este doar noroc chior.

– Ba nu, nu e. Yahtzee! strigă ea, când zarul se opri. Mitch scoase o înjurătură în surdină.

– Vezi, unchiule Mitch, trebuie să te pricepi!

– Doar nu-mi înveţi fata să înjure, nu?

Ryan făcu un efort să schiţeze un zâmbet când intră pe uşă şi aruncă o privire prin cameră. Julia îşi ridică privirea către el şi rânji, veselă.

Când zâmbea, Mitch făcea o gropiţă adâncă în obraz, exact ca sora lui.

– Să ştii că păstrez toate cuvintele deocheate pentru când nu eşti tu pe aici.

– Bună, tati! Julia se ridică de pe scaun şi-l cuprinse pe Ryan într-o îmbrăţişare strânsă. Cum de-ai venit aşa repede? Credeam că te întorci abia peste câteva zile.

– Am terminat mai devreme şi am zis să vin acasă. Îşi lăsă geanta pe un scaun şi se aplecă, astfel încât să o privească de la nivelul înălţimii ei. După care-şi trecu

[1] Joc cu zaruri în care jucătorii au ca obiectiv strângerea a cât mai multor puncte făcând diferite combinaţii de cifre (n.tr.)

degetul de-a lungul năsucului ei, identic cu al lui Annie. Ori de câte ori se uita la Julia, o vedea pe mama ei. Inima aproape că i se opri din bătut. Mi-a fost dor de tine, îi spuse.

Fetița se încruntă, scrutându-l cu ochii aceia atotștiutori.

– Te-ai întors pentru că-ți făceai griji pentru mine, nu-i așa?

– Da, n-ai cum să mă condamni. Ești bine?

– Sunt bine, tati, zău. N-ar trebui să-ți faci atâtea griji. Nu-ți face bine la sănătate. Așa te alegi cu un ulcer de toată frumusețea și trăiești mai puțin, asta ca să nu mai spun că te îngrași de la atâta stres. Și nu mai ești la prima tinerețe, știi bine. Trebuie să fii atent, să-ți menții greutatea. Și-n plus, să știi că sunt aproape un adult. Pot să mă descurc și singură.

– Da, rămâne de văzut cât de adultă ești. Încercă să-și suprime zâmbetul care dădea să se instaleze pe furiș. Dar de unde ai învățat tu despre efectele stresului?

– La școală. Știi tu... instituția aia particulară la care plătești tu taxe imense? Învăț o groază de lucruri acolo.

– E bine să știu că nu dau banii ăia degeaba.

Intră în bucătărie și luă o sticlă de apă din frigider.

– Sunt aproape o femeie în toată puterea cuvântului, spuse ea, în urma lui. Multe fete de vârsta mea au deja ciclu.

Ryan se înecă.

– Ah, te rog. Nu e nici măcar opt dimineața, eu sunt rupt de oboseală, iar tu nu ai decât nouă ani.

– Și ce dacă? Fata îi aruncă o privire lui Mitch, care părea să se distreze de minune ascultându-i. Nu mai e mult. Va trebui să te descurci, tati. Și, dacă tot discutăm despre asta, am nevoie de un sutien. Cred că ar trebui să mergem să cumpărăm unul cât de curând. Poate chiar azi. Luă zarul de pe masă, după care-i aruncă un zâmbet strengăresc. Mă gândeam să-mi iau unul roșu, cu dantelă, cum poartă fetele ălea din revista *Maxim* pe care-o citești tu.

– O, Doamne, ajută-mă, reuşi el să îngaime, simţindu-şi faţa din ce în ce mai fierbinte.

Mitch izbucni în râs şi veni şi el în bucătărie. Îşi turnă încă o cafea, după care-l bătu uşurel pe spate pe Ryan.

– Să dea naiba dacă nu e leit maică-sa.

– Parcă eu nu ştiu? replică Ryan, privindu-şi fiica. Nu numai că semăna perfect cu Annie, dar avea şi acelaşi mod de a vorbi. Aceeaşi atitudine de bravadă şi acelaşi umor sec. Îşi simţi plămânii contractându-se când îşi aminti zâmbetul plin de personalitate al lui Annie şi gropiţa pronunţată care-i apărea în obraz ori de câte ori surâdea. Şi felul în care reuşea să-l facă să râdă, în orice situaţie.

– Tăticule, eşti bine? Zâmbetul de pe chipul Juliei se evaporă. Nu-i spunea „tăticule" decât atunci când era îngrijorată. În restul timpului nu i se adresa decât cu „tati" sau, pur şi simplu, cu „tu".

– Da, răspunse el încet, acum sunt bine.

– Bine. Şi eu. Mă duc sus, să mă schimb. Se dădu din nou jos de pe scaun şi se apropie de el. Când Ryan se aplecă, fetiţa îl trase într-o îmbrăţişare strânsă şi-l sărută pe obraz, spunând: Mă bucur c-ai venit acasă. Te iubesc, tăticule.

– Şi eu pe tine, dulceaţă. Cu răsuflarea tăiată, o urmări ieşind din încăpere şi urcând treptele care duceau la etaj. Nu trebuia să-şi facă atâtea griji pentru ea, dar tot îşi făcea. Adevărul era că, în cea mai mare parte a timpului, Julia era mult mai stăpână pe situaţie decât el. Fusese nevoită să se maturizeze prea mult în ultimii cinci ani. Nici o fetiţă de nouă ani n-ar fi trebuit să se gândească tot timpul la cum se simţea tatăl ei, dar Julia exact asta făcea.

Îşi trecu degetele prin părul deja ciufulit.

– Al naibii să fiu, să ştii că se maturizează mult prea repede.

Mitch schiţă un zâmbet larg.

– Da, ştiu. În câţiva ani, o să fii în chinuri tot timpul.

- Ştiu. Ryan îşi trecu mâna peste piept, încercând să alunge nodul care părea să i se fi format dintr-odată acolo. *Maxim?* De unde a mai scos-o şi pe asta? Clătină din cap. Mă bagă în sperieţi, zău. Slavă Domnului că te am pe tine, să mă mai protejezi de şocurile astea.

- Nu te baza pe mine, amice. Eu nu sunt taică-său. Şi îmi rezerv dreptul de a mă face că nu văd când e vorba despre probleme legate de pubertate şi despre sex. Îţi las ţie toate rahaturile astea.

Ryan se strâmbă din nou.

- Să nu mai pomeneşti niciodată cuvinte ca „sex" şi „pubertate" când vorbeşti despre fetiţa mea.

Mitch începu să cotrobăiască prin dulapurile din bucătărie, căutând Dumnezeu ştie ce.

- Unde sunt Kathy şi Roger? întrebă Ryan, fără să-şi dezlipească privirea de la el.

- I-am trimis în oraş, să ia ceva pentru micul dejun. Mama e un pic... tulburată... de când a auzit de accidentul aviatic de ieri. Îi vine greu să treacă peste toate acestea. Nici nu ştiu dacă o să mai poată să se urce vreodată într-un avion. S-ar putea să rămână aici.

- Doamne fereşte! mormăi Ryan.

Îşi iubea socrii şi le era recunoscător că, ori de câte ori avea nevoie de ajutor cu Julia, se urcau imediat în avion şi veneau tocmai de la Seattle, dar avea şi el limitele lui. Mitch găsi o cutie de Froot Loops în cămară.

- La naiba! Se rezemă de blatul dulapului şi culese o mână de cereale. N-am mâncat de-astea de când eram mic.

Ryan aruncă o privire către cutie.

- Aia probabil e chiar de pe atunci. Eu, unul, nu-mi aduc aminte s-o fi cumpărat.

- Ei, la câţi conservanţi au în ele, n-au cum să se strice.

Cu un salt, se aşeză pe blatul dulapului.

Lăsându-se pe unul dintre scaunele de la masă în timp ce Mitch ronţăia cereale vechi, Ryan începu să-şi maseze fruntea dureroasă. Simţea o durere tensionată

formându-se chiar în spatele globilor oculari – rezultatul lipsei de somn, al drumului lung și al stresului.

– Arăți ca naiba, să știi, mormăi Mitch.

– De parcă eu n-aș ști.

Nu se bărbierise, purta aceleași haine ca în ziua anterioară și se simțea copleșit de învălmășeala de emoții de care avusese parte în ultimele câteva ore.

– Cred că te-a muncit bine Monique.

– Mai că m-ar fi strâns de gât când i-am spus că plec așa repede.

– Îmi place de ea. Când te plictisești, poți să mi-o pasezi mie.

Ryan lăsă să-i scape un hohot amuzat.

– Nu s-ar uita la tine. Nu-i plac bărbații care muncesc în aer liber.

Mitch aruncă o privire la jeanșii uzați și la bocancii murdari pe care-i purta.

– Vrei să spui că nu sunt rafinat?

Ryan se uită atent la cumnatul lui. Mitch ar fi trebuit să facă o vizită la frizerie, căci părul lui ondulat, șaten-deschis, îi ajungea până la guler, iar ciocul pe care încerca să și-l lase arăta de-a dreptul jalnic.

– Spun că nu ești îndeajuns de sofisticat pentru ea.

– Și tu ești?

– În nici un caz. Doar că ea nu s-a prins încă. Își apăsă degetele pe tâmple. Se folosește de mine, pentru sex. N-o să treacă mult până să-și dea seama că sunt un nemernic și atunci o să mă lase cu ochii în soare.

Mitch izbucni în râs.

– Asta așa e, n-am ce zice.

Ridicându-se, Ryan își înăbuși un căscat.

– Mai rămâi pe-aici?

– Da, mai stau nițel. Cel puțin până s-or întoarce mama și tata.

– Bine. Eu mă duc să mă culc. Trecând pe lângă el, îl bătu prietenește pe umăr. Mulțumesc mult, amice.

– Pentru puțin.

Ryan începu să urce scara către etaj, dar se opri la jumătate și aruncă o privire înapoi. Tocmai când

începuseră cu toții să-și revină, pierderea lui Annie îi lovea din nou, cu acest accident care le amintea cât de mult le lipsea. Indiferent dacă Mitch și Julia voiau sau nu să recunoască, știrea îi afectase grav, aducându-le aminte de ceea ce se întâmplase în urmă cu cinci ani. Își frecă din nou fruntea dureroasă și își continuă drumul. Cu mintea răvășită de amintiri, se așeză în pat. Acea ultimă zi – când o condusese la aeroport, chiar de dimineață, când o sărutase la despărțire, când își trecuse palma peste abdomenul ei plat, zâmbind la amintirea secretului pe care ea i-l încredințase cu o seară în urmă, când se aplecase spre ea, inhalând pentru ultima dată mirosul dulce de liliac al parfumului ei...

Ar fi dat orice pentru încă un ceas alături de ea.

Închise ochii. Lacrimi de care nu fusese conștient îi înțepau ochii. În ultima vreme îi era greu să-i mai vadă chipul cu ochii minții. Trăsăturile ei erau întipărite în inima și în sufletul lui pentru totdeauna, însă imaginea feței ei i se estompa treptat din memorie, contururile devenind mai neclare. Chiar și vocea ei, glasul acela de sirenă, ușor răgușit, care îi stârnea de fiecare dată o reacție profundă, era greu să și-l amintească acum.

Își trecu mâna peste durerea arzătoare care-i cuprinsese pieptul. O parte din el tânjea cu disperare ca aceasta să dispară. Dar cealaltă se agăța de ea ca și cum ar fi fost singura lui salvare. O pierduse deja o dată. N-ar fi suportat ideea de a pierde și acele puține amintiri care-i mai rămăseseră.

capitolul 3

– Cioc, cioc!

Kate își ridică privirea de la masa de lucru și întâmpină chipul ivit în cadrul ușii cu un zâmbet. Primul zâmbet sincer pe care-l schițase de multe zile încoace... poate chiar de săptămâni întregi. Cum stătea rezemată de spătarul scaunului, lumina după-amiezii târzii se revărsa

prin ferestrele biroului ei de la editura McKellen, aflat la etajul al paisprezecelea, scăldând-o în căldură.

– Bună, Tom.

Tom Adams, redactorul-şef, se aşeză pe scaunul aflat chiar în faţa ei, de cealaltă parte a mesei de lucru.

– Se pare că te-ai acomodat bine aici.

Kate cuprinse dintr-o privire biroul înghesuit. Lângă un perete erau nişte teancuri de ziare. De bibliotecă stătea rezemată o cutie pe jumătate goală. Reuşise să-şi pună pe birou câteva poze cu Reed, un prespapier şi o bucată de obsidian pe care o găsise într-o excursie pe munte din urmă cu câteva luni. În rest, suprafaţa mesei de lucru era presărată cu tot felul de hârtii, iar lângă celălalt perete stăteau rezemate mai multe tablouri, aşteptând să le vină rândul pentru a fi atârnate.

– Încerc. Nu prea fac progrese, din păcate.

– Cum merge cu articolul? Bărbatul luă prespapierul de sticlă, în formă de broască, aflat până atunci pe colţul biroului ei. Era un cadou de la Reed, de Ziua Mamei din primăvara trecută, pe când era fascinat de broaşte. Ridicându-şi piciorul astfel încât să-şi sprijine glezna pe celălalt genunchi, Tom tot muta prespapierul dintr-o mână în cealaltă.

Kate îşi trecu degetele prin păr, sperând să înlăture astfel măcar o parte din tensiunea care-i străbătea corpul. Nu slujba era cea care-i provoca atâta stres, ci faptul că era aici, în San Francisco, atât de aproape de răspunsurile pe care le căuta şi, în acelaşi timp, atât de departe de ele...

– *Analiza geochimică a celor cinci straturi de lavă care au blocat cursul fluviului Colorado de-a lungul epocilor geologice?* Prinde contur.

– Sună interesant. De-abia aştept să-l citesc.

Ochii lui căprui-deschis sclipiră. În lumina caldă a după-amiezii, Kate putea observa că avea părul din dreptul tâmplelor alb. Nu se putu abţine din râs. Numai nişte tocilari pasionaţi de ştiinţă puteau găsi plăcere într-o asemenea lectură. Şi totuşi, ceva îi spunea că Tom nu venise la ea pentru că era interesat de modul în care-şi

făcea munca. Știa foarte bine că era competentă și că aflase toate secretele acestei meserii. Pentru ea, articolele de geologie deveniseră ceva obișnuit. Venise aici pentru că era îngrijorat.

Strânse din buze.

– Nu te mai uita la mine de parcă te-ai aștepta să mă prăbușesc în orice secundă. Sunt bine, Tom.

– Chiar așa? Ridică din sprâncene. N-aș fi un prieten prea bun dacă nu mi-aș face griji.

– Știu. Și îți sunt recunoscătoare. Dar sunt bine. Ne descurcăm. Casa de pe plaja Moss pe care ne-ai împrumutat-o e perfectă.

– Mă bucur că-ți place. Reed ce mai face?

– Este bine. Gândurile i se îndreptară către băiețelul ei de patru ani. Îi place la nebunie să locuiască așa aproape de ocean. Dar... este o perioadă foarte grea pentru el. Îi e dor de Jake.

Și ei îi era, deși detesta să recunoască una ca asta. Indiferent ce lucruri îi ascunsese, indiferent cât de tensionată fusese relația lor, tot îi venea greu să creadă că ar fi putut să facă ceva pentru a o răni în mod intenționat. Trebuia să existe o explicație logică pentru secretele pe care le ținuse față de ea atâta timp. Tocmai de aceea îl sunase pe Tom și acceptase în final oferta acestuia de a o angaja aici, în San Francisco. Tocmai de aceea îl mutase pe Reed în cealaltă parte a țării, rupându-l de toate lucrurile cunoscute. Trebuia să găsească răspunsurile. Trebuia să afle ce se întâmplase cu adevărat.

– Știu că nu te pot ajuta cu mare lucru, spuse Tom. Și știu că n-o să apelezi la sprijinul meu, chiar dacă eu ți l-am oferit.

Buzele lui Kate se arcuiră într-un surâs. O cunoștea foarte bine.

– Dar, cu toate acestea, insistă el, eu tot mă ofer, Kate. Vreau să vă ajut.

– Îți sunt recunoscătoare. Sincer. Simplul fapt că mi-ai oferit postul acesta este cel mai mare ajutor pe care mi l-ai fi putut da.

– Colaborarea cu filiala din Dallas nu se ridica la nivelul potenţialului tău.

Zâmbetul ei se estompă. Jake nu voise ca ea să lucreze deloc. Voise să stea acasă, pentru „a se face bine", după cum spunea el. Începuse să scrie nişte articole în regim de colaborare pentru o revistă de geologie din Dallas fiindcă avusese nevoie de ceva care să o ţină ocupată. Dar amândoi ştiau că, dacă Jake nu ar fi murit, ea nu ar fi fost aici în clipa de faţă.

Kate făcu un efort să schiţeze un zâmbet ce-i ieşi nenatural.

– Dacă o să am nevoie de ceva, la tine o să apelez.

– Mincinoaso! Tom băgă mâna în buzunar şi scoase o bucăţică de hârtie. Şi, pentru că ştiu cât de încăpăţânată eşti, o să-ţi dau asta înainte să apuci să mi-o ceri. Aceasta este numele unui avocat cu care am mai lucrat. Ştiu că n-ai reuşit să afli mare lucru despre sanatoriul acela. Cineva ştie ce s-a întâmplat cu tine. Un avocat ar putea să se folosească de pârghiile legale pentru a deschide anumite uşi. Toţi cedează în faţa unui avocat insistent.

– Mulţumesc, o să-l sun săptămâna asta.

Bărbatul se ridică şi puse prespapierul înapoi pe birou.

– Aşa să faci. Şi să-mi trimiţi şi mie un exemplar din articolul ăla, când e gata.

– Hei! exclamă ea, în cele din urmă, dându-şi seama că nici măcar nu-l întrebase despre soţia lui. Cum îi mai merge lui Kari?

Pe chipul lui apăru un zâmbet larg, copilăresc.

– E rotundă şi fericită.

– Când ar trebui să nască?

– Peste patru săptămâni.

Fericirea de pe chipul lui reuşi să-i încălzească inima. După ce Kari învinsese cu greu un cancer ovarian, ea şi soţul ei nici nu speraseră că ar mai fi putut avea un copil. Şi totuşi, mulţumită unor tratamente de ultimă oră, acum mai avea un pic şi năştea.

– Transmite-i urările mele de bine. Și spune-i că mi-ar plăcea să luăm prânzul într-o zi, dacă are chef să iasă în oraș.

– Îi spun. Pleacă mai devreme azi, Kate. Du-te acasă, la puștiul ăla al tău.

Când Tom se făcu nevăzut în haosul din redacție, Kate își întoarse scaunul turnant pentru a admira panorama care i se înfățișa pe fereastră. Oceanul sclipea în depărtare, printre niște zgârie-nori impozanți. Dedesubt, mașinile de pe stradă claxonau. Trăgând adânc aer în piept, Kate închise ochii.

Era aici de-o săptămână încheiată și nu-și adusese aminte nimic. Nimic nu i se părea cunoscut. Nici orașul, nici peisajele, nici atmosfera. Sperase, dincolo de orice probabilitate realistă, că ceva – orice! – avea să-i trezească niște amintiri. Însă trebuia să învețe să trăiască cu gustul amar al dezamăgirii.

De la sanatoriu nu aflase absolut nimic. Se dusese cu mașina până la San Mateo, unde se afla acesta, dar nici acolo nu găsise nimic care să-i trezească la viață memoria. Clădirea originală arsese până-n temelii într-un incendiu ce avusese loc cu aproape un an în urmă, iar directorul clinicii reconstruite mai că nu-i trântise ușa în nas, refuzând categoric să-i răspundă la întrebări. Fiecare pistă se dovedise a fi o fundătură. Cineva, undeva, știa totuși ceva. Nu-i rămânea decât să-și dea seama de unde trebuia să înceapă. În timp ce admira priveliștea asupra orașului, își trecu degetul peste hârtia pe care erau scrise numele și numărul de telefon al avocatului despre care îi vorbise Tom. Întorcându-și din nou scaunul către biroul pe care o aștepta laptopul, deschise o pagină de internet și se opri la secțiunea de știri.

De-a lungul marginii din dreapta a paginii, la rubrica „Știri mondene", se afla fotografia unui bărbat – un bărbat foarte chipeș, cu părul blond. Acesta era cuprins în îmbrățișarea extrem de senzuală a celei mai atrăgătoare femei pe care o văzuse vreodată Kate. Brațul lui era petrecut, strâns, pe după talia ei, iar una din mâinile ei se pierdea sub sacoul lui, în timp ce pe cealaltă o ținea

de-a curmezişul pieptului lui. Şi îi şoptea ceva la ureche. Ceva ce-l făcea să zâmbească de parcă auzise cel mai nebunatic secret cu putinţă.

Jake nu zâmbise niciodată aşa când era cu ea. Şi, în mod clar, nu fuseseră niciodată atât de intimi în public. Cei doi formau o pereche frumoasă, şi totuşi... privirea lui Kate se tot întorcea la chipul bărbatului. Era sigură că nu-l mai văzuse înainte, dar ochii aceia albaştri, atât de pătrunzători, aveau ceva familiar. Ceva...

Când îşi dădu seama în ce direcţie i se îndreptau gândurile, îşi simţi sângele pulsându-i în vene. Cercetă din nou fotografia. Cei doi tocmai traversau un fel de foaier – posibil recepţia unui hotel. Probabil îi aştepta o noapte pasională. „Norocoasă fată." Întreaga fiinţă îi fu străbătută de un fior de gelozie în timp ce citea rândurile de sub fotografie: „Se zvoneşte că topmodelul şi magnatul farmaceutic au de gând să se căsătorească".

Privirea lui Kate se concentră din nou asupra femeii şi, într-o clipită, tot entuziasmul i se risipi. Nici nu era de mirare că i se păruse cunoscută. Femeia era manechin. Manechin de lenjerie intimă. Iar Kate o văzuse în multe reviste.

Se încruntă şi se lăsă pe spătarul scaunului, adresându-şi în sinea ei acuzaţii de prostie pentru că se agitase atât. Pentru nici mai mult, nici mai puţin decât o fotografie din presa de scandal. De unde Dumnezeu ar fi putut ea să cunoască un magnat al industriei farmaceutice? Era o idee de-a dreptul ridicolă.

Alungându-şi gândurile legate de această chestiune, deschise o pagină de căutare şi trecu în revistă lista de avocaţi din zona San Francisco. Singurul nume care-i sări în ochi nu fu nicidecum cel al avocatului pe care i-l recomandase Tom.

Rămase cu ochii la literele de pe ecran, cântărind argumentele pro şi contra. Venise la San Francisco urmându-şi instinctele. Deşi aprecia ajutorul oferit de Tom şi era conştientă că-i recomandase un avocat bun, trebuia să îşi urmeze şi de data asta instinctul. O voce venită din străfundurile minţii ei îi spunea că în cazul

de față chiar era important să se încreadă în instinct. Mai important ca oricând.

Ryan stătea în dreptul peretelui de sticlă al biroului său, aflat la etajul patruzeci și opt, cu mâinile în șolduri, admirând panorama pe care i-o oferea orașul. Soarele, aflat aproape de apus, revărsa sclipiri aurii peste apa golfului. În depărtare se ghiceau contururile insulei Alcatraz, clădirile de pe ea nefiind altceva decât niște carapace goale și reci, umbre a ceea ce fuseseră cândva. Asemenea lui, într-o mare măsură, dacă stătea să se gândească.

La naiba. Își trecu o palmă peste frunte. Era o companie a naibii de plăcută zilele astea, nu? Dacă nu găsea o modalitate de a ieși din starea asta pe care o avusese în ultima săptămână, Mitch sigur avea să găsească un motiv pentru a se lua de el. Iar Ryan chiar nu avea nevoie să-i ofere lui Mitch și alte motive să se ia de el, având în vedere că acesta i-o cocea încă din colegiu, de când aflase că Ryan își dădea întâlniri cu sora lui mai mică.

Bătaia în ușă reuși să-l readucă la realitate, întrerupându-i revărsarea de amintiri înainte ca acestea să-l prindă de tot în vârtejul lor. Hannah Hughes își băgă capul pe ușa întredeschisă.

– Ai un moment?

– Pentru tine, întotdeauna.

Hannah traversă încăperea cu pași de felină, care-i puneau în valoare picioarele lungi. Sacoul roșu, cambrat, și fusta până la genunchi îi evidențiau silueta întreținută de exerciții fizice. Cu o mișcare din cap către biroul lui, îl întrebă:

– Acelea sunt pliantele noi pentru Reliquin?

Ryan întoarse planșele în așa fel încât să se poată uita amândoi la ele.

– Tocmai le-am primit de la Marketing. Nu m-au impresionat deloc.

Hannah își încrucișă brațele de-a curmezișul pieptului, cercetând atent planșele.

– Nu inspiră deloc fericire. Medicamentul acesta, făcut pentru tratamentul cancerului la sân, ar trebui să le facă femeilor viaţa mai frumoasă. Ai nevoie de o femeie atrăgătoare, câţiva copii care să alerge încolo şi încoace, poate şi câteva jucării împrăştiate pe jos. Ceva care să transmită mesajul că există viaţă după cancer.

– Nici să nu te gândeşti. Ryan ştia bine unde bătea. Hannah era implicată deja în toate departamentele companiei sale. Chiar nu era cazul să se mai ocupe şi de altceva. Ai şi-aşa destule de făcut. În curând n-o să-mi mai permit să te plătesc, la câte faci pe aici.

– Ei, de-abia îţi permiţi să mă plăteşti şi aşa.

Femeia se aşeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei lui de lucru şi scoase un dosar din poşetă.

Ştia că Hannah urma să treacă în revistă tot ce aveau pe ordinea de zi, aşa că Ryan îşi puse ochelarii şi se sprijini de spătarul moale al scaunului său tapiţat cu piele. Întâlnirea din fiecare zi cu Hannah era singurul lucru pe care-l aştepta cu plăcere. Aveau o relaţie profesională relaxată, bazată pe o admiraţie fără cuvinte. Ea nu se temea niciodată să-i spună verde în faţă ce credea, iar el o respecta pentru asta. Avea nevoie de aşa ceva. Faptul că o promovase în funcţia de vicepreşedinte al AmCorp Pharmaceuticals fusese cea mai bună decizie pe care o luase vreodată.

– FDA[1]-ul se plânge de rezultatele de la faza a treia a testării Omnitrolului, începu ea, fără nici un preambul. Vor o perioadă de testare mai lungă.

Ryan luă raportul pe care i-l întinsese Hannah şi îl cercetă atent. Criteriile drastice ale FDA-ului reprezentau o sursă constantă de frustrare. Asta neluând în calcul faptul că pe lume erau nenumăraţi oameni care mureau de cancer, deşi aceste medicamente noi ar fi putut să îi vindece sau să prevină alte îmbolnăviri. Însă Ryan ştia bine regulile jocului, era implicat în el de ani buni. Iar compania sa de biotehnologie se conforma tuturor regulilor şi recomandărilor FDA-ului. Uneori,

[1] Food and Drug Administration – Departamentul pentru Alimente şi Medicamente

asta însemna să renunțe la un medicament pentru care cheltuiseră milioane de dolari pe cercetare și dezvoltare. Alteori însemna să țină o formulă în așteptare până când se făceau studii suplimentare. Cumva, avea o bănuială că exact aceasta avea să fie și soarta Omnitrolului.

– În regulă. Pune-o pe Angela să se ocupe de asta. Spune-i să ia legătura cu Jim Pierson de la Biomed și să afle ce trebuie să facem.

– Am pus-o deja. Hannah schimbă ordinea hârtiilor pe care le ținea în mâini și-i înmână documentele despre următorul subiect. Săptămâna viitoare mă duc la Denver să verific munca de cercetare și dezvoltare pentru Mediquin. Au început testele pe animale, și trebuie să văd exact cum evoluează lucrurile.

– Îl avem pe Jack acolo. Poate să ne facă un raport și să ni-l trimită prin fax.

Hannah își înclină ușor capul.

– Ryan, Jack e foarte ocupat cu fuziunea. Contractul cu fabrica de medicamente Grayson îi dă o mulțime de bătăi de cap. M-a rugat să mă duc să-l ajut cu chestiunea cercetării și dezvoltării și să supervizez ultimele detalii ale fuziunii.

Ryan scoase un oftat de frustrare și-și trecu degetele prin păr. Fuziunea aceasta îi aducea mai multe probleme decât beneficii. Fabrica de medicamente Grayson era o companie pe care o urmărise de multă vreme. Avea vânzări bune și medicamente importante și avusese norocul să o prindă într-o perioadă în care avea probleme cu fluxul de lichidități, ceea ce o punea într-o poziție vulnerabilă. Dar Departamentul lor de cercetare și formulare îi făcea probleme cu medicamentul acesta nou.

– Bine, dar am nevoie de tine înapoi aici cât mai repede. Mâzgăli ceva pe un bilețel și-și ridică privirea către ea. Mai e altceva?

Hannah își mușcă buza inferioară.

– Hannah?

– Ai apărut iar în *National Star*.

Dispoziția i se înnegură instantaneu la pomenirea revistei sale de scandal „preferate".

Hannah scoase revista din poşetă şi o aruncă pe birou. Pe prima pagină era o fotografie cu el şi cu Monique traversând recepţia hotelului din New York la care stătuse ultima dată când fusese acolo.

– Splendid, mormăi Ryan, lăsându-se moale pe spătar în timp ce citea titlul despre zvonurile de căsătorie.

– Ba lucrurile stau chiar mai bine de-atât. În interior apare şi un citat drăguţ din ce a spus Monique despre faptul că spitalele o îngrozesc. Un pacient cu o boală în fază terminală a venit la una dintre prezentările ei, a încercat să obţină un autograf şi a rugat-o să-i facă o vizită în salonul unde sunt bolnavii de cancer. Ea l-a repezit. I-a spus că ar trebui să-şi lase părul să crească. Presa vuieşte, mai ales având în vedere legătura ei cu tine. Lucrurile nu stau deloc bine pentru noi, Ryan.

Acesta îşi încleştă maxilarul. Relaţia sa cu Monique nu era nicidecum exclusivă, iar căsătoria era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Nu putea să controleze în nici un fel ce spunea sau ce făcea Monique. Şi niciodată nu discutau despre chestiuni profesionale când erau împreună. Ba, de fapt, nu vorbeau mai deloc.

– Cum ai vrea să abordez problema? întrebă Hannah.

– Nu o face! Pur şi simplu ignor-o.

– Presa o să pună paie pe foc, şi chiar nu ne trebuie probleme de imagine chiar acum, ţinând cont de toată treaba cu Grayson. Chiar cred că ar fi cazul să dăm o declaraţie.

Ca şi cum lui Ryan i-ar fi păsat. Presa putea să spună orice dorea despre el.

– Afacerea cu Grayson e încheiată. Şi mă doare în cot de părerea pe care o au oamenii despre mine ca persoană.

– Ei bine, pe mine mă doare. Postul meu îmi impune să-mi pese. Tocmai de-aia am salariul ăla mare.

– Ai salariul ăla pentru că-l meriţi.

– Şi chiar asta încerc să fac şi acum, să-mi merit banii.

– Ei bine, am luat cunoştinţă de părerea ta.

– Dar o să faci tot cum te taie capul. Iar asta înseamnă că n-o să faci nimic.

Ryan se ridică brusc de pe scaun.

– Vrei ceva de băut?

Hannah se încruntă.

– Doar niște apă.

Ryan străbătu biroul până la bar, scoase două sticle din frigider, după care-i întinse și ei una.

– Ce mai e?

– La ce te referi? întrebă ea, închizând dosarul pe care-l ținea în poală.

– Se vede pe fața ta. Ce mai e?

Hannah era extraordinară ca purtător de cuvânt, dar pentru el era o carte deschisă. Se cunoșteau de prea multă vreme.

Femeia expiră prelung și se sprijini pe spătarul scaunului, trecându-și degetele pe suprafața rece a sticlei de apă.

– Contractul cu Grayson îmi trezește o anumită curiozitate.

– În legătură cu ce?

– Cu obiectivele tale. Când văzu că el ridică dintr-o sprânceană, adăugă: Mă refer la cele pe termen lung. Care-i planul de ansamblu?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Păi... Hannah își schimbă poziția pe scaun. Pe lângă faptul că vrei să excelezi în industria farmaceutică, ceea ce ai reușit deja, și că vrei să-ți extinzi compania, ceea ce și faci achiziționând diverse structuri mai mici, sunt pur și simplu curioasă în ce direcție ne îndreptăm.

Ryan simțea că n-avea să-i placă turnura pe care o lua această discuție. Întorcându-se la masa de lucru, se lăsă pe scaun și așteptă ca ea să-i explice exact la ce se referea.

– Uite, Ryan, nu mă înțelege greșit, dar tu nu ești un director executiv tipic. Își arcui una dintre sprâncenele ei perfecte. Ești multimilionar și ai foarte mare succes în toate domeniile în care îți propui să reușești, dar nu trăiești nicidecum ca un om putred de bogat. Ai o casă drăguță, însă ai putea lejer să-ți permiți ceva mai mare și mai impunător. Ai aceeași mașină ca acum cinci ani,

nu faci cheltuieli exagerate, nu ai un iaht sau o mașină sport, nici măcar nu pleci în concedii luxoase. În afară de săptămâna în care pleci o dată pe an cu Julia, nu-ți iei niciodată liber. Ești membru la clubul de golf, dar abia dacă treci pe acolo, rar se întâmplă să folosești mașina cu șofer a companiei și nici nu organizezi petreceri somptuoase la care să socializezi cu lumea bună din San Francisco.

În timp ce ea spunea toate acestea, Ryan își roti scaunul pentru a privi golful. Întunericul se lăsa încetișor, iar luminile orașului se reflectau pe suprafața apei. Întunericul care cotropea totul ilustra perfect dispoziția lui.

– Ce vreau să spun eu aici, continuă Hannah, e că mi se pare că nu te bucuri deloc de roadele muncii tale, așa că mă întreb de ce anume vrei neapărat să extinzi AmCorp.

– Am motivele mele.

Și n-avea nici cea mai mică intenție de a i le explica ei sau oricui altcuiva.

– Dar ce rost are, dacă scopul nu este să-ți îmbunătățești stilul de viață?

Ryan o țintui cu o privire tăioasă.

– Și tocmai tu îmi zici asta? Ești la fel de dedicată acestei companii ca mine.

– Bineînțeles, dar eu am și o viață personală. Tu nu.

Maxilarul lui se încleștă din nou. Orice bucurie pe care i-o trezise această întâlnire se risipise în întregime. Chiar nu avea nevoie să fie lovit frontal de realismul ei frust.

– Viața mea particulară nu te privește pe tine.

Hannah se uită fix la el, iar atmosfera se încărcă dintr-odată de tensiune. Relația lor era una profesională, dar amicală, și aveau în comun nu numai dragostea pentru compania aceasta, cât și o admirație reciprocă.

Cu toate acestea, ea tocmai depășise limita – destul de mult –, și amândoi erau conștienți de asta.

Tăcerea se prelungi câteva secunde lungi. În final, Hannah își puse sticla cu apă pe masă, după care se ridică și își recuperă hârtiile.

– Ai dreptate, spuse apoi, luându-și servieta. Îmi pare rău. Am fost deplasată. Luni dimineață iau avionul spre Denver, așa că weekendul acesta sunt aici, dacă intervine ceva.

La naiba. Acum se simțea ca un ticălos. Dar, fir-ar să fie, viața lui personală era totuși... ceva intim.

Se auzi o bătaie în ușă, și amândoi își întoarseră privirea la timp pentru a-l vedea pe Mitch băgându-și capul pe ușă.

– Ai de gând să dormi aici sau ce? Bună, Hannah.

– Salut, Mitch.

În timp ce-și strângea lucrurile, pe chipul lui Hannah se putea citi în continuare un zâmbet firav. Ryan aruncă o privire către ceas și văzu că era deja trecut de șapte. Își aruncă ochelarii de citit peste hârtiile împrăștiate pe birou și-și trecu ambele palme peste față.

– Nu mi-am dat seama că este așa târziu. Tocmai terminam. Își lăsă mâinile pe lângă corp. Dar tu ce cauți aici?

– M-am gândit să vin să te salvez.

Mitch își împinse pe ceafă șapca albastră, pe care era inscripționat numele echipei Mariners.

De sub șapcă se iveau o mulțime de cârlionți indisciplinați. Se așeză pe un fotoliu de piele aflat de cealaltă parte a mesei de lucru din mahon masiv și-și sprijini tenișii murdari de suprafața lui elegantă, după care îi aruncă un zâmbet lui Hannah.

Ryan se încruntă, unindu-și sprâncenele.

– O să-mi murdărești hârtiile.

– Toate hârtiile tale sunt oricum o porcărie. Mitch rânji. Vrei să mergem la o bere?

O bere rece, într-un bar gălăgios, unde nici măcar nu putea gândi, părea un adevărat rai acum.

– Da, sigur, stai să-mi adun lucrurile. Îi aruncă o privire lui Hannah, sperând să mai risipească ceva din

tensiunea care încă plutea în atmosferă. Hannah, vrei să vii şi tu cu noi?

– Sună tentant, dar nu. Am o întâlnire.

– Cu cine? întrebă Mitch.

– Cu Kevin Moreland.

Ryan îi aruncă o privire amuzată. Kevin Moreland apărea într-o reclamă pentru unul dintre medicamentele lor.

– Ei, ei, acum care dintre noi se încurcă cu un manechin?

– *Eu* nu sunt directorul executiv al acestei companii. Nimeni nu stă cu ochii pe mine.

Ryan îşi puse sacoul, uşurat să observe că Hannah îşi reluase tonul jucăuş.

– Şi-apoi, adăugă ea, Mitch nu m-a invitat niciodată în oraş, aşa că trebuie să mă mulţumesc cu manechinii tineri şi chipeşi, ca să am şi eu o ocupaţie.

Sprâncenele lui Mitch se uniră într-o încruntătură.

– Hannah, iubito, te-aş invita să ieşi cu mine, dar mă sperii. Mereu m-am simţit intimidat de femeile care poartă costume.

Hannah se aplecă spre el şi-şi trecu o unghie corai de-a lungul firelor de păr lăsate să crească în voie pe obrazul lui Mitch.

– Puterea e foarte sexy. Un partener puternic este un partener imprevizibil. Porni către uşă. Te sun săptămâna viitoare, Ryan.

– Hannah, strigă Ryan în urma ei. Femeia îl privi peste umăr. Ce fel de maşină ar trebui să-mi cumpăr?

Pe chipul ei înflori un zâmbet larg.

– Ce-ai zice de un Jaguar?

Ryan cântări ideea câteva secunde, după care dădu aprobator din cap.

– Spune-i lui Charlotte să-mi aducă mâine nişte broşuri.

– Sigur.

Uşa se închise cu un clic în urma ei.

– Un Jaguar? întrebă Mitch. Frate, dacă te-apuci de cumpărat Jaguaruri, să ştii că-s dispus să primesc şi eu unul.

– Tu sigur te-ai duce cu el la munte şi l-ai umple de noroi. Nici să nu te gândeşti.

Mitch chicoti în vreme ce se ridica.

– Puicuţele se dau în vânt după tipii murdari.

– Ai vrea tu! Ryan îşi luă sacoul. Unde este Julia? Am crezut că stă cu tine în după-amiaza asta.

– Mama şi tata au luat-o în oraş, să-i cumpere îngheţată. Eu voiam bere, dar am fost în minoritate. Îşi băgă mâinile în buzunarele din faţă ale jeanşilor, în timp ce Ryan se mişca de colo-colo, strângându-şi lucrurile. Mâine-dimineaţă pleacă, şi au vrut să se mai distreze un pic împreună.

Ryan era pe deplin conştient că socrii săi aveau să plece. Îi plăcea să îi revadă, dar săptămâna aceasta fusese mult prea delicată, cu ştirea aceea despre accidentul aviatic. De-abia aştepta ca acasă totul să revină la normalitate.

– Parcă trebuia să te duci la Chicago, la o conferinţă de geologie sau ceva de genul ăsta, nu?

– Trebuia. M-am răzgândit. Nu prea am chef de călătorii acum. Am o groază de hârtii pe birou. Am identificat o locaţie nouă, în British Columbia. Şi au apărut tot felul de controverse pe marginea ei. Îşi dădu ochii peste cap. Este o puicuţă – redactor la *Geologic Times* – care a scris un articol în care împroaşcă cu noroi spre noi, în calitate de companie petrolieră, şi spre orice explorare a platformei de pe Braţul Queen Charlotte. A făcut nişte comentarii impertinente despre cum forajele noastre ar putea declanşa cutremure puternice şi chiar vreun tsunami în zona aceea. E o prostie totală, plus că nu are absolut nici o dovadă ştiinţifică. Aşa că acum sunt forţat să fac pe diplomatul şi să încerc să-i conving pe investitori că nu e nici o problemă. Ca şi cum n-am monitoriza orice mişcare seismică şi nu am testa oricum orice tip de emisii de gaze radioactive.

Mitch putea vorbi la nesfârşit despre geologie, fără să-i pese dacă îl asculta cineva sau nu. În această privinţă, era exact ca Annie. De fapt, acest subiect era unul dintre acelea pe marginea căruia Annie l-ar fi contrazis cu cea mai mare plăcere. Mereu îl luase peste picior pentru faptul că alesese să se angajeze ca inginer geolog pentru o companie care se ocupa cu extracţia petrolului şi a gazelor naturale. Îi spunea că, în timp ce activitatea ei de seismolog era importantă pentru lumea ştiinţifică, munca lui nu era importantă decât pentru lumea financiară.

– Pun pariu că nici măcar nu are studii de geologie, continuă Mitch. E pur şi simplu o ziaristă sărită de pe fix care a citit nişte articolaşe şi acum se crede expertă în domeniu. Am verificat-o, să ştii. Nicăieri nu apare ce studii are. Bag mâna-n foc că e vreo hippie de-aia pasionată de ecologie. Ştii tu, genul ăla de se leagă cu lanţuri de platformele petroliere.

– Cine?

Ryan abia de-l asculta. Îşi luă telefonul mobil şi-l lăsă să cadă în servietă.

– Femeia care a scris articolul. Mitch veni în urma lui, în camera de primire. Kate Alexander o cheamă parcă – sau ceva de genul.

Coborâră cu liftul până în parcarea subterană, în timp ce Mitch tot turuia despre un articol de care lui Ryan nu-i păsa nici cât negru sub unghie şi despre netoata care-l scrisese. Urcând în Land Roverul plin de noroi al lui Mitch, Ryan îşi duse degetele la frunte, încercând să îşi alunge durerea de cap.

– E aici, în San Francisco. Cred că mâine o să mă duc la ea la redacţie, să-i spun vreo două.

Mitch intră pe şosea.

– Aşa să faci, zise Ryan.

– Hei, am uitat să-ţi spun. Te-a sunat cineva în seara asta, un avocat de-aici din oraş. Ăăă... Simone Conners. După voce, cred că e o tipă sexy.

Ryan recunoscu imediat numele.

– Este o veche prietenă de-a lui Annie. Știa că Simone locuia undeva în zonă și o întâlnise la mai multe evenimente de caritate, dar preferase să nu intre în vorbă cu ea. În general îi ignora pe toți cei care o cunoscuseră pe soția lui. Nu i se părea deloc distractiv să discute politicos despre vremurile frumoase de altădată. Ce voia?

– Nu știu, nu mi-a zis. Dacă spui că era prietenă cu Annie, probabil a sunat totuși în legătură cu accidentul de avion de ieri.

– Da, foarte posibil.

Ryan privea pe fereastră, admirând luminile orașului.

– Ai de gând să o suni înapoi?

– Poftim? Se uită fugitiv la Mitch. Mă îndoiesc. Era prietena lui Annie, nu neapărat a mea. Nici n-o cunosc prea bine.

– După voce, părea o femeie atrăgătoare.

– Îți dai seama de asta după voce?

– O, da.

– Când am vorbit ultima dată cu ea, la înmormântarea lui Annie, era măritată.

– Ei, poate nu mai e măritată acum.

– Era prietenă cu Annie, idiotule. Nici nu mă gândesc la așa ceva.

– De ce? Era grasă? Urâtă? Care-i treaba?

– O, Doamne, ești o catastrofă. Nu, e drăguță, sau cel puțin era ultima dată când am văzut-o eu. Minionă, brunetă, cu ochi mari. Ție ți-ar plăcea.

Colțurile gurii lui Mitch se relaxară într-un început de rânjet vesel.

– Poate ar trebui să mă prezint la ea la birou mâine, să o văd cu ochii mei.

– Parcă aveai de gând să o vezi cu ochii tăi pe ecologista țăcănită de la revistă.

– Pot să mă ocup de amândouă. Ochii lui Mitch sclipiră în lumina vagă oferită de luminițele de pe bord. Da, e o idee pe cinste.

– Ai o minte bolnavă, zău.

– Nici nu-ți închipui.

Ryan își trecu o mână prin păr.

– Cred că în seara asta o să am nevoie de cel puțin două beri. Preferabil mari.

capitolul 4

Kate se uita lung la ecranul computerului, unde se aflau niște imagini cu vulcanul Stromboli din Italia și un articol pe jumătate scris, care necesita multă muncă. Lăsă să-i scape un oftat și-și lipi podul palmei de frunte. În nici un caz n-avea să se poată concentra asupra muncii ei azi. Trebuia pur și simplu să lase articolul pe a doua zi. Câteva minute mai târziu, în birou intră Jill, cu o cafea aburindă.

– Cel mai sigur leac pentru blocajele de creație.

– Mulțumesc. Kate zâmbi și luă cana. Ești o drăguță.

– Ei, încerc și eu să-ți intru pe sub piele.

Kate luă o sorbitură și privi peste cană, ridicând din sprâncene.

– De ce am senzația că n-o să-mi placă deloc ceea ce ai să-mi spui în continuare?

Jill strâmbă din nas, iar piercingul pe care-l avea acolo asistenta ei de vreo douăzeci și ceva de ani clincăni într-un mod la care Kate nu voi nici să se gândească.

– Pentru că nu mă pricep deloc la chestii de genul acesta. Poftim. Îi întinse un bilețel. Tipul ăsta a trecut pe aici cât erai plecată. Avea o față oarecum cunoscută, dar nu-mi aduc aminte unde l-am mai văzut. Oricum, voia să vorbească cu tine despre ceva, dar, din moment ce nu erai aici, ți-a lăsat un mesaj. Mai jos e și numărul lui de telefon.

Kate citi bilețelul, după care își ridică privirea către Jill.

– Doar nu vorbești serios, nu?

Jill se făcu mică.

– Îmi pare rău.

Ziua devenea din ce în ce mai proastă. Kate întinse mâna spre telefon. Ticălosul ăla îi făcuse o listă cu zece

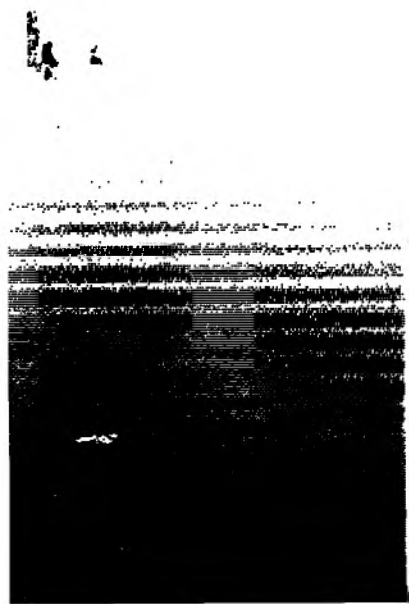

elemente din articolul ei pe care le credea neadevărate și irelevante. Având în vedere câte probleme avea deja pe cap, fix prostiile astea îi mai lipseau. La telefon răspunse o voce de femeie.

– Aș dori să vorbesc cu Mitch... – Kate verifică numele scris pe bucățica de hârtie – Matthews, vă rog. Mai așteptă un minut, după care vorbi din nou: Nu, este în regulă, o să-i las un mesaj.

Cu receptorul între umăr și ureche, luă un flacon de aspirină de pe birou. După ce înghiți două comprimate fără apă, își ridică ochii la Jill, care rămăsese în cadrul ușii. Pe fir se auzi o voce bărbătească, iar Kate își încleștă imediat degetele pe receptor, încruntându-se. Ceva din vocea aceea îi era vag familiar. Se uită din nou la nume. Mitch Matthews. Își scotoci prin memorie. Nu-l mai auzise și nu-l văzuse nicăieri. Dar glasul acela îi părea oarecum cunoscut...

Nu conta. Nu-l mai întâlnise niciodată pe nesimțitul ăla. Și, după apelul acesta, nici n-avea să mai vorbească cu el. Așteptă bipăitul prelung al mesageriei vocale.

– Domnule Matthews, începu, pe un ton trufaș. Numele meu este Kate Alexander, de la editura McKellen. Am vrut să vă mulțumesc personal pentru observațiile meticuloase pe care le-ați lăsat la secretara mea astăzi. Am apreciat îndeosebi limbajul precis și colorat. Având în vedere că ați avut timpul necesar nu numai de a localiza redacția noastră, dar și de a compune o lucrare atât de amănunțită despre Brațul Queen Charlotte, presupun că sunteți *un expert* în acest domeniu. De acum înainte vă asigur că voi direcționa toate întrebările și comentariile legate de articolul acesta și eventuale texte viitoare către dumneavoastră. Cu o singură observație totuși. „Ticăloaso" se scrie fără cratimă. Mi-aș fi închipuit că măcar atâta lucru se învață la școala pentru măgari. O zi bună, domnule Matthews.

Kate adună hârtiile pe care le avea în față și se ridică de pe scaun.

– În după-amiaza aceasta am o întâlnire, Jill. Te rog să-mi redirecționezi apelurile pe mobil.

– Ăăă... sigur. Kate? Eşti bine?

– Da. De ce?

– Nu ştiu, pari... Aruncă o privire către telefon, după care se uită din nou la ea şi continuă: Un pic cam încordată.

Kate trase adânc aer în piept, să se calmeze.

– Sunt bine. Mă întorc mai târziu.

Aruncând o privire înspre ceas, Kate îşi dădu seama că era deja în întârziere. Urcă la volanul maşinii sale Explorer şi porni către cealaltă parte a oraşului. În mod normal, comentariile venite de la cititori nu o deranjau, dar biletul lui Mitch Matthews era scris pe un ton care efectiv o călcase pe nervi.

Găsi un loc de parcare aflat la două străzi distanţă de locul unde trebuia să ajungă şi consideră ăsta drept un semn că ziua ei începea să devină mai bună. Oricum, mult mai rea n-avea cum să fie. *Viaţa* ei n-avea cum să fie mult mai rea. În vreme ce aştepta liftul in holul clădirii în care intrase, simţi cum un fior rece îi mângâie umerii şi un val de nelinişte îi străbătu coloana vertebrală. Avea pur şi simplu emoţii. Era normal. Dacă nu obţinea nici un rezultat din asta, habar n-avea ce putea face mai departe.

Ascensorul se opri cu un clinchet, iar uşile se deschiseră. Trase din nou aer în piept, sperând să se calmeze, şi pătrunse în sala de primire a firmei de avocatură, care era cufundată într-o linişte tulburată numai de păcănitul unor degete pe tastatură, undeva în apropiere. Când se apropie de biroul ei, secretara îşi ridică privirea către ea. Kate încercă să schiţeze un zâmbet, însă îşi simţea stomacul agitat, ca şi cum tocmai ar fi coborât dintr-un montaigne-rousse. Trebuia să existe un motiv pentru care privirea i se oprise tocmai pe numele acestei avocate, dintre sutele care apăreau pe internet.

– Am venit să discut cu Simone Conners.

– Domnişoara Conners e destul de ocupată astăzi, anunţă secretara. Aveţi programare?

– Da. Pe numele Kate Alexander.

Tânăra blondă ridică receptorul, mormăi ceva în el, după care îşi întoarse privirea spre Kate.

- Domnişoara Conners vă aşteaptă. Puteţi intra.

- Mulţumesc.

Kate făcu un efort să-şi calmeze emoţiile trepidante până când deschise uşa dublă din stejar şi intră în biroul avocatei. Ferestrele mari aflate chiar în faţa ei dezvăluiau o panoramă asupra oraşului. În dreapta ei, peretele era acoperit cu o bibliotecă plină cu volume de drept, iar în stânga se aflau mai multe canapele din piele, aşezate în jurul unei mese de conferinţă lungi, plină cu cărţi şi cu hârtii.

Dar cea care-i atrase atenţia lui Kate fu Simone Conners însăşi. Femeia mărunţică se ridică de la biroul ei aflat în faţa ferestrelor cu un chip atât de palid cum Kate nu mai văzuse niciodată. Un chip care, la naiba, nu-i era câtuşi de puţin familiar.

- O, Doamne!

În timp ce uşa se închidea, Kate aruncă o privire în spate. Nu mai era nimeni acolo.

Întorcându-se din nou, se uită fix la avocata cu păr ciocolatiu, o tunsoare elegantă şi ochi de culoarea bronzului care o priveau de parcă ar fi fost o fantomă.

- O, Doamne, zise Simone din nou, de data aceasta în şoaptă. Annie.

Peste pielea lui Kate trecu un fior de gheaţă.

- Ăă, nu. Numele meu e Kate Alexander. Am programat o întâlnire cu dumneavoastră la ora unu. Dacă am nimerit într-un moment nepotrivit, aş putea...

- Arătaţi... Avocata închise ochii, scuturâ din cap, după care o privi din nou. Îmi... îmi pare rău. Arătaţi ca o femeie pe care o cunoşteam.

Kate simţi un val de entuziasm amestecat cu o doză sănătoasă de frică. Nu. Nu se putea să fie atât de uşor. Sau se putea? Înghiţi, încercând să scape de nodul pe care-l simţea în gât.

- Mă... mă cunoaşteţi de undeva?

- Mă scuzaţi. E imposibil. Simone îşi coborî privirea către actele de pe birou, iar când o întoarse asupra lui

Kate, pe chipul ei era întipărit un zâmbet politicos. Cu ce vă pot ajuta?

– De ce e imposibil?

În mintea lui Kate se învălmășeau prea multe întrebări, prea multe speranțe vagi. Încercase să-și alunge din voce orice nuanță de disperare, dar nu era prea sigură că reușise.

Simone se așeză din nou, iar Kate observă bluza albă, fără mâneci, care-i punea în valoare brațele tonifiate și pantalonii indigo eleganți și scumpi.

– Femeia respectivă a murit în urmă cu aproape cinci ani. Știți, se spune că toți avem un geamăn pe lumea asta. Presupun că dumneavoastră sunteți pur și simplu geamăna ei. Și, la o privire mai atentă, pot să spun că nu sunteți perfect identice. Efectiv nu mă așteptam la așa ceva, atâta tot. Chiar m-am gândit la ea zilele acestea, și de-aia am sărit la asemenea concluzii pripite. Îi făcu semn către scaunul aflat în fața biroului ei. Vă rog, cu ce vă pot ajuta?

Kate se așeză. Își simțea nervii întinși la maximum.

– Cum... cum o chema?

– Pe prietena mea? Simone își sprijini cotul de mânerul scaunului ei. De ce vreți să știți?

– Sunt pur și simplu curioasă.

Simone se gândi preț de câteva secunde, după care rosti:

– Annie Harrison.

Kate își scotoci prin minte, încercând să regăsească vreun ecou. Nu mai auzise niciodată numele acesta. Speranțele începură să i se risipească.

– Cum a murit?

Simone își înclină ușor capul.

– Sunt convinsă că nu ați venit aici să discutați despre prietena mea, doamnă Alexander.

Kate își trecu mâna prin păr, oprindu-se o secundă să-și atingă cicatricea.

– Vă rog, faceți-mi pe plac puțin. Cum a murit?

– Într-un accident aviatic, chiar la ieșirea din San Francisco. Foarte asemănător cu cel care a avut loc zilele trecute.

Un accident de avion. Nu, nu era la fel. Kate închise încet ochii. Mintea îi era plină de posibilități și de scenarii. Nici unele nu se legau, nici unele nu păreau plauzibile, însă trebuia să continue cu întrebările. Dacă nu o făcea, avea să regrete mult timp.

– Ce diferențe există între ea și mine? Adică... ați spus că nu suntem identice. Ce e diferit la mine?

Simone își mijì ochii.

– De ce sunteți atât de interesată de prietena mea, doamnă Alexander?

Kate se concentră asupra avocatei minione. Încerca din răsputeri să și-o amintească. Dar nu putea. Dar avea sentimentul acela... o senzație ciudată de déjà-vu. Aceeași strălucire de intuiție pe care o avusese când văzuse numele lui Simone pe internet.

– Când am intrat, nu știam nimic despre prietena dumneavoastră. Și îmi cer scuze că vă întreb, dar...

– Dar ce?

Expirând tulburată, Kate își îndreptă spatele și spuse:

– Am venit la dumneavoastră la sfatul unui coleg. Nu reușesc să aflu anumite informații, iar colegul meu a fost de părere că ar merita să apelăm la un specialist în drept care ar putea să mă ajute să primesc răspunsurile pe care le caut. Am dat de numele dumneavoastră pe internet. Și... nu știu... ceva m-a făcut să cred că dumneavoastră ați fi exact persoana la care ar trebui să apelez.

Văzând că Simone nu făcea altceva decât să o privească gânditoare, Kate își schimbă poziția pe scaun și continuă: Soțul meu a murit în accidentul acela aviatic de acum câteva săptămâni.

– Ah. Chipul lui Simone se mai îmblânzi. Ah, îmi pare rău. Nici nu-i de mirare că...

– Nu, nu e vorba despre asta. Dar mulțumesc. Kate trase aer în piept și trecu mai departe: După moartea lui, am descoperit niște informații care m-au adus aici, în San Francisco. Acum câțiva ani am fost implicată

într-un accident care m-a băgat în comă. Se încruntă şi clătină din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Sau cel puţin aşa am crezut. Când am început să caut printre hârtiile soţului meu, am descoperit indicii că am fost internată într-un sanatoriu de aici, din San Francisco, pe o perioadă de peste doi ani. Domnişoară Conners, eu nu-mi aduc aminte deloc să fi fost aici. Nu-mi aduc aminte nimic din perioada de dinainte de momentul în care m-am trezit din comă, acum 18 luni. Nimic despre trecutul meu, unde am crescut, despre familia mea. Soţul meu mi-a spus că am suferit un accident de maşină şi că stătusem în comă timp de patru zile. Acum... acum nici nu mai ştiu ce să cred.

Simone se aplecă spre ea, cu fruntea încreţită de gânduri.

– Unde aţi locuit până acum?

– În Houston. Soţul meu era doctor. Neurochirurg. Scoase hârtiile din poşetă. Pe formularele din perioada în care, din câte se pare, am fost aici, am regăsit semnătura lui ca medic curant. Şi n-ar fi putut să se ocupe de cazul meu dacă am fi fost căsătoriţi.

– Nu, n-ar fi putut.

Mijind ochii, Simone luă documentele şi le cercetă rapid.

– Sanatoriul a ars din temelii în urmă cu un an. Pur şi simplu o coincidenţă, din câte-mi dau seama. A fost reconstruit, dar cei de acolo pretind că toată arhiva a fost distrusă în incendiu. N-am reuşit să primesc nici un răspuns la întrebările mele. Speram că mă puteţi ajuta să tratez cu ei. Am fost pacient acolo şi am drepturile mele.

Simone citi formularele primite, întorcând paginile rând pe rând.

– Pierderea memoriei, pe termen nedeterminat şi ireversibilă, murmură ea, trecând în revistă diagnosticul. Şi nu vă amintiţi absolut nimic despre accident?

– Nu, nimic.

– Şi din perioada de după acesta?

– Când m-am trezit, eram în Houston. Soţul meu era lângă mine. Nu-mi aminteam nici de el nimic. Practic, am luat-o de la zero.

Simone continua să citească hârtiile din faţa ei.

– E un caz destul de neobişnuit. Aici scrie că porţiunea de creier care a fost afectată stochează amintirile pe termen lung, mai ales cele personale şi tot ce ţine de personalitate. Aveţi o profesie, doamnă Alexander?

– Da, sunt redactor la o publicaţie de geologie. Doctorul care s-a ocupat de mine la Houston e de părere că porţiunea de creier care a fost afectată este tocmai cea care era dedicată amintirilor personale, fapt care ar explica de ce pot să-mi amintesc tot felul de lucruri pe care le-am învăţat în decursul anilor – cum ar fi gradul de înclinare al plăcii tectonice Juan de Fuca –, dar nimic despre unde şi cum le-am învăţat.

Când Simone ridică privirea către ea, nedumerită, pe buzele lui Kate apăru un zâmbet slab.

– Scuze, mereu uit că ceilalţi nu sunt la fel de interesaţi de geologie ca mine. Prin redacţie toţi glumesc că sunt regina tocilarilor.

– O, Doamne. Uau! Simone expiră prelung şi aruncă hârtiile pe birou. Îşi trecu peste frunte o mână care, din câte se părea, tremura. Aţi mai găsit şi altceva împreună cu documentele acestea?

– Doar asta. Kate culese fotografia din poşetă şi i-o întinse. Nu am nici cea mai vagă idee cine este aici, dar ochii... ochii aceia îmi sunt foarte cunoscuţi. Sunt identici cu ai mei.

Simone rămase cu gura căscată.

– O, Dumnezeule mare!

– Ce e?

– E fiica lui Annie.

Mitch îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii în laborator, testând mostrele de rocă pe care echipa sa i le trimisese tocmai din British Columbia. După mai multe ore, se rezemă de spătarul scaunului şi-şi frecă ochii obosiţi. Mai avea mult de studiat, dar era destul

de sigur că începuseră cu dreptul. Avea să fie nevoie să se ducă în British Columbia destul de curând, probabil cândva săptămânile următoare, dar avea încredere în echipa lui, şi, până acum, testele lor iniţiale dăduseră aceleaşi rezultate ca ale lui.

Era trecut de patru când reuşi în sfârşit să ajungă înapoi la birou. Intrând pe uşă, îi adresă un zâmbet lui Christy, secretara sa, şi îi aruncă pe birou un pachet de biscuiţi cu fulgi de ciocolată marca Mrs. Fields.

– Du-te acasă, da?

– Eşti într-o dispoziţie de milioane. Lui Christy îi plăceau toate dulciurile de la Mrs. Fields, iar el ştia asta.

– Mostrele arată bine. Sună-l pe Charlie şi află dacă vor să mă duc şi eu. Mă gândesc să ajung pe acolo cam peste două săptămâni. Vezi ce progrese fac şi cum se prezintă programul pe care l-au pus la punct. După care du-te acasă. Ai lucrat toată ziua.

– Nu trebuie să mă dai afară pe uşă. Christy îl urmă în birou şi îi puse pe masa de lucru raportul pe care tocmai îl terminase. Ai aici profilul geochimic al locaţiei.

– Splendid. Începu să-l răsfoiască. Mi-a lăsat cineva vreun mesaj?

– Ai vreo câteva pe mesageria vocală. A venit Mac pe aici, vrea un punct de vedere legat de biomarkeri. I-am zis că o să-l suni în seara asta sau mâine.

– Mulţumesc, Christy. Ce naiba m-aş face eu fără tine?

Cu un zâmbet sfios, se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi cocoţă picioarele pe marginea biroului.

– Ţi-ai rupe gâtul.

Femeia îi făcu cu ochiul şi ieşi.

Mitch ridică receptorul şi-şi introduse codul de acces la mesageria vocală. Nu închise uşa, niciodată nu o făcea, astfel că, atunci când îşi scoase mingea de baseball pe care o ţinea în sertarul de sus al biroului şi începu să o arunce în aer, şuieratul ritmic şi bufnetul slab al acesteia nu iscară nicio reacţie din partea lui Christy, care stătea la biroul ei.

Asculta mesajele cu ochii închiși, continuând să arunce mingea. Majoritatea erau informații despre locația cea nouă, plus câteva mesaje de la laborator, legate de ceea ce descoperiseră în dimineața respectivă. Telefonul scoase un bipăit și trecu la mesajul următor. Când pe fir se auzi glasul acela ușor răgușit de femeie, își îndreptă brusc poziția pe scaun.

Mingea de baseball pe care tocmai o aruncase coborî cu un pocnet și-l lovi fix în moalele capului.

– La naiba, mormăi, frecându-și locul lovit. Însă durerea se risipi rapid, căci mintea i se concentra asupra vocii aceleia. O recunoștea.

Era vocea lui Annie.

Și rostea cuvintele în ritmul acela cunoscut, motiv pentru care avu certitudinea că era glasul ei. Auzise de o mie de ori ritmul acela, felul în care-i rostea numele, modul în care tonul ei disprețuitor prelungea silabele cuvântului „ticăloaso". Chipul i se făcu alb ca varul în timp ce căuta cu mișcări înnebunite să asculte din nou înregistrarea.

Nu, nu se putea așa ceva. Avea halucinații. Își închipuia lucruri care nu erau nicidecum reale. Cum îi zicea mama lui când era mic? Da, visa cai verzi pe pereți. Cu inima bubuindu-i în piept, apăsă butonul de repetare. Mesajul era nou. Era vocea lui Annie și, Doamne, Dumnezeule, înregistrarea era de azi. O ascultă din nou, încercând de data aceasta să se concentreze asupra cuvintelor, nu asupra glasului. Spunea că se numea Kate Alexander.

Kate Alexander.

Țăcănita de la revista aia? Era absurd. Cunoștea glasul acela la fel de bine ca pe al său.

În minte i se învârteau tot felul de scenarii, posibilități și întrebări. Nu, n-avea cum. Nu era posibil...

Și totuși... Inima îi bătea cu putere. Nu i se găsise cadavrul. Locul ei fusese chiar în dreptul aripii avionului. Motorul explodase. Nici unul dintre pasagerii din jurul ei nu fusese găsit, viu sau mort. Ei speraseră că nu se urcase în avion, că se răzgândise în ultimul moment,

după ce Ryan o lăsase la aeroport. Dar speranţa aceea se spulberase când Ryan îi identificase obiectele personale, după prăbuşire. Şi dacă totuşi ea nu se urcase în avionul acela? Era oare posibil să fie în viaţă? Ideea în sine era nebunească. Absurdă. Practic imposibilă. Şi, cu toate acestea... era singurul lucru la care se putea gândi acum.

Trebuia să afle cu certitudine. Formă numărul ei, dar apelul fu direcţionat direct către mesagerie. Trântind receptorul, îşi luă haina şi ieşi cu paşi grăbiţi.

Când trecu pe lângă ea ca o furtună, Christy se ridică de la biroul ei.

- Mitch, ce se...?

Abia dacă o auzi. Era deja pe scări. Când reuşi să iasă din clădire, se uită în trecere la ceas. Era patru şi jumătate după-amiaza. N-avea nici o şansă să ajungă în cealaltă parte a oraşului înainte de ora cinci. Începu să se strecoare printre maşinile din trafic, strigă la o bătrână care traversa strada mult prea încet şi, în final, reuşi să găsească un loc de parcare în faţa sediului editurii McKellen chiar înainte de ora cinci.

La naiba cu aparatul de parcare! Nici măcar nu se deranjă să verifice dacă nu cumva parcase într-un loc rezervat persoanelor cu handicap. În mintea lui nu exista decât un singur lucru. Glasul acela al naibii de cunoscut, enervant la culme şi incredibil de dulce.

Intră cu paşi grăbiţi în clădire, înjură liftul care parcă nu mai ajungea la parter, după care o luă pe scări. Când ajunse la etajul al paisprezecelea, gâfâia puternic, dar asta nu-l făcu să o lase mai moale. Se duse direct la biroul lui Kate Alexander.

Secretara cu tatuaje şi piercinguri care-l întâmpinase mai devreme se ridică de la birou când îl văzu, cu fruntea încreţită de o îngrijorare evidentă.

- Domnule Matthews, nu puteţi să intraţi acolo!

Mitch trecu valvârtej pe lângă ea şi împinse uşa cu umărul. Încăperea de dincolo de ea era goală.

- Unde este? Aruncă o privire prin biroul înghesuit, cam de aceleaşi dimensiuni ca baia lui.

– Domnișoara Alexander nu e aici. A ieșit și n-o să se mai întoarcă azi. Pot să vă fac o programare, dacă doriți.

Abia dacă o auzea. Cerceta biroul, neștiind nici el ce căuta. Lângă perete erau mai multe teancuri de ziare. În dreapta lui se afla o bibliotecă plină cu volume de geologie și bucăți de diferite minerale. Biroul ei era îngropat în hârtii, iar fereastra de mici dimensiuni care se deschidea spre panorama orașului proiecta lumina după-amiezii târzii peste numeroasele cutii de publicații și cărți care așteptau să fie despachetate și așezate la locul lor.

Fir-ar să fie, trebuia să fie ceva acolo, orice, care să-l lămurească dacă...

– Nu aveți voie să intrați aici, domnule Matthews, rosti secretara pe un ton mai ridicat, în timp ce el ocolea biroul. O să chem paza, să știți.

Mitch frunzări dosarele de pe masa de lucru, mutând de colo-colo diverse teancuri de hârtii, căutând... La naiba, nu știa ce. Orice. Privirea îi alunecă spre fotografia de lângă computerul ei.

Și sângele îi îngheță în vine.

Dumnezeule mare!

Cu degete tremurânde, luă rama în mâini și se cufundă în scaunul ei, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Arăta ca Annie. Nu era exact așa cum și-o amintea el, dar semăna izbitor. Nu conta că avea nasul ușor diferit, pomeții un pic mai înalți sau că avea o cicatrice lângă tâmplă. Chipul care-l privea din fotografia aceea avea aceiași ochi, aceeași bărbie și chiar aceeași gropiță care apărea și pe fața lui ori de câte ori zâmbea. Și stătea alături de un băiețel blond.

Un băiețel care semăna leit cu Ryan.

Pielea de pe față îi deveni albă ca varul.

– Domnule Matthews, întrebă secretara. Ăăă... nu vă simțiți bine?

– Unde e? reuși el să îngaime.

– Nu știu. Dacă reveniți mâine...

– Trebuie să aflu acum!

Secretara tresări.

– Nu putem să dăm informații personale. Dacă reveniți mâine, sunt convinsă că o să vă primească.

– La naiba! Aici nu e vorba despre blestematul ăla de articol! E ceva personal. Unde dracu' e?

– Nu știu. Ascultați...

Mitch strânse din dinți, dându-și seama că nu avea să obțină nimic de la secretară.

Înșfăcând fotografia, porni cu pași hotărâți spre ușă. Tânăra goni după el, strigând ceva despre furtul bunurilor personale, dar lui nu-i păsa. Singurul lucru care-l interesa era să dea de Ryan.

Chiar acum.

Kate își simțea picioarele moi, ca și cum ar fi fost gata să cedeze sub ea.

Verifică adresa pe care o luase de pe internet. Simone îi spusese să nu tragă concluzii pripite, să o lase să facă niște cercetări, dar, imediat ce avocata o recunoscuse pe Julia Harrison ca fiind fata din fotografia aceea, Kate nu se putu împiedica să se gândească la toate coincidențele.

Jake avusese un motiv să încuie fotografia în cutia aceea. Un motiv pentru care avusese dintr-odată o senzație de déjà-vu când se uitase la ea. Un motiv pentru care, dintre toți avocații, o alesese pe Simone Conners.

Se întorsese la birou. Căutase informații despre Ryan Harrison, bărbatul despre care Simone îi spusese că era soțul lui Annie Harrison. Iar ceea ce aflase o făcuse să se simtă dintr-odată rău. Bineînțeles, îi mai văzuse fața, pe copertele revistelor *Fortune* și *Money* și, cel mai recent, în paginile revistelor de scandal, dar nu știuse mai multe despre el, în afară de faptul că era incredibil de atrăgător. Dar acum știa. Pe internet erau numeroase articole care-l portretizau ca un director de companie farmaceutică fără scrupule, cunoscut pentru preluările agresive ale altor firme și pentru faptul că îi călca pe toți în picioare pe drumul său spre succes. Presa spunea despre el că era avid după bani și inflexibil. Și avea obiceiul

să rânjească disprețuitor la camerele de luat vederi ori de câte ori acestea se apropiau de el. Şi totuşi, nu părea să-l deranjeze faptul că era fotografiat braţ la braţ mereu cu altă femeie, la fiecare sfârşit de săptămână.

Era practic imposibil ca ea să-şi fi împărţit viaţa cu o astfel de persoană. Bani? Putere? Celebritate? Nici unul dintre aceste lucruri nu o interesau câtuşi de puţin. Iar un bărbat atât de obsedat de acestea nu i-ar fi trezit interesul nici într-o mie de ani. În nici un caz nu ar fi putut să fie...

Înghiţi în sec, să alunge nodul pe care-l simţea în gât, incapabilă să rostească respectivele cuvinte şi nici măcar să le gândească.

Avusese un soţ. Pe Jake. Când atinse verigheta pe care încă o purta pe mâna stângă, fu străbătută de un val de greaţă. Nu conta deloc că Reed semăna puţin cu bărbatul acesta. Toată lumea avea un geamăn undeva, nu? Nu-i spusese Simone exact lucrul acesta, cu doar câteva ore în urmă?

O, Doamne, asta era o idee proastă. Închise ochii şi respiră adânc de câteva ori, să se calmeze.

Ce naiba căuta aici? N-ar fi trebuit să vină la San Francisco. N-ar fi trebuit să se ducă la biroul lui Simone Conners. N-ar fi trebuit să-şi bage nasul în afurisitul ăla de sertar.

Deschise ochii şi cercetă cartierul acesta select. De-o parte şi de alta a drumului care ducea către dealurile Sausalito se înălţau arţari uriaşi. Casele din zonă erau înconjurate cu peluze, care mai de care mai impunătoare şi mai impresionante. Toate acestea erau o greşeală. Nimic nu era adevărat. Trebuia să plece înainte de a se face de râs în mod iremediabil.

Tocmai se pregătea să se retragă, când auzi clinchetul unui clopoţel undeva aproape. Ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea trei fetiţe venind în viteză cu bicicletele.

Ultima dintre ele apăsă pe frână imediat ce o văzu pe Kate. Prietenele ei trecură mai departe, râzând, dar ea îşi puse picioarele pe asfalt şi se prinse bine de ghidonul

bicicletei, după care pe chipul ei se întipări aceeaşi expresie, de parcă s-ar fi trezit faţă în faţă cu o stafie, pe care o avusese şi Simone când Kate intrase în biroul ei.

Kate înghiţi forţat. Îşi simţea pielea fremătând, ca şi cum ar fi fost înţepată de o mie de ace. Faţa aceea – fetiţa aceea – era chiar cea din fotografia ei.

Nu putea să plece acum. Trebuia să vadă. Trebuia să *ştie*.

Se simţi străbătută de un val de frică. Nu ştia ce să spună. Nu ştia ce să facă. Dar ceva îi dădu ghes să meargă mai departe.

– Bună.

– Tu..., spuse fetiţa, holbându-se în continuare la Kate. Tu... arăţi ca....

– Pe mine mă cheamă Kate. Tu eşti Julia?

– Da. Ochii i se mijiră, suspicioşi. De unde ştii cum mă cheamă?

– De la o prietenă. Tăcerea aceea stânjenită şi felul în care copila continua să o fixeze de parcă avea un corn în frunte erau mai mult decât putea suporta Kate. Aruncă o privire de-a lungul drumului şi spuse: Am venit să discut cu tatăl tău. E acasă?

Fetiţa sări ca arsă de pe bicicletă.

– Nu e acasă. Nu poate să se vadă cu tine.

Palmele lui Kate se umeziră.

– Stai pu...

– Julia! răsună o voce de bărbat. Este timpul să intri în casă!

Bicicleta fetiţei căzu la pământ cu zgomot. Julia o luă la fugă de-a curmezişul străzii şi pe aleea care ducea la o casă impunătoare, cu trei niveluri, de pe a cărei verandă tocmai cobora un bărbat. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni largi şi o cămaşă cu mânecile suflecate până la coate. Un bărbat cu părul blond şi cu o faţă răvăşitor de frumoasă, care nici măcar nu se compara cu ceea ce văzuse Kate prin reviste sau pe internet.

Un bărbat care – îşi dădu ea seama, trăgând aer în piept – de aproape nu semăna doar *un pic* cu fiul ei. Era *leit* Reed.

capitolul 5

Ryan se simți invadat de un val de adrenalină când o văzu pe Julia alergând spre el, cu o expresie în care erau amestecate suferința, teama și furia.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă repede, lăsându-se într-un genunchi în fața ei, apucând-o de umeri și cercetându-i corpul, pentru a se asigura că era teafără și nevătămată.

– Ăă... intră în casă, tăticule. Intră în casă!

– Julia, liniștește-te. Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce este. Privirea lui trecu dincolo de ea, spre locul unde își lăsase bicicleta, în drum. La persoana care stătea în mijlocul străzii, uitându-se fix la ei. La femeia care semăna cu...

Dintr-odată, simți că rămâne fără aer. Genunchii i se înmuiară.

– O, Dumnezeule mare!

– Nu, tati! Julia îl împingea de umeri, încercând să-l facă să se întoarcă în casă în timp ce el se ridica încet. Nu, tati. Nu e ea. Nu e ea, tăticule. Doar seamănă cu ea. Te rog, tăticule, te rog. Uită-te la mine.

Privirea lui coborî la chipul brăzdat de lacrimi al Juliei. În ochii fetei se citea panica, însă el abia de conștientiză asta. Cu brațele tremurându-i, o ridică și o dădu din fața sa, după care se uită din nou la bruneta care stătea ca o stană de piatră în drum. Privindu-l exact așa cum o privea el pe ea.

Capul i se învârtea. Pulsul i-o luase razna. Așa ceva era imposibil.

Era doar vag conștient de sunetul scârțâitor al unei mașini oprind brusc lângă trotuar, de faptul că Mitch coborî din Land Roverul lui, de vocea isterică a Juliei, care încerca să-l tragă înapoi în casă, dar căreia nu-i putea simți mâinile pe corp. Și parcă nu-și putea opri picioarele să se miște către ea. Se simțea ca pierdut într-o ceață. Într-un vis. Ca și cum ar fi avut halucinații.

Cumva, reuși să ajungă în drum și se opri în fața ei. Se holba la ea, șocat.

Undeva lângă el îl auzi pe Mitch mormăind:

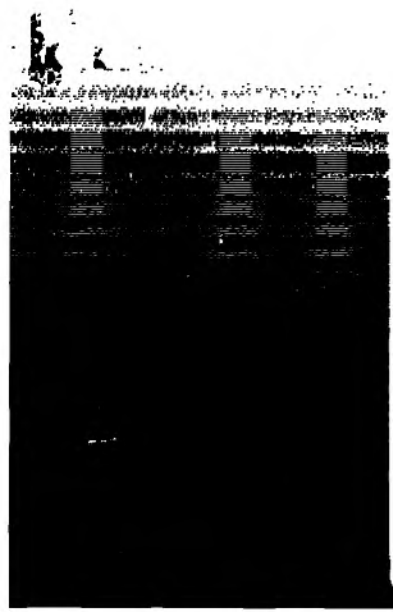

– O, Doamne, Dumnezeule!

Nimeni nu spunea nimic. Timp de un minut cât o veşnicie, peste ei domni tăcerea. Şi frica, şi speranţa, şi incredulitatea. După care Ryan îşi simţi inima tresăltând dintr-odată.

– O, Doamne!

Traversă distanţa care-i despărţea, îi cuprinse chipul în mâini şi-şi trecu degetele peste conturul fin al maxilarului ei. Nu putea fi reală. Mai mult ca sigur că nu era decât un vis. Amintirile îl loveau din toate părţile, înghesuindu-se undeva sub stern şi contractându-se în timp ce o privea cu nesaţ. În timp ce-i simţea pulsul sub degete. În timp ce căldura corpului ei îl înconjura, dându-i o stare de dezorientare şi de ameţeală.

Era reală. Era caldă, moale şi *vie* sub atingerea lui. Era... Annie. Se uita fix în ochii lui. În adâncul ochilor ei de smarald apăru o sclipire scurtă de recunoaştere. Şi legătura aceea pe care o avuseseră din prima secundă de când se cunoscuseră, cu mult timp în urmă, era vie şi puternică, încălzindu-i zone ale sufletului despre care nici nu conştientizase că se răciseră.

Tot acest timp care trecuse... Toţi anii aceştia...

– Annie, i se adresă în şoaptă.

Ochii ei se întunecară. Lumina recunoaşterii dispăru, lăsând în urmă confuzie şi... spaimă.

Înainte ca Ryan să o poată opri, se smulse din braţele lui şi făcu un pas mare înapoi. Apoi îşi întinse braţele, într-un gest care comunica foarte clar că nu voia să fie atinsă.

– Nu. Înghiţi cu greu, uitându-se de la unul la altul, cu fruntea încruntată, şi mai făcu un pas. Nu, pe mine mă cheamă Kate. Kate Alexander.

Ryan simţi un junghi de durere. Încercă să întindă din nou mâna spre ea, dar Julia îl trase tare de braţ, oprindu-l.

– Tati, ţi-am spus, nu este ea. Doar seamănă cu ea. Tati, tăticule, ascultă-mă. Nu e ea.

Nu e ea? Trebuia să fie ea. Trebuia...

– Annie...

Femeia se feri de atingerea lui. Iar inima lui se contractă de durere, de parcă i-ar fi fost aruncată pe asfaltul de la picioarele lui.

– Ăăă... speram să-ţi pot pune câteva întrebări. Din câte văd, nu e tocmai un moment potrivit. O să plec...

– Nu! ziseră în acelaşi timp Ryan şi Mitch.

Kate tresări. După care încremeni, uitându-se de la unul la altul, uluită.

Dumnezeule mare, trebuia să fie ea. Avea aceeaşi voce. Ryan n-ar fi putut să o uite niciodată. Nu ştia ce naiba se întâmpla, dar nu voia să o sperie şi să o facă să plece. Pentru a se împiedica să o atingă, îşi trecu palmele peste faţă. Închise ochii, clătină din cap, după care îi deschise din nou. Ea era tot acolo. Nu era o plăsmuire a minţii lui.

De ce nu se arunca de gâtul lui? De ce stătea acolo, privindu-l de parcă ar fi fost un străin?

– Nu, spuse Mitch din nou, întinzându-şi mâinile. Nu, acum e în regulă.

Atenţia ei se concentră asupra lui.

– Tu cine eşti?

Nu-l ştia pe Mitch? N-avea cum să nu-şi recunoască propriul frate. Era Annie.

– Mitch Matthews. Ăă... cumnatul lui. Mitch dădu din cap în direcţia lui Ryan. Fratele ei... al lui Annie.

Fruntea ei se încreţi, după care ochii ei verzi se deschiseră larg.

– Mitch Matthews. Geologul?

Pe chipul lui Mitch apăru un zâmbet şiret.

– Da, chiar el.

– Aha. Aşa deci.

Pe chipul ei apăru pentru o secundă o expresie tensionată. Ryan observă că faţa aceasta era diferită de cum şi-o amintea. Diferită, dar tot familiară.

– E o situaţie oarecum stânjenitoare. Eu... ăăă, nu mi-am închipuit...

Îşi trecu o mână prin păr.

Stomacul lui Ryan se contractă brusc. Era același gest automat pe care-l făcea Annie ori de câte ori era emoționată.

– Nici eu, răspunse Mitch. Se studiară reciproc preț de un minut. Am primit mesajul tău.

Obrajii ei căpătară o nuanță rozalie.

– Ei bine, ăă, s-ar părea că articolul meu te-a făcut să te aprinzi un pic. Iar eu am reacționat... prost, trebuie să recunosc acum, în lumina situației prezente.

Mitch zâmbi larg. De ce naiba rânjea așa?

– Despre ce vorbiți? întrebă Ryan, uitându-se de la unul la celălalt. El se simțea de parcă ar fi fost zdrobit în bătaie din toate părțile, iar ei se purtau de parcă s-ar fi cunoscut. Dacă Mitch știuse că Annie era atât de aproape și nu-i spusese nimic...

– Ryan, dumneaei este ziarista aceea despre care ți-am spus. Cea care a scris articolul acela.

Ryan își întoarse privirea la ea – la Annie *a lui*. La femeia care nu putea fi alta decât Annie *a lui*. De ce se purta de parcă nu l-ar cunoaște? De ce nu o îmbrățișa strâns pe Julia? De ce nu-l îmbrățișa *pe el* cât putea de strâns? De ce nu se agăța de el așa cum avea el nevoie să se agațe de ea?

În timp ce toate aceste întrebări i se învălmășeau prin minte și-i cerceta din nou trăsăturile, își dădu seama ce era diferit. Avea nasul mai subțire, pomeții mai proeminenți, iar lângă tâmplă avea o cicatrice pe care el nu și-o amintea.

Ziarista. Cea care scrisese articolul acela. Kate Alexander.

Își simțea pieptul comprimându-se. Era oare posibil ca femeia aceea să nu fie Annie?

Mintea îi zbură la discuția pe care o purtase cu Mitch în biroul lui, iar confuzia fu înlocuită de șoc.

– Tăcănita?

– Poftim?

Femeia îl săgetă cu o privire întunecată.

Mitch izbucni în râs.

– Nu, nu, nu vorbește serios. Este doar o glumă. Eh, e o situație destul de stânjenitoare. Semeni... semeni

foarte mult cu sora mea. Cred că suntem cu toții cam tulburați.

Ce naiba spunea Mitch? Era sora lui, nu?

– Ce-ar fi să intrăm? sugeră Mitch. Ai putea să ne povestești totul. Haideți! Le făcu semn către casă. Kate îi aruncă o privire suspicioasă lui Ryan, după care se îndepărtă suficient de el cât să n-o poată atinge, alegând să meargă alături de Mitch.

Ryan se întoarse și se uită lung după ea, cum se îndrepta către casă, încercând să-și limpezească mintea.

Era oare posibil ca o persoană străină să semene într-atât cu soția lui? Să aibă aceeași voce? Dacă nu era Annie, atunci ce căuta aici? Avea de-a face cumva cu o glumă perversă?

Legănarea mersului ei îi atrase atenția. Iar inima începu să-i bată din nou cu putere. Avea exact constituția lui Annie, cu picioare puternice și fundul perfect tonifiat. Ba chiar mergea la fel ca ea.

Destinul nu putea fi atât de crud. *Dumnezeu* nu putea fi atât de crud. Trebuia să existe o explicație. Durerea îi săgetă prin piept, înjunghiind ce-i mai rămăsese din inimă. De dragul lui Mitch, avea să asculte ce avea ea de zis. După care trebuia să plece. El nu putea suporta să aibă mereu în fața ochilor amintirea a tot ceea ce pierduse.

Îi urmă în camera de zi, dominată de canapeaua de piele, în formă de L, pe care o alesese împreună cu Julia. Femeia se opri în mijlocul încăperii, uitându-se lung la orizontul citadin care se vedea pe fereastră, după care se întoarse și aruncă o privire prin încăpere. Ryan nu-și putea da seama la ce se uita – sau după ce –, însă, cum privirea ei trecea peste fotografiile cu Julia, cu Mitch, cu Annie, Ryan ajunse la capătul răbdării.

Julia îl trase de braț, șoptindu-i pe un ton implorator:

– Tăticule?

Însă el o ignoră.

– De ce ați venit aici, domnișoară... Cum ați spus că vă cheamă?

Femeia tresări vizibil, apoi se întoarse către el şi, după modul în care ochii i se deschiseră mai larg dintr-odată, îşi dădu seama că şocul îi dispăruse de pe chip, fiind înlocuit de gheaţa pe care o simţea şi în inimă. Gheaţa pe care o adunase în suflet de ani încoace, pentru a putea supravieţui.

Sub ochii lui, ea se acoperi cu un fel de scut invizibil, expresia îi deveni mai dură, ca şi cum s-ar fi uitat la o persoană total străină. Ca şi cum legătura aceea pe care o simţise între ei acolo, în stradă, nici nu existase vreodată.

– Soţia dumneavoastră a murit într-un accident aviatic, în urmă cu aproximativ cinci ani, aşa e? Când văzu că el nu răspunde, adăugă: Iar asta s-a întâmplat aici, în San Francisco. Adevărat?

– Din câte văd eu, dumneavoastră păreţi să ştiţi deja răspunsurile la aceste întrebări. De ce aţi venit aici? întrebă din nou.

– Acum un an şi jumătate, am fost implicată într-un accident în urma căruia am intrat în comă. Îşi ridică mâna şi-şi frecă uşor o zonă din partea stângă a capului. Când mi-am recăpătat cunoştinţa, eram într-un spital din Dallas şi nu-mi puteam aduce aminte nimic legat de accident sau de viaţa mea de dinainte. Doctorii mi-au spus că rănile suferite îmi afectaseră memoria pe termen lung. „Amnezie retrogradă", aşa au zis că se numeşte. Mi s-a spus că fusese vorba despre un accident rutier. Dar acum nu mai sunt atât de sigură că aşa au stat lucrurile.

– De ce nu? întrebă Mitch, studiind-o şi el cu mare atenţie.

Ea îşi îndreptă privirea către el.

– Soţul meu a murit în accidentul aviatic care a avut loc aici acum câteva săptămâni. După aceea, când a trebuit să-i verific documentele pe care le ţinea în birou, am găsit unele care indicau că am fost internată într-un sanatoriu de aici, din San Francisco, cât am fost în comă, nu în Texas, aşa cum mi s-a spus. Şi că am fost inconştientă aproape trei ani, nu patru zile. Nu ştiu

de ce m-a mințit soțul meu sau ce înseamnă toate acestea, dar am venit în San Francisco în căutarea unor răspunsuri. Astăzi am apelat la o avocată pentru a mă îndruma. Aceasta însă mi-a spus că seamănă izbitor cu Annie Harrison. Își întoarse privirea la Ryan și adăugă: Soția dumneavoastră.

Ryan simțea că totul se învârtea cu el, iar inima îi bătea atât de tare, încât îi bubuia în urechi. Era o poveste absurdă. Nebunească. Și în nici un caz nu putea fi adevărată.

– Cine este avocata asta? întrebă Mitch.

– Simone Conners.

Ochii lui Mitch se îndreptară automat către Ryan, întâlnindu-i privirea. Acesta știa exact ce gândea Mitch. Dar era imposibil să fie chiar ea. Da, semăna foarte mult cu ea, dar acum, că trecuse peste șocul inițial, putea observa că nu era identică. Annie avea nasul altfel, iar pometii nu îi erau atât de pronunțați. Maturizarea putea aduce schimbări pe corpul și pe fața unei persoane, dar nu îi modifica și structura osoasă. Și-apoi, Annie murise. Își pierduse viața când se prăbușise avionul acela. O înmormântaseră. Nu conta că nu îi găsiseră trupul neînsuflețit. Dintre toți cei aflați în avionul acela, nimeni nu supraviețuise.

– Simone crede că e posibil ca tu să fii Annie, spuse Ryan. De-asta ai venit aici.

– Nu. Ei bine, nu chiar. Adevărul e că ea nu știe că am venit aici. Mi-a spus să nu vin, dar am... Își mușcă buza inferioară, după care băgă mâna în poșetă. Ochii i se îndreptară către Julia, care stătea lângă Ryan, iar în sufletul acestuia din urmă luă naștere un impuls protector, care-l făcu să o tragă mai aproape de el. Cu degetele tremurând, femeia îi întinse o fotografie, rostind: Am găsit asta într-o cutie încuiată, în biroul soțului meu.

Cu o mișcare șovăielnică, Ryan luă fotografia. Se uită la ea. Și simți cum i se înmoaie picioarele.

Julia făcu ochii mari când văzu fotografia din mâna lui.

– Asta-s eu.

Capul lui Ryan se ridică repede. Când femeia se întoarse să o privească pe Julia şi îşi dădu părul pe după ureche, reuşi să distingă o aluniţă rozalie aflată chiar sub urechea ei stângă, între maxilar şi gât. O inimă cu susul în jos. Pe care el o sărutase, o linsese şi o muşcase în joacă de nenumărate ori şi pe care o ştia la fel de bine ca şi cum ar fi fost întipărită pe pielea lui.

În inimă i se reaprinse focul speranţei. Ea era. Era în viaţă. Era...

Făcu o mişcare, încercând să o atingă. Femeia se dădu un pas înapoi, să evite asta; când privirile li se întâlniră, Ryan cercetă atent expresia din ochii ei. Nici un semn că l-ar fi recunoscut. Nici un semn de iubire. În ochii aceia nu zări decât pustietate şi neîncredere.

Îşi aduse din nou aminte de reacţia pe care o avusese ea în stradă. Iar flăcările speranţei fură stinse repede, înăbuşite cu gheaţă.

„Accident. Amnezie retrogradă... În viaţă."

Simţi un val de greaţă urcându-i pe esofag. Întreaga cameră părea a se strânge în jurul lui, aceeaşi senzaţie pe care o avusese la înmormântare, când conştientizase dintr-odată că o pierduse pentru totdeauna şi şocul îl izbise ca o lovitură în moalele capului.

Dar nu o pierduse. Era aici. Era adevărată. Indiferent ce se întâmplase de nu mai arăta ca atunci, un lucru tot era clar. Nu murise. Nu se urcase în avionul acela. Fusese aici, în San Francisco, în tot acest timp, iar el nici măcar nu o căutase. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să o caute.

Dintr-odată, îşi simţi plămânii goliţi de aer. Fotografia îi căzu la picioare. Trebuia să plece de lângă ea. De lângă toţi, înainte de a o lua complet razna.

Ieşi din cameră. Habar nu avea unde naiba se ducea. În urma lui, îl auzi pe Mitch murmurând:

– Ăăă, ne scuzi un moment, da?

Reuşi să ajungă până în bucătărie. Ar fi vrut să meargă mai departe, dar nu era sigur că-l mai ţineau picioarele. Lipindu-şi palmele de granitul rece al blatului, îşi lăsă capul în piept şi se mulţumi să se concentreze asupra

felului în care respira. Inspirație, expirație. Inspirație, expirație. Și spera cu ardoare că asta avea să-i mai potolească durerea îngrozitoare din piept.

„Nu-ți pierde controlul. Fii tare, pentru Julia."

Pleoapele i se lăsară peste ochi, și făcu un efort să-și alunge lacrimile. Dintre toate scenariile pe care și le imaginase de-a lungul anilor, nici unul nu se potrivea cu ceea ce tocmai auzise. În toate, sau cel puțin în cele în care ea nu murise, Annie era la fel de încântată să-l vadă pe cât era el. Dar femeia asta, Kate Alexander asta, nici măcar nu-l recunoștea. Nu îi sărise în brațe. Nu-i declara iubirea ei. Stătea pur și simplu acolo, holbându-se la el de parcă ar fi fost... un nimeni pentru ea.

Și spusese că avusese un soț. Durerea îl cuprinse într-o încleștare atât de puternică, încât abia mai putea respira. Se recăsătorise. Își văzuse de viața ei, în timp ce el rămăsese blocat, amintirea ei fiind singura motivație de a-și continua existența, zi după zi.

– Ryan.

Mitch. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-și dea seama că Mitch avea să vină după el.

Nu se întoarse, căci n-ar fi putut să-i înfrunte privirea.

– Nu ne recunoaște.

– Nu. Dar nu înseamnă că e chiar ea.

– Ea e. Ai văzut cum și-a trecut mâna prin păr. Și, să fiu al naibii, are aceeași aluniță lângă ureche. Glasul i se frânse pentru o secundă. E Annie.

– Nu știm sigur.

– Eu știu. În final, Ryan se întoarse către Mitch. Știu asta. Am știut din secunda în care am dat cu ochii de ea.

– Este posibil să fie. Dar șansele sunt atât de mici... Adică recunosc că seamănă cu ea. O, Doamne! Mitch își scărpină linia maxilarului. Și ce spune ea... Da, s-ar putea potrivi. Dar nu știm nimic sigur. Ar putea fi o țăcănită care vrea bani. Ryan, nu cred că este cazul să-ți aduc aminte că ești un fel de vedetă. Ei, notorietatea asta atrage tot felul de nebuni. Nu știm sigur că este ea.

Putem să face niște analize. Un test ADN - putem să luăm probe de la mine, de la Julia.

- N-o să schimbe nimic. Și tu, și eu știm bine că ea e, fie că vrem sau nu să recunoaștem asta.

- Trebuie să știu sigur.

Ochii lui Ryan se închiseră. Mitch credea atât de mult în știință, în faptul că totul era fie alb, fie negru... Dar situația aceasta nu reunea decât o gamă de nuanțe de gri.

- Nu ne recunoaște, zise din nou.

- Ryan, nu îți face așa ceva. Nu încă. Hai să vedem ce putem afla. E posibil ca totul să nu fie decât o coincidență imensă.

Ryan se întoarse și-și plimbă privirea peste mobila din bucătărie. În urmă cu câteva minute, avusese de gând să-i facă Juliei de mâncare. Intenționase să-i arate fotografii cu Jaguarul pe care Hannah îl convinsese să și-l comande. După aceea, intenționa să stea cu ea și să se uite la un film. Ba chiar avusese de gând să o lase să aleagă unul dintre filmele ei preferate, cu Indiana Jones, pe care-l văzuseră deja de vreo zece mii de ori. Acum... acum nu reușea să-și dea seama ce naiba avea să mai facă.

- Trebuie să plec de-aici. Tu... ocupă-te tu de tot. Spune-i ce vrei tu. Eu sunt de acord cu orice vei hotărî tu.

- Ryan...

- Am nevoie de câteva minute singur, Mitch, răspunse el repezit.

Nu ar fi suportat să se uite în ochii aceia goi ai ei, știind că nu-și aducea aminte de el sau de iubirea pe care o trăiseră. Nu putea îndura o asemenea durere, pe care crezuse că o depășise de-atâta timp. Durere care acum îl trăgea din nou la fund.

Deschise ușa bucătăriei și plecă înainte ca Mitch să poată schița vreo mișcare să-l oprească.

Cât timp Ryan Harrison și Mitch Matthews discutau pe un ton coborât în încăperea alăturată, Kate studie fotografiile de pe polița șemineului. Chipul din pozele

acelea semăna cu al ei, deşi era un pic diferit. Trecând de la o fotografie la alta, simţea un curent de nelinişte parcurgându-i întregul corp. Familia Harrison, aflată probabil într-o excursie pe munte. Annie Harrison pe un pat de spital, cu un bebeluş nou-născut în braţe. O fotografie de nuntă cu Ryan şi Annie, în ziua în care se căsătoriseră, amândoi la patru ace şi zâmbind cu gura până la urechi.

Îşi simţea pieptul contractându-se, iar pielea îi devenea tot mai fierbinte. Dacă ea era cea din fotografii, nu îşi amintea nici una dintre ocaziile cu care acestea fuseseră făcute. Dar agitaţia stranie pe care o simţea în stomac îi spunea că asta nu însemna neapărat că nu era ea aceea. Îşi îndepărtă iute privirea de la fotografii, nedorind să se aventureze în speculaţii, şi trecu în revistă încăperea în care se afla. Nici casa aceasta nu i se părea nici măcar vag familiară. Nici mobila, nici tablourile de pe pereţi, deşi era de părere că decoratorul pe care-l angajase Ryan Harrison făcuse o treabă bună. Canapele de piele, perne pluşate, mese masive din lemn şi veioze şic, pe care le-ar fi ales şi ea, dacă ar fi fost pusă în situaţia respectivă.

La acest gând, stomacul i se agită din nou, şi, când se întoarse, Kate se trezi faţă în faţă cu Julia Harrison, care o privea fix, cu un aer bănuitor. Fetiţa refuzase să scoată vreun cuvinţel cât timp Ryan şi Mitch fuseseră în încăperea alăturată. Kate se simţi din nou copleşită de emoţii. Una era să se uite direct în ochii lui Ryan Harrison şi să se prefacă neafectată şi cu totul altceva era să o privească pe fiica lui, când, în mod clar, aceasta nu voia nimic altceva decât ca ea să plece.

Numai asta nu-i trebuia acum. Avea suficiente probleme şi aşa – mutarea într-un oraş nou, străduinţa de a-l face pe Reed să se adapteze la o viaţă fără tatăl lui, eforturile de a afla ce naiba se întâmplase cu ea. Iar acum, peste toate acestea, se adăuga şi un bărbat care era posibil să fie adevăratul ei soţ şi care se uita la ea de parcă ar fi fost Satana în persoană! Lucrurile n-aveau cum să se înrăutăţească mai mult de-atât, nu-i aşa?

Mitch se întoarse în încăpere și îi aruncă un zâmbet slab. Când îl văzu, Kate se simți încălzită de un sentiment de ușurare, la fel de plăcut ca o gură de vin dulce. Când Julia se retrase fără să scoată un cuvânt, Kate simți un sentiment de vină. Nu avea cum să fie ușor pentru o fetiță să vadă pe cineva care semăna atât de mult cu mama ei. Când se hotărâse să vină aici, Kate nu luase deloc în calcul sentimentele fetei. Fusese atât de pornită să găsească răspunsuri, încât nu se gândise decât la propria persoană.

Mitch o urmări în vreme ce se îndepărta, după care se întoarse către Kate. Trăsăturile lui îi trădau suferința. Iar vinovăția lui Kate deveni de zece ori mai apăsătoare pe măsură ce-l fixa cu privirea. Situația actuală îi afecta pe toți mult mai mult decât anticipase ea.

Mitch lăsă să-i scape un oftat.

– Noi ne-am... ăăă, gândit că există suficiente asemănări încât să facem niște analize. Un test ADN, care să dovedească sau să respingă teoria asta.

Kate încuviință cu o mișcare din cap, înghițindu-și nodul din gât. Simțea ușurare sau regret? În momentul de față, nu mai era sigură.

– Da, exact asta speram și eu. Pot să o rog pe avocata mea să se ocupe de formalități. Ar trebui să fie ușor, nu e nevoie decât de o mostră de sânge de la tine, fratele ei, și posibil și de una de la fiica ei. Rotindu-și privirea prin încăpere, stânjeneala pe care o simțea crescu exponențial. În mod clar, Ryan Harrison n-avea să se întoarcă să stea de vorbă cu ea. Ar trebui să plec.

– Bine. Mitch își trecu degetele prin păr. Te... te conduc eu.

Merse cu ea până la locul unde-și lăsase mașina. Kate nu-și putea da seama de ce, dar se simțea bine în compania lui, chiar dacă el fusese cel care-i lăsase mesajul acela răutăcios la birou. Ciudat... În urmă cu câteva ore, el fusese cel mai mare dușman pe care-l avea în orașul acesta. Iar acum părea a fi singurul ei aliat.

Ceea ce era absurd, pentru că nu știa nimic despre omul acesta.

Mergeau în tăcere. Mitch își ținea mâinile băgate adânc în buzunarele jeanșilor și privirea ațintită asupra pământului pe care călca, și, în timp ce se apropiau de mașină, în mintea ei răsunau cuvintele pe care el le rostise mai devreme. „Fratele lui Annie..." Jake îi spusese că nu avusese frați sau surori. Că părinții ei muriseră cu mulți ani în urmă. Iar ea îl crezuse. Crezuse o mulțime de lucruri care acum s-ar putea dovedi complet neadevărate. Ce alte minciuni îi mai spusese?

Se străduí să-și alunge această idee din minte. Își spuse că avea să se gândească la asta mai târziu. Acum trebuia să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla în prezent, căci altfel și-ar fi pierdut cumpătul de tot.

Când se opriră lângă Fordul ei Explorer, se întoarse către Mitch și se uită în ochii lui. Erau verzi, observă ea acum, și îi păreau straniu de cunoscuți. Erau exact ca ai nepoatei lui... ca ochii Julici.

– Pot să-ți pun o întrebare personală?

– Sigur.

Probabil n-ar fi trebuit să întrebe asta, dar era curioasă.

– Pari un tip tare cumsecade. Ba chiar atât de cumsecade – ținând cont de tot ce s-a întâmplat și de ceea ce simți –, încât nu reușesc să-mi dau seama cum ești tu cu adevărat. Ești nemernicul ăla înfumurat care mi-a lăsat mesaj la birou azi-dimineață sau cumnatul grijuliu care pari a fi în după-amiaza asta?

Mitch chicoti amuzat și își lăsă privirea în pământ.

– Ce e?

– Nimic. Doar că ăsta e exact genul de întrebare pe care mi-ar fi pus-o soră-mea.

– Aha. Implicațiile acestor cuvinte încărcară atmosfera dintre ei cu tensiune. Mitch credea că ea era sora lui. Putea vedea asta în ochii lui de smarald. Ea voia asta? Dintr-odată, pieptul i se umplu de panică. Nu știa exact ce voia. Începea să se îndoiască serios că venirea ei aici fusese o idee inspirată. O, Doamne, de ce nu așteptase, așa cum îi spusese Simone?

Îşi trecu o mână prin păr. Rămaseră pe loc, în tăcere, mai multe secunde, după care curiozitatea ei avu câştig de cauză.

– Deci... care versiune e cea adevărată?

– Ambele, cred.

– Înţeleg, răspunse ea.

Dar nu era adevărat. Nu chiar. Nu înţelegea nimic. Şi se îndoia că avea să o facă vreodată.

Iar asta o făcea să se simtă mai pierdută decât orice altceva.

Trase adânc aer în piept, fără să reuşească să-şi mai aline durerea din piept, şi aruncă o privire înapoi către casă.

– Nu cred că el mă place foarte mult.

– A trecut prin multe. Trebuie să înţelegi că, atunci când Annie a murit, s-a schimbat. Aveau o relaţie specială, ceva ce majoritatea oamenilor nu găsesc într-o viaţă întreagă de căutări.

– Îmi vine greu să cred una ca asta. Am citit o mulţime de lucruri despre el şi n-am găsit nici o informaţie care să mă facă să cred că e un om sensibil.

– Să nu crezi tot ce citeşti în presă. Ceva din tonul vocii lui o avertiză să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Dar se mai îmblânzi când adăugă: Cred că a visat ani întregi să te vadă aici, vie şi nevătămată. Nu cred că s-a aşteptat vreodată ca Annie să nu-şi mai amintească de el. E ca şi cum ar pierde-o din nou.

– Eu nu sunt Annie, zise ea încetişor.

– Nu. Nu încă. Sau cel puţin nu ştim sigur.

Aşa stăteau lucrurile. Când auzi totul formulat cu voce tare, nici nu ştiu ce să creadă. Ce să simtă. Şi ce să facă.

– El crede că sunt.

– Ryan a cunoscut-o pe Annie foarte bine. Au fost împreună zece ani.

Vinovăţia accentuă presiunea pe care o simţea în piept.

– Nu am venit aici să fac rău cuiva. Sper că ştii asta. Pur şi simplu am nevoie de nişte răspunsuri. Habar n-ai

cum e să treci prin viață fără să știi cine ești. O persoană fără trecut este - clătină din cap - o anomalie.

- Și pun pariu că te sperie să trăiești așa.

- Da, foarte mult, răspunse ea în șoaptă, în timp ce el o privea fix în ochi. Și, deși încercă să refuze una ca asta, Kate nu putu respinge senzația șocantă de déjà-vu pe care o avea uitându-se la el. Nu vreau decât să obțin niște răspunsuri, indiferent unde mă vor conduce acestea.

- Înțeleg.

Kate nu mai spuse nimic, fiindu-i prea frică de cum ar fi decurs lucrurile dacă ar fi încercat. Inima îi bătea cu putere. Dacă Mitch ar fi fost fratele ei, și-ar fi amintit, nu? Dar mintea nu îi arăta nimic. Nici o străfulgerare de amintire, nici un fel de imagini care să-i apară în minte, nimic în afară de senzația aceasta de... familiaritate. Când își dădu seama că se uita lung la el, își feri repede privirea.

- Trebuie să plec. O să... ăăă, o să te sun la birou când o să fie puse la punct toate detaliile pentru analize.

- Bine.

- În regulă. Picioarele ei parcă refuzau să se pună în mișcare. Dar Kate făcu un efort și le urni. Atât pentru sănătatea ei mintală, cât și pentru a lui. În regulă, zise din nou, cu un glas tremurat, și se urcă în mașină.

capitolul 6

Lumina dimineții se reflecta în apa golfului, iar stâlpii înalți ai podului Golden Gate se profilau pe fundalul verde format de dealurile și copacii aflați de cealaltă parte. În aer plutea un miros sărat, condimentat cu un iz de pește putred. Kate stătea pe o bancă, în parc, cu unghiile înfipte în lemnul acesteia. În jurul ei, pescărușii planau încolo și încoace, iar țipetele lor reverberau în mintea ei, întinzându-i la maximum nervii și așa fragili.

Lucrul de care avea nevoie acum era un impuls de a se smulge din amorțeală și de a continua cercetările

legate de ceea ce se întâmplase cu ea. Dar ceea ce făcea, de fapt, era să-l aştepte pe Ryan Harrison.

După trei zile în care-şi rosese unghiile din carne, aşteptând veşti de la Simone despre rezultatele analizelor de sânge, cedase şi îl sunase. Nu ştia de ce simţea că trebuia să discute cu el şi nici nu-şi putea explica de ce fusese atât de afectată de reacţia lui. Singurul lucru de care era sigură era vinovăţia care o măcinase de la întâlnirea lor încoace. Şi, dacă nu reuşea să rezolve cumva situaţia, avea să o roadă întruna, împiedicând-o să găsească răspunsurile de care avea nevoie cu atâta disperare.

Ştia ce însemna să pierzi o persoană iubită. Şi tocmai de aceea încerca să se pună în locul lui Ryan, să-şi închipuie ce ar fi făcut dacă Jake s-ar fi întors din mormânt.

Unghiile i se înfipseră şi mai tare în lemnul băncii, ca reacţie la valul de furie care se trezise în ea. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să-l lege cu o pereche de cătuşe de un scaun până obţinea răspunsurile pe care le căuta. Apoi l-ar fi lovit cu sete pentru că o făcuse să treacă printr-un asemenea coşmar.

Trăgând adânc aer în piept, se forţă să-şi descleştеze degetele de pe bancă şi îşi trecu mâinile prin păr. Jake n-avea să învie din morţi. Iar ea trebuia să se resemneze cu faptul că, momentan, ea era o persoană fără trecut.

Îl zări pe Ryan apropiindu-se pe alcea de pe malul apei înainte ca el să o vadă. Dintr-odată avu parte de aceeaşi senzaţie ciudată de déjà-vu pe care o simţise pe stradă, în faţa casei lui. Mergea cu mâinile băgate în buzunarele din faţă ale pantalonilor şi avea ochii ascunşi în spatele unei perechi de ochelari de soare cu lentilele negre, dar Kate observă totuşi încruntătura de pe chipul lui. Plus rigiditatea umerilor şi postura forţată care lăsa să se înţeleagă cât de stânjenitoare i se părea această situaţie.

Se opri la câţiva metri de ea şi-şi încleştă maxilarul. Când Kate se ridică pentru a-l întâmpina, stomacul i se contractă, o reacţie care o luă total pe neaşteptate.

– Mulţumesc că ai venit, reuşi ea să îngaime.

– Nu sunt sigur de ce am făcut-o.

Kate sesiză în tonul lui o nuanţă glacială care nu-i plăcu deloc.

Oare folosea acelaşi mod de a vorbi la întâlnirile de afaceri, pentru a intimida şi a manipula? Dacă da, era o tactică eficientă.

– Oricum, îţi mulţumesc.

Îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, neştiind sigur, acum, când el se afla în faţa ei, ce anume voia să spună. Între ei se întindea o tăcere stânjenitoare, ca un ocean.

– Mă îndoiesc că ai primit rezultatele deja, deci de ce m-ai chemat aici? întrebă Ryan.

Dintr-un motiv necunoscut, simţi impulsul de a-l atinge pentru a anula hăul care se întindea între ei. Ca să-l aline. Ceea ce era o reacţie neaşteptată.

– Nu, n-am primit nimic. Simone zicea că o să dureze, cel mai probabil, o săptămână până aflăm. Apropo, voiam să-ţi mulţumesc că ai fost de acord să facem analizele.

El nu spuse nimic, mulţumindu-se să se legene uşor înainte şi înapoi, uitându-se la ea. O adiere a parfumului lui ajunse până la ea, declanşându-i un fior neaşteptat, mai ales că aroma aceea moscată i se părea ciudat de familiară.

Îşi dădu seama că reacţia ei nu era declanşată de familiaritate, ci se datora faptului că era conştientă de apropierea lui. Era un bărbat atrăgător şi puternic, şi, dincolo de toate problemele ei, ea era în continuare femeie. Chiar şi înainte să descopere toate aceste lucruri i se păruse chipeş. Şi totuşi, fotografiile din ziarele de scandal şi din reviste nu reuşeau să surprindă cât de frumos era de fapt. Avea nasul drept, maxilarul pătrăţos şi atent bărbierit, iar trăsăturile lui, conturate precis, emanau virilitate. Şi gura aceea...

Privirea îi alunecă peste buzele lui. Pline. Catifelate. Tentante. Se întrebă ce senzaţie ar avea dacă şi-ar trece degetul peste buza lui inferioară şi ar urmări conturul vag al cicatricei pe care o avea în dreapta bărbiei. Bărbatul acesta avea o gură senzuală pe care, odinioară,

probabil ea o sărutase, o gustase şi o revendicase ca aparţinându-i doar ei.

„Hei!"

De unde naiba veniseră gândurile astea? Făcu un efort să-şi desprindă privirea de la gura aceea ispititoare şi să se uite din nou în ochii lui – sau, mai precis, la lentilele ochelarilor lui de soare.

Şi, pentru că nu-i putea vedea ochii, îi venea foarte greu să-şi dea seama care era atitudinea lui. Iar asta îi sporea stânjeneala.

– În regulă, uite cum stau lucrurile, începu ea, îndreptându-şi spatele şi alungându-şi din minte gândurile stârnite de hormoni. Nu voiam decât să-mi cer scuze pentru tot ce s-a întâmplat. Ştiu că nu eşti deloc încântat de modul în care am procedat. Şi vreau să ştii că-mi pare foarte rău. Nu vreau decât să aflu adevărul. Nici n-ai idee cât de greu îmi e.

– Ţie? Sprâncenele lui blonde se ridicară peste ramele ochelarilor de soare. N-am idee cât de greu îţi este ţie? Ia încearcă să te pui în locul meu câteva secunde!

Kate lăsă să-i scape un oftat.

– Chiar am făcut-o. Ştiu că nu-ţi e deloc uşor, că nici unuia dintre voi nu îi e. Nu mi s-a năzărit mie dintr-odată: „Ei, ce să fac şi eu azi? Cred că o să mă duc la Ryan Harrison, să-i dau viaţa peste cap". Chiar nu sunt genul ăsta de om.

– Nu zău? Pentru că exact asta ai făcut. Ryan se îndepărtă câţiva paşi, după care se opri şi se întoarse din nou către ea. Ai idee câţi nebuni încearcă să-mi distrugă viaţa? Viaţa mea personală nu mă priveşte decât pe mine, pe nimeni altcineva. Fir-ar să fie! Dacă vreun ziarist află ceva despre tine, o să se adune ca muştele la bălegar. Te-ai gândit vreodată la consecinţele faptelor tale, măcar o secundă? Fiica mea o să fie prinsă în scandalul ăsta. Ziariştii o s-o facă arşice, asta în condiţiile în care de cinci ani am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să o protejez de ei. Ar fi fost altceva dacă ne-ai fi căutat pentru că-ţi păsa de noi, dar aşa, să mă trezesc cu tine în faţa uşii doar pentru că erai curioasă? O tâmpenie!

Ryan era mai furios decât își dăduse ea seama. Kate încercă să-și păstreze un ton calm și echilibrat.

– Lucrurile nu stau așa.

– Ba chiar așa stau. Noi nu însemnăm nimic pentru tine. Se vede pe chipul tău. Am observat asta din momentul în care te-am văzut în fața casei mele. Tu te uiți la noi și nu vezi nimic. Iar noi vedem în tine totul. Iar asta nu contează nici cât negru sub unghie pentru tine. Își trecu o mână prin păr, poziția corpului său puternic și musculos trădându-i iritarea.

Kate se așeză pe bancă, dintr-odată total demoralizată.

– Contează, să știi. Dacă n-ar conta, n-aș fi aici. Nu vreau doar să știu. Este vorba despre mai mult aici. Dacă se dovedește că sunt Annie Harrison, atunci Julia e fiica mea. Și nu pot să ignor așa ceva. Nu mi-aș fi părăsit niciodată fiica în mod voit. Și n-aș vrea ca ea să crească cu gândul că am făcut-o. Dacă nu m-aș strădui să îndrept lucrurile, n-aș mai suporta să trăiesc.

Înghiți forțat, conștientizând abia acum ce implicau cuvintele pe care tocmai le rostise. Dacă se dovedea că era Annie Harrison și Julia era într-adevăr fiica ei, atunci era foarte probabil ca Reed să fie fiul lui Ryan. Nu al lui Jake, cum i se spusese. Reed semăna foarte mult cu Ryan – chiar și ea putea vedea asta. Oare se amăgea singură gândindu-se că nu era Annie Harrison?

Făcu un efort să-și alunge teama. Indiferent ce avea să se întâmple, trebuia să știe. Într-un fel sau altul, trebuia să afle adevărul.

Își ridică privirea, dorindu-și cu disperare ca el să-și dea jos ochelarii aceia afurisiți.

– Nu vreau să dau peste cap viața Juliei, te rog să mă crezi. Și nu aș vrea să o expun nici unui pericol. Dar... trebuie să aflu dacă e fiica mea.

Preț de o secundă, Kate fu convinsă că Ryan avea să plece fără un cuvânt, dar apoi el se lăsă pe bancă, lângă ea, își dădu jos ochelarii de soare și-și sprijini capul în palme. Un om înfrânt. Un om care suferea, exact ca ea.

– Tu crezi că eu nu m-am gândit la asta? O, Doamne, numai la asta mi-a stat gândul de trei zile încoace. Pentru mine, Julia e totul. Şi situaţia asta a supărat-o teribil. Nu înţelege ce se întâmplă. Este foarte matură pentru cei nouă ani ai ei, dar nu înţelege nimic din toate astea. Şi, dacă stau să mă gândesc, nici eu nu pricep.

– Şi eu sunt în aceeaşi situaţie.

Ryan îşi lăsă privirea să alunece în depărtare, peste apă.

– Mi-am tot frământat creierii încercând să-mi dau seama cum de e posibil să se întâmple una ca asta. Ce s-a întâmplat cu tine din momentul în care eu te-am lăsat în faţa aeroportului până când avionul ăla a decolat fără tine? Mie mi s-a spus că erai la bord. Am recunoscut poşeta şi laptopul tău, recuperate dintre resturile avionului. Orice ar fi fost, s-a întâmplat în intervalul de nici o oră cât a trecut între cele două momente. Şi să fiu al naibii dacă reuşesc să-mi dau seama despre ce a fost vorba.

– Dacă aş şti răspunsul la întrebarea asta, nu ne-ar mai veni atât de greu să înţelegem situaţia în care ne aflăm.

Cu privirea în pământ, Ryan clătină din cap.

– Nu. Nimic n-ar putea uşura situaţia.

Cuvintele lui se instalară între ei, infuzând întreaga atmosferă cu suferinţa lui.

Când, în final, Ryan se uită la ea, Kate descifră sinceritate şi adevăr în ochii lui albaştri şi strălucitori.

Şi fu străbătută de un fior puternic, care o luă total pe nepregătite.

– Dacă aş fi ştiut că nu erai în avionul ăla, jur că te-aş fi căutat peste tot.

Hotărârea din glasul lui reuşi să o cutremure până în străfundurile sufletului. Era ca şi cum ochii aceia pasionali şi neabătuţi se uitau chiar în sufletul ei şi, indiferent ce-ar fi făcut, nu putea să-şi desprindă privirea de la ei. O atrăgeau, încurajând ceva ce părea să se trezească în inima ei.

– Sunt convinsă, zise ea în şoaptă.

Ryan închise ochii, după care privi din nou spre apă, rupând vraja care o înrobise pe Kate.

– Și acum ce facem?

– Ăă... nu știu. Presupun că așteptăm.

– Știm deja răspunsul. Eu, unul, îl știu. Și îl cunoști și tu, căci altfel nu ai fi aici, cu mine, acum.

Când își dădu seama că avea dreptate, Kate simți un nod în gât. Clătină din cap.

– Trebuie să știu sigur. Julia n-o să vrea să aibă de-a face cu mine până când n-o să avem dovezi clare într-un sens sau altul.

– Probabil n-o să vrea să aibă de-a face cu tine indiferent de ce-o să spună medicii. A trecut printr-un adevărat iad și abia își mai revenise.

Kate își simți pieptul cuprins de o durere surdă. Nu își dorea așa ceva. Nu voise decât să îndrepte lucrurile. Pentru ei toți.

– Nu vreau să o fac să sufere. Și nici pe tine.

– Orice vei face, tot o să suferim.

Bărbatul se ridică și-și puse din nou ochelarii de soare. Când își mișcă mâna, Kate observă o licărire aurie și, pentru prima oară, își dădu seama că pe mâna stângă purta în continuare verigheta.

– O să ne gândim ce facem când vom ști sigur. Glasul nu îi mai era blând, ci dur și glacial. Până atunci, să nu încerci să te apropii de ea. Are nevoie de timp, pentru a se obișnui cu toată treaba asta. Dacă o să te tot vadă, o să fie și mai confuză.

Kate încuviință din cap, incapabilă să înțeleagă schimbările lui de atitudine. Nu mai experimentase niciodată așa ceva. Vocea lui când îi înmuia sufletul, când tăia în carne vie, până la os, trimițându-i fiori de-a lungul șirei spinării.

– Bine, înțeleg ce spui. Tu o să fii în regulă?

– Eu? Da, m-am cam obișnuit cu chinurile iadului. Mă descurc eu.

Kate îl urmări îndepărtându-se. Dar nu se simțea mai bine decât înainte, ba dimpotrivă. Discuția asta nu făcuse

altceva decât să-i arate că-şi iubise soţia mai mult decât se aşteptase ea.

„Pagina nu a fost găsită."

Kate aruncă o privire furioasă la ecranul computerului în vreme ce cursorul care pulsa nu făcea altceva decât să-i accentueze migrena care-i mocnea în spatele ochilor. Afară, valurile se spărgeau de ţărm. Fereastra biroului ei, de la etajul casei unde locuia, era asaltată de o burniţă cenuşie.

Ar fi trebuit să facă ultimele modificări la un articol pe care ar fi trebuit să-l termine cu două zile în urmă. În loc de asta, căuta din nou informaţii despre Ryan Harrison.

Deocamdată, găsise tot felul de fotografii cu el în ipostaze drăgăstoase cu o frumuseţe brunetă la un bal de binefacere. În altele, apărea cu o blondă la braţ, la un meci de baseball. Iar revista *National Star* avea o galerie de imagini înfăţişându-l cu manechinul acela voluptuos, cu părul roşcat.

În mod clar, Ryan nu era chiar uşă de biserică.

– Mama?

– Hmm?

De ce îi păsa? Pentru că era *posibil* să-i fi fost cândva soţ? Era o prostie din partea ei.

În fond, fusese măritată cu Jake. Nu era ca şi cum ar fi avut vreun motiv să fie geloasă. Dar ceea ce o surprindea, din toate informaţiile adunate, era că, din câte se părea, viaţa lui se schimbase după moartea soţiei lui. Înainte de asta, fusese vicepreşedinte la o companie farmaceutică mică. Apoi îşi înfiinţase propria firmă, se extinsese şi avusese un succes nebun în domeniu. Oare explicaţia era că, rămânând singur, se putuse concentra mai mult asupra carierei? Sau se folosise de banii obţinuţi de pe urma asigurării de viaţă a soţiei lui pentru a-şi extinde compania?

În orice caz, avusese enorm de câştigat de pe urma morţii lui Annie Harrison.

Kate tastă „AmCorp Pharmaceuticals" în căsuța motorului de căutare și intră pe pagina lor oficială. Trecu în revistă rapid informațiile tehnice. Se ocupau în mare parte cu medicamente pentru cancer. Tratamente specializate pentru diverse tipuri de cancer care treceau de multe ori de testările FDA-ului pentru că erau necesare și promiteau rezultate semnificative.

– Mamă, o strigă Reed de pe podea, unde stătea pe burtică la mică distanță de ea, jucându-se cu figurinele sale Power Rangers. Mamă, te-am întrebat ceva, îi aminti el.

Kate își smulse privirea de la calculator.

– Ce anume, dragul meu?

– Unde te duci când mori?

Degetele ei se opriră pe tastatură. În săptămânile care trecuseră de la accidentul lui Jake, Reed nu întrebase nici măcar o dată despre moarte.

– În rai.

Băiețelul izbi o motocicletă roșie de una neagră, cu privirea fascinată de distrugerile pe care le provoca.

– Și nu te mai întorci niciodată?

O, Doamne. Dintre toate subiectele pe care putea să le atace, trebuia să-l aleagă tocmai pe ăsta. Lăsându-se să alunece de pe scaun, se așeză pe covor, lângă el.

– Cine ți-a spus că ar mai exista o cale de întoarcere?

– Michael de la grădiniță spune că stelele-de-mare mor, dar revin la viață după un timp.

Buzele lui Kate se relaxară într-un început de zâmbet.

– Stelele-de-mare se pot înmulți prin ceea ce se numește regenerare. Când i se taie un braț, de acolo poate să crească o stea de mare cu totul nouă. Dar asta nu înseamnă că moare și învie. Odată ce moare, nu se mai întoarce la viață.

Ochii lui de safir se ridicară pentru a-i întâlni pe-ai ei. Ochi care, își dădu seama Kate, erau aidoma celor pe care-i văzuse pe ecranul computerului.

– Se duce în raiul stelelor-de-mare?

Kate lăsă să-i scape un hohot amuzat.

– Da, dragule. În raiul stelelor-de-mare.

Privirea băieţelului se întoarse către jucăriile sale.

– Dar tu ai murit şi te-ai întors.

Kate trase aer în piept. De unde ştia asta? Îi spusese Jake?

– Atunci a fost altceva. Reed, uită-te la mine. Privirea lui se ridică spre ea. Inocentă şi adorabilă. Singura ei legătură cu viaţa ei din trecut. Singurul lucru care-i mai rămăsese. Inima mea s-a oprit din cauza unui... accident. Doctorii au pornit-o din nou. E altceva decât să mori. Când mori, nu te mai întorci.

– Niciodată?

Lacrimile îi invadară ochii.

Kate îşi simţi inima năpădită de durere. Ştia că Reed se gândea la Jake. Un băieţel de patru ani n-ar fi trebuit să pună întrebări despre viaţă şi moarte. N-ar fi trebuit să treacă prin experienţa pierderii unui părinte. Dar situaţia era aşa cum era, iar Reed se maturiza mult prea repede, fiind nevoit să se gândească la lucruri care n-ar fi trebuit să-l preocupe în mod normal pe un preşcolar.

Kate îşi frecă mâna de stern. În mod surprinzător, durerea de acolo nu era pentru Jake, după cum se aşteptase ea. De data aceasta, apăruse pentru o familie pe care nu o cunoştea. Pentru un bărbat şi pentru fiica lui, care pierduseră o persoană pe care o iubiseră mai mult decât se aşteptase ea. Toate cercetările ei nu schimbau acest lucru. Văzuse durerea întipărită pe chipurile lor. Oare şi Julia punea întrebări de genul acesta? Oare se întreba de ce se întorsese mama ei din morţi şi ce implica asta, pe termen lung?

Nu cumva Kate era cea care trebuia să-i dea răspunsuri şi să încerce să repare ce se mai putea?

– Mamă?

Glasul lui Reed îi atrase atenţia. Zâmbind, îşi trecu palma peste părul lui blond. Dacă rezultatele testelor erau pozitive, avea să fie nevoită să-i spună lui Ryan despre el. Simplul gând o făcu să simtă fiori de teamă prin vene. Ce urma să spună când avea să afle că pierduse patru ani din viaţa fiului său? Că Reed ştia că alt bărbat

fusese tatăl lui? Toate acestea n-aveau decât să înrăutățească situația.

Nu putea găsi răspunsuri la întrebările care i se învârteau prin minte. Și, în momentul ăsta, nici nu voia să se mai gândească la ele. Nu voia decât să se concentreze pe chipul dulce al fiului ei și să-și reamintească de ce era aici și de ce căuta informații pe care era posibil să nu le afle niciodată.

- Da, dragule?

- Te iubesc.

Chipul i se îmblânzi, și îl trase în brațele ei, așezându-și-l în poală.

- Și eu te iubesc, scumpete. Mai mult decât îți poți închipui.

capitolul 7

- Vezi? Mitch arătă spre un loc de dincolo de vale, unde o acumulare de sedimente în formă de evantai indica locul unde fusese cândva o albie. E un con aluvionar, preciză el.

- Cum se formează? întrebă Julia, cu interes nedisimulat.

Ryan își înăbuși impulsul de a-și da ochii peste cap. Își luase o zi liberă, nefiind în stare să se concentreze asupra altor lucruri decât frământările lui sufletești, și, la insistențele lui Mitch, o luase pe Julia pe munte. Nu știa exact cum naiba reușise să-l convingă cumnatul lui să facă una ca asta.

- De obicei, un curs de apă poartă cu el tot felul de sedimente, care se depun pe fund, îi explică Mitch. Dar există cazuri în care s-au format în urma unei alunecări de teren.

- Mai fă o pauză, Matthews.

Ryan își șterse sudoarea de pe frunte cu antebrațul.

- Puștoaicei îi place, zise Mitch, zâmbind larg către Julia.

- Nu zău?

Julia îi surâse.

– Da, îi place puştoaicei.

– Nu ştiu ce soi de gene aveţi voi, ăştia din familia Matthews, dar în mod clar i-au fost transmise şi ei. Ryan omorî cu o lovitură de palmă un ţânţar care i se aşezase pe braţ. Să fiu al naibii, ăştia mă mănâncă de viu.

Mitch îi dădu un ghiont Juliei.

– E orăşean get-beget băiatul ăsta, ce să mai...

Izbucniră amândoi în râs.

– Cred că ne-a ajuns atâta contopire cu natura pe ziua de azi, decretă Ryan. Sunt jegos şi obosit. Haideţi să pornim înapoi.

– Tati, strici toată distracţia. Julia îl prinse din urmă şi îl apucă de mână. Ryan îşi petrecu braţul pe după umerii ei, şi îşi continuară coborârea pe potecă. În urma lor, Mitch încă făcea tot felul de observaţii geologice în legătură cu locurile prin care treceau.

– Vezi? Acum l-ai pornit, şi n-avem cum să-l mai facem să tacă, mormăi Ryan.

Julia chicoti.

– Închipuie-ţi cum face la o întâlnire amoroasă.

– Ei, de-aia nici nu prea vrea nimeni să iasă cu el.

– Ce naiba spuneţi voi acolo? strigă Mitch.

– Nimic, replică Ryan.

– Discutam doar despre obiceiurile de împerechere ale băştinaşilor, comentă Julia chicotind.

– Sau despre lipsa lor, adăugă Ryan şoptit.

– Ce amuzanţi sunteţi voi, răspunse Mitch. Întâmplător, chiar am o întâlnire fierbinte în seara asta. Îi făcu cu ochiul Juliei şi se urcă la volanul Land Roverului lui plin de praf. Ceea ce nu se poate spune şi despre tăticuţul tău scump, aici de faţă.

De pe locul din dreapta, Ryan îi aruncă o privire severă.

– Ce femeie sănătoasă la cap ar vrea să iasă în oraş cu tine?

– Bine, nu e atât o întâlnire fierbinte, cât o întrevedere de afaceri. Dar, dacă e atât de frumoasă precum zici tu, s-ar putea transforma într-o întâlnire.

Mașina mergea cu zgâlțâituri pe drumul de pietriș. Cu o senzație ciudată, Ryan își dădu seama că discuția lor avea să ia o turnură neplăcută.

– Spune-mi, te rog, că nu te întâlnești cu Simone Conners.

Mitch aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– De ce nu? Tu cu gura ta ai zis că e genul meu.

Ryan își sprijini cotul de portieră și-și masă fruntea dureroasă.

– Am mințit. Are un copil. Și ție nu-ți plac femeile cu copii, nu mai știi?

– Îmi plac copiii. Uite ce bine mă înțeleg cu Julia.

– Julia e diferită. Copiii obișnuiți nu dau nici o ceapă degerată pe geologie. Și-apoi, parcă erai încurcat cu o arheoloagă. Roșcată, cu corp de manechin?

Mitch ridică din umeri.

– Eram. Dar a plecat să facă niște săpături nu-știu-unde. N-a mers.

– Ai avut vreodată o relație care să meargă?

– Hei, hei... Nu te lua de mine doar pentru că te-ai trezit cu fața la cearceaf. Poate că Simone Conners este femeia potrivită...

Ryan lăsă să-i scape un pufnet trufaș.

– Când este vorba despre tine, nu există „femeia potrivită".

– Ar putea exista. Ți-a trecut prin minte că poate m-am plictisit să tot zbor din floare în floare?

– Da, sigur. Și porcul zboară.

– Ei, să știi că am și o parte sensibilă. E absolut normal să vrei îmbrățișări și plimbări pe plajă din când în când. Nu întotdeauna totul se reduce la sex.

– Dacă ai *chiar și cea mai mică* intenție să începi acum cu chestii precum „iubire" și „căsătorie", să știi că o să vomit.

Mitch se încruntă.

– Știi ceva? Ca să te mai liniștești, să știi că sunt convins că – superbă sau nu – oricum n-ar accepta să iasă la o întâlnire cu mine. Sau cel puțin nu acum.

Ceva din tonul folosit şi din modul în care se uitase din nou în oglinda retrovizoare îl făcu pe Ryan să arunce o privire în direcţia Juliei, care se afla pe bancheta din spate. Aceasta avea deja ochii închişi şi stătea cu capul rezemat de geam.

– O reprezintă pe Kate, încheie Mitch, vorbind mai încet.

Capul lui Ryan se întoarse instantaneu către el.

– Cum adică o reprezintă?

– Adică e avocata ei.

– În ce scop?

– Nu ştiu sigur. Intrară pe autostradă. În momentul acesta, mie mi se pare că ea e cea care se ocupă de testele ADN. Odată ce primim rezultatele, s-ar putea să apară alte... chestiuni... legale.

– Fir-ar să fie! Nici măcar nu am aflat nimic sigur, şi ea şi-a luat deja avocat?

– Nu te aprinde aşa. Nu încă. Şi tu, şi eu credem că e Annie. Şi, dacă se dovedeşte că aşa e, atunci o să fie anumite lucruri care trebuie tranşate pe cale legală.

– Adică probleme de custodie.

Ryan înjură în surdină şi aruncă o privire pe geam.

– N-o să vrea să ţi-o ia pe Julia, nici măcar nu o cunoaşte.

– Încă, murmură Ryan. La naiba, dacă femeia asta era Annie, chiar voia să aibă o legătură cu Julia şi să ajungă să o cunoască. N-ar fi încercat să împiedice aşa ceva. Dar asta nu însemna c-avea să tolereze încercările acesteia de a se băga cu forţa în viaţa fetei. N-o să accept să apară ea pe nepusă masă şi să ne dea peste cap vieţile după bunul-plac. De când ştii asta?

Mitch se strâmbă, fără să-şi dezlipească ochii de la şosea.

– De câteva zile. Crede-mă, te susţin total în chestia asta. Nu cred că ar trebui să i se acorde custodia fetei, dar, dacă se dovedeşte că e mama ei, are totuşi dreptul să o cunoască.

– Şi crezi că m-aş opune la aşa ceva?

– Nu, *eu* nu. Dar *ea* nu știe. Dacă spune adevărul... înseamnă că nu știe absolut nimic despre noi. Nu știe de ce suntem în stare sau nu. Oricât de mult mă enervează ideea, trebuie să recunosc că a fost o mișcare deșteaptă din partea ei să-și angajeze un avocat.

Ryan aruncă o privire îngândurată pe geam.

– Nu vreau să te vezi deloc cu Simone Conners.

– Asta e hotărârea mea, nu a ta.

Ryan își dădea seama că începea să-și piardă stăpânirea de sine.

– A fost soția mea.

– Și sora mea. Am la fel de multe drepturi ca tine să aflu ce se întâmplă.

– Nu mă lua cu „Eu o știu de mai mult timp decât tine", Mitch. Nu e același lucru, și o știi prea bine.

– Așa e, răspunse tăios Mitch. Dar și eu am iubit-o, nemernicule, și sufăr la fel ca tine. Iar dacă există o șansă ca în seara asta să aflu chiar și cel mai mic lucru despre cum o să evolueze lucrurile, să știi că mă duc.

Ryan își încleștă maxilarul, privind dealurile care păreau a alerga pe lângă el. Nu era supărat pe Mitch. Întreaga situație îl scotea din sărite. Și era supărat pe el, pentru că nu putea să se adapteze schimbărilor, când toți ceilalți păreau să le accepte cu atâta ușurință.

– La naiba, nu așa ar trebui să decurgă lucrurile!

– Știu. Tonul lui Mitch se mai îmblânzi. Deocamdată, nu se întâmplă nimic. Tot ce vreau e ca tu să fii pregătit, pentru orice eventualitate.

Ryan încuviință din cap, deși ar fi vrut să tragă un pumn în geamul mașinii. Nu se așteptase la așa ceva. Ori de câte ori se gândea la situația asta dată naibii, descoperea cu uimire câte un aspect nou. Iar acum nu se mai putea concentra decât asupra faptului că la un moment dat era posibil să fie nevoit să se lupte pentru custodia Juliei.

În nici un caz n-avea să o piardă și pe Julia. Ea era tot ce-i mai rămăsese. Avea să se lupte pe viață și pe moarte să o țină lângă el, chit că femeia asta era nevasta lui sau nu.

*

Simone parcă în faţa barului cu specific sportiv Chaser's, unde convenise să se vadă cu Mitch Matthews. Verificându-şi rujul în oglinda retrovizoare, îşi dădu seama că simţea o agitaţie nervoasă în stomac. Întâlnirea asta nu contravenea eticii profesionale. În fond, fusese prietenă cu sora lui. Aveau o cunoştinţă comună. Şi, până nu aflau sigur că doamna Alexander era chiar Annie, Simone nu încălca limitele impuse de relaţia avocat-client.

Însă emoţiile pe care le avea o contraziceau. Toţi credeau că era vorba despre Annie. Această întâlnire n-avea decât să creeze probleme mai încolo. Dar, dintr-un motiv sau altul, când o sunase şi o invitase, se trezise că acceptase. Poate pentru că sesizase nuanţa de disperare din cuvintele lui şi ştia ce însemna să pierzi o persoană iubită. Poate pentru că spera că familia lui urma să aibă parte de o fericire care ei nu-i era sortită. Poate pentru că, ani la rând, se întrebase cum o fi fratele lui Annie – burlac şi geolog, din câte auzise –, şi, când o sunase, vocea lui sexy o făcuse să treacă dincolo de raţiune.

Da, asta din urmă era explicaţia. Coborând din BMW-ul ei, Simone se încruntă uşor şi încuie uşa. În mod clar, trecuse prea mult de când avusese un bărbat în viaţa ei dacă o voce sexy şi ceva mister reuşiseră să o atragă aici.

Un pahar. Avea să bea un singur pahar, să schimbe câteva cuvinte politicoase cu el, după care să plece. Spera ca a doua zi să primească rezultatele analizelor. Dacă lucrurile evoluau după cum se aştepta ea, urma să o reprezinte pe Kate în demersurile legale, ceea ce ar fi însemnat că orice contact cu Mitch Matthews şi cu cumnatul lui, Ryan Harrison, ar fi contravenit eticii profesionale. Intră în localul cufundat în semiîntuneric şi cercetă atent încăperea. De-a lungul pereţilor negri se întindeau mese lungi, din lemn. Aproape toată suprafaţa zidurilor era acoperită cu ecrane LCD uriaşe. Pe acestea erau redate imagini de la diferite meciuri de baseball, însă volumul era redus la minimum, astfel

încât nu se auzea decât freamătul firesc al unui bar – clinchetul paharelor aşezate pe mese, oameni discutând şi sfârâitul preparatelor pregătite în bucătărie.

Simone trecu în revistă mesele şi separeurile, căutându-l din priviri pe Mitch. Îl recunoscu imediat. Într-un colţ al încăperii, un bărbat cu părul cârlionţat, şaten-nisipiu, şi corp atletic ieşi dintr-un separeu. Un bărbat al cărui chip arăta, dincolo de orice îndoială, că era înrudit cu Annie Harrison.

Se simţi dintr-odată chiar mai agitată, dar îşi îndreptă umerii şi porni printre mese către el, menţinându-şi o postură cât mai dreaptă. Când ajunse la el, bărbatul îi întinse mâna.

– Simone Conners?

– Mitch Matthews? La naiba, avea mâinile calde, cu pielea aspră de munca fizică, total diferite de palmele moi, de avocat, ale soţului ei.

– Unicul şi irepetabilul, răspunse el, cu un zâmbet strâmb. Ia loc, te rog.

– Mulţumesc. Simone se strecură în separeul circular şi-şi puse poşeta între ei doi. Înainte să apuce să-l întrebe de ce o sunase şi-i ceruse această întrevedere, de masă se apropie un chelner.

– Ce bei? o întrebă Mitch.

Când buzele i se arcuiră într-un început de zâmbet, în obraz îi apăru o adâncitură.

Gropiţe. Pe lângă cea mai sexy voce pe care Simone o auzise vreodată, bărbatul ăsta mai avea şi gropiţe. O, Doamne, era în mare belea.

– Hmm... Aruncă o privire peste meniu în timp ce cuvintele i se încâlceau în minte. „Vodcă, fără gheaţă, cu o felie de lămâie. Şi să fie mare." Un pahar de Chardonnay ar fi numai bun, zise cu voce tare.

Mitch ciocăni cu degetul în paharul de bere aproape gol pe care îl avea în faţă.

– Încă o bere, te rog.

Chelnerul se depărtă, iar între ei se lăsă tăcerea. Simone văzu o blondă drăguţă care se ridică de la masa ei şi intră la baie. Se întrebă dacă Mitch o observase

şi el. Dar, când îşi îndreptă privirea asupra lui, îşi dădu seama că acesta o fixa insistent.

Simone simţi cum i se strânge stomacul şi îşi drese vocea.

– Păi, începu el, nedezlipindu-şi ochii lui verzi de la ea, ceea ce o făcea pe Simone să fie şi mai emoţionată, Ryan zicea că erai prietenă cu Annie. De dinainte.

Conversaţie politicoasă. În regulă, Simone se pricepea la aşa ceva.

– Da, aşa e.

– Cât de bine o cunoşteai?

– Foarte bine, să ştii, probabil mai bine decât mulţi dintre prietenii ei din zonă. Ne-am cunoscut printr-o prietenă comună când Annie a venit o dată în Washington, la o conferinţă, şi ne-am înţeles de minune din prima clipă. Fiica mea, Shannon, e de-o seamă cu Julia.

– De când te-ai mutat în San Francisco?

– Doar de vreo doi ani. Am venit aici din Baltimore, după moartea soţului meu.

– Condoleanţe.

Simone nu voia să vorbească despre Steve. Nu în seara asta.

– Mulţumesc.

Chelnerul se întoarse exact la momentul potrivit şi-i puse în faţă paharul cu vin. Simone luă o înghiţitură sănătoasă.

– De ce l-ai sunat de curând pe Ryan?

Plimbându-şi degetele pe suprafaţa paharului cu vin, Simone îşi cântări atent răspunsul. Mereu îi venea greu atunci când cineva voia să vorbească despre Steve, dar se simţea şi mai rău atunci când cunoştinţele lor se comportau ca şi cum el nici n-ar fi existat vreodată.

– Sincer? începu ea. Am vrut să-l sun de mai multe ori. Annie a adus-o o dată pe Julia în vizită la noi, şi fetele s-au înţeles de minune. Sunt convinsă că le-ar plăcea la nebunie să stabilim o întâlnire, ca să se joace împreună. Dar ştii şi tu cum e viaţa. Apar tot felul de lucruri. Ajungi să te gândeşti la altceva. Şi apoi am văzut reportajul cu accidentul acela aviatic de-acum câteva

săptămâni şi mi-am dat seama cât de greu trebuia să-i vină să se confrunte cu atâtea amintiri. Nu voiam decât să ştie că, într-un fel, îl înţelegeam şi îi eram alături.

Cum Mitch se mulţumi doar să încuviinţeze din cap, Simone simţi nevoia de a se explica, deşi nu era sigură nici ea de ce. De când m-am mutat aici, nu m-am întâlnit cu Ryan decât de câteva ori, şi de fiecare dată am avut impresia că nu era deloc încântat să dea cu ochii de mine.

– Nu are nimic cu tine, personal, spuse Mitch, punându-şi paharul pe masă. Ryan nu păstrează legătura cu nici unul dintre prietenii lor vechi, cu atât mai puţin cu prietenii lui Annie. Nu avea de gând să te sune înapoi şi este destul de supărat pe mine că m-am întâlnit cu tine în seara asta. I-a fost... foarte greu.

Simone putea să-şi închipuie cât de greu. Dar, în momentul de faţă, ea îşi făcea griji pentru Kate, nu pentru Ryan Harrison. Mai luă o înghiţitură de vin.

– Spune-mi, domnule Matthews, de ce aţi vrut să ne întâlnim?

Bărbatul se aplecă spre ea, uitându-se lung în paharul cu bere, părând a-şi cântări bine cuvintele.

– Annie era sora mea şi o iubeam. Dacă este posibil ca femeia aceasta, Kate Alexander, să fie chiar ea... Ei bine, voiam pur şi simplu să văd ce părere ai tu despre toate acestea. Tu o cunoşteai pe Annie şi ai petrecut mai mult timp cu Kate decât noi.

Simone putea descifra suferinţa din ochii lui şi îi împărtăşea durerea. Mai mult ca sigur, această situaţie îl otrăvea pe dinăuntru.

– Tu şi Annie eraţi apropiaţi, nu?

– Foarte. O, Doamne, când eram copii, voia să mă strângă de gât ori de câte ori mă vedea, ca orice altă soră, dar da, eram apropiaţi. Mi-e dor de ea.

Simone n-avea fraţi sau surori, dar ştia foarte bine ce însemna să pierzi pe cineva drag.

– Şi cu Ryan cum te înţelegi? Mi se pare că sunteţi foarte buni prieteni, nu?

– Cei mai buni. Suntem prieteni de ani de zile, încă din facultate. Am fost cât pe ce să-l rup în bătaie când am aflat că se culca cu sora mea mai mică.

Simone izbucni în râs, simţindu-se ciudat de în largul ei în compania acestui bărbat pe care abia îl cunoscuse.

– Pun pariu că a fost o perioadă foarte palpitantă.

– Da, aşa e. Eu şi Ryan jucam în echipa de baseball a universităţii. Când Annie era în primul an, noi eram în ultimul. Într-o zi de primăvară, când jucam un meci pe terenul nostru şi eram în apărare, chiar între reprize arunc o privire în tribune şi o văd pe Annie. Zâmbea şi făcea cu mâna şi-mi zic: „Drăguţ, a venit să mă vadă jucând". Abia după aia îmi dau seama că nu zâmbea şi nu făcea cu mâna către mine. Îi făcea ochi dulci lui Ryan, care era la baza a doua. Mi-a luat vreo zece secunde să-mi dau seama ce se petrecea de fapt.

Simone schiţă un zâmbet.

– Şi după aceea ce s-a întâmplat?

Mitch se încruntă şi se sprijini de spătarul canapelei.

– Păi, nu prea aveam ce să fac în timpul jocului, decât să mă agit mai mult. Când ne-am retras pe banca de la marginea terenului, m-am ţinut departe de Ryan, să nu-mi ies din fire. Dar apoi m-am trezit scos din teren pentru că am aruncat bâta înspre arbitru.

– Doar n-ai făcut una ca asta...

Mitch se făcu mic.

– Ba da. Dar, ca să fim corecţi, omul ăla avea nevoie de ochelari, să ştii. În nici un caz loviturile alea nu erau reuşite.

Simone luă paharul de pe masă, sorbi o gură şi, pentru prima oară de câteva zile încoace, simţi cum se relaxa.

– Ce s-a întâmplat după aceea, cu Ryan?

– Păi, am avut o groază de timp să mă ambalez. Am făcut duş, m-am schimbat, am plecat şi, după aceea, m-am dus să dau ochii cu el, după meci. Proastă mişcare. Ar fi trebuit să discut cu el în afara campusului. Când m-am întors, l-am văzut împreună cu Annie, chiar lângă stadion. O săruta şi... Mi-am pierdut orice stăpânire de sine.

A avut nevoie de câteva copci. Şi sunt destul de sigur că vânătaia aia de la ochi nu i s-a vindecat în mai puţin de-o săptămână.

– Drăguţ.

– După care antrenorul a venit repede de la vestiar şi ne-a suspendat pe amândoi din echipă, pentru că ne bătuserăm.

– Aha, din lac în puţ, spuse Simone, zâmbind în continuare. Şi Annie ce-a zis?

– Annie n-a vorbit cu mine o lună întreagă. Se uită din nou în paharul cu bere, iar din glas îi dispăru orice urmă de umor când spuse: Ideea e că Ryan avea o reputaţie de fustangiu. Lucru valabil şi în cazul meu. Când am aflat că se cuplaseră, am fost convins că doar se folosea de ea. Dar m-am înşelat. Adevărul e că de-atunci nici măcar nu s-a mai uitat la o altă femeie. Şi lucrul ăsta e valabil şi acum.

– L-am văzut pe Ryan la diverse evenimente. Mai mereu avea câte o domnişoară lângă el.

– Da, aşa e. Dar adevărul e că îi fac avansuri pentru că acum are bani şi o poziţie de putere. Şi sunt destul de sigur că singurul motiv pentru care se încurcă cu ele este pentru că mai uită cât de singur e. În cinci ani, n-a fost cu nimeni care să fi însemnat ceva special pentru el. Ştiu sigur că ar renunţa bucuros la tot doar ca s-o aibă din nou pe Annie. Tocmai de-aia situaţia asta îl distruge. Mai ales că nu ştim nimic sigur.

– Nu ştiu ce să vă spun, domnule Matthews...

– Spune-mi Mitch.

Sclipirea din ochii lui o făcu să-şi simtă corpul plutind.

– Mitch, rosti ea lent, întrebându-se de ce naiba prezenţa lui avea un asemenea efect asupra ei. Niciodată nu i se întâmplase ca un client să-i trezească vreun interes personal. Sau vreo rudă a unui client. Dregându-şi vocea, se uită din nou la paharul din faţa ei şi-şi trecu degetul prin pelicula de condens formată pe piciorul acestuia. O să ştim mai multe când o să primim rezultatele testelor.

– Știu. Ceea ce aș vrea să aflu este ce-ți spune ție instinctul.

Instinctele ei nu erau întotdeauna impecabile. De când murise Steve, nu se mai încrezuse în propria intuiție. Fusese extrem de sigură că el avea să învingă în lupta cu cancerul, dar nu se întâmplase așa.

– Nu se cade ca eu, ca avocat, să mă lansez în speculații. Eu lucrez cu fapte concrete. Iar acestea sunt simple. Este foarte probabil ca clienta mea să fie Annie.

Mitch își acordă câteva secunde pentru a digera cele auzite.

– Ryan o să se lanseze cu toată forța într-o luptă pentru custodie. Are un avocat foarte bun.

Iată adevăratul motiv al acestei întrevederi. Spatele lui Simone deveni mai rigid.

– Ei bine, poți să-l asiguri pe domnul Harrison că, dacă se ajunge la una ca asta, și Kate are un avocat redutabil.

Pe chipul lui se întinse un zâmbet leneș. Iar gropița aceea afurisită parcă îi făcea cu ochiul.

– Îmi place de dumneata, domnișoară consilier.

Îi plăcea baseballul. Era al naibii de sexy. Și trecuse mult prea mult timp de când avusese un bărbat în viața ei. N-ar fi trebuit să o intereseze ce credea Mitch Matthews despre ea, dar adevărul era că-i păsa. Fir-ar să fie, chiar îi păsa. Mitch se aplecă spre ea, sprijinindu-și antebrațele pe masă și așezându-și palma atât de aproape de a ei, încât, dacă și-ar fi mișcat-o doar un centimetru, s-ar fi atins. Dar Simone nu avea nevoie să-l atingă pentru a simți căldura ce radia în valuri dinspre pielea lui. Aceeași fierbințeală care emana din trupul ei.

– Mi-ar plăcea să te scot la cină. Într-un restaurant adevărat.

Pentru o fracțiune de secundă, Simone fu tentată să accepte. După care se văzu nevoită să revină cu picioarele pe pământ.

– Nu cred că e o idee prea înțeleaptă.

– De ce nu?

– Pentru că sunt avocata suro... Se opri exact la timp, însă observă felul în care sprâncenele lui se ridicaseră, pline de optimism. Sunt avocata lui Kate, se corectă ea, detestând că acum o parte din ea îşi dorea ca clienta ei să se dovedească a nu fi Annie. Asta ar face ca totul... tot ce se întâmpla între ei... să fie mult mai uşor. Dacă aş avea o relaţie personală cu tine, aş încălca regulile eticii profesionale.

– Asta facem noi aici, domnişoară consilier? Punem bazele unei relaţii personale?

În mintea ei apărură mari semnale de alarmă. Felul în care o fixa, zâmbetul rău prevestitor, ochii aceia sexy... Dacă nu era atentă, se putea alege cu o excludere din barou de toată frumuseţea.

– Cred că e cazul să plec, domnule Matthews.

Mitch nu încercă să o oprească atunci când ea îşi luă poşeta. Iar Simone fu uşurată să observe că tonul lui pierduse orice nuanţă lascivă când o întrebă:

– Deci crezi că o să aflăm mâine?

– Sper că da. Însă e posibil ca termenul să se prelungească până săptămâna viitoare.

Când se ridică de la masă, se trezi că el era deja lângă ea, întinzând mâna pentru a o prinde de braţ, ca să o ajute să se ridice. Simţi cum locul unde o atinsese fu cuprins dintr-odată de furnicături şi îşi ridică privirea către ochii aceia verzi, fascinanţi. Ochi în care orice femeie s-ar fi putut pierde atât de uşor...

– Deci poate mâine o să te sun să stabilim când ieşim la cină.

Simone îşi simţi sângele încălzindu-i-se în vene, răspândindu-i în tot corpul o senzaţie plăcută. Cu toate acestea, încercă să-şi alunge aceste trăiri, recurgând la atitudinea aceea profesională pe care şi-o perfecţionase în decursul anilor. Îi întinse mâna.

– Poate că da. Mulţumesc pentru paharul de vin, domnule Matthews.

– Mitch, preciză el cu zâmbetul acela strâmb şi al naibii de sexy, mângâindu-i mâna pe care o ţinea într-ale

sale, dându-i de înţeles cum ar putea să fie mângâiată şi în altă parte de degetele acelea mari şi masculine.

– Mitch, se trezi că repetă ea.

Înghiţi cu greu, retrăgându-şi mâna, şi ieşi din restaurant, tot repetându-şi în gând că, indiferent ce avea să se întâmple a doua zi, Mitch Matthews nu era genul de bărbat care să accepte un refuz. Întrebarea era ce avea să-i răspundă ea data viitoare?

Marţi după-amiază, Kate stătea la biroul ei, încercând să redacteze un text despre nişte geologi care lucrau în colaborare cu forţele de menţinere a păcii. Lăsându-se pe spătarul scaunului, aruncă o privire pe fereastră, în direcţia golfului. Articolul nu reuşise să-i acapareze atenţia.

Nu azi, cel puţin.

Cu un oftat, aruncă articolul pe masa de lucru, incapabilă să mai continue să citească. Era vorba mai mult despre vorbărie sociologică şi politică decât despre ştiinţă în stare pură.

Nu că ar fi putut să se concentreze asupra cititului, nici dacă ar fi avut în faţă cel mai fascinant articol de pe planetă. Îşi trecu palmele peste faţă şi încercă să-şi liniştească nervii întinşi la maximum. Stătea ca pe ace, aşteptând o veste de la Simone şi întrebându-se ce făcea şi ce gândea Ryan Harrison.

Durerea bubuitoare de cap care o chinuia îi dădea de înţeles că avea nevoie de o doză de cafeină.

Se ridică şi se duse în sala de primire, îşi turnă o cană de cafea neagră şi luă o gură mare. Gustul i se părea îngrozitor, dar, dacă avea să-i mai calmeze migrena, chiar nu-i păsa.

Se întoarse în birou fără să-şi ridice privirea din podea şi închise încet uşa în urma ei.

Când se întoarse, descoperi, surprinsă, că Simone stătea dincolo de biroul ei, privind gânditoare peste golf.

– Minunată privelişte, comentă Simone.

– Bună. Nu mă aşteptam să te văd azi.

– Ştiu. Trebuie să discutăm.

O, Doamne! Intuiția îi spunea că avocata nu-i aducea vești bune. Kate luă o gură mare de aer, dar nu reuși să-și potolească emoțiile, așa că ocoli masa de lucru și se așeză.

Simone luă loc chiar în fața ei.

– În regulă... În primul rând, trebuie să-ți spun ceva. Aseară m-am întâlnit la un pahar cu Mitch Matthews.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

– Pe bune?

– Da, pe bune. Simone își îndreptă poziția. Nu a fost vorba despre nimic personal. Adică, da, ar putea să fie ceva personal. Din câte-mi dau seama, m-a sunat să discutăm despre tine, dar s-a iscat o scânteie între noi. Nu s-a întâmplat nimic, însă... Nu-ți spun asta decât pentru că sunt avocata ta și vreau să știi că interesele tale sunt prioritare pentru mine. I-am spus verde în față că n-o să mă mai văd cu el decât dacă rezultatele testelor au să fie negative. Și n-o să o fac.

Kate nu știa cum să interpreteze o asemenea veste.

– Uau! Când spui că ești directă, nu glumești deloc.

– E singura modalitate pentru a te face înțeles. Îmi place Mitch, dar nu e primul bărbat care mi se pare atrăgător. Pur și simplu, nu vreau ca tu să auzi asta de la el, mai încolo, sau ca informația să-ți fie prezentată trunchiat, total scoasă din context.

– Și mie îmi place Mitch, spuse Kate. Asta cât am apucat să-l cunosc deocamdată. Din câte-mi dau seama, e un bărbat cumsecade. Dacă mi-ai fi spus că ai fost la un pahar cu Ryan... Ei bine, cred că m-ar fi deranjat. El nu mă suportă.

– Nu e vorba că nu te suportă, Kate. E confuz. Este o mare diferență.

– Mie nu mi se pare că e. O privi atent pe Simone și-i spuse: Ai tot dreptul la o viață personală, domnișoară consilier.

Fruntea lui Simone se încreți, iar Kate avu impresia că aceasta dă să spună ceva, însă se opri.

– Deci acesta e motivul pentru care ai venit azi la mine? întrebă Kate.

– Nu. Simone scoase un dosar din servieta pe care o avea în mână şi trase adânc aer în piept. Am primit rezultatele analizelor ADN. Voiam să-ţi spun mai întâi ţie. L-am sunat şi pe Ryan mai devreme. O să vină la biroul meu în după-amiaza asta.

Kate înghiţi nodul pe care-l simţea în gât. „Acum e acum."

– În regulă, să vedem.

Simone îi întinse dosarul şi aşteptă, urmărind-o pe Kate cum studia rapid pagina.

– E un raport preliminar, Kate. Dar potrivirea e destul de bună. O să vrea să ia mostre de la domnul şi de la doamna Matthews, să testeze şi pe linie parentală. Din ce am aflat, ei locuiesc în Seattle. Nu cred că au fost informaţi deocamdată că e posibil să fii fiica lor.

Kate puse dosarul pe birou. Ridicându-se, se îndreptă, pe picioarele care ameninţau să cedeze sub ea, spre fereastră. Îşi încrucişă braţele la piept şi expiră prelung, să se liniştească. Repetă manevra, însă nu reuşi să-şi calmeze pulsul care i-o luase razna.

Era adevărat. Ea era Annie Harrison. Ryan era soţul ei. Julia îi era fiică.

Realitatea acestui moment o izbi cu putere, înşfăcându-i inima şi prinzându-i-o într-o încleştare puternică. Pierduse cinci ani dintr-o viaţă pe care nici măcar nu o cunoştea. Iar acum rămânea cu... ce? Cu o familie pe care nu şi-o amintea şi cu un viitor care nu se înfăţişa mai senin decât o făcuse în urmă cu cinci minute. Ba, mai mult, i se părea că viitorul avea să fie de o mie de ori mai tulbure.

Înghiţind pentru a alunga nodul pe care-l simţea în gât, făcu un efort să rupă tăcerea.

– Aveam un presentiment că acesta urma să fie rezultatul.

– Cred că toţi am bănuit asta. Dacă te consolează cu ceva, eu, una, cred că ei ştiu deja. Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o Mitch aseară. Poate că asta o să mai atenueze şocul.

– Așa mă gândesc și eu, dar nu are cum să îi facă să se obișnuiască mai ușor cu ideea. Ștergându-și lacrimile care-i curgeau pe față, se întoarse către Simone. În minte i se învolburau o mie de gânduri, scenarii și întrebări, dar nu se putea concentra încă asupra lor. Își simțea pieptul străpuns de săgeți de durere gândindu-se la ceea ce avea să urmeze în mod inevitabil, dar încerca să-și păstreze ritmul respirației. Știa că trebuia să o spună.

– În regulă, domnișoară consilier. A venit vremea să-ți câștigi onorariul. Am un fiu.

Simone își ridică privirea brusc.

Kate își simțea dintr-odată plămânii mult prea mici, dar se forță să continue:

– Are patru ani și jumătate. Când m-am trezit din comă, avea aproape trei anișori. Nu am deschis acest subiect până acum pentru că trebuia să fiu sigură înainte de a-l implica în toate astea.

Kate închise ochii, pentru a-și stăvili lacrimile. Când te-am întrebat ce măsuri legale trebuie luate, în cazul în care s-ar dovedi că sunt Annie Harrison, mă gândeam la Reed. Sunt aproape sigură că e fiul lui Ryan. Seamănă foarte mult cu el. Va trebui să-i facem un test ADN și lui, ca să știm mai presus de orice îndoială.

– Bineînțeles.

– Și vreau să-i spun eu lui Ryan despre el. Ți-aș rămâne recunoscătoare dacă n-ai pomeni nimic despre asta la întâlnirea de azi.

– Bineînțeles că nu.

Simone își notă câteva cuvinte pe agendă.

Kate își masă cicatricea de lângă tâmplă, cu mintea invadată de gânduri legate de Ryan. De Julia și de felul cum avea să reacționeze aceasta. De ceea ce urmau să spună și să facă amândoi după ce aveau să afle despre Reed.

– Ryan o să vrea să îl cunoască pe Reed, exact așa cum vreau s-o fac eu cu Julia. S-ar putea ca lucrurile să se complice când o să discutăm despre un program de vizitare și altele de genul acesta. Deja nu mă are la inimă,

şi nu văd cum vestea asta l-ar putea face să-şi schimbe părerea despre mine.

– Ne descurcăm noi. Nu-ţi face griji pentru asta. Ryan e un om corect şi cinstit. Indiferent de ceea ce spun ziariştii despre el, indiferent de ceea ce simte acum, o să coopereze.

– Nu sunt chiar atât de sigură. Kate îşi trecu ambele mâini prin păr, cu ochii plini de lacrimi. De ce simţea atâta durere? Ar trebui să fie fericită. Ba chiar extaziată, acum, că avea o certitudine. În sfârşit aflase cine era. De ce nu i se părea de-ajuns?

Simone ocoli masa de lucru care le despărţea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare.

– Încearcă să respiri normal. O să se rezolve totul, îţi promit.

Kate închise ochii, concentrându-se să inspire şi apoi să expire. Îşi focaliza întreaga atenţia asupra acestui obiectiv minor. Tot restul... tot restul avea să se rezolve. Trebuia să accepte că era nevoie de timp. Mintea ei înţelegea asta, deşi inima nu voia să accepte întru totul aşa ceva.

Reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine şi îşi şterse ochii.

– Mulţumesc... Să ştii că apreciez tot ajutorul pe care mi-l dai. Şi-ţi sunt recunoscătoare pentru tot ce faci şi pentru prietenia ta. Abia acum mi-am dat seama cât de dor îmi era să am o prietenă alături de mine.

Simone schiţă un zâmbet.

– Să ştii că Annie îmi era foarte simpatică. Eram prietene bune. Dar şi pe tine te plac mult. Şi ţi-aş fi prietenă indiferent dacă aş fi cunoscut-o sau nu pe ea.

– Îţi mulţumesc şi pentru asta, răspunse Kate în şoaptă. Îşi şterse bine faţa şi îşi îndreptă privirea către Simone, ştiind acum că, atâta timp cât avea să se concentreze asupra obiectivului principal, avea să reuşească să depăşească toate momentele grele. Aş vrea să mai vorbesc cu tine despre încă un lucru, zise apoi.

– Da, spune-mi.

– Am făcut niște cercetări, încercând să obțin anumite răspunsuri. Până nu demult, nu erau decât speculații, dar acum, că știm sigur... Nu știu dacă va schimba lucrurile pe termen lung, dar simt că trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu mine. Jake știa ceva. E imposibil să nu fi știut. Trebuie să existe un motiv pentru care m-a mințit. Oare duceam o viață dublă? A încercat cineva să mă omoare, fără succes? Am fugit de lângă familia mea? Nu pot să-mi continui viața fără să știu adevărul.

Simone se sprijini de biroul lui Kate.

– Te ascult.

Kate începu să se plimbe încolo și încoace, în dreptul ferestrei.

– Ei bine, din câte am putut să deduc din informațiile despre accidentul aviatic, nu mi s-a găsit niciodată trupul. Evident, adăugă ea cu sarcasm în glas. Dar pe locul meu stătea totuși cineva.

– Corect. Simone se duse către scaunul pe care-și lăsase servieta și începu să răsfoiască dosarul cu informații legate de prăbușirea avionului. Desigur, și ea făcuse ceva muncă de cercetare. În procesul-verbal se menționează că te-ai prezentat la locul tău, ceea ce înseamnă că însoțitoarea de zbor a numărat călătorii și, după închiderea trapei, pe locul tău stătea cineva. Ai trecut de controlul de securitate, având asupra ta permisul de îmbarcare și actul de identitate. Iar dintre resturi ți-au fost recuperate câteva obiecte personale – valiza, dar și poșeta, care a fost găsită băgată sub un scaun. Ryan a recunoscut-o ca fiind a ta.

– Crezi că încă o mai are?

– Nu știu. Aș putea să-l întreb. La ce te gândești?

– Nu știu. Poate că sper ca, văzând-o, să-mi amintesc ceva. De la sanatoriu n-am aflat nimic. Ba chiar nici nu mă mai primesc acolo. Dar eu tot cred că de-acolo ar trebui să înceapă investigația.

– Nici pe mine nu m-au sunat înapoi, și nu am suficiente dovezi pentru a obține un mandat judecătoresc care să-mi permită accesul la arhiva lor.

– Ştiu. Kate îşi cuprinse rădăcina nasului între degete, sperând să-şi poată calma întru câtva zvâcnirea pe care o simţea în spatele frunţii. O, Doamne, dac-aş putea să mă strecor eu în arhiva lor...

Simone luă din nou dosarul şi îl deschise în poală.

– Unde ziceai că e? În San Mateo? Trecu rapid în revistă informaţiile pe care şi le notase, după care adăugă: Am impresia că o prietenă de-a mea are mama internată acolo. Îşi muşcă buza inferioară, ca şi cum şi-ar fi cântărit opţiunile. S-ar putea să pot intra, cu pretextul că mă duc la ea.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

– Ei, domnişoară consilier, doar nu-mi sugeraţi să facem ceva ilegal, nu?

Simone se încruntă.

– De ce-mi spui aşa?

– Cum?

– Domnişoară consilier.

Kate ridică din umeri.

– Nu ştiu. Asta eşti, nu? Te deranjează să-ţi spun aşa?

– Într-adevăr, asta e meseria mea. Şi nu, nu mă deranjează. Mi se pare ciudat, tu şi Mitch folosiţi aceeaşi sintagmă.

– Ei, *acum* nu mai e atât de ciudat.

Simone se ridică de pe scaun şi încercă să schiţeze un zâmbet.

– Nu, cred că deja nu mai e ciudat. Să vezi cum o să facem. Eu îi dau un telefon prietenei mele şi mă interesez dacă mama ei e internată chiar acolo. Dacă da, te anunţ şi hotărâm cum să procedăm mai departe.

– În regulă.

Simone îşi adună toate lucrurile.

– O să mă întâlnesc şi cu Ryan. Te rog să te gândeşti pe îndelete ce să-i spui. Dacă vrei să fiu şi eu cu tine, putem stabili o întrevedere în biroul meu. Procedăm cum vrei tu.

– Mulţumesc, dar cred că trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

– Bine. Simone îi dărui un zâmbet rapid. Te sun azi, după ce discut cu el.

capitolul 8

Când uşa se deschise, privirea lui Simone se întoarse automat către ea. Ryan şi Mitch intrară în biroul ei, făcând front comun.

Fraţi.

Indiferent de trăsăturile lor individuale, erau fraţi de suflet, iar asta se vedea. Ryan avea o frumuseţe elegantă şi curată, pe când Mitch emana prin toţi porii forţă şi plăcerea de a trăi şi de a munci în aer liber. Aveau aproximativ aceeaşi înălţime şi conformaţie, însă în toate celelalte privinţe erau complet diferiţi. Simone se ridică, se apropie de Ryan şi-l îmbrăţişă scurt, spunându-i:

– Îmi pare rău pentru toată agitaţia asta.

– Mulţumesc. Ryan se retrase, adăugând: Condoleanţe pentru Steve... Ar fi trebuit să te sun.

– Nu este nici o problemă, înţeleg. E greu. Asemenea evenimente ne aduc la suprafaţă emoţii de care am vrea cu tot sufletul să fugim.

Ryan dădu aprobator din cap. Privirea ei se îndreptă către Mitch. Acesta se tunsese şi renunţase la cioc.

Arăta bine, însă ei îi lipseau oarecum cârlionţii zbârliţi care-i ajungeau până la gulerul cămăşii.

Smulgându-şi privirea de la el, îşi frecă uşor mâinile şi zise:

– În regulă. Se aşează la birou, reluându-şi atitudinea de avocat. Luaţi loc, să putem începe.

– Ea nu vine? întrebă Mitch.

– Nu. Am vorbit deja cu ea. Amândouă am considerat că este cel mai bine să purtăm discuţia aceasta separat. Voia să aibă la dispoziţie ceva timp pentru a se gândi la toate implicaţiile rezultatului înainte de a discuta cu oricare dintre voi.

Mitch şi Ryan se uitară fugitiv unul la celălalt. Simone observă că nu se simţeau deloc în largul lor, aşa că scoase foaia cu rezultatul. N-avea nici un rost să le prelungească starea de tensiune. Îi întinse fiecăruia câte o copie.

– Aveţi aici raportul preliminar privind mostrele de ADN. Rezultatul nu este 100% concludent, dar o să vedeţi că e destul de aproape de această cifră. Va trebui să prelevăm probe şi de la părinţii tăi, Mitch, dar cred că putem spune, cu o precizie de 98%, că clienta mea, Kate Alexander, este una şi aceeaşi persoană cu Annie Harrison.

Ryan se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii. Trăsăturile sale arătau cât se poate de clar suferinţa care-l încerca, dar Simone îşi putea da seama, după felul liniştit în care acceptase vestea, că se aşteptase la acest rezultat. Şi totuşi, după cum spusese Kate, faptul că ştiau nu uşura nicicum situaţia.

Mitch studie raportul pe îndelete. Când îşi ridică privirea, Simone putu descifra şi în ochii lui durerea pe care o simţea. Pentru amândoi, această veste era o lovitură grea.

Se ridică şi ocoli masa de lucru până la ei, după care se sprijini de marginea de mahon a biroului şi le oferi celor doi nişte dosare.

– Aveţi aici câte o copie după documentele ei medicale. Şi-a exprimat dorinţa să le primiţi. Accidentul în care a fost implicată s-a soldat cu nişte răni la nivelul feţei. A suferit mai multe intervenţii chirurgicale de reconstrucţie atât la nas, cât şi în zona obrajilor, ceea ce explică de ce nu arată exact ca înainte. Aşteptă până când Ryan şi Mitch trecură în revistă hârtiile primite, după care continuă: Ştiu că una este ca ea să spună că nu-şi poate aminti nimic şi cu totul alta e ca voi să acceptaţi şi să înţelegeţi ce s-a întâmplat. Recuperarea i-a fost supravegheată de un neurochirurg din Houston. Am încercat să iau legătura cu el, dar nu am obţinut nici o informaţie. Se pare că toate pistele noastre se sfârşesc într-un astfel de blocaj. Alungând acest gând, Simone

adăugă: În ceea ce priveşte traumatismul cranian, documentele medicale menţionează că acesta s-a produs la nivelul cortexului lateral al lobului temporal, respectiv porţiunea creierului care stochează memoria pe termen lung şi, mai precis, zona care este dedicată amintirilor personale. Astfel, lucrurile pe care le-a învăţat la şcoală, de exemplu, nu au fost afectate, deoarece sunt depozitate într-o altă zonă a creierului - sau cel puţin aşa se explică, teoretic. Cunoştinţele despre locurile unde a învăţat acele lucruri sunt în cu totul altă situaţie, căci acestea sunt amintiri personale, cum ar fi, de exemplu, numele facultăţii pe care a făcut-o. Aşa se şi explică de ce se descurcă atât de bine profesional, de ce îşi aduce aminte tot felul de noţiuni tehnice despre seismologie şi despre geologie, chiar dacă nu ştie ce nivel de calificare are în aceste domenii. Din cercetările mele, am aflat că medicii nu au nici măcar acum cunoştinţe foarte precise despre creier şi mai ales despre acele porţiuni ale sale însărcinate cu gestionarea memoriei.

- Deci ea chiar nu-şi aminteşte nimic? întrebă Ryan, pe un ton vlăguit.

- Nu, răspunse Simone. Şi mai e un lucru important de care trebuie să ţinem cont. Când cei doi îşi ridicară privirea către ea, continuă: Partea aceea de creier este răspunzătoare şi de trăsăturile de personalitate. Voia să le explice cât mai clar, astfel încât să înţeleagă amândoi. Nu mai e aceeaşi persoană ca odinioară. Dacă o să petreceţi ceva timp cu ea, o să observaţi - aşa cum am făcut-o eu - că există asemănări... gesturi, modul în care îţi aruncă o privire şi altele de genul acesta, dar sunt şi anumite diferenţe clare, şi trebuie să fiţi pregătiţi pentru ele. Personalitatea lui Kate de acum s-a dezvoltat *după* accident. Reacţionează diferit în anumite situaţii. În timp ce Annie era pasională şi impulsivă, Kate e mai rezervată. Cântăreşte bine lucrurile înainte de a judeca sau de a-şi exprima opinia. Ăsta e un lucru minor, dar ajunge să fie important când o cunoşti mai bine. Nu vreau ca vreunul dintre voi să-şi închipuie că poate

relua relația cu ea exact de unde a fost întreruptă, în urmă cu cinci ani, și că totul va merge ca pe roate.

– O să-și recapete vreodată memoria? întrebă Ryan.

– Din câte am discutat cu doctorul Allan, un neurochirurg de la noi din oraș care a aruncat o privire pe fișele ei de observație, nu sunt șanse prea mari. Cei mai mulți dintre cei care suferă de amnezie își amintesc câte ceva, orice, mai ales lucruri din copilărie, însă cazul lui Kate e foarte neobișnuit. Ea nu și-a amintit absolut nimic. Spera ca venirea în San Francisco să-i declanșeze ceva amintiri, dar până acum... nimic. Își mai îmblânzi tonul și spuse: Îmi pare rău, Ryan. Știu că nu e răspunsul pe care sperai să-l primești.

Bărbatul dădu aprobator din cap uitându-se în continuare la raportul pe care-l avea în față. Lăsă să se scurgă câteva secunde de tăcere înainte de a spune:

– Cine să-i fi făcut una ca asta? Cine să ne fi făcut tuturor una ca asta? Își înălță capul brusc, însă Simone văzu că în ochii lui scăpăra mai degrabă furie decât durere. O furie intensă, pe care Ryan era îndreptățit să o simtă. Se ridică repede de pe scaun, întrebând: Cine dracu' a fost nemernicul care a luat-o de lângă noi?

– Îl chema Jacob Alexander, răspunse Simone. Era doctor în Houston. Era în avionul care s-a prăbușit de curând, și așa a ajuns Kate să mă găsească pe mine – și apoi pe tine. Din câte se pare, el venise în San Francisco la o conferință medicală, deși Kate nu știe pe ce temă și unde anume. Deocamdată nu am prea multe informații despre Alexander, dar Kate m-a rugat să fac ceva săpături în trecutul lui.

– Ce fel de săpături? întrebă Mitch.

Simone își îndreptă privirea înspre el și văzu că și în ochii lui sclipea mânia. Pierduseră cu toții foarte mult timp. Timp pe care nu aveau cum să-l recupereze. Dar spera că, dacă aflau de ce se întâmplaseră toate acestea, aveau să-și mai domolească durerea.

– Kate simte nevoia să afle ce s-a întâmplat cu ea. Toate aceste informații noi au tulburat-o și pe ea la fel ca pe voi doi, numai că ea încearcă să-și dea seama ce părți

din viața ei sunt adevărate și care nu. Am început cu sanatoriul unde a stat internată cât a fost în comă, deși ne-am lovit de ceva obstacole. Ryan, tu ai fost cel care i-a identificat obiectele personale după accidentul aviatic, nu-i așa?

– Da. Își încrucișă brațele la piept. Nu era vorba despre prea multe lucruri, doar poșeta și laptopul, carbonizat parțial.

– Le mai ai?

– S-ar putea să mai fie pe undeva. După ce am făcut identificarea, i-am strâns o mare parte dintre lucruri și le-am pus în cutii. Ce naiba credeți că o să aflați uitându-vă la ele?

– Probabil nimic, dar ea ar vrea oricum să le vadă. Mitch, ai putea să iei legătura cu universitatea, să afli la ce proiecte lucra înainte să dispară?

– Ai vreo bănuială că toate astea ar avea vreo legătură cu munca ei? întrebă Mitch.

– Nu știu. Ceea ce știm cu siguranță însă e că Ryan a lăsat-o la aeroport, și ea s-a trezit din comă aproape trei ani mai târziu. Dacă ar fi fost vorba despre un atac întâmplător, o răpire sau ceva de genul acesta, ar fi murit. Cineva a ținut neapărat să aranjeze lucrurile astfel încât să se creadă că a urcat la bordul avionului aceluia și după aceea a avut grijă de ea după Dumnezeu știe ce accident a suferit. E foarte posibil să fie ceva legat de vreunul dintre proiectele la care lucra.

– Și dacă nu? întrebă Ryan.

– Dacă se dovedește că nu e așa, renunțăm la pista asta și trecem la următoarea ipoteză. Între timp, o să tot încerc să-i dau de urmă doctorului aceluia din Houston al cărui nume apare pe toate fișele de observație ale lui Kate și să obțin ceva informații de la el. Kate a mai vorbit și despre socrul ei – Walter Alexander –, care, din câte se pare, a dispărut imediat după moartea fiului lui. Vreau să-l găsesc și pe el.

Simone remarcă sclipirea din ochii lui Ryan. O sclipire care o făcea să creadă că era mai bine că Jacob Alexander era deja mort. Simone îi înțelegea pe deplin mânia

şi frustrarea, dar pentru ea primau interesele lui Kate şi ca aceasta să treacă cu bine de următoarele câteva zile.

– Aşa, şi acum ce facem? întrebă Ryan.

– Păi, asta depinde de tine şi de Kate, răspunse Simone. În momentul de faţă, ea nu cere nimic. Are nevoie de ceva timp pentru a se obişnui cu ideea, dar sunt convinsă că o să ia legătura cu tine destul de curând. Nu o să facă demersuri legale pentru a obţine dreptul de a petrece timp cu Julia, dacă asta te interesează. Şi-a exprimat dorinţa de a o cunoaşte, lucru de care sunt convinsă că eşti conştient şi tu, dar cred că voi doi trebuie să vă înţelegeţi între voi înainte de a implica justiţia în chestia asta. Cred că următorul pas e să îi anunţăm pe părinţii tăi, Mitch, şi să le cerem să fie de acord să li se ia sânge pentru încă un test ADN, doar ca să fim absolut siguri.

Mitch încuviinţă din cap. Simone îşi lăsă privirea să zăbovească undeva în spaţiul dintre cei doi, dorindu-şi să-i poată ajuta în vreun fel, să le amelioreze suferinţa. Dar, din păcate, ştia că nu avea cum.

Se desprinse de marginea biroului şi făcu un pas înainte, semn că întâlnirea luase sfârşit.

– Bineînţeles, puteţi să luaţi dosarele. Nu cred că vă vor fi de mare folos acum, dar poate mai încolo veţi avea nevoie de ele.

Ryan îi mulţumi şi se întoarse către Mitch, care stătea în continuare pe scaun.

– Ne vedem afară, îi spuse.

Când rămaseră singuri, Mitch îşi ridică uşor privirea către ea.

– Ce e cu cercetările astea?

– Dacă ai fi în locul ei, n-ai vrea să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat?

Mitch clătină din cap şi se uită la hârtiile pe care le avea în mână.

– Înţeleg furia lui Ryan şi de ce simte nevoia să afle tot ce s-a întâmplat. Şi eu văd roşu în faţa ochilor când mă gândesc că a fost luată de lângă noi. Dar toate astea... par ca o vânătoare de fantome.

– S-ar putea ca fix asta să fie. O luăm pas cu pas. Între timp, Kate se simte utilă la ceva și își recapătă controlul asupra propriei existențe. Cred că are mare nevoie de asta acum.

– Cum a reacționat când a aflat? întrebă el încetișor.

– Nu prea bine. Totuși, știa care avea să fie rezultatul înainte să-i spun eu – la fel ca Ryan. Au o groază de lucruri de lămurit ei doi.

Mitch aruncă o privire către ușa închisă.

– Nu știu ce să fac să-i mai alin durerea.

– E important să-i fii alături. Lucrurile se vor complica și mai mult, Mitch.

Privirea lui o întâlni pe a ei. După care Mitch făcu ochii mari, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva.

– O, Doamne... Băiatul!

– Știai?

– Nu știam nimic până acum. Ochii i se închiseră. Am văzut o fotografie pe biroul ei. Fir-ar să fie! Îi povesti în ce împrejurări ajunsese la biroul lui Kate cu câteva zile în urmă. Abia acum am pus lucrurile cap la cap. Totul a fost... o nebunie. O, Dumnezeule mare! Își masă fruntea, ca și cum ar fi vrut să-și oprească durerea de cap. Și eu care-mi închipuiam că lucrurile stau prost acum...

– Să nu cumva să-i zici ceva lui Ryan. Kate vrea să-i spună ea. Are nevoie însă de ceva timp ca să-și dea seama cum e mai bine să abordeze subiectul. Trebuie să-i lăsăm să se descurce singuri cu asta.

– Sunt cam prins între ciocan și nicovală, domnișoara consilier. Ea e sora mea, și o iubesc, indiferent dacă-și aduce aminte de mine sau nu. Dar și el îmi e, în toate privințele, ca un frate, și îl iubesc și pe el. Și are nevoie de mine.

Această dezvăluire o impresionă într-un mod total neașteptat. Se lăsă pe vine în fața lui, mângâindu-i ușor obrazul cu vârfurile degetelor.

– Deja faci tot ce poți. Îmi pare rău că ești prins la mijloc. Eu cum aș putea să te ajut?

Mitch își ridică privirea, și zâmbetul acela sexy al lui i se întipări pe chip. Surâsul care făcea să-i apară gropița aceea pronunțată avea efecte nebunești asupra ritmului inimii ei.

– Ai putea să iei cina cu mine.

Ah, chiar își dorea să accepte.

– Nu pot, Mitch. Nu atâta timp cât o reprezint pe Kate.

Ochii lui se ațintiră asupra alor ei. Simone descifră în ei aceeași dezamăgire care, cel mai probabil, era reflectată și în privirea ei.

– Dacă ar fi să mă gândesc numai la mine, te-aș ruga să-i spui să-și găsească alt avocat, dar nu pot face asta. Are nevoie de tine. Chiar are nevoie de cineva care să-i fie alături.

– Noi toți suntem alături de ea.

– Da, dar... Ryan aruncă o privire către ușă. Am așa o bănuială că situația se va înrăutăți înainte chiar de a se ameliora.

Din păcate, Simone avea presimțirea sumbră că afirmația lui era corectă.

Ryan verifică dacă accasta era adresa pe care o șterpelise de la secretara lui Annie, după care aruncă o privire la căsuța cu două niveluri construită chiar pe marginea plajei, cu fațadă cenușie și clopoței de vânt în formă de pescăruși atârnați pe verandă. Nu semăna deloc cu reședința lui din Sausalito. Și nici cu casa în care locuiseră împreună, în San Francisco. Și totuși, plaja Moss era o zonă scumpă. Se întrebă cum de avea atâția bani încât să locuiască aici.

Cercetând casele mici din jur și strada lipsită de copaci, își freca sternul cu palma, încercând să aline durerea surdă pe care o simțea în piept. Voia să o vadă, avea nevoie să o vadă. Acum, că știau sigur, simțea că trebuia să-i spună anumite lucruri. Nu putea să stea cu mâinile în sân, așteptând ca ea să facă prima mutare.

Simțindu-și picioarele nesigure, deși n-ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani, traversă aleea către

casă şi bătu la uşă. Când văzu că nu-i răspunde nimeni, ascultă atent dacă se auzea vreun zgomot din interior. De undeva din spatele casei răsunau nişte glasuri. Încercând să-şi dea seama de unde veneau, porni pe lângă clădire.

Curtea nu era delimitată de gard. La un moment dat, iarba era înlocuită de nisip, care se prelungea până la malul oceanului. Când Ryan ajunse în spatele casei lui Annie, văzu un băieţel ghemuit în iarbă, jucându-se cu o grămăjoară de beţe. Acesta îşi ridică spre el ochii mari, albaştri.

Ochi identici cu ai lui Ryan. Aceeaşi formă, aceeaşi nuanţă. Chiar şi forma feţei copilaşului semăna leit cu a sa.

– Ăăă... salut, reuşi să îngaime Ryan când îşi reveni cât de cât din uimire.

– Eşti un străin. Băieţelul o luă la fugă, strigând: Mama! Un străin!

Mama? Ryan înaintă alţi câţiva paşi, lăsând în urmă copacii crescuţi lângă casă, pentru a se uita mai atent la băieţel. Acesta se apropie în fugă de o femeie care şedea pe nisip. Aceasta se întoarse şi-şi umbri privirea cu mâna, pentru a vedea ce se petrecea în curte, după care se ridică brusc.

Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi băieţelul ridică din umeri şi o rupse la fugă către casă. Când se apropie din nou de Ryan, se opri o secundă, de data aceasta cu zâmbetul pe buze, ceea ce-i scotea în evidenţă aceeaşi gropiţă pe care Ryan o văzuse de-atâtea ori pe chipul lui Mitch, al Juliei şi pe cel al lui Annie.

– Mama a zis că pot să mă uit la desene animate.

După aceea intră în casă. Uşa de plasă se închise cu un pocnet în urma lui.

Cum stătea în curtea aceea, cu ochelarii de soare în mână, încercând să-şi dea seama ce naiba avusese în faţa ochilor, Ryan îşi simţea inima bătând nebuneşte. Nu se putea una ca asta. Mintea îi lucra febril făcând tot felul de calcule temporale, iar privirea i se duse către Annie. Nu reuşea să scoată nici un cuvânt. Prin faţa ochilor

îi treceau tot felul de imagini din viaţa lor împreună, amintiri despre o sarcină care abia înmugurise înainte ca ea să plece în călătoria aceea.

– Nu mă aşteptam să te văd azi, zise ea, apropiindu-se încet.

– Da, ăăă... se vede. Îşi întoarse privirea către casă, fiind în continuare atât de uluit, încât nu reuşi să facă altceva decât să se uite lung pe unde trecuse băiatul. Copilaşul acela...

– E fiul meu. Când Ryan o privi din nou, adăugă: Şi sunt destul de sigură că e şi fiul tău.

– *Fiul*... meu?

Femeia îşi încrucişă braţele peste talie, superbă, emoţionată şi într-o mie de alte feluri pe care el nu le putea descrie pentru că era prea năucit ca să mai gândească cu claritate.

– Când mi-am recăpătat cunoştinţa, avea aproape trei ani. S-a născut prin cezariană în timp ce eu eram în comă. Are patru ani şi încă nu ştie nimic despre toate lucrurile astea. Nu i-am spus nimic din tot ce am aflat sau despre tine. Şovăi preţ de o secundă, după care continuă: El crede că tatăl lui a murit în accidentul acela aviatic.

Din câte se părea, Ryan nu putea să-şi desprindă ochii de la casa în care intrase fiul lui.

– Am un băieţel.

Un fiu. Un băieţel de patru ani care semăna leit cu el. Cu ochii lui albaştri, cu părul blond ca al lui şi gropiţa simpatică moştenită de la Annie. Îşi simţea inima bubuind, ca şi cum tocmai începuse să funcţioneze din nou, într-un ritm cu totul diferit. Avea un fiu la care nici măcar nu-şi permisese să viseze în toţi aceşti ani, pentru că îl durea prea mult să se gândească la încă un lucru pe care-l pierduse.

Dar nu, nu îl pierduse. Era aici. Era la fel de viu ca Annie. Era...

Un băieţel care – acum, după ce-l văzuse – n-avea cum să fie fiul altcuiva. Un fiu despre care afla abia acum. La mai mult de o săptămână după ce ea intrase

în viața lui. Surpriza și extazul pe care le simțise într-o primă fază se transformară în tulburare. Se întoarse către ea.

– Nu mi-ai zis nimic. A trecut atâta timp, de ce nu mi-ai spus nimic?

– Abia ieri am știut sigur. Nici acum nu am dovezi științifice. Nu i-am făcut testul ADN.

– Dar ești, totuși, destul de sigură.

– Am foarte multe indicii că așa stau lucrurile. Dar asta nu înseamnă că avem de-a face cu o certitudine.

– Foarte multe indicii... Păi nici nu e nevoie de atâtea indicii să îți dai seama că seamănă perfect cu mine. Își trecu degetele prin păr. La naiba, ai lăsat să treacă atâta timp fără să-mi spui și mie? Aveai de gând să o faci vreodată?

– Da, bineînțeles. N-aveam nici o intenție să-ți ascund asta.

– Păi nu asta și făceai? În mod clar, nu mi-ai spus atunci când ai aflat cine ești de fapt.

– Ryan, n-a trecut decât o zi.

Tonul ei impasibil nu făcu altceva decât să-l enerveze și mai tare.

– N-a trecut decât o zi? Pentru mine, o zi e cât o viață întreagă. Am presupus că ai pierdut copilul! Trase adânc aer în piept, încercând să-și liniștească nervii întinși la maximum. Fără succes. Fir-ar să fie, este al meu? Ai idee cât de mult mi-am dorit copilul acela? O, Doamne, nu te-am pierdut numai pe tine. L-am pierdut și pe el. Și-acum tu-mi spui că n-a trecut decât o afurisită de zi?

Se îndepărtă câțiva pași, după care se întoarse lângă ea, nesigur pe el. De ce oare nu-și putea struni emoțiile când era cu ea? De ce situația devenea mai grea în loc să fie mai ușoară? Avea un băiețel. *Un fiu.* Ar fi trebuit să fie fericit. Încântat. Dar, în loc de asta, nu simțea decât durere, tulburare și o tristețe amarnică.

– Nu fi așa, zise ea. Ți-am spus acum.

– Dar nu mi-ai spus. Am aflat eu, din întâmplare!

– Aveam de gând să-ți povestesc tot.

– Când? Când îţi pică ţie bine? Te-ai gândit vreun pic la nevoile mele? La cum m-aş simţi? Nu, pentru că tu nu-ţi aminteşti deloc de mine. Convenabil, nu-i aşa? Să ai un pretext atât de bun pentru a nu da nici doi bani pe sentimentele altora.

– Kate?

Îşi îndreptară amândoi privirea către uşa de plasă de la intrarea în casă. De cealaltă parte a ei se afla un bărbat între două vârste, cu un început de chelie.

– E totul în regulă?

– Cine dracu' mai eşti şi tu? întrebă Ryan.

– Sunt un prieten de-al lui Kate. Dar tu?

– Sunt bărbatu-său, fir-ar să fie. Nu vezi ce mult ne iubim?

Annie închise ochii.

Bărbatul deschise uşa şi adoptă o poziţie rigidă, gata să intervină.

Annie se repezi către el, urcă treptele care duceau către verandă şi îl împinse înapoi în casă.

– Tom, nu e momentul.

Din curte, Ryan îl auzi spunând:

– Vrei să rămân cu tine? Tipul ăla şi-a ieşit zdravăn din pepeni. Eşti sigură că e totul în regulă?

Vocea lui Annie – la naiba, vocea lui Kate... Annie a lui n-ar fi putut să-i facă una ca asta – răsună de undeva din casă, dar Ryan refuză să o asculte. Închizându-şi ochii, îşi puse mâinile în şolduri şi trase aer în piept, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. În afaceri, se controla impecabil, dar cu ea... cu ea niciodată nu se putuse stăpâni. Îl putuse juca pe degete chiar de când se cunoscuseră, şi niciodată nu se eliberase de sub vraja ei. Ea îi scotea la suprafaţă cele mai ascunse emoţii, de la cea mai intensă pasiune până la cea mai chinuitoare durere. Iar durerea asta îi rămânea în suflet, adunată de la toate rănile de acolo, prelungindu-i furia într-un mod care depăşea puterea lui de stăpânire. Trebuia să nu se mai lase condus de emoţii. Ea nu-şi aducea aminte de el. Nu-i păsa de el. Trebuia să aibă în vedere ce era mai

bine pentru Julia și pentru... fiul lui. Trebuia să înceapă să trateze totul ca pe o tranzacție de afaceri.

Își puse ochelarii de soare, traversă pajiștea și se așeză pe nisip, sprijinindu-și coatele de genunchi și admirând valurile agitate, în așteptarea ei. După câteva minute cât o eternitate, auzi ușa de plasă deschizându-se și mai degrabă o simți decât o auzi venind spre el.

– A plecat? întrebă.

– Da.

– Cine e?

– Șeful meu. Practic, asta este casa lui. Noi stăm cu chirie.

Așa se explica faptul că-și putea permite să stea în zona asta.

– Cum îl cheamă pe băiatul meu?

Știa că-i vorbea pe un ton aspru, dar nu-i păsa.

– Reed... Expiră profund și apoi continuă: Jacob Alexander.

– I-ai dat fiului nostru numele lui.

Maxilarul lui Ryan se încleștă.

– Ryan, nu eu i-am dat numele. Când s-a născut, eu eram în comă.

Bărbatul închise ochii și se strădui să nu mai spună nimic în timp ce încerca din răsputeri să-și îngroape emoțiile adânc în sufletul lui. Dar pur și simplu nu se putea.

– Vreau să am o relație cu el, să-l pot vedea. Dacă nu ești de acord, o să te dau în judecată. Avocații mei sigur o să obțină ce vreau.

– Sunt de acord. Chiar îmi doresc să te cunoască.

– Bine. Și să-i spui. În seara asta. Dacă nu, îi spun eu. N-am de gând să mă prefac că nu ar fi copilul meu. Amândoi știm că e fiul meu. Și așa am așteptat al naibii de mult.

– O să-i spun. Ryan...

– Și vreau să-i schimbi numele. Vreau să poarte numele meu. Numele *nostru*, fir-ar să fie. Îi aruncă o privire întunecată, peste umăr. Știa foarte bine că ea nu era vinovată. Știa că nu se făcea responsabilă direct de nici

unul dintre lucrurile acestea, dar, o, Doamne, suferea mult prea mult. Şi asta din cauza ei. Poţi să-i păstrezi al doilea prenume, dacă vrei neapărat, dar trebuie să aibă numele de familie Harrison, spuse apoi. Se ridică şi-şi curăţă nisipul de pe pantaloni. Ne vedem sâmbătă, la zece dimineaţa, în parcul Golden Gate, în faţa serelor. Să nu întârzii, doamnă Alexander.

Kate îl prinse de braţ, oprindu-l.

– Ascultă... Nici mie nu mi-e uşor. Nimic din toate astea nu mă bucură. Şi tot ce încerc e să fac să fie bine.

– Să fie bine? Cum să fie bine? Asta în condiţiile în care îmi ascundeai faptul că am un fiu şi te-ai măritat cu altul când încă erai nevasta mea?

Kate îi dădu drumul, dar nu se retrase.

– Nu eşti deloc corect. Nu ştiam că eram măritată cu tine cât am trăit cu Jake. El mi-a zis că eram căsătoriţi. Nu este ca şi cum aş fi zis „da" în faţa preotului sau ceva de genul ăsta.

– Da, ce convenabil.

Ryan vedea clar în ochii ei cât de mult suferea, dar şi câtă furie îi trezeau vorbele lui. Sclipirea aceea de independenţă pe care o ştia atât de bine, pe care odinioară o şi iubea, o şi detesta.

– De multe ori ai spus că mă folosesc de pretexte convenabile. Din câte se pare, şi eu sunt o ţintă convenabilă pentru tine. Dacă ai ceva de spus, Harrison, nu te sfii.

– În regulă, n-o s-o fac. Nu-mi place de tine.

Kate lăsă să-i scape un hohot amar, dar fără să zâmbească.

– Atunci suntem chit, pentru că în momentul ăsta cred că eşti un măgar.

Ryan îşi încleştă maxilarul dureros de tare, nedezlipindu-şi privirea de la ea. De la femeia care-i era în continuare soţie. Soţia *lui*, fir-ar să fie. A nimănui altcuiva. Nu conta că nu-şi aducea aminte de el. Nu conta nici măcar faptul că nu se măritase efectiv cu nemernicul ăla de Alexander. Tot ce conta era că îi permisese ticălosului ăluia să o ducă de nas cum că ar fi făcut-o. După tot ce se întâmplase între ei, inima ar fi trebuit să-i

spună că idiotul ăla o mințea. Ar fi trebuit să simtă că ea era a altcuiva.

capitolul 9

Mai mult ca sigur, un atac de cord era mai ușor de suportat decât ce simțea ea acum. Suferința apăsătoare din pieptul lui Kate era mai chinuitoare decât orice durere fizică de care avusese parte cât stătuse în spital. Iar asta spunea multe, având în vedere că fusese la un pas de moarte.

Nemaiputând să suporte, ieși din birou și se duse să-l vadă pe Mitch. El era cel mai apropiat prieten al lui Ryan. Poate reușea să-i spună ce trebuia să facă pentru a mai repara lucrurile.

Când își băgă capul pe ușă, îl văzu pe Mitch în picioare lângă fereastră și vorbind la telefon, tot aruncând în aer o minge de baseball. Când se întoarse către ea, Kate se forță să zâmbească – deși nu avea dispoziția necesară – și îi făcu cu mâna.

Mitch îi făcu semn să intre și îi spuse, gesticulând, că avea să termine într-un minut.

Până când el încheie discuția telefonică, Kate îi studie biroul. Pe rafturile bibliotecii domnea dezordinea, în diferite grade. Pe birou erau împrăștiate tot felul de rapoarte cu cercetările făcute pe teren. Pe unul dintre pereți era un poster înrămat cu echipa Mariners, iar într-un colț stătea rezemată o bâtă. Dându-și seama că avea de-a face cu un pasionat de baseball, Kate schiță un zâmbet slab.

Concentrându-și atenția asupra biroului, observă o fotografie înrămată, chiar lângă calculator. Ea, Ryan și Mitch. Ea stătea în mijloc, cu o robă și o pălărie de absolventă, și zâmbea cu gura până la urechi. Mitch își ținea brațul petrecut pe după gâtul ei, afișând același zâmbet naiv, iar Ryan o cuprinsese de talie, cu chipul lui frumos însuflețit de un surâs mândru.

Luă fotografia de pe masă şi-şi trecu degetul peste feţele acelea. Chiar ea era acolo? Se simţea de parcă ar fi urmărit viaţa unei cu totul alte persoane. Nu-şi amintea ziua aia. Şi nu-şi putea da seama, pentru nimic în lume, de ce zâmbeau toţi trei.

– Este de la absolvirea facultăţii, spuse Mitch cu voce pierită.

– Mi-am dat seama. Nici măcar nu-l auzise când îşi luase rămas-bun de la persoana cu care vorbise. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fotografii. De dinainte, adică.

– Avem o groază de poze. Pot să-ţi aduc, dacă vrei. Să arunci o privire pe ele, poate te ajută.

– Da, cred că mi-ar plăcea. Puse fotografia înrămată înapoi şi trase adânc aer în piept. Speram să putem discuta un pic. Dacă am nimerit într-un moment prost, spune-mi şi pot să mă întorc mai târziu.

– Nu, nu, e în regulă. Aruncă o privire către uşă. Kate nu putu să nu observe cu ce ochi bănuitori se uita la ei secretara. Vrei să mergem la o plimbare?

– Da.

Ieşiră amândoi din birou, iar Mitch îşi puse ochelarii de soare. Se îndreptară către malul apei.

– Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat ieri, nu?

Mitch îşi băgă mâinile în buzunare.

– Da. Eşti în regulă? Nu arăţi prea bine.

Fruntea ei se încreţi.

– Nu? Păi nici nu mă simt prea bine. Nimic nu se compară cu o lovitură fix în moalele capului. Ryan a plecat destul de supărat.

– Da, Ryan e destul de coleric, zise el când intrară în parc. Şi uneori nu prea se poate stăpâni.

– Ce surpriză! replică ea, cu sarcasm în glas. Nici măcar nu m-a lăsat să-i spun tot ce aveam de spus.

– Trebuie să-l înţelegi, îi vine foarte greu să accepte toate astea. S-a schimbat mult după ce tu ai dispărut, s-a închis în el.

– Tu în ce relaţii eşti cu el?

– E prietenul meu cel mai bun. Era şi înainte ca voi doi să vă cuplaţi. Dar, adăugă apoi, asta nu înseamnă

că n-o să-i dau vreo două atunci când se poartă ca un nemernic. Mai ales când e vorba despre tine.

Hotărârea din glasul lui o făcu să zâmbească.

- De ce îmi vine mult mai ușor să vorbesc cu tine decât cu el?

- Pentru că sunt fratele tău.

Kate își simți inima încălzindu-se. Nu se gândise niciodată că ar fi putut avea un frate.

- Și nici nu vreau nimic de la tine, continuă Mitch. Bine, decât să am din nou o relație cu tine, să-ți fiu prieten. Ryan își vrea soția înapoi.

Ea se așeză pe o bancă, lăsând să-i scape un oftat din rărunchi.

- Nu sunt soția lui. Am corpul, fața și vocea ei, dar nu sunt Annie. Nu pe dinăuntru.

- Ba da, ești. Se așează lângă ea. Doar că nu poți vedea asta, pentru că nu-ți aduci aminte cum erai înainte. Dar ești aceeași. Se vede felul în care mergi, după cum vorbești și ce faci. Și acum ești în orice clipă gata să sari la gâtul meu când te contrazic într-o chestiune legată de geologie.

Kate își ațintì privirea asupra mâinilor ei, pe care le ținea împreunate în poală, și zâmbi.

- Și ai aceeași inimă bună ca ea.

- Dar sunt și aspecte în care sunt diferită.

- Da, și asta e adevărat. Dar asta nu înseamnă că, din cauză că pe atunci erai într-un fel, acum nu mai poți să fii tu însăți. Oamenii se schimbă. Și mi se pare imposibil ca o persoană care a trecut prin ce ai trecut tu să nu se schimbe. Și Ryan e altfel față de cum era pe-atunci. Și eu. E și normal ca tu, *mai ales* tu, să te fi schimbat.

- E foarte rece. Nici nu-mi vine să cred că a fost cândva omul pe care mi-l descrieți voi toți. Din ceea ce spuneți tu și Simone, ai crede că era foarte deschis și prietenos, numai că, după întâlnirile noastre din această săptămână, eu aș zice că e rece, arogant, dominator și lipsit de scrupule, exact așa cum e portretizat în presă. Nu pot să-mi dau seama ce se petrece în mintea lui. Și nu știu dacă o să pot vreodată.

Mitch zâmbi.

– Așa e Ryan. Își ține emoțiile foarte bine în frâu. Dar să știi că n-a fost mereu așa.

– Ce l-a făcut să se schimbe?

– Faptul că te-a pierdut. Când văzu că ea își feri privirea, clătină din cap. După ce te-am pierdut, Ryan s-a închis în el. De-atunci nu trăiește decât pentru două lucruri: munca și Julia. Nimic altceva nu contează pentru el – nici banii, nici celebritatea și nici puterea. Muncește atât de mult pentru a-și ține mintea ocupată și a fugi de durerea din suflet. E mecanismul lui de supraviețuire. Dacă ar fi să piardă totul mâine, nici că i-ar păsa, atâta timp cât ar avea-o pe Julia lângă el. Ar lua-o pur și simplu de la capăt. Trebuie să înțelegi că, deși vrea ca tu să ai o relație cu Julia, simplul gând de a o pierde îl îngrozește.

– Dar nu încerc să i-o iau.

– Știu asta, spuse el încetișor.

– Am impresia că viața mea e ruptă în două: persoana care eram înainte și cea care sunt acum. Și nu știu cum să le amestec.

– Te străduiești prea tare. Lucrurile o să întâmple de la sine, lasă timpul să rezolve totul. Știu că e greu. Știu că te gândești la ea și o vezi în fața ochilor pe Annie, după care te gândești la tine și te vezi ca fiind Kate – două persoane diferite, două vieți diferite –, dar, undeva în străfundul ființei tale, ele sunt una și aceeași. Pur și simplu ai nevoie de ceva timp pentru a-ți da seama de asta.

– Și, între timp, nu fac decât să distrug totul.

Mitch o atinse ușor pe umăr.

– O să treceți voi și peste asta. Lasă-l pe Ryan cam o zi, așa, să-și vină în fire. Odată ce-o să petreacă ceva timp cu Reed, toată furia dată de faptul că n-a știut de existența lui o să se risipească. Crede-mă, îl cunosc bine. Pe afară este dur ca oțelul, dar pe dinăuntru e sensibil și bun ca pâinea caldă.

– Deci n-ar trebui să mă duc la el azi?

– În nici un caz. Astăzi tot învârte-n minte discuția de ieri. N-o să ai cum să-l faci să te asculte.

– Nu pot să-mi închipui ce se poate schimba de azi pe mâine. Din câte văd eu, îl scot din sărite ori de câte ori ne întâlnim.

– Și crezi că asta nu se întâmpla și înainte? Schiță un zâmbet larg. Crezi că nu vă certați? Ba da, tot timpul. Tocmai de aceea era interesant să vă urmăresc. El considera mereu că erai prea independentă. Îl enerva la culme. În adâncul sufletului, îi era teamă că tu nu aveai nevoie de el așa cum avea el de tine. Dacă stau să mă gândesc bine, situația asta e, practic, similară cu cea din trecut, numai că de o mie de ori mai intensă.

Mitch o luă de mână, iar ea observă că degetele lor erau la fel de lungi. Aveau aceeași formă. Ale lui erau mai groase, mai bărbătești, dar semănau cu ale ei. Avea palmele muncite, bătute de soare și puternice.

– E băiat bun, Kate. Un colț al gurii lui se mișcă, schițând un zâmbet strâmb în timp ce-i studia degetele, iar gropița pe care Kate o văzuse de-atâtea ori în oglindă îi brăzdă obrazul. O, Doamne, ce ciudat e să-ți spun așa. Dar o să mă obișnuiesc. Trebuie să-i acorzi și lui ceva timp. Situația asta îl face să sufere pentru că el vrea de la tine mai mult decât poți să-i oferi tu acum.

Kate aproape izbucni în râs.

– Mai tot timpul are câte o femeie superbă la braț. Ce să vrea de la mine?

– Chiar nu știi? În glasul lui exista o nuanță de amuzament. Te vrea înapoi.

În pieptul ei începu să iradieze o durere surdă.

– Nu știu dacă o să pot să-i ofer vreodată ceea ce vrea.

– Toate la vremea lor. Între timp, gândește-te la Julia și la Reed – mai precis, la cum o să te descurci cu ei. Momentan, ăsta e cel mai important lucru.

– Știu.

Mitch șovăi preț de o secundă, după care spuse:

– Trebuie să înțelegi și că pe Ryan îl roade să știe că ai fost măritată, că ai fost cu altcineva.

Kate simţi cum frustrarea ei dădea în clocot.

– Da, asta chiar că-i bună, zău. El poate să-şi facă de cap cu câte-o femeie diferită la fiecare sfârşit de săptămână, eu am fost într-o relaţie serioasă, şi tot eu ar trebui să mă simt vinovată.

– Ryan se întâlneşte cu diverse domnişoare, dar să ştii că nu şi-a deschis inima în faţa nimănui de când ai dispărut tu. Cred că, de fapt, cel mai greu lucru pentru el e că tu ai făcut-o. Te iubeşte şi acum la fel de mult ca acum cinci ani, iar tu nu-l iubeşti. Şi asta îl chinuie.

Kate închise ochii.

– Nu vreau să-i fac rău.

– Erai îndrăgostită de tipul celălalt? întrebă Mitch cu blândeţe.

Kate se ridică de pe bancă, prea tulburată să mai poată sta locului.

– Aşa credeam. Acum mă întreb de ce. Existau tot felul de lucruri care nu se potriveau, dar am crezut că totul este determinat de presiunea pe care o punea boala mea asupra relaţiei. De slujba lui. Cum am putut să mă înşel atât de mult în legătură cu el? Gândindu-mă la toate astea, am început să-mi pun serios la îndoială judecata.

Mitch traversă aleea şi merse lângă ea.

– Toate lucrurile astea s-au întâmplat cu un motiv. Trebuie să crezi asta.

– Nu mai ştiu ce să cred, zău.

– Eu îţi spun un singur lucru. Mitch îşi puse ochelarii de soare. Convingerea mea e că există o putere superioară care ne împinge pe toţi laolaltă. Înainte nu credeam în aşa ceva, dar acum da. Nu ai cum să rămâi indiferent când vezi cum au evoluat lucrurile în cazul nostru.

– Cum poţi să crezi una ca asta? Cum poţi să spui că Dumnezeu ar vrea ca noi să îndurăm iadul acesta?

– Pentru că trebuie să te gândeşti care ar fi cealaltă alternativă. Dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa, tu ai fi fost la bordul avionului aluia. Şi chiar te-am fi pierdut. N-am mai fi avut parte de o a doua şansă. Reed nici nu s-ar fi născut.

Kate nu privise lucrurile din perspectiva asta. Înțelegând că Mitch avea dreptate, simți un fior de-a lungul coloanei vertebrale.

– Trebuie să mă întorc la birou, spuse el. Pe drumul spre ieșirea din parc, Mitch îi aruncă o privire. Știi... trebuie să-i sunăm pe părinții mei... Noștri, se corectă.

Kate se strâmbă.

– Mi-era teamă c-o să spui asta.

– Mă gândeam să vorbim cu ei duminică, după ce tu și Ryan apucați să vă vedeți cu copiii. Mi-aș dori foarte mult să fii și tu de față când îi sun. Am putea să ne întâlnim la mine acasă, dacă așa te-ai simți mai în largul tău.

Kate dădu aprobator din cap, deși ceea ce-și dorea cu adevărat era să o rupă la fugă.

– O să vrea să se urce imediat în avion, să vină să te vadă.

– La fel cred și eu.

– Te deranjează?

– Am de ales?

– În nici un caz. Sunt chiar cumsecade, Kate. Și o să fiu și eu acolo, cu tine.

– În regulă. Expiră prelung, dorindu-și să mai destindă atmosfera. Ia zi, am auzit că ți s-au aprins călcâiele după avocata mea.

– De ce? Ți-a spus ceva despre mine?

Kate nu se putu abține. Izbucni în râs. Mitch arăta și vorbea ca un băiețel de gimnaziu.

– Îți place de ea.

– Da, așa e. Dar nu cred că e cel mai bun moment să punem bazele unei relații.

– Din cauza mea?

– Din cauza... multor lucruri.

– Mitch, să nu renunți la nimic din cauza mea.

– Nici n-o fac. Nu e vorba numai despre tine. Viața mea este complicată. Sunt mai mult plecat. Câteodată lipsesc luni la rând de acasă. Nu prea sunt cel mai bun potențial iubit.

– Nu te cred. Mie mi se pare că ai fi un iubit grozav... pentru femeia potrivită. Şi m-aş simţi mult mai bine să ştiu că măcar unul dintre cei implicaţi în nebunia asta e totuşi fericit.

Cu un zâmbet larg, Mitch îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Lui Kate, acest gest mărunt îi umplu inima de căldură.

– Toate la vremea lor, scumpo. Ajungem şi acolo. Trebuie doar să crezi.

Pe toţi i-ar fi ajutat să aibă un pic de credinţă.

În seara aceea, când Mitch intră în casa lui Ryan, se trezi că pătrunsese pe un câmp de bătălie.

– Nu vin! strigă Julia de la etaj şi trânti uşa de la dormitorul ei.

– Ba o să vii, domnişoară. Nici n-ai de ales! Deschizând frigiderul, Ryan continuă să vorbească, pe un ton mult mai coborât: Să fiu al naibii, dacă eu trebuie să mă duc, atunci acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

– Nu poţi să mă obligi! Nu vin! strigă Julia, din capul scărilor care făceau legătura cu bucătăria, după care trânti din nou uşa de la camera ei.

– Sper că nu e vorba despre întâlnirea pe care o am eu în seara asta, spuse Mitch când intră în bucătărie. Asta pentru că o să-mi dea toate planurile peste cap dacă tună şi fulgeră aşa.

– Ei, Doamne fereşte să îţi încurcăm noi planurile! Ryan se strâmbă şi se duse la aragaz, unde trânti o oală pe unul dintre ochiuri. E tare pornită împotriva întâlnirii de mâine. Nu vrea să vină să se vadă cu Annie... sau Kate... sau cum şi-o mai spune zilele astea.

– Aha. Mitch se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă bar, alese un bob de strugure din castronul cu fructe de pe blat şi şi-l aruncă în gură. Şi să ştii că varianta corectă e Kate. Dacă-i spui Annie, o s-o faci şi pe ea să tune şi să fulgere.

– În momentul de faţă, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă tună sau nu.

Mitch expiră zgomotos și aruncă o privire în jur. În mod clar, nu era o seară prea reușită pentru familia Harrison.

Julia își făcu apariția în bucătărie, îi aruncă o privire fioroasă tatălui ei, după care-și concentră atenția asupra lui Mitch.

– Nu mă duc mâine, să știi, declară ea, punându-și mâinile în șold. Să-i spui tu, că pe mine nu vrea să mă asculte.

Cu coada ochiului, Mitch observă cât de contractat era maxilarul lui Ryan.

– Eu cred că te aude cât se poate de clar, scumpo.

– Nu vreau să o văd. Și nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Nu e mama mea!

– La naiba, Julia, interveni Ryan. Ți-am explicat de o mie de ori. Nici eu nu sunt în culmea fericirii, dar este mama ta și vrea să te vadă. Și va trebui să ne obișnuim cu ideea.

Fetița își încrucișă brațele la piept. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu vreau să vin. O urăsc! Nu vreau să am nimic de-a face cu ea!

Ryan dădu să se apropie de ea, dar Mitch văzu scânteile din ochii lui și-l săgetă cu o privire de avertizare.

Nimic din ce-ar fi putut spune Ryan nu ar fi reușit s-o convingă.

– Știi ceva, Julia? întrebă Mitch. Te iubesc. Ba chiar îmi ești foarte simpatică, ceea ce e foarte important, pentru că trebuie să-ți iubești rudele, nu neapărat să le și placi. Dar acum te porți ca o alintată. Fetița rămase cu gura căscată de uimire. Tu vorbești acolo despre sora mea, și n-am să-ți permit să o ponegrești în fața mea. Ai tot dreptul să fii frustrată și supărată pe tot ce se întâmplă, așa cum suntem și noi, dar va trebui să te obișnuiești cu ideea. Este mama *ta* și *merită* o șansă să te cunoască. Iar tu poți să te uiți urât la mine și la taică-tău cât pofticești, dar asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile.

Pe obrajii copilei curgeau lacrimi. Se întoarse şi o zbughi afară din bucătărie.

Ryan îşi propti mâinile pe blatul de bucătărie şi îşi lăsă capul în piept.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, zise Mitch, coborând deja de pe scaunul înalt. Eu am ţipat la ea, şi pe mine e furioasă acum.

– Ei, e furioasă pe toată lumea asta afurisită.

Mitch îl bătu uşurel pe umăr.

– La fel ca tine, amice. Şi o înfruntare între voi doi nu e cea mai fericită idee în clipa de faţă.

Când ajunse în dreptul dormitorului Juliei, Mitch nu se mai deranjă să bată la uşă, ci o deschise pur şi simplu. Fetiţa stătea pe marginea patului, cu braţele încrucişate la piept şi cu o privire scăpărătoare.

Când Mitch se aşeză lângă ea, patul mare se deformă serios.

– Cât ai de gând să stai supărată pe mine?

– Cât am eu chef.

Mitch se uită la ceas.

– Ei bine, avem program în seara asta. Nici nu ştii ce greu mi-a fost să stabilesc întâlnirea asta, ca să petreci şi tu ceva timp cu cineva de vârsta ta. Tot încerc s-o vrăjesc pe avocata asta superbă şi, dacă nu vii şi tu să o ţii ocupată pe fiică-sa, n-o să am nici o şansă.

– Asta înseamn eu pentru tine, un copil de care să te foloseşti pentru a cuceri o tipă?

Buzele lui se arcuiră într-un început de zâmbet. Ei, asemenea vorbe se potriveau mai bine cu fetiţa bătăioasă pe care o iubea atât.

– Cam da. E vreo problemă?

– Eşti incorigibil.

Bărbatul nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

– Unde ai auzit cuvântul ăsta?

– La şcoală. Şi să ştii că aşa eşti. Şi insuportabil, pe deasupra. Îşi lăsă braţele pe lângă corp şi oftă. Şi să ştii că nu sunt supărată pe tine. Doar că nu vreau să mă întâlnesc cu ea mâine, atâta tot.

Mitch își trecu brațul pe după umerii ei și o trase aproape de el.

– Știu asta, scumpo. Știu că e greu. Tuturor ne e greu, mai ales tatălui tău. Trebuie să o lași mai moale cu el, cel puțin când vine vorba despre asta.

Julia își alungă lacrimile și se sprijini de el.

– Mie îmi place cum suntem acum, doar tu cu mine și cu tăticul. Nu vreau să vină și ea și să strice totul.

– Dar n-o să strice nimic.

– Ba da.

– Ei, dă-i o șansă, da? Măcar încearcă, Julia.

– Nu vreau.

– Bine, atunci fă-o pentru mine. E sora mea, și eu o iubesc. Iar tu ești nepoata mea, și te iubesc și pe tine. Dacă nu pentru altceva, fă-o pentru mine.

Scoțând un oftat prelung, Julia se trase înapoi și-și șterse lacrimile de pe față.

– Bine. Dar îmi ești dator. Își mijì ochii și spuse: Și-mi rămâi dator și pentru seara asta. Dacă fata asta o să se dovedească plictisitoare, o să-mi fii dator vândut.

– Mersi. Mitch o împinse ușor, să se ridice. Așa, acum du-te să te încalți. Suntem în întârziere.

Mitch aruncă o privire către Julia, studiindu-i profilul luminat de beculețele de pe bord.

Avea nevoie de o prezență fermă acum, de cineva care să-i spună clar cum aveau să decurgă lucrurile. Ryan avea propriile probleme pe cap. Nu prea gestiona cum trebuia situația asta.

Și totuși, cine ar fi putut să-i reproșeze asta?

– Te rog să nu mă pui într-o situație stânjenitoare, rupse el tăcerea, concentrându-și din nou atenția asupra drumului.

– Crezi c-aș fi eu în stare de așa ceva?

Julia flutură din gene, cu un aer de inocență prefăcută.

– Da, sigur că da, mai ales când ești supărată pe mine. Să nu cumva să începi cu tot felul de povestioare

amuzante despre mine sau cine ştie ce dezvăluiri prea personale.

– Cum ar fi obiceiul tău de a bea laptele direct din cutie? Sau că nu îţi speli jeanşii până nu ajung să fie ţepeni de murdărie?

Mitch se făcu mic.

– Da, chestii de-astea. Şi nici să nu aduci vorba despre vreo fostă prietenă. Dacă te aud cu aşa ceva, imediat o să sar la gâtul tău, să ştii.

Julia zâmbi.

– Îţi place de ea.

– Da, aşa e. Buzele i se strâmbară uşor. De ce zice toată lumea asta?

Julia întinse mâna şi îl gâdilă în zona coastelor.

– Aha, e pinguinul tău!

– Poftim? Reuşi să se îndepărteze de degetele ei. Termină cu gâdilatul!

– Pinguinul tău. Ştii tu... pinguinii se împerechează pe viaţă. Sunt singurele animale de pe planetă care îşi păstrează acelaşi partener, ca oamenii. Mi se pare drăguţ. Unchiule Mitch, cred că ţi-ai găsit iubita-pinguin.

– N-am zis nimic despre partener pe viaţă aici. Unde naiba ai auzit prostiile astea?

– La şcoală. Ne învaţă tot felul de prostii.

– O, Doamne, da' ştiu că ai limba ascuţită, zău. A, şi n-ai voie să foloseşti cuvinte urâte de faţă cu ea.

– De ce nu? Tu mereu vorbeşti aşa.

– Da, şi mă mai ameţesc din când în când, râgâi... Asta nu înseamnă că şi tu ar trebui să faci la fel. Opri maşina în faţa locuinţei lui Simone, o casă mare şi veche, în stil victorian. Încearcă să joci rolul nepoatei drăguţe şi politicoase, da? Măcar în seara asta. Pentru mine, bine? Ştiu că-ţi vine greu.

Julia coborî din maşină şi se uită atent la casă.

– Îmi descarci trei albume întregi pe iPod.

Mitch se uită cruciş la ea, peste capota Land Roverului său.

– Ce e? întrebă Julia, părând şocată de reacţia lui. Mă gândesc că merit cel puţin trei. O să-ţi fac o listă.

Poți să mi le descarci mâine, când, apropo, îți fac *încă* o favoare.

– Cu mine nu-ți merge șantajul, să știi.

– O, ba o să-mi meargă, răspunse Julia cu un zâmbet larg și începu să urce treptele către intrare.

Simone le deschise ușa cu picioarele goale, jeanși strâmți și un tricou mulat care-i punea în evidență sânii obraznici. La naiba, chiar era sexy. Mitch nu voia o relație serioasă, cum se-ntâmpla cu pinguinii, dar voia cel puțin o întâlnire propriu-zisă cu avocata aceasta voluptuoasă.

– Bună, zise el. Scuze de întârziere. Micuța asta este Julia.

Julia își ridică privirea spre el, încruntându-se, după care întinse mâna spre Simone.

– Bună seara.

Simone îi strânse mâna, ridicând din sprâncene, ca și cum ar fi fost impresionată de manierele Juliei. Unu la zero pentru micuță.

– Mă bucur să te revăd, Julia. Probabil nu-ți aduci aminte de mine, dar tu și mama ta ați venit de câteva ori în vizită la noi, când locuiam în Baltimore.

Julia îi cercetă fața.

– Ăăă... nu-mi aduc aminte. Probabil eram foarte mică.

– Da, așa este. Haideți în bucătărie! Simone îi conduse înăuntru. Shannon mă ajută cu pregătirea mesei.

Un coridor lung împărțea casa în două, ducând către bucătărie și către o încăpere mare cu ferestre care dădeau spre o curte mare.

Shannon stătea lângă blatul de bucătărie și amesteca în salată. Părul lung, de aceeași nuanță ca al lui Simone, i se revărsa până la omoplați. Când intrară în încăpere, o cercetă cu prudență pe Julia.

– Julia, Mitch, spuse Simone, aceasta este fiica mea, Shannon.

– Bună, mormăi Shannon.

Julia îi aruncă lui Mitch o privire circumspectă. Cu mâna la spate, îi arătă patru degete.

În nici un caz n-avea să-i cumpere patru albume. Îi dădu un ghiont în coaste şi făcu vreo câţiva paşi înainte, lăsând-o în urmă.

– Bună, Shannon. Mama ta mi-a spus o groază de lucruri despre tine.

Shannon îi aruncă o privire mamei sale, care se afla de cealaltă parte a încăperii, dar nu răspunse. Mitch cântări imediat situaţia, fiind foarte atent la ochii lor şi la limbajul trupului. În mod clar, atmosfera între cele două era tensionată.

– Shannon, interveni Simone. Ce-ar fi să te duci sus cu Julia, să-i arăţi camera ta?

Fetiţa ridică din umeri, ca şi cum îi era indiferent.

– Bine. Hai cu mine!

Julia îl săgetă pe Mitch cu o privire deloc încântată, dar el o îngbionti să iasă. Cele două fete plecară.

Ochii lui Mitch se întoarseră către Simone.

– Da, a mers tare bine.

Simone lăsă să-i scape un oftat.

– Deja ne apropiem de pubertate. În ultima vreme, e imposibil să-i convină ceva din ce fac. Strâmbă din nas înspre hol. Îmi pare rău, e întoarsă pe dos în seara asta. Poate ar fi trebuit să te sun, să anulăm tot. Oricum, nici acum nu ştiu cum ai reuşit să mă convingi să accept întâlnirea asta.

– Ce e? E doar o întâlnire pentru fete, să se joace.

Căutătura ironică pe care i-o adresă ea îi transmise un curent electric prin tot corpul. Ba chiar mă bucur că nu ai anulat. Ryan şi Julia nu aveau o seară prea plăcută. Cred că le face bine amândurora că am reuşit s-o iau cu mine câteva ore.

Simone trecu în camera de zi, unde se aşeză pe o canapea moale, cu un picior sub ea. Încăperea i se potrivea perfect – tavan înalt, mobilă masivă, fotolii confortabile.

– Ce s-a întâmplat?

Mitch se instală într-un fotoliu aflat chiar în faţa ei.

– Julia e supărată în legătură cu întâlnirea de mâine.

Simone încuviinţă înţelegătoare din cap.

– Şi Ryan?

– E supărat în legătură cu întâlnirea de mâine.

Simone schiţă un zâmbet. O, Doamne, avea un zâmbet de milioane. Buze pline, dinţi albi şi drepţi. Chiar voia să simtă ce gust avea gura aceea. S-o simtă cedând în braţele lui, deschizându-şi uşor buzele.

– Lucrurile o să se mai îmbunătăţească, Mitch. Trebuie să ai încredere.

Şi el îi spusese acelaşi lucru lui Kate. Acum tot ce trebuia să mai facă era să creadă şi el.

Se aplecă spre ea.

– Cam cât trebuie să se mai îmbunătăţească pentru a accepta să ieşi în oraş cu mine?

– Ei, acum îţi forţezi norocul.

– La naiba. Se lăsă din nou pe pernele fotoliului. Iar mi-ai retezat-o. A început să devină un obicei.

Simone izbucni în râs. S-ar fi putut obişnui cu râsul ei. Şi se trezi că şi el zâmbea. Zâmbea sincer, pentru prima dată de câteva săptămâni încoace.

– Ştii că eşti primul avocat pe care l-am întâlnit care *nu* vrea să şi-o tragă cu mine?

– Stai liniştit, Mitch, sunt convinsă că mai sunt şi alţii.

– Mi-ai retezat-o şi m-ai pus să-mi văd lungul nasului. Da, sunt în mare formă în seara asta. Ştii ceva, domnişoară consilier? Mi-ai mai putea alina rănile dându-mi ceva de mâncare. Hmm, ai ceva bun pe-aici?

Simone se ridică de pe canapea şi zâmbi larg.

– Ei bine, cu asta pot să te ajut.

capitolul 10

Kate se schimbase de trei ori. Prima dată se îmbrăcase cu nişte pantaloni lejeri, gri, după care-şi pusese o fustă şi, în final, îşi luase nişte jeanşi. Da, în mod clar aştia erau cea mai bună soluţie.

O făceau să pară liniştită şi relaxată.

Aruncând o privire la imaginea reflectată în oglindă, se încruntă. Se minţea singură. Nu arăta deloc ca un om relaxat. Şi nici nu putea crede cineva că se simţea liniştită.

Îşi aranjă părul pentru a o suta oară. Iniţial şi-l prinsese într-o coadă, apoi îl lăsase liber, după aceea şi-l făcuse coc, iar în final se hotărî să lase cârlionţii rebeli să cadă în voia lor. Oricum, i se părea că arăta ca o mătură.

Dar nu conta cum arăta. Nu era ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o întâlnire romantică. După ce se uită pentru ultima oară în oglindă, trase adânc aer în piept. Acum ori niciodată.

Până reuşi să-l urce pe Reed în maşină şi să pornească spre centru, era efectiv extenuată. Şi nu era nici măcar nouă şi jumătate dimineaţa.

Această întâlnire fusese o idee proastă.

Razele soarelui se strecurau printre ramurile copacilor, mângâindu-i pe ea şi pe Reed, în drumul lor spre serele de flori. Ajunseră primii, aşa că se aşezară pe treptele de la intrarea impozantei clădiri. Kate încerca din răsputeri să nu-şi mai facă atâtea griji pentru o situaţie care-i scăpase complet de sub control.

În ultima vreme, i se părea că întreaga ei viaţă scăpase de sub control.

Ryan şi Julia sosiră şi ei un sfert de oră mai târziu. Când îl văzu pe Ryan, Kate îşi simţi stomacul încordându-i-se într-un mod ciudat. Palmele îi transpirară dintr-odată. Îmbrăcat cu nişte jeanşi largi şi cu o cămaşă cu mânecă scurtă, cu ochii ascunşi în spatele unei perechi de ochelari de soare, Ryan părea liniştit – şi relaxat.

Şi, la naiba, era teribil de sexy.

Privirea lui Kate se mută la Julia. Fetiţa îi aruncă o căutătură plină de resentimente, expresia ei lăsând să se vadă cât se poate de clar cât de mult dispreţuia situaţia în care se trezise implicată.

Kate își îndreptă spatele. Nu avea cum să evite stânjeneala din următoarele câteva minute. Așa că mai bine trecea direct la subiect.

Oftând, îl luă în brațe pe Reed, sprijinindu-i corpul pe șold.

– Dragule, i se adresă încetișor. Acesta este Ryan. Înghiți forțat, să alunge nodul format acolo. El este... e tatăl tău. Încercase să-i explice cu o seară în urmă cum stăteau lucrurile, dar bietul copilaș era atât de dezorientat, încât Kate n-avea habar ce-avea să facă sau să zică micuțul.

Reed se uită la Ryan, încruntându-și fețișoara. Degetele lui grăsuțe se întinseră și-i luară lui Ryan ochelarii de la ochi.

– Ai ochii ca mine. Se întoarse către Kate și spuse: Ochi albaștri, mama. Nu sunt ca ai tăi.

– Da, știu, dragule.

Reed se agită să fie lăsat jos, de unde își ridică privirea către Julia.

– Tu nu ai ochii albaștri.

Julia își încrucișă brațele la piept.

– Da' ce... Ryan o înghionti ușor în coaste. Ce simț de observație ai, reuși ea să spună, strâmbându-se.

Reed nu sesiză sarcasmul din vocea ei.

– Hai cu mine pe scări.

Julia îl săgetă pe Ryan cu o privire demnă de milă.

– Du-te, o îndemnă el, pe un ton ferm.

Julia își dădu ochii peste cap și porni în urma lui Reed.

Ryan își puse din nou ochelarii. Pentru o secundă, Kate îi văzuse ochii și i se păruseră obosiți, triști și un pic copleșiți de toată situația. Dar zărise și scăpărarea de bucurie pură izvorâtă din ochii aceia albaștri ca două lacuri de munte când se uitase la fiul ei. Și, în secunda aceea, sesizase o fațetă a lui despre care habar n-avea că exista.

– Păi, începu el, mă gândeam să ne despărțim câteva ore, tu să o iei pe Julia, iar eu pe Reed. Ne vedem înapoi aici pe la amiază?

– În regulă. Kate îşi îndreptă privirea către scări, unde erau cei doi copii. Făceau un tablou pe cinste: Reed alerga încolo şi încoace, iar Julia după el. Fetiţa nu-şi dădea seama, însă deja juca rolul unei surori protectoare, făcând tot posibilul ca Reed să nu se împiedice sau să nu cadă în nas.

– Ăăă... Ryan îşi târşâi un pic picioarele, făcând-o să-şi concentreze din nou atenţia asupra lui. Toată situaţia asta a cam – se scărpină în cap, ca şi cum ar fi căutat cuvântul care să ilustreze cel mai bine situaţia – şocat-o pe Julia. Să-mi spui dacă întrece măsura. Uneori e destul de greu de stăpânit.

– Mă descurc, Ryan.

El încuviinţă din cap.

– În regulă, atunci ne vedem aici pe la douăsprezece.

Kate simţea o apăsare pe piept. Cum reuşea să facă asta? Să se poarte de parcă toate astea nu contau? Dacă simţea chiar şi o părticică din chinul care o măcina pe ea, ar fi trebuit să se simtă de-a dreptul distrus. Se îndepărtă de ea şi începu să urce treptele. Când se ghemui lângă Reed, îşi dădu jos ochelarii. Pe feţişoara băieţelului apăru un zâmbet larg, şi acesta începu să chicotească, după care-şi lăsă mânuţa în a lui Ryan şi-l urmă jos pe trepte.

– Pa, mama!

Îi făcu cu mâna când porni pe alee cu Ryan.

Privindu-i cum se îndepărtau, Kate îşi simţi pieptul contractându-se şi sufletul săgetat de durere. Îl văzuse de nenumărate ori pe Reed ţinându-l de mână pe Jake, dar niciodată nu se simţise la fel de impresionată ca acum. Tată şi fiu, acesta din urmă era aproape o copie identică a celuilalt, mergând împreună prin parc, într-o zi cu soare.

Kate îşi frecă pieptul cu palma, sperând să poată alunga durerea, şi expiră prelung, emoţionată. Lucrurile aveau să devină mai uşor de suportat. Trebuie să se întâmple aşa.

Julia veni lângă ea şi-şi încrucişă braţele la piept.

Kate se întoarse către ea.

– Ce zici de-o înghețată?

– Nu e decât zece dimineața. O să fac carii.

– Atunci o să-ți comanzi o sticlă cu apă. Hai, să mergem!

Ajunseră la gelateria Ben & Jerry's și se așezară într-un separeu. Kate comandă o cafea, iar Julia, după ce studie meniul o eternitate, se hotărî să ia o specialitate cu suc și înghețată de vanilie. Deci nu-și făcea atât de multe griji în privința cariilor. Kate se sprijini de spătar și își ațintì privirea asupra Juliei, care stătea în fața ei.

Julia își dădu părul cârlionțat peste umăr, se aplecă și sorbi prin paiul care plutea în paharul ei. Când își ridică privirea, expresia ei părea distantă.

– Să știi că n-am nevoie de o mamă.

Kate îi acceptă cuvintele cu o încuviințare din cap. Și gata cu politeturile.

– N-am venit decât pentru că m-au rugat tati și unchiul meu. Dacă m-ai fi rugat tu, să știi că aș fi refuzat.

Da, lucrurile mergeau minunat. Kate strânse din buze.

– Înțeleg.

– Ba nu, nu cred că înțelegi. Nu mă interesează ce zic rezultatele alea tâmpite. Tu nu ești mama mea. Mama mea a murit acum cinci ani.

– Julia, eu înțeleg că-ți vine greu. Tuturor ne e greu. Dar, crede-mă, chiar sunt mama ta.

– Doar din punct de vedere biologic. Julia își încrucișă din nou brațele la piept. Sunt multe femei care fac copii. Dar asta nu înseamnă că sunt și mame. Mamele rămân lângă copiii lor. Și îi iubesc. Nu... Înghiți în sec, cu lacrimi în ochi, după care continuă: Nu dispar și dup-aia se întorc fără să-și aducă aminte nimic de dinainte.

Inima lui Kate se umplu de suferință pentru fetița din fața ei.

– Dac-aș putea să schimb ce s-a întâmplat, crede-mă că aș face-o. Aș schimba totul într-o clipită.

Julia își feri privirea.

– Nu contează. Asta nu schimbă faptul că eu nu am nevoie de tine şi nici nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Şi nici tati.

Aceste cuvinte o izbiră ca o palmă peste obraz. Kate îşi dădea seama că fetiţa brava, dar vorbele ei tot o dureau.

– Să ştii că el a iubit-o pe mama mea. Mult, continuă Julia. Şi îi e greu să te vadă pe tine, dar să ştii că nu te iubeşte. Şi-a dat seama de asta. Se poartă frumos cu tine doar pentru că ai făcut analizele şi pentru că ai... băiatul ăla. Îşi împinse sucul cât colo, dezgustată.

– Julia. Kate încercă să-şi menţină tonul calm şi liniştitor. Dintre ele două, ea era adultul. Nu trebuia să uite asta, deşi, în momentul de faţă, tot ce voia era să o rupă la fugă, ţipând, şi să plângă pe săturate. Să ştii că nu vreau să mă bag între tine şi tatăl tău. N-aş face niciodată aşa ceva. Nu vreau decât să petrec ceva timp cu tine, să te cunosc un pic. Şi tatăl tău vrea să facă acelaşi lucru cu Reed.

Julia îşi muşcă buza de jos.

– Am auzit că te-ai şi căsătorit.

Kate îşi simţi pieptul contractându-se.

– Aşa ai auzit? Tatăl tău ţi-a spus asta?

– Nu chiar. Julia îşi aţinti privirea asupra mesei uzate. L-am auzit vorbind despre asta cu unchiul Mitch. E adevărat?

Când îi aruncă o privire nesigură, Kate văzu în ochii ei verzi toate întrebările care o frământau.

Discuţia lor nu evolua în direcţia pe care şi-ar fi dorit-o Kate. Dar nici nu putea să schimbe subiectul. Nu când venise vorba despre ceva atât de important. Gândindu-se că sinceritatea era cea mai bună metodă, Kate încuviinţă din cap.

– Aşa am crezut. Nu ştiu exact cum să-ţi explic care a fost adevărul pentru că nici eu nu înţeleg prea bine. Dar am crezut că eram căsătorită. Dacă mi-aş fi amintit ceva despre tine sau despre tatăl tău, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

– Bărbatul ăla a murit, nu? De-aia ai şi venit la noi.

– Da, a murit. Aşa am aflat de existenţa voastră.

– Cum îl chema?

Julia îşi plecă din nou privirea în pământ. Kate îşi putea da seama că îi venea greu, dar în acelaşi timp simţea nevoia să afle cât mai multe, aşa că deocamdată lăsă discuţia să continue.

– Jake. Era doctor.

– Ţi-e dor de el?

Kate expiră prelung.

– Nu ştiu ce anume simt acum, Julia. Totul îmi pare foarte neclar.

– Dar n-ai fost măritată de-adevăratelea cu el, nu? Asta pentru că, în ochii legii, eşti în continuare măritată cu tati.

O, Doamne. Asta da idee! Şi era chiar adevărată.

– Nu, cred că nu. Deşi adevărul e că încă n-am discutat despre asta cu tatăl tău.

Julia tot răsucea paharul în palme.

– O să vorbiţi şi despre asta. Şi se rezolvă repede. Sunt mulţi oameni care divorţează. Şi tati o să fie imediat de acord.

Încă o palmă. Kate nu-şi putea da seama de ce o afectau atât de mult cuvintele ei.

– Şi să ştii că nu te mai iubeşte, continuă Julia. Se-ntâlneşte cu o groază de femei, cam de când ai plecat tu. Cred că petrece timp cu ele când pleacă din oraş. O dată l-am sunat la hotel, şi mi-a răspuns o fată.

Kate simţea că-i ardeau obrajii.

– Eu sunt mai matură decât par, zise Julia. Ştiu o groază de lucruri despre ce fac adulţii.

Kate îşi trecu palma peste frunte. În mod clar, nu despre asta ar fi vrut să discute cu Julia azi. Trebuia să întoarcă discuţia spre un subiect neutru.

– Julia, hai să încercăm să vorbim despre noi două. Am venit aici pentru că trebuie să ne cunoaştem mai bine. Eu şi tatăl tău o să rezolvăm singuri lucrurile dintre noi. Nu ştiu ce o să se întâmple mai departe, dar eu nu plec nicăieri, vreau să vă fiu alături ţie şi lui Reed. Promit. O să rămân aici.

– Ai mai zis asta o dată. Julia îşi feri privirea. În fine, nu contează. Putem să ne întoarcem acum? Vreau la tati.

Avea să fie mult mai greu decât îşi închipuise Kate la început. Toate ideile acelea idilice despre cum aveau să fie o familie fericită – deşi într-o situaţie total neobişnuită – se risipiră instantaneu. Kate achită nota, şi porniră înapoi spre parc, în tăcere. În maşină, Julia refuză cu încăpăţânare să vorbească cu ea. Acum, că epuizase subiectul care o interesase, se închisese în ea, izolându-se de lume exact aşa cum o făcea şi tatăl ei.

De pe aleea care ducea la sere, îi văzură pe Reed şi pe Ryan aşezaţi pe treptele de jos, mâncând din acelaşi cornet cu îngheţată. Imediat, Julia o porni la fugă spre ei şi se opri în braţele tatălui ei, după care se aşeză pe treapta de la picioarele lui. Era incredibil cum i se schimbase starea de spirit. În decursul unui minut, trecuse de la bosumflare şi tristeţe la o fericire deplină, imediat ce-l văzuse pe tatăl ei.

Kate se opri şi îi privi de la distanţă. Păreau să se potrivească unii cu alţii – toţi trei. În mod evident, Ryan şi Reed se înţeleseseră de minune. Reed zâmbea şi râdea, încercând să se cocoaţe în cârca lui Ryan. Dar asta n-o mira câtuşi de puţin. Era un băieţel vesel. Îi plăceau oamenii în general şi fusese fascinat de Ryan de la început. Şi chiar şi Julia începea să-l privească cu ochi mai buni pe micuţ. Kate observă cum îi zâmbea pe ascuns, crezând că n-o vedea nimeni.

Kate era singura care nu se potrivea în tabloul acesta. Ea era cauza confuziei şi a durerii din inimile lor. Ea era cea care nu ştia să descurce iţele situaţiei încâlcite în care se afla. Închise ochii şi se întoarse cu spatele înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă pe obraji. Ziua aceasta o afectase mult mai mult decât îşi închipuise. Nu numai discuţia cu Julia, totul. Să-i vadă pe copii împreună, să-i vadă cu Ryan, să-şi dea seama cât de bine se simţea acesta în compania lor şi cât de greu i se părea ei totul.

Se îndepărtă câţiva paşi, încercând să-şi recapete ritmul normal al respiraţiei şi să se liniştească pentru a-şi putea controla emoţiile. În nici un caz nu trebuia să-şi piardă cumpătul de faţă cu ei. Nu avea nevoie decât de câteva minute.

Ryan o urmări pe Annie îndepărtându-se pe alee. Îi aruncă o privire Juliei, după care se uită la Reed. Păreau fericiţi. Dar Annie în mod clar nu era.

„La naiba."

– Julia, ai tu grijă un pic de Reed, da?

– Chiar trebuie, tati? se miorlăi Julia.

Îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Da, chiar trebuie. Staţi aici, să nu vă îndepărtaţi. Mă întorc imediat.

Pornind pe alee, o zări pe Annie aşezată pe o bancă aflată cam la cincizeci de metri depărtare, cuibărită între doi copaci. Îşi sprijinea capul în palme, şi, deşi nu-i putea vedea expresia, Ryan îşi putea da seama ce se petrecea în sufletul ei. În decursul anilor, o văzuse radiind de fericire, în culmea furiei şi cu chipul scăldat în lacrimi amare. De fiecare dată, ştiuse ce să zică sau să facă pentru a o ajuta să se simtă bine. De data aceasta însă, habar nu avea.

Se aşeză pe bancă, lângă ea. O pală de vânt îl învălui în parfum de liliac. Trase aroma adânc în piept şi închise ochii. Chiar dacă trecuseră cinci ani, ea folosea acelaşi parfum. De ce nu observase asta mai înainte?

– A fost chiar atât de rea cu tine?

– Nu. A fost sinceră, atâta tot.

Ryan aruncă o privire printre copaci, către sere, unde copiii se alergau pe trepte.

– Asta-nseamnă că a fost rea.

– Nu, Ryan, s-a purtat frumos. Să nu te superi pe ea.

Când Kate îşi înălţă capul, Ryan nu putu să nu observe lacrimile din ochii ei. Şi inima i se strânse dureros.

– Îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac să repar într-un fel situaţia asta nenorocită.

Kate îşi şterse lacrimile cu mâini nesigure.

– Nu-ţi face probleme. Eu sunt de vină. Lucrurile sunt aşa din cauza mea.

– Ba nu, nu-i adevărat.

– Ba da. Totul este... Închise ochii, după care-şi ascunse chipul în palme. Totul e mai greu decât m-am gândit c-o să fie.

Dintr-odată, instinctele lui Ryan împinseră deoparte orice barieră impusă de raţiune. Fără să apuce să conştientizeze ce făcea, acesta îşi întinse braţul şi o cuprinse pe după umeri, trăgând-o lângă el. Trupul ei se încordă, ca şi cum s-ar fi apărat, după care – cum el nu slăbi presiunea – se relaxă. Când o simţi lipindu-se de el, Ryan fu învăluit de un val de căldură. Era caldă. Palpabilă. Şi cât se poate de reală. Iar când faţa ei se sprijini de pieptul lui, inima i se strânse şi mai tare.

Cum putuse să uite ce bine era să o aibă în braţe? Mintea îi era invadată de amintiri, imagini pe care încercase de-a lungul anilor să le dea uitării, ca să scape de durerea aceea năucitoare. Cum stătea în braţele lui, în pat, senzaţia dată de pielea ei alunecând peste a lui, buzele ei lipite de gâtul său, gura ei şoptindu-i în detaliu ce avea de gând să-i facă...

Simţindu-i corpul atât de aproape, prin faţa ochilor i se perinda tot ce trăiseră împreună. Simplul fapt că o avea lângă el îi dădea o senzaţie de bine, senzaţia că totul era aşa cum trebuia să fie. Şi nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

– Nu plânge, îi spuse în şoaptă. Fir-ar să fie, nu plânge. Niciodată n-am suportat să te văd cu lacrimi în ochi. Dintre noi doi, tu eşti aia tare.

Kate trase adânc aer în piept de mai multe ori, încercând să-şi domolească ritmul respiraţiei. Sânii îi erau lipiţi de coastele lui. Când Kate îşi mişcă mâna pe pieptul lui acoperit doar de materialul subţire, Ryan îşi simţi pielea furnicându-l. Această atingere uşoară îi radia în tot corpul, ca un fel de curent electric, stârnindu-i tot felul de gânduri şi o mulţime de amintiri. Îşi dorea să-i simtă mâna direct pe piele, să-i simtă buzele lipite de-ale

lui și corpul întreg sub, peste și lângă al lui, în orice fel voia ea. Ori de câte ori voia ea.

Kate se dădu un pic înapoi, cât să-l poată privi. Și, când făcu asta, ochii aceia verzi și profunzi pătrunseră într-un cotlon al sufletului său la care nu putuse ajunge nimeni înainte s-o cunoască pe ea și nici după aceea. Ochii aceia, atât de plini de emoție și de expresivi, îl urmăriseră mereu în vis de când o pierduse.

Kate își ridică mâna, se opri preț de o secundă, după care îi dădu jos ochelarii. Ochii ei se ațintiră asupra alor lui și, dintr-odată, în apele lor sclipi lumina recunoașterii. Recunoaștere urmată de frică pură.

Se retrase din îmbrățișarea lui și-și îndreptă spatele, dând drumul ochelarilor, care căzură pe pieptul lui, după care își trecu palmele peste față, ca și cum ar fi încercat să-și șteargă din minte ceea ce văzuse.

Pielea lui Ryan se răci dintr-odată. O urmărea cum încerca să-și țină în frâu emoțiile și ar fi vrut să o întrebe de ce fugea de legătura pe care, în mod evident, o simțeau amândoi într-un mod atât de intens. Dar nu reușea să găsească vorbele potrivite. Într-o fracțiune de secundă, reușise să o vadă pe ea, cea de odinioară, însă Kate își reprimase această amintire atât de repede, încât el pur și simplu nu știa cum să reacționeze.

Își lăsă mâinile în poală, după care-și puse din nou ochelarii de soare. După care se ridică și făcu un efort supraomenesc să adopte un ton firesc când îi spuse:

– Noi cred c-o luăm spre casă.

Annie încuviință din cap și-și puse și ea ochelarii de soare.

Ryan își propti mâinile în șolduri, încercând din răsputeri să se poarte normal, deși situația în care se aflau era oricum, numai normală nu.

– Am nevoie de ceva timp, să discut serios cu Julia. Dar aș vrea să mă văd din nou cu Reed, cât mai curând. Mă gândeam că poate reușim să ne vedem undeva pe la mijlocul săptămânii, după program. Să facem din nou schimb pentru câteva ore.

– Da, putem face așa.

Îi vorbea pe un ton mai echilibrat, mai sigur. Nu mai era încărcată cu toate sentimentele acelea pe care Ryan își dorea să i le trezească la viață.

Bărbatul făcu un efort să-și reprime suferința pe care o simțea.

– Vreau să se cunoască și între ei. Poate mai încolo putem stabili un program pentru un weekend întreg, o dată să fie amândoi la tine, apoi amândoi la mine... Au nevoie să petreacă timp împreună.

Kate încuviință din nou din cap.

– Da, sună bine.

– În regulă. Se uită din nou la ea. O voce de undeva din adâncul sufletului lui îl îndemna să o înșface pur și simplu și să nu-i mai dea drumul. O alta îi spunea să fugă. O să te sun, zise în final.

– Ryan, șopti Kate și se ridică.

El îi studie chipul, căutând un semn oricât de mărunt că simțea măcar o parte cât de mică din ce simțea el.

Dar nu găsi nimic. Absolut nimic.

– Mulțumesc, rosti ea încet.

– Pentru puțin.

Când Kate și Reed se apropiară de ușa lui Mitch, auziră zvon de râsete venind din spatele casei. Reed făcu ochii mari când distinse zgomotul unei mingi lovite de o bâtă de baseball. Kate apăsă butonul soneriei și, în timp ce aștepta, auzi târșâit de pași înspre ușă și fu surprinsă că aceea care-i deschise fu chiar Simone.

– Hei, haideți înăuntru.

Simone se dădu deoparte, să le facă loc.

– N-am știut c-o să fii și tu aici, zise Kate.

– Păi, stăteam de vorbă cu Mitch azi-dimineață, pentru că Shannon și Julia vor să se mai întâlnească să se joace, și mi-a zis că vii pe aici. Am niște informații pentru tine. Sper că nu te deranjează. Ne-a invitat la un grătar și a zis c-o să fie și Reed aici. Își coborî privirea către băiețel și îi adresă un zâmbet larg. Salutare, Reed.

Reed zâmbi și se uită printre picioarele ei la ce se petrecea în casă.

– Nu, nu mă deranjează deloc, răspunse Kate. Și cred că în momentul ăsta, câteva ore de distracție sună minunat.

– Ai avut o zi stresantă?

– O viață stresantă, mai degrabă. Ca și cum întâlnirea cu Ryan din urmă cu o zi nu fusese de-ajuns, astăzi trebuia să-și sune părinții.

Exact. De parcă asta avea să îmbunătățească lucrurile.

Auzind șuieratul bâtei de baseball, Reed scoase un chiuit și o zbughi prin casă, către ușa din spate.

– Intră. Simone o conduse prin casa micuță. Shannon joacă baseball cu Mitch. S-au înțeles de minune din primul moment.

Se opriră în cadrul ușii care dădea spre curte. Kate se uita cum Mitch îi arunca mingea lui Shannon.

Fetița o lovi cu bâta, făcând-o să zboare pe deasupra capului lui. Reed alerga pe lângă el, încercând să prindă mingea.

– O imagine pe cinste, nu? întrebă Kate.

Nici măcar nu i-l prezentase pe Mitch lui Reed, dar cei doi se simțiseră automat atrași unul de celălalt.

– Da, chiar așa, răspunse Simone.

Kate își îndreptă privirea către avocata ei, care părea să nu aibă ochi decât pentru Mitch.

– Domnișoară consilier, aveți o privire cam siropoasă sau mi se pare mie?

– Ce? Nu, în nici un caz. Simone se încruntă, intră din nou în casă și se așeză la masa din bucătărie. Și, înainte să mă întrebi, țin să precizez că nu este nimic între noi. Nu mă întâlnesc cu el decât din cauza lui Shannon și a Juliei.

Unul dintre colțurile gurii lui Kate se ridică ușor. În mod clar, avocata ei nu voia să recunoască nici măcar față de ea ce se petrecea de fapt.

– Așa deci, spuse Simone, scoțând un dosar din servieta pe care și-o lăsase pe masă, cât ei sunt ocupați pe afară, mă gândeam c-ar fi bine să trecem în revistă câteva aspecte.

– În regulă.

– Din câte se pare, nimeni nu ştie unde este doctorul care s-a ocupat de tine în Houston. Pur şi simplu a dispărut de pe faţa pământului. Îi întinse o hârtie şi continuă: Asta e cea mai recentă adresă pe care o cunoaştem. Cei de la spital mi-au spus că şi-a făcut cerere de concediu, pretextând că are nevoie de „relaxare mentală". Asta se întâmpla acum trei săptămâni. Am angajat un detectiv particular să dea de el, dar deocamdată n-a găsit nimic.

Fruntea lui Kate se încreţi.

– De asemenea, nu reuşesc să dau de nici un Walter Alexander care să corespundă descrierii pe care ai făcut-o, adăugă Simone. Este ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

– Asta nu se poate.

– Walter Alexander e un nume destul de comun, dar bărbatul despre care mi-ai vorbit tu nu locuieşte în Houston, nici n-a stat acolo vreodată. L-ai auzit pe Jake spunându-i altfel?

Kate îşi frecă fruntea care-i pulsa de durere.

– Nu-mi aduc aminte. Nu prea se înţelegeau. Jake evita pe cât posibil să aibă de-a face cu el.

– Ţi-a zis vreodată de ce?

– Nu. Nu discutam niciodată despre relaţia lui cu tatăl său, era un fel de subiect tabu.

– În fine, gândeşte-te bine, poate totuşi îţi aduci aminte ceva. În momentul acesta prioritatea e să-l găsesc pe doctorul Reynolds. Faptul că a dispărut chiar acum este foarte suspect.

Nu zău!

– Şi cu sanatoriul ai rezolvat ceva?

Simone expiră zgomotos.

– Am pe cineva acolo. Programul de vizită e până la opt seara. Ce-ai zice de-o plimbare pe acolo mâine-seară?

– Să-mi zici la ce oră. Chiar am mare nevoie să aflu ce informaţii au.

– Mă gândeam eu că n-o să refuzi. Din câte se pare, lunea seara au cei mai puţini vizitatori. Nu au decât doi paznici pe schimb, iar asistentele se schimbă pe la şapte

și jumătate. Personalul de curățenie începe programul pe la șase. Cred că atunci e cel mai bine.

- În regulă. I-ai pomenit ceva despre asta lui...

În momentul acela, se deschise ușa de la intrare, și amândouă priviră automat într-acolo. Julia și Ryan intrară în hol și veniră direct în bucătărie. Stomacul lui Kate se contractă de emoție.

Julia se strâmbă când dădu de Kate.

- Minunat, murmură ea în barbă.

Ryan o strânse ferm de umăr.

- Fii drăguță, mormăi el.

Julia se duse în curte, lăsând ușa să se trântească în urma ei. Kate se strădui din răsputeri să nu închidă ochii și trase aer în piept, pentru a se calma.

- Bună, Simone. Zâmbetul forțat pe care-l afișa Ryan mirosea de la o poștă a frustrare. N-am știut c-o să fii și tu aici.

- Mitch a insistat să vin. Sper că nu te deranjează.

- Deloc, mă bucur să te văd. Aruncă o privire pe fereastră. Atâta timp cât nici pe tine nu te deranjează scânteile.

Simone schiță un zâmbet.

- Am și eu o fetiță de nouă ani. Știu bine cum e.

Ryan ridică din sprâncene către Kate, în loc de salut, după care se îndepărtă câțiva pași.

Simone aruncă o privire rapidă de la Kate la Ryan, simțind în mod clar tensiunea dintre ei. Se ridică și-și strânse hârtiile.

- Ei, cam asta e. Putem să discutăm mai încolo. Se duse la frigider și adăugă: I-am spus lui Mitch că-i duc o bere.

Ușa de plasă dinspre curte se închise cu zgomot în urma ei. În liniștea care se lăsă, Ryan își deschise o bere, se sprijini de blatul de bucătărie și luă o înghițitură zdravănă.

- N-am vrut s-o pun pe fugă.

Kate se simțea stăpânită de o tensiune nervoasă. Simplul fapt că se afla în aceeași încăpere cu el îi amintea de emoțiile nebunești pe care le simțise cu o zi în urmă,

pe banca aia afurisită din parc. Chiar nu momentul să înceapă să aibă sentimente pentru el, în nici un caz străfulgerări nebunești de atracție pe care nu le putea defini și nici înțelege. Și în nici un caz tensiunea aceea de excitație care se trezea în ea ori de câte ori îl avea prin preajmă.

– Practic terminasem discuția. N-am știut c-o să fii și tu aici azi.

– Mitch mi-a zis să vin.

– Am înțeles. Mitch, mediatorul.

– Dar pot să plec, dacă vrei.

– Nu trebuie să pleci din cauza mea.

Ryan o cercetă cu o privire circumspectă, care nu reuși decât să-i sporească neliniștea. Kate își trecu o mână prin pă. și-și îndreptă spatele.

Ryan se duse la frigider, scoase încă o bere, o desfăcu, după care se apropie de masă și i-o întinse. Kate se uită la el, surprinsă. Când ea își strânse degetele în jurul sticlei reci, Ryan se așeză pe scaunul unde stătuse Simone.

Kate duse sticla la buze și luă o înghițitură. Lichidul acela de culoarea ambrei avea un gust divin. Între ei domnea tăcerea, ceea ce nu făcea decât să-i sporească nervozitatea.

– Nu arăți prea bine, zise el în final.

Kate își înăbuși un hohot jalnic.

– Drăguț din partea ta să observi. Se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. Neplăcerile vieții.

– Vrei să vorbești despre asta?

Kate deschise un ochi.

– Cu tine?

Glumea? Ori de câte ori se întâlneau, ei doi sfârșeau prin a se certa.

– Așa poate aș înțelege cum vezi tu lucrurile.

Privirea lui coborî spre mâna ei stângă, oprindu-se asupra verighetei pe care ea încă o purta.

Kate simți un val de frustrare. N-avea nici un drept să o facă să se simtă vinovată din cauza vieții pe care o împărțise cu Jake. Și, dacă n-aveau să discute deschis, subiectul ăsta avea să îi otrăvească pe amândoi.

– Chiar te deranjează, nu?

Mușchii maxilarului lui tresăriră.

– Păi sigur că da.

– Nu o port ca să te enervez pe tine, să știi. De cele mai multe ori și uit că o am pe deget.

– Și în restul timpului?

– În restul timpului încerc să-mi dau seama cum este posibil să se fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Îmi vine foarte greu să cred că Jake a făcut lucrurile astea cu bună știință.

Ryan sorbi prelung din sticlă. Tensiunea pe care o simțea îi adâncea ridurile fine din jurul ochilor.

– Poate nu-l cunoșteai atât de bine pe cât crezi.

– Poate că nu. Mă deranjează să mă gândesc că am putut să mă înșel în așa hal.

– Te-a lovit vreodată?

Tonul îi era glacial, dar în ochii lui se zărea o lumină blândă care reuși să domolească frustrarea din sufletul ei.

– Nu. Știu că poate nu ai vrea să auzi asta, dar era un om foarte cumsecade. Ne mai certam. Lucrurile nu stăteau întotdeauna minunat între noi, dar nu m-a agresat fizic niciodată. Și îl adora pe Reed. Niciodată nu m-am îndoit de asta.

– Câtă credulitate! Sarcasmul din vocea lui o făcu să-și simtă coloana mai rigidă. Femeia pe care o știam eu n-ar fi acceptat cu ochii închiși orice gogoși. Nu ți s-a părut nimic ciudat? Ai luat de bun tot ți-a spus el?

– Era doctor. Și spunea că e soțul meu. Toți oamenii din jurul meu susțineau asta. Nu i-am pus la îndoială vorbele pentru că niciodată n-am avut vreun motiv să o fac. Furia i se înteți brusc. Tu n-ai idee cum e să te trezești dintr-odată fără să-ți amintești nimic de dinainte, fără să ai habar cine ești. Până n-o să treci și tu prin asta, să nu îndrăznești să mă judeci pe mine.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Cuvintele ei pluteau în continuare între ei. Ori de câte ori stăteau de vorbă, situația parcă se agrava. Kate sorbea din sticla de bere și număra secundele marcate de ticăitul ceasului

de la mâna lui Ryan. În liniștea din cameră, păcănitul slab al acestuia părea la fel de puternic ca bubuitul unui tun.

– Ai fost îndrăgostită de el?

Felul aproape șoptit în care pusese această întrebare o făcu pe Kate să-și ridice privirea. Ryan nu se uită la ea, preferând să-și țină ochii ațintiți asupra ferestrei. Dar ea observă clar încordarea corpului lui, ca și cum s-ar fi pregătit pentru răspunsul ei.

Nu voia să-l mintă. Dar nici adevărul nu o făcea să jubileze. Pentru prima oară, se simțea sfâșiată între două impulsuri contradictorii.

– Da, rosti ea, cu mai multă șovăială în glas decât ar fi vrut. Așa credeam. Acum...

Ochii lui, ca două safire aprinse, se întoarseră către ea.

Kate ridică dintr-un umăr, după care și-l lăsă din nou în jos.

– Acum chiar nu mai știu. Nu mai știu nimic despre nimic.

– La dracu'!

Maxilarul lui Ryan se încordă vizibil. Se ridică brusc de pe scaun și se duse în bucătărie să-și ia încă o bere.

Kate trase adânc aer în piept și încercă să-și tempereze frustrarea și vinovăția care-i ardeau în inimă, știind bine că nici măcar n-ar fi trebuit să simtă așa ceva.

– Crezi că vom putea discuta vreodată fără să înjuri dintr-un motiv sau altul?

– Nu. Răspunsul lui fu rostit pe un ton rece și impasibil, în timp ce privirea lui rămase ațintită pe fereastră, urmărindu-i pe copii.

Kate se ridică.

– Ei bine, dacă mă iau după asta, înseamnă că noi doi am avut o căsnicie pe cinste. Ce Dumnezeu m-a făcut să te iau de bărbat?

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, iubito, dar încă suntem soț și soție.

– Nu-i nevoie să-mi amintești. Era perfect conștientă de asta – acum mai mult ca oricând –, și acesta era

singurul lucru care o făcea să-și țină emoțiile în frâu. Ascultă, Ryan, știu că-ți vine greu. Înțeleg prin ce treci, chiar dacă eu personal nu am avut experiența asta. Am încercat de-o mie de ori să mă pun în locul tău, dar nu pot. Dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă. Și-ar fi dorit ca el să se uite la ea, dar ochii lui fixau cu încăpățânare fereastra. N-o să te mint. Ai ceva care mă... intrigă. Dar nu știu exact ce anume. Ești nesuferit, rigid, grosolan și rece. Și mi-o demonstrezi ori de câte ori ne vedem. Reputația construită de presă ți se potrivește ca o mănușă, domnule Harrison. Privirea pe care i-o aruncă el era ucigătoare. După felul cum reacționase, Kate își dădu seama că atinsese un punct sensibil, așa că își mai îmblânzi tonul când adăugă: Și, chiar și așa, tot sunt dezorientată, pentru că, deși nu-mi amintesc nimic, simt anumite lucruri. Ieri, în parc, am avut o senzație stranie de déjà-vu. Am recunoscut cumva senzația apropierii de tine. Și am avut parte de ceva ce n-am mai simțit înainte. Dar nu știu ce înseamnă asta. Nu știu dacă e recunoașterea a ceea ce-am împărtășit odinioară sau e ceva care mă împinge către tine. Și, sinceră să fiu, în momentul de față nu pot să mă gândesc la asta. Nici nu vreau. Își trecu o mână prin păr. Sunt copleșită de tot ce se întâmplă. Trebuie să mă gândesc la Reed, la ce e mai bine pentru el. Și la cum să o fac pe Julia să nu mă mai urască. Și la ce naiba ar trebui să le spun părinților mei când o să vină aici. Își duse mâna la cicatricea de la tâmplă, masând ușor locul acela care parcă-i zvâcnea de durere. Toate astea mă depășesc. Și nici măcar nu pot să mă gândesc la tine până când nu lămuresc lucrurile astea. Nu vreau să te rănesc mai mult decât am făcut-o deja, dar nu pot să te mint, să-ți spun că nu am avut nici un sentiment pentru Jake sau să mă prefac că ultimul an și jumătate din viața mea nici n-a existat, pentru că nu e așa. Nici unul dintre noi nu poate schimba asta. Tot ce putem încerca e ca, de acum înainte, să facem în așa fel încât să le fie mai ușor copiilor.

Ryan stătea atât de nemișcat și de tăcut, încât Kate mai că se aștepta să explodeze dintr-o secundă în alta.

– Înţeleg ce spui, zise în final. Copiii sunt cei mai importanţi şi pentru mine. Îşi lăsă berea pe blatul de bucătărie şi veni cu paşi silenţioşi către ea.

Dar şi tu să înţelegi un lucru: Nu am atâta răbdare. Am trecut prin cinci ani de infern, în timp ce tu ţi-ai văzut de viaţă. N-o să stau cu mâinile în sân, să te las să lămureşti tu totul, iar eu să stau în aşteptare, până o să consideri tu că eşti pregătită să te gândeşti şi la mine.

Se apropie şi mai mult, iar ea se dădu înapoi până când simţi peretele chiar în spatele ei. Chipul lui era la doar câţiva centimetri de al ei, încălzindu-i pielea cu răsuflarea lui şi stârnindu-i un fior prin tot corpul. Kate simţea mirosul săpunului pe care-l folosise la duş şi căldura care emana dinspre trupul lui. Şi, brusc, simţi un impuls absurd şi imoral de a-şi petrece braţele pe după gâtul lui şi de a-i trage gura către a ei.

Ceea ce era *nebunie* curată.

– Va trebui să te gândeşti şi la mine acum, îi spuse el, cu glasul uşor răguşit. Pe lângă toate celelalte.

Ochii aceia ca două safire erau plini de un amalgam de emoţii. Emoţii, dorinţă, nevoie şi provocări. O voce de undeva din adâncul ei îi spunea că se mai confruntase cu aceste provocări.

În loc să-i tragă faţa spre a ei şi să guste buzele acelea, după cum o îmboldea tot corpul ei să o facă, Kate îl împunse cu degetul în piept.

– Iar tu va trebui să te maturizezi, Harrison. Nu eşti centrul universului, să ştii. Fac şi eu ce pot. Încerc să fiu înţelegătoare cu sentimentele tale şi cu ale Juliei. Nu mi-e deloc uşor. Nici unuia dintre noi nu îi e.

Frustrarea, furia, durerea şi teama i se învolburau laolaltă în suflet, spărgând zăgazurile impuse până atunci. Îi prinse materialul cămăşii în pumn şi se apropie de el într-atât încât să simtă gustul buzelor lui, dar acum nu-şi mai dorea atât de mult să o facă. Era mult prea nervoasă. El nu era singurul care putea să se poarte ca un ticălos când suferea. Şi nu uita un lucru, adăugă apoi. Sunt aici pentru că vreau eu să fiu. Nu m-a obligat nimeni să vin la tine. Şi am rămas pentru că am vrut eu să rămân, aşa

că ai face bine să te obișnuiești cu ideea și să te adaptezi, exact așa cum mă adaptez eu la toanele tale.

Kate îi dădu drumul la cămașă cu un brânci care oricum n-ar fi putut să-l clintească. Dar Ryan făcu totuși un pas înapoi. Iar când se uită la ea, în ochii lui sclipea un amestec de uimire, furie și – Kate putea să jure că așa era – o doză de admirație. Admirație care-i stârni un fior până în pântece.

Între ei se stârniră un fel de scântei încărcate de sexualitate, ciudate, dar, în același timp, familiare. Scântei care-i spuneau că se mai certaseră așa cândva. Nu exact pe același motiv, dar mai avuseseră tipul acesta de confruntare încărcată de sexualitate. Nu avea nevoie de amintiri pentru a-și da seama că atracția fizică dintre ei era explozivă. O putea simți și acum. Și putea simți că fusese mereu explozivă. Dar, spre deosebire de certurile din trecut, aceasta n-avea să se termine cu o partidă de sex fierbinte, pasională și incitantă. N-avea să permită așa ceva.

După tot ce i se întâmplase, n-avea să se lase atrasă din nou într-o încurcătură. Mai ales nu de un bărbat precum Ryan Harrison.

Trecu pe lângă el și ieși în curte.

capitolul 11

– Nu-ți face griji. Kate stătea sprijinită de biroul lui, iar Mitch îi strânse ușor genunchiul, într-un gest de îmbărbătare. N-o să reacționeze isteric.

Kate ridică dintr-o sprânceană și își încrucișă brațele peste piept.

Pe buzele lui se ivi o umbră de zâmbet viclean.

– Bine, bine, o să se emoționeze un pic. Dar n-o să sară calul.

– Eu tot nu înțeleg de ce trebuie să fiu și eu prezentă.

– Pentru sprijin moral. Ridică receptorul și formă numărul. Cinci ani la rând am fost nevoit să le țin piept

de unul singur. E cazul să-ți mai aduci și tu contribuția, ca înainte.

Apoi își roti scaunul, întorcându-se cu spatele, și începu să vorbească la telefon.

Kate aruncă o privire către Ryan, care stătea sprijinit de tocul ușii. Ar fi vrut să fie afară, cu Simone și cu copiii, nu închisă aici cu Ryan și cu Mitch.

– Mereu e așa băgăreț?

– Cam da, răspunse Ryan, încrucișându-și brațele peste piept.

– Și eu toleram așa ceva înainte?

Unul dintre colțurile buzelor lui se arcui într-un zâmbet fermecător. Prima urmă de surâs adevărat pe care o văzuse la el.

– În nici un caz. I-o plăteai cu aceeași monedă. Exact așa cum ai făcut cu mine în bucătărie.

Kate se întoarse, evitând privirea fixă a lui Ryan, se concentră din nou asupra lui Mitch și încercă să-și înăbușe fiorii pe care îi stârniseră în corpul ei cuvintele lui Ryan. Mitch se străduia să-i explice cât mai bine mamei sale cum stăteau lucrurile.

Kate strâmbă ușor din buze.

– Din câte se pare, nu merge prea bine.

– Mamă, rosti Mitch în receptor, stai puțin, te pun pe difuzor.

Kate făcu ochii mari, îl înghionti cu genunchiul și clătină din cap, dar asta nu-l opri pe Mitch.

– Așa, mamă, zise Mitch, suntem toți aici.

De la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic. După care încăperea fu inundată de glasul ciripitor al lui Kathy Matthews.

– E și Ryan?

– Da, Kathy, spuse Ryan, apropiindu-se de telefon.

– Ryan, Mitch vorbește serios sau ne face vreo farsă? Fiindcă, dacă glumește cu așa ceva, atunci categoric îl dezmoștenim. Ai înțeles, Mitch?

Ryan îi aruncă o privire lui Kate.

– Nu, Kathy, nu e nici o farsă. E cât se poate de reală.

Din nou liniște.

– E... e acolo cu voi?

Kate îi adresă o căutătură fioroasă lui Mitch. O, avea să plătească scump pentru asta.

– Sunt şi eu aici. Nu v-a mințit.

Dintr-odată, de pe fir nu se mai auzi nimic, ca şi cum legătura s-ar fi întrerupt. După care, prin difuzor răzbătură nişte suspine. Şi apoi glasul lui Roger.

Mitch ridică receptorul, renunțând la difuzor, şi îi mângâie uşor genunchiul lui Kate. Îi explică din nou totul şi tatălui său.

Când reuşi să închidă, Mitch expiră prelung şi zise:

– Vin mâine. Am reuşit să-i conving să nu ia primul avion, să-ți lase şi ție o zi să te pregăteşti.

– Splendid, mormăi Kate. Apropo, tare drăguț din partea ta, să mă arunci aşa în gura lupilor. Să-mi aduci aminte să-ți întorc serviciul.

– O să te simți mai bine după ce-o să mănânci ceva. Întotdeauna ai fost morocănoasă când îți scade glicemia.

Se ridică de pe scaun şi se duse în bucătărie.

Kate ştia că Ryan era undeva în spatele ei. Nu-şi putea explica în ce fel, dar ştia. Pur şi simplu îl simțea.

– Cum crezi că o să reacționeze la toate astea când o să ajungă aici?

– O să fie bine, zise Ryan. Sunt oameni de treabă. Totuşi, dacă aş fi în locul tău, l-aş lua şi pe Reed mâine, la întâlnirea cu ei. Aşa o să ai un subiect-tampon.

– Bună idee. Kate îşi întoarse privirea către el. O să fii şi tu de față?

– Cred că nu. O să-l ai pe Mitch cu tine.

Kate încuviință din cap. Dar de ce o deranja că n-avea să vină şi el?

– Presupun că mai e de trecut hopul ăsta, şi după aia ne mai liniştim, zise ea încet.

Ryan îşi ținea ochii în pământ.

– Da, cam aşa. Le-am spus şi alor mei azi-dimineață. O să vină în oraş săptămâna asta, dar nu trebuie să-ți faci probleme. O să vrea să te vadă şi pe tine, dar vin îndeosebi pentru mine şi pentru Julia... şi ca să îl cunoască pe Reed.

– Bine. Discuţia asta era pur şi simplu stânjenitoare. Întâlnirea cu părinţii ei, întâlnirea cu socrii... totul era de-a dreptul bizar. Să-mi spui când vin. O să-l aduc pe Reed. Încercă să-şi dea seama ce se petrecea în mintea lui. Fără succes. Şi se îndoia c-avea să reuşească vreodată. Nu mă plăceau?

– Poftim?

– Părinţii tăi, nu mă plăceau? Din câte se pare, nu se bucură prea tare la gândul că mă vor revedea. Nu ca părinţii lui Mitch. Se încruntă şi se corectă: Adică părinţii mei.

Îi venea greu să se obişnuiască cu gândul acesta. Părinţii ei nu muriseră.

– Ba da, te plăceau. Glasul lui se îmblânzi, infuzat cu o tandreţe care-i înmuie inima lui Kate. Te adorau. Ryan clătină din cap. Ştiu foarte bine cât de ciudată e situaţia pentru mine... pentru noi. Nu vor să te facă să te simţi mai stânjenită decât te simţi deja.

Şi totuşi, indiferent de ce făceau sau nu ceilalţi, situaţia era tot neplăcută. Kate nu ştia ce să-i spună. Dar îşi dorea cu disperare să găsească o modalitate de a mai îmbunătăţi cât de cât lucrurile.

– Hai să ne ducem la ceilalţi, rupse el tăcerea, înainte ca ea să o poată face. Hai să mâncăm ceva şi să vedem ce fac copiii.

Recunoscătoare că se putea concentra la altceva, Kate porni în urma lui către bucătărie, vag conştientă de faptul că Ryan încerca să nu-i mai vorbească pe un ton sarcastic sau furios. De când avuseseră confruntarea aceea în bucătărie, făcuse mult mai multe eforturi pentru a se arăta mai înţelegător cu ea – sau măcar mai puţin ostil.

Când intrară în încăpere, Mitch şi Simone trebăluiau prin bucătărie, pregătind totul pentru hamburgeri, în timp ce Shannon şi Julia puneau pe masă boluri cu chipsuri şi condimente. Fetele se împrieteniseră imediat. Reed alerga încolo şi încoace, încurcându-i pe toţi, ca şi cum ar fi trăit toată viaţa printre cei de acolo.

Alcătuiau un tablou firesc. Două familii care se întâlniseră la un grătar făcut în curte.

Abia la o privire mai atentă se observa că totul era o încâlceală extrem de complicată.

Atenția lui Kate fu atrasă de lumina pâlpâitoare venită de la televizorul aprins, din colț. Din câte se părea, nimeni nu era atent la el, așa că vru să-l închidă, însă degetul i se opri deasupra butonului când reporterul rosti numele lui Ryan. După care pe ecran apăru figura ei. Și ea rămase cu gura deschisă, trăgând aer în piept cu zgomot.

Ryan veni lângă ea. Reporterul era chiar în fața intrării de la sediul firmei lui Ryan, în centrul orașului.

– Echipa de știri de la Channel Two a descoperit recent că magnatul farmaceutic Ryan Harrison – a cărui soție a murit acum cinci ani, în accidentul aviatic al cursei 1466, care s-a prăbușit la scurt timp după decolarea din San Francisco – a primit niște vești șocante săptămâna aceasta. Este posibil ca soția lui să fie totuși în viață.

Sursele noastre ne-au informat că această femeie, Kate Alexander, a fost de acord să se supună unui test ADN pentru a se confirma sau infirma că e una și aceeași persoană cu soția magnatului. O persoană din anturajul domnișoarei Alexander ne-a indicat și faptul că aceasta suferă de o formă rar întâlnită de amnezie, care i-a afectat memoria pe termen lung, ceea ce face ca această descoperire să fie cu atât mai uimitoare. Nici domnul Harrison – pe care îl vedeți în imaginile de pe ecran participând la Balul Guvernatorului de anul trecut –, nici avocații dumnealui nu au comentat aceste informații, dar sursele noastre ne-au dezvăluit că este foarte probabil ca doamna Alexander să fie chiar Anne Harrison. Domnul Ryan Harrison, director executiv al AmCorp Pharmaceuticals, nu a vorbit decât foarte rar despre defuncta sa soție. În ultima vreme, compania acestuia a fost implicată într-o serie de preluări suspecte...

– Ai dracului ziariști!

Ryan închise televizorul și se retrase în biroul lui Mitch.

Kate se lăsă pe canapea și își acoperi fața cu palmele. Cu degetele tremurânde, încerca să-și îndepărteze cu un masaj durerea care-i bubuia deja în creier. Ca și cum lucrurile n-ar fi stat destul de prost, acum toată povestea apăruse și la televizor.

Simone îi trimise pe copii afară, după care veni și se așeză lângă ea. Mitch se duse după Ryan în birou.

– Zi-mi ce facem acum, domnișoară consilier, zise Kate.

– Păi, aș vrea să discut și cu ofițerii de relații publice ai lui Ryan, dar mă gândesc că va trebui să faceți amândoi o declarație publică. Este singura modalitate de-a scăpa de presă. Cel mai probabil, acum sunt la tine și la Ryan acasă. Cred că ați avut noroc azi, că sunteți aici. Deocamdată, n-au dat de voi, dar e doar o chestiune de timp.

– Minunat.

Kate se ridică de pe canapea și intră în biroul lui Mitch. Ryan se plimba încolo și încoace, cu telefonul la ureche. Mitch stătea într-un colț și asculta, cu mâinile în șolduri.

Kate se simți învăluită de un val de răceală. În mod clar, până atunci Ryan fusese frustrat și furios pe ea, dar acum era deja vorba despre altceva. Vorbea pe un ton glacial, avea chipul împietrit și sever, și interlocutorul – cel mai probabil unul dintre avocații lui – avea de înfruntat avalanșa de furie.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe ce vor ei, zise el la telefon. La naiba, viața mea personală mă privește numai pe mine. Niciodată n-am dat declarații și n-am vorbit despre ea. Și-al naibii să fiu dac-o să încep acum cu chestii de-astea.

Kate îl auzi încheind conversația și-și dădu seama, după înjurăturile lui, că lucrurile nu stăteau prea bine. Când termină, aruncă receptorul pe birou, se lăsă

să cadă în scaunul lui Mitch, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Ce vrei să facem?

Întrebarea îi era adresată ei. Kate se uită la Simone, după care fixă din nou chipul neîndurător al lui Ryan.

– Și dacă îi ignorăm?

– O să ne hărțuiască până o să cedăm psihic.

Kate văzu cu coada ochiului cum Simone încuviință din cap.

– Atunci dăm piept direct cu ei.

Îi înfruntă privirea cu ochi ca de oțel.

– Nu vreau să-mi văd viața personală etalată pe prima pagină din *National Star*.

– Ryan, interveni pentru prima oară Simone, la cum stau lucrurile acum, nu cred că ai de ales. Fie le dăm ceva despre care să scrie, fie o să se dea peste cap să găsească una-alta și o să facă valuri și mai mari. Înțeleg că vrei să-ți aperi intimitatea, dar acum trebuie să alegem răul cel mai mic.

Ryan își îndreptă privirea de gheață către Simone.

– Nu pot să-i suport pe nemernicii de ziariști.

Simone îl înfruntă cu un zâmbet.

– Sunt convinsă că și ei simt la fel în ceea ce te privește. Simone își petrecu un braț pe după talia lui Kate și adăugă: Cred că trebuie să ne punem la punct un plan de bătaie. Le spunem cât se poate de clar să nu se lege sub nici o formă de copii. Faceți o declarație comună și vă comportați ca și cum ați avea o relație amicală – aruncă o privire întrebătoare către Ryan –, după care răspundeți la câteva întrebări scurte. Toată tărășenia n-o să dureze mai mult de câteva minute.

Ryan expiră prelung și zgomotos.

– Iar dumneata, Domnule Multimilionar, reluă Simone, te vei arăta politicos și fermecător. Dacă te porți ca un ticălos cu ei, ziariștii o s-o toace mărunt pe Kate. Știu că până acum ai mers pe strategia asta, dar acum trebuie să te gândești și la alții. De data aceasta, ziariștii nu sunt interesați de afacerile tale.

Sunt interesaţi de familia ta. Şi asta schimbă complet regulile jocului.

Nici măcar ploaia torenţială de afară nu putuse să-i ţină pe ziarişti la distanţă. Kate aruncă o privire pe fereastra apartamentului elegant de la ultimul etaj al hotelului Hawthorn la ploaia care se abătea în rafale asupra oraşului. Era o zi cenuşie şi întunecată, cam ca dispoziţia ei, şi i se părea că acea zi deprimantă n-avea să se mai sfârşească niciodată.

Întorcând spatele ploii, încercă să se concentreze din nou asupra a ceea ce avea să se întâmple în câteva minute, însă, ori de câte ori se uita la Ryan, era uimită de imaginea pe care acesta şi-o construise. Înconjurat de un grup alcătuit din mai mulţi bărbaţi şi o singură femeie, se potrivea perfect prototipului magnatului multimilionar. Purta un costum indigo scump, o cămaşă albă, călcată perfect, şi o cravată albastră, în pătrăţele. Văzându-l în mediul acesta, îmbrăcat aşa, Kate înţelegea cât se putea de clar de ce oamenii erau atât de intimidaţi de el.

Îşi dori să o fi avut alături pe Simone, dar aceasta se dusese deja jos, să-i struneacă şi să-i organizeze pe ziarişti.

În timp ce Ryan continua să o ignore şi să vorbească numai cu echipa lui, Kate se simţea din ce în ce mai neliniştită. Văzuse clar cât de tare se enervase ieri, când apăruse reportajul la televizor, dar trebuia să se gândească totuşi că ea nu era obişnuită cu aşa ceva. Oare era prea mult să-i ceară să dea dovadă de un pic de omenie?

Un membru al echipei lui Ryan băgă capul pe uşă.

– E timpul să începem, domnule Harrison.

Stomacul lui Kate zvâcni de emoţie. „Acu'-i acu'." Îşi lăsă braţele pe lângă corp şi-şi netezi sacoul, întrebându-se în tot acest timp cum naiba devenise viaţa ei atât de complicată. Înainte de a porni către uşă, fu abordată de femeia aceea din anturajul lui Ryan.

– Domnișoară Alexander, numele meu este Hannah Hughes, vicepreședinte de relații publice la AmCorp. Ryan m-a pus la curent cu tot ce s-a întâmplat. Îmi dau seama că întreaga situație e, cel mai probabil, copleșitoare, așa că, dacă AmCorp vă poate ajuta cu ceva, vă rugăm să ne spuneți.

Kate tocmai se pregătea să-i răspundă, când Hannah trecu pe lângă ea și ieși împreună cu restul echipei lui Ryan. Aha, deci gata cu conversația politicoasă. Vorbele ei păreau regizate.

Când Ryan se opri lângă ea, Kate se întoarse.

– Pregătită? o întrebă el.

Ea dădu aprobator din cap și înghiți cu greu, încercând să scape de nodul din gât care devenea tot mai mare.

Rămase alături de ea cât traversară holul, cu chipul golit de orice emoție. Pentru prima oară de când îl întâlnise, Kate își dorea cu disperare să-i spună ceva, orice. Chiar și să țipe la ea era de preferat acestei tăceri pline de tensiune. Coborâră cu liftul în liniște. Nimeni – nici unul dintre cei din echipa lui – nu scoase vreun sunet.

Și totuși, când ușile ascensorului se deschiseră cu un clinchet, fură asaltați instantaneu de ziariști, de blițurile aparatelor de fotografiat și de întrebările strigate din toate părțile. Ryan o apucă de cot și o conduse în sala de conferințe. Camerele de luat vederi erau împinse cât mai aproape de ei, cu reflectoare care-i orbeau și cu microfoane. Pentru prima oară, Kate înțelese ce implica imaginea publică a lui Ryan și cât de frustrant era să fii în centrul atenției. Nu-i plăcea deloc. Și nici nu-și dorea o asemenea viață.

În capătul opus al încăperii în care intraseră se aflau o masă lungă și un podium plin de microfoane. Avocații lui Ryan se strecurară până la locul respectiv. Simone era deja acolo. Kate și Ryan îi urmară.

Simone se aplecă spre ea.

– Ești bine?

Kate dădu aprobator din cap, deşi, de fapt, îi venea să verse.

Hannah Hughes fu cea care începu, reuşind să facă linişte printre cei peste cincizeci de reporteri care se adunaseră acolo.

– Bună dimineaţa, începu ea, cu o voce hotărâtă şi încrezătoare. Numele meu este Hannah Hughes, vicepreşedinte pe probleme de relaţii publice la AmCorp. Înainte să începem, aş vrea să stabilim nişte reguli de bază. Domnul Harrison şi doamna Alexander m-au delegat să vă citesc un comunicat, timp în care v-aş ruga să nu puneţi nici un fel de întrebări. După aceea, domnul Harrison şi doamna Alexander vă vor sta la dispoziţie pentru câteva răspunsuri scurte. Îşi puse ochelarii de citit şi îşi coborî privirea asupra declaraţiei pregătite. În urmă cu cinci ani, soţia domnului Harrison, Anne, de profesie seismolog, s-a îmbarcat în cursa 1466 care trebuia să ajungă în Denver, Colorado.

Apoi, declaraţia se lansa într-o relatare în termeni vagi a evenimentelor care duseseră la reîntâlnirea lor.

Hannah citi comunicatul cât se poate de netulburată. Îşi plimba din când în când privirea peste marea de reporteri, fără să-şi fixeze ochii asupra cuiva anume pentru mai mult de câteva fracţiuni de secundă şi fără să dea dovadă de implicare emoţională. Reporterii o ascultau cu atenţie, luând notiţe şi concentrându-se asupra fiecărui cuvânt pe care îl rostea. Când ajunse la final, Hannah îşi ridică privirea de pe document, după care se retrase şi îi lăsă pe Kate şi pe Ryan să se apropie de microfon. Kate îşi simţea tot corpul cuprins de o tensiune nervoasă, dar se strădui să schiţeze un zâmbet când toate camerele se aţintiră asupra ei.

– Bună dimineaţa, începu Ryan. Dacă am fi ştiut c-o să fie aşa circ aici, am fi angajat şi un clovn, zău. Afişă un zâmbet fascinant – pe care Kate nu-l mai văzuse niciodată pe faţa lui –, iar mai multe persoane izbucniră în râs. Din păcate, continuă el, reluându-şi expresia dură,

această situație este oricum numai comică nu. Nu cred că e cazul să vă spună că suntem la fel de șocați ca voi de cele aflate. După această conferință de presă, nici doamna Alexander și nici eu nu vom mai răspunde nici unei întrebări legate de victile noastre personale. V-aș fi recunoscător să înțelegeți și să acceptați acest lucru și vă rog să ne acordați intimitatea necesară pentru a lămuri această situație între noi.

Imediat ce se opri din vorbit, o mulțime de brațe se ridicară, urmate de un vacarm de glasuri care încercau să se facă auzite. Ryan arătă către un reporter și așteptă întrebarea.

– Ne puteți spune cine a recunoscut-o pe doamna Alexander? întrebă ziaristul respectiv.

– Da. E vorba despre Simone Conners, o avocată de aici din oraș.

– Doamnă Alexander, întrebă un alt reporter, ne puteți explica în ce fel a fost afectată memoria dumneavoastră de la accident?

– Pot să încerc, răspunse Kate, cu un zâmbet. Nu pot să-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat înainte să mă trezesc din comă. Practic, amintirile mele încep de-acum optsprezece luni.

Din nou se ridicară mâini din toate părțile, iar Kate arătă către o tânără cu părul roșcat.

– Doamnă Alexander, cum de ați ajuns tocmai în Houston?

– Dacă aș ști asta, nu ne-am mai afla aici, nu-i așa?

Zâmbi din nou și alese alt reporter.

– Doamnă Alexander, întrebă acesta – un bărbat chel, cu ochelari cu dioptrii mari – când l-ați văzut pe domnul Harrison, l-ați recunoscut?

– Nu. Văzusem o mulțime de fotografii de-ale domnului Harrison, are o reputație legendară, dar nu l-am recunoscut.

– Doamnă Alexander, rosti un alt reporter, cu un zâmbet pe buze, ce părere aveți despre reputația de om de afaceri nemilos pe care o are domnul Harrison?

Din motive pe care n-ar fi putut să le înţeleagă niciodată, se părea că ziariştii se concentrau asupra ei. Kate încercă să lase impresia de calm, dar, de fapt, stomacul i se agita ca şi cum ar fi fost un peşte scos din apă. Încercând să schiţeze un zâmbet, răspunse:

– Din câte se pare, domnul Harrison este un om de afaceri foarte iscusit, însă vă asigur că e totuşi un om ca toţi oamenii.

Răspunsul ei stârni un val de râsete printre ziarişti şi o ridicare de sprâncene din partea lui Ryan.

Kate arătă către un alt bărbat.

– Domnule Harrison, întrebă acesta, cum este să vă revedeţi soţia după cinci ani şi ea să nu vă recunoască?

Ryan ignoră întrebarea, arătând către o blondă tânără din primul rând. Kate îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simţind tensiunea care parcă pulsa în venele lui Ryan.

– Doamnă Alexander, întrebă reportera, ce intenţii aveţi în momentul de faţă?

– Momentan nu-mi doresc altceva decât să ajung să-mi cunosc din nou familia. Şi mă aştept ca presa să ne ofere intimitatea necesară pentru a face acest lucru.

Kate indică un reporter din rândul al treilea.

– Domnule Harrison, cum aţi reacţionat când aţi văzut-o pentru prima oară pe soţia dumneavoastră?

– Am fost şocat. Ryan îi dădu cuvântul unui alt ziarist, nefiind deloc dispus să dea mai multe amănunte sau să le ofere elemente de care să se lege.

– Doamnă Alexander, întrebă respectivul, cum a reacţionat domnul Harrison când a aflat că între timp vă recăsătoriserăţi?

De unde ştiau asta? În comunicatul pe care-l pregătiseră nu se dăduse nici o informaţie despre Jake sau despre căsătoria ei. Cu coada ochiului, Kate văzu maxilarul lui Ryan încleştându-se. Era prima oară, de când începuse conferinţa de presă, când tresărise.

– Altă întrebare, interveni Ryan, înainte ca ea să poată răspunde.

– Doamna Alexander, rosti alt reporter, ați început deja demersurile pentru a divorța de domnul Harrison?

Din nou, Kate văzu zvâcnirea maxilarului lui Ryan, așa că răspunse repede, înainte ca temperamentul lui coleric să se dezlănțuie:

– Până în momentul de față abia am avut răgazul necesar pentru a cântări bine lucrurile pe care le-am aflat, cu atât mai puțin să luăm hotărâri pentru viitor.

Arătă către un alt ziarist.

– Doamnă Alexander, știm că aveți un fiu. Ați făcut testul de paternitate, pentru a verifica dacă este fiul domnului Harrison?

– N-o să răspundem la nici o întrebare legată de copiii noștri, zise Ryan, înainte ca ea să poată spune ceva. Orice ziarist care se leagă de copiii noștri va trebui să-mi dea socoteală mie personal.

Kate simți că Ryan își pierdea răbdarea cu fiecare secundă care trecea.

– O să mai răspundem la o singură întrebare. Arătă către un bărbat chel, aflat în rândul patru.

– Domnule Harrison, începu el, având în vedere că în California legea prevede că proprietățile dobândite în timpul căsătoriei sunt considerate bunuri comune, ce măsuri legale ați luat pentru a vă proteja, din punct de vedere financiar, dacă doamna Alexander intentează acțiune de divorț și cere prin instanță jumătate din averea dumneavoastră? În momentul de față, este destul de clar că așa vor decurge lucrurile. Nu vi se pare cam mare coincidența că doamna Alexander a apărut în viața dumneavoastră din senin, tocmai când averea dumneavoastră a crescut semnificativ?

În vocea bărbatului se simțea o notă de sarcasm care arăta foarte clar că nu l-ar fi deranjat să-l vadă pe Ryan Harrison pierzându-și jumătate din avere.

– Vă rog să țineți cont de faptul că vorbiți despre soția mea, replică Ryan, înainte ca ea să poată interveni și să calmeze spiritele. Mă doare-n cot de ce concluzii

trageţi voi. Dreptul la liberă exprimare nu vă permite să vă băgaţi nasul în viaţa mea personală. Această conferinţă de presă tocmai a luat sfârşit. Se îndepărtă de microfon, o luă de mână pe Kate şi o trase în urma lui afară din sala de conferinţe.

Asistentul lui personal chemase deja liftul când pătrunseră ca o furtună în foaier. Imediat ce uşile se închiseră în urma lor, Ryan îi dădu drumul la mână. Un muşchi de pe mandibulă îi zvâcnea de parcă ar fi fost un organism independent şi revoltat.

Kate înghiţi în sec, neştiind ce să zică sau să facă. Când liftul se opri şi uşile se deschiseră, Ryan îşi smulse cravata de la gât şi-şi descheie gulerul cămăşii. Îşi aruncă sacoul pe spătarul canapelei şi intră în dormitorul de alături. Kate răsuflă prelung şi strânse din ochi exact când uşa se închise cu un bufnet.

Da, fusese o experienţă la fel de plăcută ca o obturaţie de canal. De-abia aştepta să vadă ce-avea să apară în ziarele de-a doua zi.

În urma ei se deschise din nou uşa liftului, camera fiind invadată de o armată de avocaţi la patru ace. Hannah Hughes intră şi ea, îşi dădu jos ochelarii şi îşi prinse rădăcina nasului între degete, ca şi cum ar fi vrut să alunge o durere de cap.

– Ei bine, rosti ea, cu un suspin, a mers cum trebuie. Toate discuţiile pregătitoare cu Ryan au fost degeaba.

În momentul de faţă, Kate avea lucruri mult mai importante de făcut decât să stea de vorbă cu vicepreşedinta lui Ryan. Se duse către dormitor.

– Eu, una, m-aş gândi de două ori înainte să fac una ca asta, doamnă Alexander, îi spuse Hannah, aşezându-se pe unul dintre scaunele de la bar, în timp ce unul dintre avocaţi îi oferea o băutură. Mai bine-l lăsaţi o vreme să se calmeze.

– În nici un caz.

Kate împinse uşa cu şoldul. Intră şi o lăsă să se trântească în urma ei. Ryan stătea de cealaltă parte a camerei, cu o mână sprijinită de tocul ferestrei, privind

peste golf, la valurile de ploaie care se abăteau peste oraş.

– Ai un stil aparte de-a vorbi cu reporterii, Ryan. Acum înţeleg de ce te iubesc atât de mult.

– Pleacă! N-am chef de asta.

Din pieptul ei bolborosi ceva care era pe jumătate hohot de râs, pe jumătate ţipăt.

– Nu prea-mi pasă de ce anume ai tu chef în momentul ăsta. N-ai fost numai tu acolo jos, şi, dacă este să fie cineva supărat, eu sunt cea îndreptăţită. Nu s-au aruncat ca lupii asupra persoanei tale, asupra intenţiilor tale în situaţia aceasta, ci doar asupra alor mele. Au făcut să pară că sunt doar o târfă interesată numai de bani care a apărut la uşa ta pentru că vrea să-ţi ia jumătate din avere.

Când văzu că el nu zicea nimic, înaintă câţiva paşi, puţin îngrijorată că el dăduse crezare aiurelilor pe care le spuseseră ziariştii.

Uită-te la mine când îţi vorbesc. Am dreptul să-ţi văd faţa când ne certăm.

Ryan se întoarse fulgerător, iar privirea furioasă şi vena umflată care i se vedea la tâmplă indicau cât se poate de clar că ajunsese la limita puterii sale de autocontrol.

– Tu n-ai nici un drept asupra mea. Ai renunţat la aşa ceva când m-ai părăsit, acum cinci ani!

– Ce dracu' mai e şi asta? Adică tu consideri că toată încurcătura asta e din vina mea?

– Fir-ar să fie, mereu ai fost prea independentă. Te-am rugat să nu pleci în excursia aia tâmpită, dar tu nici n-ai vrut să mă asculţi. Trebuia să faci exact aşa cum îţi trăsnea ţie prin cap, ca de obicei, şi acum uite în ce situaţie afurisită am ajuns.

Kate îşi mijì ochii.

– Nemernicule! Cum îndrăzneşti să aduci vorba despre o chestie ca asta, despre ceva ce eu nu-mi amintesc? După cum ai subliniat cu nonşalanţă ieri, încă sunt soţia ta, nu o amărâtă pe care nu dai doi bani, dar căreia

să-i poţi dicta după bunul-plac şi pe care s-o tratezi ca pe un gunoi.

Se întoarse şi dădu să plece, însă el parcurse distanţa dintre ei, o prinse de braţ şi o învârti pe loc înainte ca ea să apuce să reacţioneze.

– Soţia mea? Ce glumă bună! Ieri nici nu voiai să auzi despre asta, iar acum, când îţi convine şi te poţi folosi de asta, îmi scoţi ochii?

– Ia-ţi mâna de pe mine.

– Altfel ce? O ţintui de perete, folosindu-se de faptul că era mult mai înalt, ceea ce era un avantaj evident. Dacă eşti soţia mea, nu am oare dreptul să te ating? Sau numai tu ai drepturi? Jos în hol e o haită întreagă de reporteri. De ce nu te duci fuguţa la ei să le spui ce măgar sunt? Oricum sunt în căutare de subiecte noi legate de mine.

Chiar şi prin materialul sacoului, Kate simţea fierbinţeala radiată de palma lui de parcă îi ardea pielea braţului. În ochii lui mocnea o flacără întunecată, o umbră de pericol. Inima lui Kate bătea mai repede, iar simţurile i-o luară razna când inhală mirosul moscat al parfumului lui.

Ea nu era niciodată atrasă de bărbaţii aroganţi şi autoritari. Nu. Chiar deloc.

Şi-atunci de ce inima îi bubuia nebuneşte în piept?

– Dă-mi drumul, rosti ea, cu tot calmul de care era în stare.

Maxilarul lui se încordă. Ochii lui se fixară asupra alor ei. Acest schimb de priviri se prelungi preţ de câteva secunde lungi.

În tăcerea care urmă, legătura aceea pe care o simţise în parc se ivi din nou, incandescentă, stingându-i furia şi umplând-o de regret.

– La dracu'!

Ryan îşi retrase mâna şi se întoarse cu spatele.

Kate îl apucă de braţ:

– Ryan.

Când îşi întoarse chipul spre ea, expresia lui se îmblânzi. Iar ceva din privirea lui i se cuibări direct

în suflet, trezindu-i un sentiment pentru care nu era pregătită și la care nu s-ar fi așteptat.

– Ah, la naiba!

Mâinile lui se încurcară în părul ei și îi trase gura către a lui. Buzele acelea tentante se izbiră de ale ei. Limba lui, aspră și fierbinte, se afundă în gura ei deschisă. Kate îl trase spre ea fără să-și dea seama ce făcea, apucându-l de braţe. Era străbătută de zvâcniri întunecate de dorință ce răbufniră în centrul ființei ei, împrăștiindu-se până la fiecare terminație nervoasă în parte.

Ryan o lipi de perete, modificându-și poziția capului pentru a o săruta și mai adânc.

Contrastul de senzații o înnebunea – trupul lui îi apăsa pântecele, tare și dur, în timp ce sărutul era moale și senzual. Își simțea corpul tânjind după mai mult, invadat de săgeți de fierbințeală. Nici nu-i trecea prin cap să se desprindă din îmbrățișarea lui, voia mai mult. S-o atingă mai mult. S-o sărute mai mult. Să-i simtă trupul acela tulburător apăsat și mai tare peste al ei. Începu să tremure când el își trecu mâinile prin părul ei, coborând apoi peste umeri și braţe pentru a-i cuprinde talia. Fiecare atingere, fiecare mângâiere îi electriza pielea.

Buzele acelea delicioase explorau conturul mandibulei ei, smulgându-i un geamăt prelung. Își afundă mâinile în părul lui, șuvitele mătăsoase și blonde încolăcindu-i-se pe degete. Își dădu capul pe spate și își lăsă gâtul pradă sărutărilor lui, tremurând când buzele lui porniră tot mai jos.

„Mai mult, mai mult, mai mult." Aceste cuvinte îi răsunau în creier, înfiorându-i sânii și coborând în valuri fierbinți direct către vintre. Simțea o durere surdă între picioare, o durere care trebuia ostoită. O nevoie pe care el o putea împlini. Ryan îi trase cu mișcări precipitate sacoul peste umeri, ţintuindu-i braţele în lături. Nasturii bluzei cedară unul câte unul, iar copca din față a sutienului ei fu desfăcută fără mare dificultate.

Ryan se dădu înapoi doar atât cât să poată privi în jos și lăsă să-i scape un geamăt. Un geamăt în care se ghicea o foame teribilă. Pielea lui Kate fremăta sub privirea lui,

iar sfârcurile i se întăriră când palmele lui i se lipiră de sâni, mângâindu-i, modelându-i, posedându-i.

Îl dorea. Tânjea după asta. Când gura lui o găsi din nou pe a ei, buzele ei se deschiseră instinctiv, sorbindu-l adânc, mângâindu-i limba cu a ei, şi lăsă să-i scape un geamăt surd când simţi presiunea bărbăţiei lui pe pântecele ei.

– Nu-mi vine să cred ce bine e să te am în braţe, murmură el, cu gura aproape lipită de a ei, în timp ce degetele i se jucau cu sfârcurile ei, trimiţându-i valuri de plăcere înspre coapse. Uitasem ce gust are gura ta.

Kate se zbătu şi, în final, reuşi să-şi elibereze mâinile pentru a-i scoate cămaşa din pantaloni. Tânjea să-l atingă, voia mai mult decât orice să-i simtă pielea lipită de a ei.

– Vreau mai mult, reuşi să îngaime, între două săruturi. Orice simţ al raţiunii dispăruse de mult. Pielea parcă îi ardea în clipa când Ryan îi trase piciorul în jurul taliei lui, ridicându-i fusta, şi degetele lui îi mângâiară fugitiv pubisul.

Nu era de-ajuns. Trebuia să-i simtă pielea, tânjea după căldura ei.

În mod clar, era mult prea îmbrăcat. La naiba, nu putea să-l dezbrace suficient de repede. Îi desfăcu pe bâjbâite cureaua, după care şi nasturele de la pantaloni, în timp ce gura lui o luase din nou în stăpânire pe a ei.

Ryan îşi plimba degetele peste chiloţii ei. Şoldurile îi erau lipite de ale ei, şi ea îl simţi pulsând de dorinţă. Promiţându-i tot ce dorea, toate lucrurile după care tânjise fără ca măcar să conştientizeze asta.

Dintr-odată, de undeva de aproape se auzi un bubuit enervant.

Kate îşi ridică piciorul şi mai mult, frecându-se de el. Scoase un geamăt când îşi simţi pântecele electrizat de plăcere.

– Kate? De dincolo de uşă, vocea lui Simone răsună în încăpere. A venit Mitch, cu părinţii voştri. Este totul în regulă?

„Nu, fir-ar să fie. Clar nu e în regulă. Pleacă!"

– Nu o băga în seamă, murmură Ryan, sărutându-i maxilarul, urechea şi gâtul în timp ce-şi strecura degetele pe sub marginea chiloţilor ei, din ce în ce mai aproape de sursa fierbinţelii.

– Kate?

Simone ciocăni din nou.

„La naiba."

Kate îşi dădu capul pe spate şi se izbi de perete. Mâinile lui Ryan îşi conteniră explorarea şi buzele i se opriră la câţiva milimetri de pielea gâtului ei. Tăcerea care domnea în încăpere se prelungi preţ de câteva secunde cât o eternitate, după care Ryan îşi lăsă faţa pe umărul ei şi-i eliberă piciorul, sprijinindu-şi mâinile de peretele din spatele ei.

Ea nu voia să se desprindă de el. Nu voia să dea piept cu realitatea. Îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos, încercând să prelungească acel moment.

– Kate?

Simone bătu încă o dată.

– Răspunde-i, murmură el.

Kate înghiţi nodul din gât, străduindu-se să respire normal.

– Da, vin... vin imediat.

– Bine, răspunse Simone.

– O, Doamne, zise Ryan. Mă simt de parcă aş avea din nou douăzeci şi doi de ani şi ai tăi tocmai au intrat peste noi.

– S-a-ntâmplat aşa ceva?

– Nu doar o dată.

– Ah, minunat! Acum o să am imaginea asta în minte când o să mă întâlnesc cu ei.

Buzele lui erau la doar câţiva centimetri de pielea ei, şi, când ea îi simţi pieptul mişcându-i-se ritmic, îşi dădu seama că râdea pe înfundate. Era o senzaţie plăcută. O senzaţie ce-o umplea de căldură. O senzaţie de genul nu-mă-aşteptam-la-asta-dar-vreau-mai-mult.

Însă Ryan se desprinse de lângă ea fără să-i ofere mai mult. Şi, în lipsa lui, pielea ei se răci brusc, iar mintea

îi fu invadată de conştientizarea a ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

– Ryan.

Bărbatul se opri la jumătatea distanţei către baie şi îşi ridică palmele, arătându-i că şi el era în continuare mult prea tulburat pentru a se prezenta în faţa părinţilor ei.

– Nu cred că este cazul ca părinţii tăi să mă vadă în halul ăsta.

Dacă expresia nu i-ar fi fost din nou circumspectă şi rece, Kate ar fi izbucnit în râs. În loc de asta, îşi lăsă pleoapele să îi acopere ochii în vreme ce el închidea uşa de la baie. Dintr-odată, încăperea aceea era prea mare, pielea ei prea rece, iar el ridicase din nou zidurile acelea blestemate.

Chiar fusese la un pas de a se culca cu Ryan Harrison după cum se purtase cu ea?

Îi venea să se ascundă undeva. Nu, să se culce cu el ar fi însemnat ceva mai tandru, mai intim. În schimb, ea fusese cât pe ce să-l lase să i-o tragă rezemată de perete, în timp ce angajaţii lui îl aşteptau în camera alăturată.

„Bravo, Kate. Văd că te-ai ţinut de hotărârea de a nu te lăsa dusă de valul atracţiei aleia explozive."

Având în vedere că poşeta ei era în camera alăturată, încercă să se aranjeze cât de cât cu ce avea la dispoziţie. Îşi pieptănă părul trecându-şi degetele prin el şi-şi şterse machiajul întins, după care-şi închise atent nasturii de la cămaşă. Netezindu-şi fusta, se mai uită o dată în oglindă. Părul îi stătea umflat, în totală dezordine. Rujul i se şterse şi bănuia că Simone n-avea nevoie decât de o singură privire pentru a înţelege ce se petrecuse în dormitor, în vreme ce ea şi ceilalţi avocaţi aşteptau în camera alăturată.

O, Doamne, chiar era idioată?

Ah, da, aşa se părea.

Îşi trecu palmele peste faţă, dorindu-şi să-şi poată înlătura astfel prostia.

Din păcate pentru ea, acest gest nu făcu altceva decât să-i aducă aminte cât de sensibilă îi rămăsese pielea

în urma sărutărilor lui Ryan. Ştia foarte bine că avea o reputaţie de crai şi de ticălos fără scrupule. Şi oare nu tocmai îi dovedise acest lucru?

Îşi netezi părul încă o dată şi îşi ridică bărbia mai mult. Cuvântul-cheie legat de tot ce se petrecuse era *aproape*. Acum, că-şi recăpătase controlul, putea să aibă grijă ca lucrurile să se oprească aici. Destinul intervenise la timp şi o salvase, de data asta. Data viitoare, avea să fie mai atentă şi mult mai rezistentă în faţa avansurilor lui.

La naiba. Îşi adresă câteva reproşuri în minte. Nici *n-avea* să mai existe o „dată viitoare". Doar n-avea să ajungă una dintre pipiţele lui Ryan Harrison, chiar dacă era nevastă-sa.

capitolul 12

Kate se înşelase când se gândise că Simone urma să fie cea de care să-şi ferească privirea. Când intră în camera de zi a apartamentului, nu-l găsi decât pe Mitch, care stătea sprijinit de unul dintre scaunele de la bar. Când o văzu, îşi ridică puţin capul, cu ochii plini de furie, cum nu-l mai văzuse niciodată.

– Ce naiba se întâmplă?

Ce drăguţ! Chiar nu avea nevoie de aşa ceva, tocmai acum. Din fericire, avocaţii dispăruseră şi nici părinţii ei nu erau prin zonă.

Kate ridică ambele mâini, pentru a-l împiedica să intre în dormitor.

– Mitch, las-o baltă. Am avut de-a face deja cu un bărbat furios la culme, nu-mi mai trebuie încă unul.

– Se poartă ca un nemernic, nu? Am ascultat conferinţa de presă la radio, în maşină, dar să ştii că ce s-a întâmplat acolo nu-i dă nici un drept să se poarte aşa cu tine.

– Mă descurc eu cu Ryan. Nu sunt o fetiţă neajutorată. Unde sunt părinţii tăi... mei... părinţii *noştri*?

– Simone i-a condus în camera cealaltă, ca să nu asiste la cel de-al treilea război mondial.

Kate închise ochii. Minunat. Mirific. Prima impresie era compromisă definitiv de faptul că o auziseră certându-se cu soțul ei.

– Te-ai descurcat de minune azi, zise el cu blândețe în glas. Asta e unul dintre motivele pentru care Ryan e atât de supărat. Îi jucai efectiv pe degete pe reporterii ăia.

Kate își înăbuși un râset demn de toată mila.

– Nu zău? Din ce-a zis Ryan nu s-ar fi ghicit una ca asta.

Auzi ușa deschizându-se în spatele ei și îl simți pe Ryan intrând în încăpere.

Mitch îi aruncă o privire fioroasă.

– Ai terminat cu istericalele?

– Pupă-mă-n fund.

Mitch făcu un pas spre el.

– Cred că mai degrabă ți-aș da vreo două șuturi în fund. Te porți ca un nemernic de mare clasă, și o știi prea bine.

– Sari la bătaie? pufni Ryan, ridicându-și brațele de-o parte și de alta a corpului, invitându-l să-și măsoare puterile. Hai, curaj! Nu ești primul membru al familiei Matthews care să vrea să mă strângă de gât pe ziua de azi.

Kate se băgă între ei.

– Terminați în secunda asta. Dacă vă închipuiți că împăunarea asta de puști de liceu o să ajute cu ceva, sunteți amândoi niște idioți. De ce-și închipuie bărbații că, dacă își dau câțiva pumni, totul se rezolvă?

Privirea lui Ryan se ațintri asupra ei, și chipul îi păli.

– Sângerezi.

– Poftim? Kate duse mâna la gură. La naiba! Nu-i nimic, îmi curge doar puțin sânge din nas. Își lăsă capul pe spate și luă șervețelele pe care i le oferi Mitch, pentru a apăsa pe nară.

În momentul acela, se deschise și ușa celuilalt dormitor. Ryan o apucă de mână și o trase către cealaltă cameră.

– Hai aici, să te curăț înainte să dai ochii cu ei. Mitch, mai tragi tu un pic de timp... te rog?

Acesta se încruntă, dar acceptă și porni în direcția opusă.

Ryan o cocoță pe Kate pe blatul de marmură în care era încastrată chiuveta din baia principală a apartamentului. Îi dădu alte șervețele, în timp ce ea-și strângea între degete rădăcina nasului, încercând să oprească hemoragia.

– Nu lua fața asta îngrijorată, încercă ea să mai înveselească atmosfera. Nu e mare lucru. Mi se întâmplă mai tot timpul.

– Da?

Ryan luă șervețele pline de sânge, se strâmbă și îi întinse unul curat.

– Da, îndeosebi când sunt stresată. Și cred că ziua asta poate fi catalogată drept stresantă.

Ryan își propti mâinile pe blatul de marmură, de-o parte și de alta a coapselor ei.

– Îmi pare rău. Am întrecut măsura mai devreme când am țipat așa la tine. Nu sunt furios pe tine. Mă enervează toată situația asta. Și acu, să avem toată presa cu ochii pe noi... Mă umple de furie. N-ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe tine.

Kate se uită la el peste grămada de șervețele pe care și le ținea la nas.

– Chiar crezi că totul e din vina mea?

– Nu. Dacă nu te-ai prins încă, am un temperament destul de vulcanic.

– Așa ai fost dintotdeauna?

Ryan îndepărtă șervețelele și îi verifică nasul.

– Știu că n-o să-ți vină să crezi, dar când eram împreună eram destul de echilibrat. În mod clar, nu mai sunt aceeași persoană ca atunci.

Degetele ei îi mângâiară ușor palma când el începu să șteargă cu un prosop umed sângele de pe buza ei superioară.

– Nici eu, Ryan.

Mâna lui încremeni, iar ochii lui se afundară într-ai ei, ochii aceia care păreau a vedea o parte din ea inaccesibilă oricui altcuiva. Kate simţea cum se scufunda, inima îi bătea cu repeziciune, iar pielea îi fremăta de dorinţa nebunească de a fi atinsă de el şi numai de el.

Stând atât de aproape, înţelegea pe deplin de ce femeile erau atât de atrase de el. La suprafaţă, era dur şi necruţător, aparent intangibil. Dar, dincolo de asta, întrevedeai un om blând şi tandru care se lupta să iasă la suprafaţă. Multe femei încercaseră probabil să treacă de învelişul glacial, pentru a elibera bărbatul pasional care se ascundea în interior. Oare era cu putinţă aşa ceva? Când o atingea, când îşi amintea cum gura lui pusese stăpânire pe a ei, cum palmele lui îi mângâiaseră trupul cu mişcări aproape înnebunite, era aproape sigură că se putea. Dar când ochii i se schimbau şi o săgeta cu căutătura aceea dură pentru care era atât de faimos, nu mai era atât de convinsă. Dacă exista vreun dram de blândeţe în fiinţa lui Ryan Harrison, aceasta era ascunsă undeva în străfundurile lui. Iar Kate nu era deloc sigură că cineva – îndeosebi ea – putea să o scoată la suprafaţă.

Se rupse din vraja pe care ştia bine că o simţea şi el şi-şi feri privirea.

Ryan mai trecu o dată prosopul umed peste pielea ei.

– Cred că eşti în regulă acum.

Kate se trăsese deja puţin înapoi, dar el o prinse de bărbie şi-i ridică faţa spre a lui, oprind-o.

– Îmi pare rău pentru ce am spus, însă nu şi pentru ce s-a întâmplat după aceea. De două săptămâni încoace tânjeam să te ating. N-a fost cel mai inspirat loc – sau moment –, şi pentru asta îmi pare rău, dar nu şi pentru restul.

În ochii lui se citea hotărârea. Şi, dincolo de ea, o urmă de tandreţe, blândeţea aceea pe care ea o ghicea acolo.

– Data viitoare, spuse el, nu vom mai fi întrerupţi.

– Să înţeleg că totul e deja stabilit?

Pe buzele lui se întipări un zâmbet mândru. Un zâmbet extrem de sexy, fascinant chiar. O, Doamne, ce chipeş era. Prea chipeş. Dacă-şi folosea zâmbetul ăla împotriva ei, era terminată.

– Bineînţeles.

Kate se dădu jos de pe blatul de marmură. Trebuia să se controleze. N-avea să-i permită să o manipuleze.

– Să ştii că eu nu-s una dintre pipiţele tale fără creier, Ryan. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat mai devreme, chestiile de genul acesta nu sunt stilul meu.

Ryan o trase lângă el înainte ca ea să apuce să se îndepărteze. Naturaleţea mişcării o luă prin surprindere, şi se trezi dintr-odată cu trupul lipit de al lui, de la genunchi până la piept, fiecare linie, fiecare muşchi şi fiecare plan al corpului lui modelându-se pe contururile ei. Kate îşi puse mâinile pe bicepşii lui, dar o simplă atingere a buzelor lui pe tâmplă reuşi să o facă să rămână nemişcată, fără să se mai împotrivească.

– Pe mine nu mă interesează pipiţele fără creier.

Momentul era atât de încărcat de tandreţe, atât de puţin caracteristic lui, încât Kate nu ştia cum să reacţioneze. Şovăi o secundă, încercând să reziste forţei de atracţie. Dar cedă când simţi o strângere de inimă.

Nu încercă să o sărute sau să-i facă alt gen de avansuri, ci pur şi simplu o ţinu în braţe strâns, mângâind-o pe spate, ca şi cum ar fi avut nevoie de asta. De contactul cu trupul ei, de stabilirea unei legături. De ea. Şi, o, Doamne! Mângâierea aceea tandră avu asupra lui Kate un efect chiar mai intens decât săruturile lui de mai devreme.

Ochii i se închiseră, în timp ce ea se lupta să-şi reprime dorinţa care se reaprindea în ea. Pielea îi fremăta simţindu-i răsuflarea. În abdomen i se acumula din ce în ce mai multă căldură. Dorinţa şi nevoia de el îi pulsau în vene îngemănate, astfel că ajunse să nu le mai distingă.

– Vrei să-mi povesteşti şi mie despre expediţia în care te duci în seara asta cu Simone? întrebă el, cu gura îngropată în părul ei.

– De unde ştii?

– De la Mitch.

Kate strânse din buze, retrăgându-se uşor din braţele lui, mulţumită că schimbase subiectul şi că scăpase înainte de a face o prostie. Cum ar fi fost să-l pună la pământ şi să-şi satisfacă poftele cu el.

– Mă gândeam eu.

– De ce nu mi-ai spus şi mie?

– Ryan, noi doi nu am fost chiar în cele mai bune relaţii.

– Ei bine, uite că acum suntem. Contează aşa mult pentru tine investigaţia asta?

– Tu nu vrei să ştii ce s-a întâmplat?

– Ba da, bineînţeles că vreau. Dar nu şi dacă o să apară şi alte complicaţii, de care chiar nu avem nevoie.

Kate lăsă să-i scape un oftat.

– Trebuie să ştiu. Am pierdut cinci ani dintr-o viaţă despre care nici nu ştiam. Cineva, undeva sigur ştie ceva despre asta.

– În regulă, zise el, după câteva secunde. Vin şi eu cu voi.

– N-am nevoie să mă ţii de mână.

În ochii lui apăru o scânteie de iritare.

– Nu uita că şi viaţa mea a fost afectată. Vin cu tine.

N-avea să preia conducerea. N-avea să-l lase. Dar, dacă voia să le însoţească, nu putea să-l oprească. Şi chiar avea dreptate. Şi el merita nişte răspunsuri, la fel de mult ca ea. Kate încuviinţă din cap.

– Bine.

Pe chipul lui părea să se citească o oarecare uşurare. O uşurare care o luă prin surprindere. Crezuse că ea n-avea să fie de acord? Niciodată nu reuşea să anticipeze reacţiile lui.

– Acum, că am terminat cu asta, ce-ar fi să ne ducem să ne vedem cu părinţii tăi?

Kate aruncă o privire către uşă. Şi se cutremură când îşi dădu seama ce o aştepta. Întâlnirea cu presa fusese cum fusese. Dar să dea ochii cu părinţii ei? Îşi presă palma peste stomacul care se legăna pe marea de griji.

– În momentul ăsta, cred c-aş prefera să-mi tai venele.

Ryan îi luă mâna, i-o duse la buze şi i-o sărută blând, chiar peste vene.

– Şi să umpli de cicatrice încheieturile astea perfecte? Nu, niciodată.

Sărutul acela dibaci reuşi să-i facă toate terminaţiile nervoase să se trezească din nou la viaţă. Iar legătura aceea pe care o simţise înainte se aprinse din nou, arzătoare şi strălucitoare.

– Hai!

Când văzu că o trage de mână, Kate reuşi să îngaime:

– Credeam... credeam că nu vrei să ai nimic de-a face cu asta, nu?

– Când am zis eu una ca asta?

– Ieri, la Mitch acasă.

– Mie mi se pare că s-au întâmplat o groază de lucruri de atunci încoace, ţie nu?

Ochii îi sclipiră de emoţie. Emoţie pentru care nu era sigură că se simţea pregătită. Ryan reuşea mereu să o zăpăcească. O umplea de frustrare. O enerva la culme. Şi-apoi, într-o clipită, reuşea să o lase cu gura căscată. Era o enigmă totală care nu părea să aibă o soluţie şi, ori de câte ori Kate îşi închipuia că-l descifrase, el făcea ce făcea şi se metamorfoza în ceva cu totul neaşteptat. Chiar nu ştia dacă ar fi vreodată în stare să ţină pasul cu el.

Iar asta o speria. Şi o scotea din sărite.

Şi, la naiba, o entuziasma.

Neavând de ales, îl urmă în camera de zi şi dădu piept cu părinţii ei.

– Asta-i cea mai tâmpită idee născocită vreodată. Mitch stătea cu mâinile pe volanul Land Roverului lui şi analiza din ochi parcarea slab luminată.

De pe bancheta din spate, Ryan îşi ridică şi el privirea. Peste San Mateo se lăsase seara. Becurile din vârfurile stâlpilor pâlpâiră, apoi rămaseră aprinse. Cu ceva noroc, Annie ajunsese deja de cealaltă parte a clădirii.

Mitch avea dreptate. Era o idee tâmpită. Ar fi trebuit să rămână cu părinții lui Annie și să ia cina împreună cu copiii. Oricât de ciudată era situația pentru Annie, ar fi fost un lucru mult mai sigur decât ce făceau ei acum.

– Tot ce trebuie să faci e să conduci, zise Simone, de pe locul din dreapta. Nu te mai plânge atâta. Deschise ușa. Din spate, Ryan îi urmă exemplul. Ne întoarcem!

– Data viitoare, vreau și eu să fiu spion, strigă Mitch în urma lor.

– Cât timp avem? întrebă Ryan, în timp ce se îndreptau către intrarea sanatoriului.

În interior, un paznic era postat chiar lângă ușă. Parcarea era supravegheată de camere video.

– Orele de vizită se încheie peste o jumătate de oră. O să mă dea pe ușă afară. Ai la tine legitimația pe care a șterpelit-o Alice de dimineață?

Ryan își pipăi buzunarul.

– O am.

– N-am chef să scot pe nimeni pe cauțiune în seara asta, zise ea, în surdină.

Ryan îi aruncă o privire tăioasă.

– Doar nu crezi că-s atât de prost să mă las prins, nu?

– Sper al naibii de tare că nu ești, Harrison.

Când intrară în camera de primire, Simone afișă zâmbetul ei de avocată și se apropie de recepție.

– Am venit în vizită la Gillian Rogers. Sunt o prietenă de familie.

De cealaltă parte a biroului stătea o femeie supraponderală, cu părul grizonant.

– Semnați aici. Mai aveți vreo douăzeci și cinci de minute până se încheie orele de vizită.

Simone semnă în registru, îi dădu pixul lui Ryan și rămase în așteptare.

Recepționera le aruncă o privire dezaprobatoare.

– Am nevoie de un act de identitate. Tastă ceva la computer și așteptă până când Ryan și Simone își scoaseră portofelele, după care spuse: Doamna Rogers e în aripa D, rezerva 438. Bătu cu vârful unui creion pe suprafața

unei hărți xeroxate. Adică aici. O luați pe holul de-acolo, zise apoi, arătând către niște uși duble.

- Mulțumim, spuse Simone.

- Tare prietenoasă, mormăi Ryan când trecură de ușile indicate.

Văzând că erau singuri pe hol, Simone aruncă o privire la ceas și spuse:

- Să nu întârzii.

- Am înțeles. Distracție plăcută!

- Da... distracție. Simone se încruntă. Gillian are Alzheimer. Nu-și aduce aminte de mine. O să fie teribil de plăcut.

Ryan îi făcu cu ochiul, după care se ascunse într-o debara cu materiale pentru curățenie.

De cum intră, simți un miros înțepător de detergenți industriali. Aprinse lanterna de buzunar pe care o adusese cu el și cercetă încăperea înghesuită. Așa cum îi spusese fiica lui Gillian, Alice, de un cârlig fixat în perete stătea atârnată o uniformă de om de serviciu. Și-o puse repede, își prinse de buzunarul de la piept legitimația cu fotografia lui lipită peste cea originală și ieși în hol, împingând un cărucior cu tot felul de produse pentru curățenie.

Porni cu pași înceți, fluierând de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Se întâlni cu o asistentă care trecu de el, după care se opri și îi aruncă o privire peste umăr.

- Ești nou. Unde e Jimmy?

Ryan întoarse cărucul și îi aruncă un zâmbet.

- E acasă, bolnav. Îi țin eu locu'.

- Vezi că în 218 e pardoseala murdară și trebuie să te ocupi imediat.

- Da, doamnă. Imediat mă ocup.

- Trebuie să te duci acum. Hai, repede!

Femeia agită un deget amenințător în direcția lui.

Fir-ar să fie, numai de asta n-avea el timp acum. Dar fie se supunea, fie o făcea să intre la bănuieli, ceea ce, în mod clar, nu-și doreau câtuși de puțin.

Întoarse repede căruțul. 218? Unde naiba era? Ryan aruncă o privire la schema cu organizarea încăperilor din clădire, pe care și-o pusese chiar sub sticlele de pe partea de sus a căruțului. La naiba! Fix în cealaltă parte a clădirii față de arhivă.

Asistenta deschise ușa.

– Domnule Anders?

Nu primi drept răspuns decât un geamăt slab.

Ryan lăsă căruțul pe hol. Fără să vrea, strâmbă din nas când intră în încăpere.

Doamne, Dumnezeule, el în nici un caz nu fusese de acord să se bage la așa ceva. Vezica bătrânului cedase, iar pardoseala era într-o stare jalnică.

– Imediat curățăm aici, domnule Anders, zise asistenta. Îi făcu lui Ryan semn din cap să se apuce de treabă.

În mintea lui se învârteau tot felul de expresii, care mai de care mai colorate, dar se întoarse la căruțul cu materiale de curățenie și luă câteva unelte care, spera el, aveau să-l scoată din încurcătură. Douăzeci de minute mai târziu, împingea din nou căruțul pe holurile lungi ale sanatoriului. Simțea că-l mănâncă toată pielea și își dorea să facă un duș pentru a se debarasa de duhoarea din camera aceea. Și, în mod clar, nu voia să îmbătrânească niciodată.

Când intră în zona de birouri, dădu de o femeie care introducea date într-un calculator. Își ridică legitimația.

– Am venit să golesc coșurile de gunoi.

Femeia abia de-i aruncă o privire.

– Bine. Să te miști repede, trebuie să încui.

– Da, doamnă.

Porni de la un coș la altul, achitându-se de misiunea declarată. Când termină cu biroul, trecu în arhivă.

Ușa cu arc se închise cu un bufnet în urma lui. Apoi, Ryan se duse cu pași repezi la fereastră și o deschise.

Annie se ridică din locul unde se ascunsese până atunci, chiar sub fereastră.

– Ce naiba a durat atât?

– Unui moș nu i-a mai rezistat vezica, răspunse el în șoaptă.

– Poftim?

– Îți explic eu mai târziu. N-avem timp acum. O ajută să intre pe fereastră. În biroul din față e o secretară care de-abia așteaptă să plece acasă.

Ea se duse direct la fișet, deschise repede sertarul de sus și începu să caute printre dosare.

– Nu e nimic pe numele Alexander aici.

– Încearcă la Harrison.

Femeia împinse la loc sertarul de sus și trecu la cel aflat sub el.

Ryan goli coșul de gunoi. Jaluzelele metalice scoaseră un clinchet prelung când își trecu mătura peste ele, pentru a acoperi scârțâitul sertarelor deschise și închise.

– Nimic, zise ea în șoaptă.

Ryan îi aruncă o privire peste umăr.

– Matthews?

– Da, uite aici, șopti ea. Deci povestea cu arhiva distrusă nu era decât o minciună sfruntată.

Scoase dosarul și îl răsfoi repede, cercetând fiecare filă.

Auzind-o trăgând aer în piept cu un zgomot precipitat, Ryan își întoarse din nou privirea către ea.

– Ce e?

– Peste tot apare semnătura lui Jake. Continua să treacă de la o pagină la alta, cu chipul atât de palid, încât Ryan simți impulsul de a o pune să stea jos. Pe multe dintre documentele astea apare și numele unei asistente – Janet Kelly.

– Am înțeles. Ryan se apropie de un alt fișet, în căutarea dosarelor angajaților. Nu e aici.

– O fi în alt birou?

– Probabil, zise el, trecând în revistă conținutul celorlalte sertare.

– Ce e Midazolamul?

Ryan își ridică imediat privirea.

– E o benzodiazepină.

– Și asta ce-i?

– O substanță cu proprietăți sedativ-hipnotice.

Privirea ei îl săgetă imediat.

– Sedative? Adică poate induce comă?

– Posibil. Dacă este combinată cu un agent paralizant, atunci sigur.

Kate înghiţi şi îşi coborî ochii la fişa din faţa ei.

– Cum ar fi Anectinul?

„O, Doamne."

– Da.

– Şi Tabofrenul ce e?

Mâinile lui Ryan încetară a mai scotoci prin dosare.

– Poţi să repeţi, te rog?

– Tabofren. Apare peste tot în fişa mea.

– E un medicament pentru cancer.

Annie îşi ridică brusc privirea.

– Nu aveam cancer, nu?

Ryan clătină din cap, dar un val de îngrijorare îi traversă inima.

Cineva bătu cu pumnul în uşă.

– Hei, ai terminat acolo? Trebuie să încui.

– La naiba!

Annie se ascunse în spatele unui birou.

Ryan deschise uşa. Adrenalina îi inundase sângele, dar făcu un efort să schiţeze un zâmbet.

– Acum termin. Doar că tre' să aduc nişte saci curaţi.

Fluierând, se duse la căruţ, găsi sacii şi se întoarse. Încruntându-se, Annie îi făcu semn să nu se apropie de locul unde era ea ascunsă.

Ryan îşi văzu de treabă, se asigură că fereastra era închisă, după care ieşi din cameră.

Secretara se uită la ceasul de la mână.

– Da' ştiu că ţi-a luat ceva! Stinse lumina şi aşteptă să iasă din birou, după care încuie uşa.

– Noapte bună, zise el, tărăgănat.

Femeia nu răspunse, ci porni pur şi simplu pe hol, lăsând în urmă numai sunetul tocurilor ei pe pardoseală.

Ryan duse căruciorul în cea mai apropiată debara cu materiale de curăţenie, după care se întoarse cu mare atenţie la biroul de lângă arhivă. Bătu la uşă,

aruncă o privire în jur, apoi se puse pe aşteptat. Uşa se întredeschise, el se strecură dincolo şi o încuie în urma lui.

Ochii verzi ai lui Annie sclipiră în beznă din interior.

– Te pricepi să faci fetele să se simtă bine, nu glumă.

– Chestia asta n-a fost ideea mea. Tu uită-te în biroul ăla. Eu mă ocup de ăsta de-aici. Se despărţiră, şi fiecare începu să caute în fişiere şi în sertarele meselor de lucru. Când Annie şopti ceva, dintr-un birou din apropiere, Ryan împinse sertarul în care căuta şi, orientându-se după direcţia de unde îi auzise vorbele, se duse la ea.

– Am găsit, zise ea. Janet Kelly a fost concediată acum aproape un an. Stă pe Harbor Drive, numărul 794.

– Asta e pe faleză.

– N-am găsit nimic despre Jake.

Din biroul alăturat se auzi clinchet de chei.

– La naiba! Ryan o împinse către fereastră. Fugi! Annie deschise geamul şi se strecură afară. Ryan ieşi şi el şi se strădui să închidă fereastra în urma lor, după care se ghemui lângă ea în tufişuri.

Prin fereastră răzbătu un fascicul luminos, măturând tufişurile. Ryan îşi ţinea respiraţia.

Când auzi un chicotit venit dinspre Annie, îi puse mâna peste gură.

Din interior nu se auzea nici un sunet, însă lanterna rămânea aţintită asupra ferestrei. După un interval care le păru o eternitate, lumina se mută. Auziră târşâit de paşi, iar uşa se deschise, apoi se închise. După care în urma lor se lăsă o tăcere mormântală.

– Chiar vrei să fim prinşi? întrebă Ryan în şoaptă.

Annie îi desprinse palma de pe gura ei.

– Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine. Nu te-am văzut niciodată mişcându-te atât de repede.

– Parcă şi văd titlurile din ziarele de mâine: „Directorul unei companii farmaceutice arestat pentru intrare prin efracţie în Sanatoriul Backwater".

Annie chicoti din nou.

– Şi ce, ţi-e teamă că-ţi vei păta reputaţia de crai?

– E pătată de mult. Şi să ştii că nu. Mie mi-e teamă c-o să ajung la închisoare, cu un coleg de celulă pe nume Bubba. Când o auzi izbucnind într-un râs în toată regula, inima începu să-i bată mai tare. Apoi spuse: Şi chiar nu vreau să-i văd pe copiii noştri lăsaţi pe mâna lui Mitch. Julia e şi aşa destul de slobodă la gură.

– A, şi în mod clar n-a auzit nici o înjurătură de la tine, nu?

Ochii îi scăpărau, iar gropiţa din obraz îi făcea pulsul să i-o ia razna.

– În nici un caz.

Annie răspunse cu un zâmbet larg. O, Doamne, cât de dor îi fusese de zâmbetul acela! De felul în care i se lumina toată faţa, de modul în care-i sclipeau ochii verzi... De căldura pe care o simţea în abdomen când o privea zâmbind. Tânjea să o sărute. Îşi dorea dureros de mult să o atingă. Şi să ducă la capăt ceea ce începuseră mai devreme.

Şi intenţiona să o facă imediat ce aveau să se întoarcă şi vor fi lămurit totul.

O prinse de mână şi spuse:

– Hai să plecăm naibii de aici.

Beculeţele de pe bord îi luminau faţa lui Simone, care stătea în SUV-ul lui Mitch, pe locul pasagerului. Se contrazicea cu el pe unde ar fi fost mai bine să întoarcă pentru a ajunge pe autostradă. Păreau un cuplu căsătorit de o veşnicie.

Kate se uită spre Ryan, care stătea în spate, lângă ea. Înainte să plece, aruncase uniforma de îngrijitor în tufişurile dimprejurul sanatoriului. În clipa de faţă, era concentrat să-i studieze fişa. Riduri adânci de îngrijorare îi brăzdau fruntea.

Asta nu avea cum să fie de bine.

– Ai un simţ al orientării foarte prost, bombăni Simone. Nu, fă la stânga la următorul semafor.

– La venire, am trecut pe lângă un McDonalds, o contrazise Mitch. Îmi amintesc asta foarte clar. E pe-acolo. Îi făcu semn înainte.

– Ba nu, nu e, îi replică Simone. Este pe următoarea stradă. Întoarce odată.

Se întinse spre volan.

– La dracu', femeie, lasă-mă să conduc.

Simone îi aruncă o privire ucigătoare, care-l făcu să se încrunte și să clatine din cap, dar, cu toate acestea, întoarse pe unde îi indicase ea. Săgețile aurii străluceau în josul străzii.

– Vezi? Ți-am spus eu. Niciodată să nu te contrazici cu o femeie când vine vorba despre indicatoare. Intrarea pe autostradă. Acolo.

– Cu atât mai puțin dacă este avocat, mormăi Mitch. Am și eu ochi, scumpo, și merit niște puncte pentru că mi-am amintit de Mickey D. Apropo de asta, mi-e foame.

– Trebuie să ajung la birou, zise Ryan.

– De ce? întrebă Kate.

Felul în care îi analiza fișa și faptul că nu se arăta deloc amuzat de spectacolul de pe scaunul din față o făceau să-și simtă nervii întinși la maximum.

– Trebuie să caut ceva. Lasă-mă în centru, o să iau un taxi până acasă.

– Adio, cheeseburger dublu! Mitch oftă și trecu pe lângă restaurantul fast-food. O luă pe autostrada care ducea spre oraș.

– Ryan, zi ceva, îl îndemnă Kate. Ce ți-a atras atenția?

Bărbatul răsfoia paginile în poală.

– Se pare că ai stat ceva vreme în comă naturală. Totuși, după nașterea lui Reed, ți-au fost administrate medicamente care să-ți inducă starea de comă. Ca și cum ai fi ieșit singură din ea, numai că era cineva care nu-și dorea să te trezești.

Kate simți cum i se strânge stomacul.

– Și celălalt medicament?

Cum el nu-i răspunse, ea insistă:

– Ryan, spune-mi.

Bărbatul își mușcă buzele. Apoi, în final, răspunse:

– Acum cinci ani, Tabofren era un medicament AmCorp în stadiu de studiu clinic.

Simone se răsuci brusc. Mitch privi în oglinda retrovizoare.

– Ce? zise Kate făcând ochii mari.

– L-am retras pentru că FDA avea obiecţii serioase din cauza efectelor secundare.

Kate simţi cum devenea tot mai palidă. Avea senzaţia că pereţii maşinii se strângeau în jurul ei. Ryan o mângâie pe mâna aşezată pe scaun.

– Nu intra în panică încă. Lasă-mă să fac nişte investigaţii.

Femeia încuviinţă, deşi în sinea ei nu prea ştia ce să creadă. Ce să facă în privinţa asta? Îşi trecu degetele tremurânde de-a lungul cicatricei de pe scalp. Îşi înghiţi frica.

Nu mergea aşa.

Mitch opri maşina în faţa biroului lui Ryan.

– Eu şi Simone mergem să luăm ceva la pachet şi ne întâlnim înapoi aici.

– Nu este nevoie, zise Ryan coborând din maşină. O apucă pe Kate de mână şi o ajută să coboare.

– Ryan, nu te împotrivi. Simone se întinse pe fereastră şi-i strânse mâna lui Kate. Ne întoarcem imediat.

De ce avea un presentiment aşa sumbru în legătură cu asta? În vreme ce intra în clădire cu Ryan, Kate îşi trecu o mână prin păr. Fiori de groază o străbătură din cap până-n picioare, la fel ca în ziua în care îngenunchease pe podea în biroul lui Jake şi descuiase dulapul cu dosarele care îi schimbaseră viaţa.

– Salut, John.

Ryan îi făcu semn din cap agentului de pază aşezat la biroul din hol.

– Domnule Harrison. În seara asta aţi venit târziu.

– Am ceva de lucru. Cumnatul meu şi o prietenă vor veni mai târziu. Lasă-i să urce când sosesc.

– Sigur, domnule Harrison. Aţi arătat bine azi la televizor, adăugă el cu un rânjet pieziş.

– Mersi.

Ryan îi puse mâna pe spate lui Kate și o grăbi spre lifturi. Mâna lui caldă și puternică îi provocă fiori în partea de jos a spatelui, acolo unde o atinsese.

Nu avea cum să nege că simțea o legătură cu el. Doar că nu știa ce să facă în privința asta sau cum să se descurce, având în vedere că se întâmplau atârea în același timp.

Biroul lui Ryan era o cameră imensă, cu mobilier din lemn închis la culoare și metal cromat. Un perete de ferestre dezvăluia linia orizontului din San Francisco. În orașul de dedesubt luceau luminile, iar în depărtare se vedea luminat podul Golden Gate. În partea cealaltă a camerei era un bar pentru băuturi, iar în fața lui se aflau două canapele și câteva mese împrăștiate. Biroul masiv al lui Ryan se afla în partea cealaltă a camerei, iar în dreapta lui era un perete plin cu rafturi pentru cărți.

Kate se simți intimidată în momentul în care pătrunse în încăpere. Biroul ei amărât ar încăpea lejer într-un colțișor al acestei încăperi imense. Îi reveni în minte conferința de presă și-și aminti privirea rece cu care îi înfruntase pe reporteri. Ryan Harrison, puternicul om de afaceri, nu semăna deloc cu bărbatul blând care o purtase în brațe cu atâta grijă atunci când îi cursese sânge din nas.

– Vrei să aduci ceva să bem, te rog?

Recunoscătoare că primise ceva de făcut, Kate se întoarse spre bar. Ryan se așeză pe scaunul de la biroul lui și porni calculatorul. Degetele îi dansau pe tastatură, iar privirea îi era atentă la ceea ce căuta. Tăcerea lui îi dădu de înțeles că nu era gata să-i împărtășească preocupările lui.

Kate își înăbuși dorința de a-i privi peste umăr. Se mulțumi să toarne câte un pahar pentru fiecare, apoi le duse la el pe birou.

– E vreo baie pe aici? îl întrebă.

Bărbatul îi făcu semn spre una dintre uși.

– Pe acolo.

– Mersi.

Zăbovi cât de mult timp putu în baia mare corporatistă cu blaturi de marmură și duș imens. Își dădu cu apă pe față, încercând să-și țină în frâu emoțiile. Când reuși să se calmeze, se întoarse lângă Ryan, pe care îl găsi tot pe scaun în fața calculatorului. De data asta, stătea cu capul în mâini, cu coatele proptite pe suprafața din fața lui. Pe ecranul calculatorului, screensaverul derula imagini cu Julia.

Trupul lui emana o încordare care invada tot spațiul dintre ei și se încolăcea în jurul pieptului lui Kate, întinzându-i nervii la maximum. Tremurând, înaintă spre biroul lui și se opri lângă el.

– Ryan?

Fără să privească spre ea, o prinse de talie și o trase în fața lui. Genunchii îi apăsau partea interioară a coapselor, iar asta o făcu să simtă fiori reci pe șira spinării. Bărbatul se aplecă apoi în față și-și sprijini fruntea de abdomenul ei, timp în care trăgea cu zgomot aer în piept.

Ceva nu era în regulă. Ceea ce găsise trebuia să fie atât de grav, încât nici nu o putea privi. Kate se gândi să plece, să uite de toată mizeria asta. Dacă voia, se putea întoarce cu avionul înapoi la Boston, uitând de Ryan Harrison și de fiica lui. Probabil asta era cea mai bună idee pe care o avusese până atunci.

Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, știa că nu avea să plece. Acum, fie că-i plăcea, fie că nu, avea o conexiune cu el. Nu doar din cauza Juliei și a lui Reed, ci și dintr-un alt motiv. Ceva o atrăgea la el chiar și atunci când își dorea să fugă. Ceva ce nu înțelegea, dar despre care voia să afle mai multe.

Își trecu degetele tremurânde prin părul lui, îl mângâie pe gât în jos, pe umeri, simțind tensiunea acumulată acolo.

– Ryan, mă sperii.

Bărbatul nu-i răspunse. Doar își lipi degetele calde, ferme și puternice de oasele șoldurilor ei, ca și cum s-ar fi agățat din răsputeri de ea.

– Vorbește-mi, îi șopti.

Când privi în sus, trăsăturile aspre ale feței lui îi trădau durerea. Frica se transformă în panică atunci când îi văzu ochii albaștri fermecători măcinați de vină.

Femeia trase adânc aer în piept.

Fără să mai întrebe, știu că, într-un fel sau altul, fusese și el implicat în ceea ce i se întâmplase ei.

capitolul 13

O privi atât de mult timp cu ochii aceia cuprinși de remușcări, încât Kate și-ar fi dorit să-l scuture și să-l facă să spună ceva.

– Ryan, ce este?

– Tabofren e un medicament care promitea să micșoreze anumite tumori inoperabile. Dar FDA a oprit studiile clinice din cauza efectelor secundare grave care începuseră să apară, punându-i la îndoială siguranța.

– Mi-ai mai spus asta în mașină, îi reaminti ea.

– Știu. Numai că nu reușeam să-mi amintesc exact despre ce efecte secundare era vorba.

– De ce am senzația că nu vreau să aflu nimic despre aceste efecte secundare?

Bărbatul înghiți și îi privi abdomenul.

– Medicamentul avea drept obiectiv să indice traiectoria care stimulează creșterea tumorii la pacienții cu cancer în stare avansată. După testările inițiale pe animale, eram foarte încântați în legătură cu el, și la fel erau și cei de la FDA. L-au trimis mai repede la studii clinice.

– Și?

– Au apărut efecte secundare minore, printre care iritații ale pielii, urticarie și uscarea mucusului membranelor. Nimic neobișnuit. Dar efectele care i-au determinat pe cei de la FDA să-l retragă au fost mai grave. Erau observate în general la pacienții cu tumori la creier sau la măduva spinării... Dureri mari de cap, schimbări de dispoziție și de personalitate și... pierderi de memorie.

„O, Doamne."

Degetele lui Ryan se strânseră şi mai tare în jurul taliei ei, împiedicând-o să se îndepărteze.

– Când pacienţii implicaţi în studiile clinice au început să raporteze simptomele, în special pierderile de memorie, s-a încetat administrarea medicamentului. Majoritatea nu au resimţit efecte pe termen lung.

– Ryan, dar de ce mi s-ar fi administrat asta? Nu înţeleg. Ai zis că nu am avut cancer.

– Nu ai avut. Nu... Nu ştiu exact ce se întâmplă aici, dar...

– Dar ce? Nu-şi mai putea masca panica din voce. Cum el nu se uită spre ea, Kate îşi făcu mâna căuş în jurul bărbiei lui şi i-o înălţă astfel încât să o privească în ochi.

– Ce e, Ryan?

Bărbatul se lăsă pe spate şi începu să se frece pe faţă.

– Uită-te puţin pe ecran şi spune-mi dacă-l recunoşti pe bărbatul ăla.

Kate îşi trecu degetele peste tastatura calculatorului lui. Screensaverul dispăru. Pe ecran se ivi chipul lui Jake.

– O, Doamne!

– Înţeleg că da, şopti el.

– De ce ai tu fotografia lui Jake?

– Asta e doctorul Jacob McKellen. El a dezvoltat Tabofrenul. Şi tot el conducea studiile clinice.

„Nu." Kate se întoarse spre monitor, apoi se dădu înapoi. Nu. Nu era posibil. Vorbele-i rămâneau în gât. Asta nu se întâmpla cu adevărat.

Ryan se ridică de pe scaun şi o apucă de umeri.

– Nu. Nu-mi întoarce spatele acum. Rămâi cu mine.

– Nu. Te înşeli. Există o altă explicaţie. Trebuie să existe.

– Iubito...

– De ce? Mi-a făcut asta intenţionat?

Cum era posibil ca bărbatul pe care îl iubise, cu care trăise mai bine de un an, căruia îi încredinţase fiul

în grijă... cum ar fi putut el să facă intenționat ceva care să o rănească?

– Nu știm asta. Nici pentru mine nu are sens, dar o s-o scoatem noi la capăt.

O cuprinse în brațele lui călduroase înainte ca ea să apuce să se retragă.

Îl lăsă să o țină, dar nu-și putu dezlipi privirea de la monitor. De la ochii lui Jake care o priveau la rândul lor. În minte îi răsăriră amintiri cu momentele petrecute împreună... Jake ținându-l pe Reed în brațe la un grătar în curtea din spate, dansând cu ea la o strângere de fonduri pentru spital, făcând dragoste cu ea în patul lor. Se-nfioră și încercă să se îndepărteze împleticindu-se, dar Ryan o ținu strâns.

– Ești în siguranță, o liniști încetișor. Te țin eu.

Se zbătu să scape, dar nu avu energia să se lupte cu el când o strânse și mai tare. În cele din urmă, se afundă în brațele lui, lăsând emoțiile să o năpădească. Cum se putuse înșela așa tare? Cum de nu fusese în stare să vadă cum era Jake cu adevărat? Fusese oarbă? Sau, pur și simplu, nu voise să privească cu suficientă atenție?

Ryan îi mângâia părul, în vreme ce îi șoptea la ureche vorbe liniștitoare. Dar ei îi răsunau în minte cuvintele de mai devreme.

– Ai... ai zis că numele lui e McKellen.

Bărbatul nu o slăbi din brațe.

– Da. Jacob McKellen. Familia lui deține și administrează editura McKellen de ani buni.

Umerii îi căzură brusc. Simți gust de fiere.

– Mi-a... mi-a zis că nu și-a dorit ca eu să muncesc, dar nu m-a împiedicat să lucrez ca liber-profesionist. Știa că la un moment dat aveam să ajung să lucrez la editura McKellen.

– M-am gândit la asta. Nu vreau să mergi mâine la muncă.

– Ryan...

– Nu, ascultă-mă! Se trase înapoi ca s-o privească, apucându-i concentrat și plin de compasiune umerii

cu degetele. Situația e mai complicată decât am crezut. Milioane de dolari au fost investiți în Tabofren. Multă lume a fost iritată când a fost retras. Fișa ta arată că medicamentul ți-a fost administrat mult timp după ce FDA a închis proiectul. În orice caz, faptul că îți bagi nasul nu va fi pe placul oricui s-ar afla în spatele afacerii ăsteia.

Nu-i plăcea deloc ce insinua.

– Am crezut că Jake era în spatele afacerii ăsteia.

– Nu cred că a făcut asta singur. Nu cred că ar fi putut s-o facă. Oamenii de la sanatoriu știau. Cineva de la editură știa.

Vorbele planau în spațiul dintre ei. Din partea cealaltă a camerei se auzea un ceas ticăind.

– L-ai cunoscut? îl întrebă încet.

Privirea lui o fixa pe a ei, dar nu reuși să-i citească gândurile.

– L-am întâlnit de câteva ori. Nu l-am cunoscut bine.

Kate închise ochii. Se întâlniseră. Vorbiseră. Relația ei cu Jake nu era o coincidență.

Bărbatul o strânse și mai tare de umeri.

– Îi dăm noi de capăt, dar trebuie să ai grijă. Fața ta va apărea în toate ziarele. Se va ști că nu ai murit.

Încă un lucru pentru care să își facă griji.

– Nu... Nu m-am gândit la asta.

– Vreau să te consulte un medic. Mâine.

Se simți de parcă ar fi primit o lovitură peste față.

– Sunt bine.

– Nu mă contrazice. Tonul vocii îi dădu de înțeles că nici măcar nu trebuia să încerce. Tabofrenul nu a fost niciodată testat pe termen lung. Nu avem cum să cunoaștem toate efectele.

– Mi-am făcut o tomografie computerizată înainte să moară Jake. A ieșit în regulă.

– A fost făcută de medicul din Boston care a dispărut, nu-i așa?

– Da. Simți iarăși cum i se întoarce stomacul pe dos. Doar nu crezi că e și el implicat, nu?

– Nu știu. Dar trebuie să fim precauți. Nu ne asumăm nici un risc.

– O, Doamne, murmură din nou afundându-se înapoi în brațele lui. Era din ce în ce mai rău. Fiecare indiciu nou și fiecare frântură de informație o făceau să se întrebe în ce anume se băgase. În ce îl implicase pe Reed. În ce îi târâse pe Ryan și pe Julia.

Bărbatul o cuprinse cu brațele și-și sprijini obrazul de părul ei. Se simțea învăluită ca într-un cocon de grijă, căldură și protecție.

– Nu voi permite să ți se întâmple nimic rău.

Cum stătea așa lipită de el, își dorea să uite tot ce aflaseră, să se agațe de sprijinul pe care ajunsese să-l reprezinte trupul lui, să se încreadă în vorbele lui. Parfumul lui, care plutea în aer, îi dădea o senzație de déjà-vu. Închise ochii, se lipi cu obrazul de pieptul lui și îl luă la rândul ei în brațe.

Bătăile ritmice ale inimii lui îi reamintiră că era vie. Și, fără să rostească o vorbă, aproape că își putea închipui cum fusese odinioară viața alături de el. Cum era înainte... înainte s-o piardă pe Annie. Fericit. Împlinit. Un bărbat în stare să mute munții din loc pentru femeia pe care o iubea.

Dar vremurile acelea trecuseră. Nici unul dintre ei nu mai era la fel ca înainte. Și, chiar dacă își dorea să se bazeze pe el și să-i permită să fie sprijinul ei, erau încă multe lucruri pe care nu le știa. Legate de ceea ce se întâmplase cu ea. Legate de el. Legate de legătura dintre toate astea... inclusiv cu el.

Adevărul avea s-o elibereze. Nu putea să se lase doborâtă de asta. Nu avea s-o facă. Ajunsese deja atât de departe. Acum nu mai trebuia decât să caute răspunsurile despre care știa că sunt pe acolo pe undeva.

Și să facă față căderii, când avea să vină.

– Porcăria asta crește pe zi ce trece.

Mitch stătea în picioare lângă barul din biroul lui Ryan, fluturând o mână.

– Mie-mi spui?

Ryan își turnă apă minerală într-un pahar și se uită spre Annie și spre Simone, care stăteau în partea cealaltă a încăperii, pe jos, lângă ferestre, vorbind în șoaptă.

Annie se mai înseninase la venirea lui Simone și a lui Mitch, dar lui nu-i plăcea felul în care vedea că îi tremura mâna de fiecare dată când se întindea după paharul de vin sau după mâncarea chinezească pe care o aduseseră ei.

– Nu vrea să vină la mine acasă în seara asta. E a naibii de încăpățânată, dar nu vreau să stea singură tocmai în casa de pe plajă.

– Chiar crezi că s-ar duce cineva după ea?

– Din cauza conferinței de presă de astăzi, poza ei a circulat peste tot prin mass-media. De săptămâni bune, tot dă târcoale sanatoriului ăluia. Cineva trebuie să o fi văzut, și nu o vor lăsa să intre. Știu cu toții că e în căutare de răspunsuri. Se uită iarăși spre ea. A trecut prin destule, așa că nu i-am spus totul pentru că nu am vrut să o îngrijorez și mai tare.

– De ce oare îmi dă palpitații afirmația asta a ta?

Ryan se întoarse ca să nu-l audă fetele.

– Jacob McKellen s-a enervat foarte tare când a fost retras Tabofrenul. Investise o mare parte din banii personali în R&D. A venit aici și a făcut mare scandal când a aflat că am hotărât să îl oprim. Mi-a zis că are să găsească el o cale să fie aprobat, cu sau fără ajutorul meu. L-am dat afară. Mitch – se aplecă în față –, după două săptămâni, Annie a dispărut.

– O, rahat!

– E chiar mai rău de-atât. Acum câțiva ani, am auzit pe cale neoficială că în Canada se desfășurau niște studii clinice pentru un medicament similar cu Tabofrenul. Ei nu au un câine de pază precum FDA. Acolo este mai ușor să obții aprobare guvernamentală, iar când o companie deține informațiile, e ușor să le strecori aici în State, dacă cunoști sistemul. Dacă o companie poate dovedi că medicamentul e sigur și are efect, FDA-ul îl va lua în considerație.

– Crezi că făcea teste pe cont propriu?

Ryan se simți copleșit de vină și de senzația de rău.

– Nu știu. Dar eu așa bănuiesc. Cred că folosea sanatoriul ca locație pentru teste, iar apoi exporta informațiile către o companie canadiană. Trebuie să o găsim pe asistenta trecută în fișa lui Annie...

– Fișa lui Kate, îl întrerupse Mitch.

– Da, admise Ryan. Poate ea știe cu cine lucra McKellen la asta.

– Voi doi... ați terminat de șușotit?

Simone își lăsă paharul de vin pe bar și scoase dopul sticlei de Merlot pe jumătate goale. Dintr-o singură privire, Ryan își dădu seama că Annie ieșise din încăpere.

– Ne dădeam și noi mari cu viețile noastre sexuale, zise Mitch făcându-i cu ochiul. L-am bătut pe Ryan.

Simone îi aruncă o privire piezișă și își umplu iarăși paharul.

– Doi bărbați de vârstă mijlocie care vorbesc despre cuceririle lor. Iată o veste care șochează. Ryan, nu cumva compania ta vinde și niște medicamente pentru disfuncții erectile?

– Nu, îmi pare rău. Dar, dacă ai nevoie, te pot pune în legătură cu cineva care se ocupă și cu asta.

Simone îi aruncă un rânjet răutăcios lui Mitch.

– Este un tip care tot încearcă să mă convingă să ies cu el. Dar sunt un pic îngrijorată în legătură cu rezistența lui.

– Sunteți foarte amuzanți amândoi, îi întrerupse Mitch. Și, iubito, te rog anunță-mă când vrei să facem o probă.

Simone râse, iar asta îl făcu pe Ryan să uite, chiar și pentru o clipă, de greutatea care îi apăsa pieptul.

– Sunt destul de sigură că asta n-o să se întâmple niciodată. Dar mă bucur să văd că voi doi vă vorbiți din nou.

– Ryan nu poate sta supărat pe mine, se lăudă Mitch. Sunt singurul lui prieten.

– Da, ca şi cum asta ar fi adevărat. Ryan îşi îndreptă atenţia spre Simone. Ai putea să stai la Annie în seara asta?

– Vrei să spui la Kate? zise ea mutându-şi privirea asupra lui Mitch.

– Da. Nu vreau să stea singură acolo.

– O am pe Shannon la mine. Acum e cu bona acasă. Bănuiesc că Reed şi Kate ar putea să vină la mine.

Annie se întoarse de la baie, şi amuţiră cu toţii.

– Repede, zise ea în timp ce intra în încăpere, să schimbăm subiectul. S-a întors în cameră.

Mitch îşi trecu braţul pe după umărul lui Annie cu un gest natural şi liniştitor, ceea ce-l făcu pe Ryan să tânjească să poată face şi el la fel.

– Până acum am vorbit despre sex şi droguri. Următorul subiect este legat de rock'n'roll. Alege o formaţie.

Un rânjet îi lumină faţa, ceea ce îi stârni lui Ryan o durere în piept. Îi lipsise foarte tare asta, şi multe altele, în aceşti ultimi cinci ani.

– Nu? Mitch ridică o sprânceană. Bine, dar ce-ar fi să stabilim unde o să dormi? Alege. La Simone, la mine sau la Ryan.

Se uită de la unul la altul, dar în final se opri la Ryan. Sub privirea atentă, bărbatul simţi un junghi în inimă şi arsuri la stomac. Ar fi dat orice ca ea să meargă cu el acasă.

– Voi nu vorbiţi serios, nu?

– Ba mă tem că da. Mitch oftă. Am căzut de comun acord că nu ar trebui să stai singură.

– Sunt fată mare. Pot să-mi port singură de grijă.

– Kate, vorbi Simone. Ai avut o zi grea. Fă-ne pe plac în seara asta.

– Trebuie să nu uit de Reed.

– El şi Julia sunt cu mama şi cu tata, îi spuse Mitch. Probabil înoată în piscina hotelului sau pradă minibarul. Crede-mă, sunt în regulă.

Femeia îşi muşcă buza. Încordarea i se scurse din trup, şi, când se întinse să se scarpine în cap, Ryan simţi că îl furnică degetele de dorinţa de a-şi afunda mâna

în buclele acelea castanii atât de dese și de-a o scărpina el, de a-i alunga o parte din supărarea pe care i-o cauzase în ultima vreme. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi făcut aproape orice să-i alunge stresul și grijile care-i cuprinseseră tot corpul.

– Bine, zise ea în cele din urmă. Ați câștigat. Sunt prea obosită în seara asta ca să mă împotrivesc. Se uită la Simone. Dar știu că tu trebuie să te ocupi de Shannon. Apoi își îndreptă privirea către Mitch. Iar dacă lucrurile stau atât de rău pe cât credem noi, atunci cred că nici Simone nu ar trebui să rămână singură. Toată lumea a aflat azi că e avocata mea. Că ea a fost prima care m-a recunoscut.

– Kate... începu Simone.

– Fă-mi pe plac, Simone. Mă voi simți mai bine să știu că nici tu nu ești singură. Nu vreau să fie cineva rănit din vina mea. Și n-o să năvălim toți acasă la tine.

– Nu sunt...

– N-o contrazice, adăugă Mitch repede. Ea a fost mereu aia deșteaptă.

Simone se încruntă și-și încrucișă brațele la piept. Dar Ryan își dădu seama după privirea ei că nu avea de gând să se împotrivească. Era la fel de îngrozită ca ei toți de tot ce se întâmpla.

– Asta nu înseamnă că m-am răzgândit, Matthews.

– Încă... adăugă Mitch rânjind.

Ryan ar fi vrut să râdă, dar situația era oricum, numai amuzantă nu. Își dădu apoi seama ce însemna asta. Când se uită din nou spre Annie, ea îl privea deja. Simți un ghem în stomac.

– Am mai rămas noi doi, spuse ea atunci. La mine sau la tine?

Ryan își azvârli cheile pe măsuța de la intrare și închise ușa în urma lui Annie. Femeia înaintă în camera de zi fără să scoată o vorbă și se opri în fața șemineului, pe polița căruia încă se mai aflau înrămate câteva fotografii de pe vremea când erau împreună. Fotografia de la nunta lor, din ziua în care o aduseseră pe Julia acasă

de la maternitate, o poză cu ei doi într-o excursie urcând pe unul dintre munţii stupizi unde îl târa mereu după ea. Ce îi trecea prin minte când se uita la fotografiile alea? Simţea ceva? Lui Ryan îi transpirară mâinile. Stomacul îi fremăta precum centrifuga unei maşini de spălat.

În vreme ce o privea analizând fiecare fotografie, remuşcarea îi cuprinse sufletul şi i se cuibări adânc în inimă. Se simţea vinovat pentru că nu o căutase când ar fi trebuit. Pentru tot ce se întâmpla acum. Pentru că, în urmă cu cinci ani, cineva îi făcuse rău în mod intenţionat, iar asta era posibil să se fi întâmplat din cauza lui.

Îşi trecu mâna prin păr, conştient că sentimentul lui de vină nu avea să poată schimba nimic. Singurul lucru care conta acum era să o ştie în siguranţă.

– Eşti obosită?

Se întoarse cu faţa la el. Lumina lunii se revărsa prin fereastră şi-i accentua trăsăturile. Ochii aceia de un verde profund, pomeţii bine conturaţi, părul bogat plin de bucle care-i căzeau pe umeri, prin care el tânjea să-şi bage degetele...

– Epuizată.

Vocea ei obosită părea catifelată şi abrazivă deopotrivă. Ar fi vrut să o audă pronunţându-i numele pe un ton somnoros, aşa cum o făcuse de atâtea ori. Şi-ar fi dorit să o ridice şi să o ducă în patul lui. Tânjea să o ţină în braţe, să se strecoare în interiorul ei şi să facă uitat tot restul lumii.

Dar ştia că nu avea cum. Ea încă nu avea încredere în el. Când aflase cine era, se purtase ca un nemernic, iar acum ştiau amândoi că era, indirect, responsabil pentru accidentul ei. Precauţia ei era justificată, şi nu voia să o preseze. Oricât de mult şi-ar fi dorit – ar fi avut nevoie – să o atingă, voia ca şi ea, la rândul ei, să îl dorească. Chiar şi o frântură din cât o dorea el pe ea.

– Haide, îi zise făcându-i semn să-l urmeze. Te conduc în camera de oaspeţi.

Îi ridică geanta, cea după care merseseră cu mașina până la plaja Moss, și începu să urce scările. O auzea cum își târșâia picioarele în urma lui și-i simțea parfumul dulce de liliac răspândit în aer. Se întristă doar la gândul că, în noaptea aia, avea să doarmă într-un pat la celălalt capăt al holului, atât de aproape. Și atât de reală.

Un duș rece. De asta avea nevoie acum. Poate chiar de două. Sau de zece.

Împinse ușa camerei de oaspeți și, când ea ajunse lângă el, firele acelea mătăsoase de păr îi atinseră umărul. Simți furnicăturile de dorință izbindu-l direct în vintre.

– Este drăguță, vorbi ea uitându-se de jur împrejur la pereții de un albastru pal, la cuvertura albă de pe patul mare, la mobila alburie pe care o alesese decoratorul.

Dar nu drăguț era cuvântul la care se gândea el. Îmbrăcată în blugi, cu un tricou asortat, era splendidă. Șolduri arcuite, picioare și fund bine conturate, și, când se întoarse, umflăturile sânilor nu numai că îl ademeniră, ci îl făcură să-și piardă controlul. Mai devreme își pusese mâinile pe sânii aceia apetisanți, acum voia să-și pună buzele acolo.

– Ryan?

Privi în sus și-i întâlni expresia curioasă.

– Iartă-mă. Sunt frânt. A fost o zi lungă.

– Da, cred că a fost.

El îi așeză geanta pe pat, se duse să deschidă ușa alăturată și aprinse lumina.

Încercă din răsputeri să nu ia în seamă orice sunet sau mișcare pe care o făcea ea. Dar nu avea cum.

– Baia e pe aici.

– Am stat aici... înainte?

Întrebarea rostită cu blândețe îl făcu să se întoarcă. Oare cum era să nu-ți amintești cine sau ce ai fost? Să fii nevoit să te bazezi pe alții pentru a umple golurile? Pentru prima oară de când ea revenise în viața lui, Ryan își dădu seama cât de greu trebuia să-i fie.

Se abţinu să se întindă după ea şi, în loc de asta, îşi băgă mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor.

– Nu. Am cumpărat casa asta cam acum patru ani.

– Ah!

Annie îşi trecu mâna de-a lungul păturii cu pătrate albastre de la picioarele patului. Bărbatul şi-ar fi dorit să-l atingă pe el aşa şi nu reuşi să-ţi reprime senzaţia pe care o avusese când pielea îi fusese cuprinsă de un val de căldură atunci când mâinile ei îl mângâiaseră mai devreme, în timpul zilei.

– Unde ai locuit înainte?

– Am avut o casă în oraş. După ce... ai plecat... nu am suportat să stau acolo singur.

Asta era parţial adevărat. În realitate, nu fusese în stare să pună piciorul în nici una dintre camerele din casa aia fără să-şi aducă aminte că ea fusese acolo, zâmbindu-i, făcând dragoste cu el. Să stea în casa aia fără ea aproape că îl omorâse.

– Ah, repetă ea. Trase adânc aer în piept, lăsă mâna în jos şi coborî privirea spre picioare.

Nu se simţea confortabil să vorbească despre trecut. Iar el nu-şi dorea ca ea să se simtă stânjenită. Ryan merse în baie, scoase prosoape din dulapul cu lenjerii şi le puse pe blat. Când se întoarse în cameră, ea scotocea prin geantă.

Era trasă la faţă, şi i se întinsese rimelul. Arăta ca şi cum avea să ţipească din clipă în clipă.

– Cred că ar fi bine să te las să te odihneşti.

– Ryan?

– Da? Se opri în cadrul uşii şi privi înapoi.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru asta... pentru că te dau afară.

– Nu mă dai afară.

Ea clătină din cap.

– Ba da, o fac. Îmi pare rău pentru tot. Nu ar fi trebuit să vin în San Francisco. Nu am stat să mă gândesc cum avea să-i afecteze asta pe ceilalţi. M-am gândit numai la mine. Te-am tras şi pe tine în coşmarul ăsta.

Juliei și lui Reed le-am provocat doar confuzie și dureri de cap. Iar acum le-am pus în pericol și pe Simone, și pe Shannon.

– Tu nu ai greșit cu nimic, o contrazise el cu blândețe.

– Ba da. Mi-am spus că trebuie să aflu adevărul. Acum... Își ridică brațele, le coborî înfrântă și se lăsă pe marginea patului. Acum, acum nu mai știu sigur ce vreau să știu. Poate ar fi mai bine dacă mi-aș face bagajele și aș pleca.

Lui Ryan i se puse un nod în gât. Se simți cuprins de panică. Nu ar fi putut supraviețui dacă l-ar părăsi acum. Fusese distrus când o pierduse prima oară, dar ar muri să o piardă a doua oară.

Îngenunche în fața ei, conștient că, dacă o atingea, nu avea să se poată opri. Dar avea nevoie de conexiunea asta, avea nevoie ca ea să știe cât de mult însemna pentru el. Cu degetele tremurânde, îi strânse mâna pe care o ținea în poală.

– Nu poți să pleci acum.

Ochii ei erau plin de neliniște și de remușcare. Tristețea pe care o văzu acolo îi făcu pieptul să se contracte în mod dureros. Își dorea să o poată cuprinde în brațe și s-o tragă aproape, să alunge durerea pe care o simțeau amândoi.

– Nu poți să-mi spui că îți dorești așa ceva, îi șopti ea.

– Nu, nu vreau mizeria asta. Dar, într-un mod nebunesc, asta te-a adus înapoi la noi. Nu aș schimba acest lucru pentru nimic în lume. Ceea ce îmi doresc eu e să te văd iarăși zâmbind, să găsesc o cale să fac lucrurile mai ușoare pentru noi toți. Dacă pleci de lângă mine și de lângă copii, acest lucru nu va mai fi posibil. Nu va face decât să înrăutățească situația.

Annie închise ochii.

– Știu.

Vocea ei răgușită îl dădu gata. Se închipuia împingând-o pe pat, scoțându-i hainele, cufundându-se în interiorul ei, alungându-i toate grijile. Își dorea asta atât de tare, încât abia mai putea respira.

Uşor, îşi desprinse mâna dintr-a lui şi şi-o trecu prin păr.

– Sunt doar obosită şi nu gândesc limpede. Am nevoie să mă odihnesc.

Ryan nu voia să rupă legătura asta, dar ea o făcuse deja, ridica iarăşi barierele alea şi-l bloca afară. De ce nu reuşea să înţeleagă ce era în mintea ei? De ce nu reuşea să-şi dea seama ce gândea? Întotdeauna putuse face asta cu ea. Nu voia să recunoască faptul că ea se schimbase, dar ăsta era adevărul. Erau atât de multe lucruri diferite faţă de ce-şi amintea el.

Se ridică fără nici o tragere de inimă.

– Bine. Ne vedem mâine-dimineaţă.

– Mersi.

Când văzu că nu se mişcă, ea îi zâmbi. Nu era un zâmbet seducător, special pentru el, ci o strâmbătură forţată şi incomodă a buzelor ei atrăgătoare, ceea ce-i dădu de înţeles că era vremea să plece.

Ryan închise uşa dormitorului în urma lui, apoi se sprijini de clanţă. Rămas singur în holul gol, închise ochii şi-şi rezemă capul de uşă. Tot ce îşi dorise el vreodată se afla în camera aia, dar nu ştia cum să procedeze. Făcea numai mişcări greşite. Fiecare pas al lui părea să o îndepărteze mai tare în loc s-o apropie. Oare se minţea singur crezând că avea să o poată recuceri vreodată?

Spera al naibii de tare că nu avea să fie aşa. Pentru că era sigur că nu ar mai putea trăi dacă ar fi s-o piardă iarăşi.

capitolul 14

La auzul buşiturii, Simone se ridică în capul oaselor în pat.

Zgomot de sticlă spartă. De undeva de jos. Umbla cineva prin casă.

Dădu aşternuturile la o parte, se întinse după bâta de baseball pe care o ţinea sub pat, apoi deschise uşa

dormitorului cât de încet putu. În hol nu era nici o mișcare. Singura lumină aprinsă venea de la un bec din baie. Păși în liniște pe podeaua din lemn masiv și împinse ușa de la camera lui Shannon. Fiica ei dormea pe burtă, cu mâinile deasupra capului, cufundată în lumea viselor.

Inima începu să îi bată cu putere când se îndreptă spre scări. Mai avea două trepte până jos, când lemnul scârțâi, iar ea îngheță locului. Din bucătărie auzi zgomotul de sticlă spartă hârșâită pe podea. Înghiți cu dificultate, ridică bâta deasupra umărului și înaintă tiptil spre bucătărie. Steve îi spusese întotdeauna să-și ia o armă. Ea îi replicase că era o idee prostească. Dar acum... acum își dorea să-l fi ascultat. Avea un metru cincizeci și opt și, în plus, deși se pricepea să lovească cu bâta, împotriva unui intrus bâta ei de doi bani era o nimica toată. Spera doar să apuce să dea o lovitură zdravănă care să-l sperie pe nenorocit și să-l pună pe fugă înainte să se întâmple ceva rău.

– La naiba!

La auzul vocii, încremeni dincolo de ușa de la bucătărie. Rahat, ar fi trebuit să sune la poliție. Ce naiba făcea încercând să rezolve asta singură?

Se dădu un pas înapoi exact în clipa în care ușa se deschise. Fără să stea pe gânduri, coborî bâta și lovi.

Se auzi un vaiet înfundat, urmat de zgomotul unui trup căzut la podea. Tare. Cu un puseu de adrenalină, năvăli în bucătărie și înălță iarăși bâta, gata să lovească din nou. Mitch ridică o mână să o oprească.

– La naiba, nu mă lovi iar cu chestia aia.

– Mitch?

– Cine dracu' credeai că e? Stătea într-o poziție ciudată, cu partea de sus a trupului răsucită și sprijinită într-un unghi nefiresc de insula de bucătărie, ținându-se cu mâna de burtă. Zâna Măseluță? La dracu', femeie, cred că mi-ai rupt o coastă.

Lăsă bâta din mână. „Rahat. Mitch." Lemnul se izbi de podea. Merse la Mitch, se lăsă în genunchi și-i ridică fața spre ea.

– Ce cauți în bucătăria mea?

– Îmi era foame. Niciodată nu mă satur cu mâncare chinezească și mereu mi se face foame în miez de noapte.

Mâncarea chinezească la pachet. Biroul lui Ryan. Kate îl rugase pe Mitch să stea cu ea și cu Shannon în seara aia, fiindcă își făcea griji pentru ei. Fusese atât de speriată când se trezise, încât uitase tot.

– O, Doamne. Îmi pare rău, rosti ajutându-l să se ridice în capul oaselor. Cât de nasol e?

– Destul de nasol. Dar mândria îmi este mai rănită decât corpul. Tocmai am fost bătut de o fată.

Îi ardea de glume. Nu avea cum să-l doară prea tare. Simone se mai liniști.

– Am auzit zgomot de sticlă spartă. Am crezut că a intrat cineva.

În lumina slabă din bucătărie, zări răsărind pe fața lui o grimasă de iritare.

– Da, eu eram ăla. În încercarea mea de a lua o bere din fundul frigiderului, am scăpat o carafă de limonadă.

– Tu...

Simone se lăsă pe călcâie și începu să râdă.

– Acum râzi de mine? Minunat! O lovitură sub centură.

– Nu râd pe seama ta, rosti ea chicotind. E din cauza situației ăsteia. A tot ce se întâmplă. Toată treaba asta e nebunie curată.

– Mie-mi spui? Și, oricum, ce dracu' ai căutat să vii aici când ai auzit un zgomot suspect? Noi doi trebuie să purtăm o discuție despre cum ar fi să nu te comporți precum fătuca prostuță, victimă sigură, din filmele de groază.

Simone se uită urât la el.

– Și dacă tot ne ocupăm de asta, o să discutăm și despre apucăturile tale de om al cavernelor.

Mitch își trecu mâna peste coaste.

– La naiba, dar ai lovit tare.

– Stai, lasă-mă să mă uit un pic.

Femeia își duse mâinile spre tivul cămășii, dar el i le împinse la o parte.

– Acum oi fi și doctor. În nici un caz.

– Nu-ți fac nimic rău.

– Ai făcut-o deja.

Se trase într-o parte ca să nu-l mai poată atinge.

– Te comporți ca un țânc. Lasă-mă doar să mă uit.

Se feri din nou de mâinile ei.

– Mitch.

– Simone, replică la rândul lui, fixând-o cu privirea.

Dinspre cămară venea suficientă lumină încât să-i observe privirea intensă.

– De ce nu mă lași să te ating?

– Pentru că ai spus că nu e o idee bună. Iubito, astea sunt regulile tale.

– Nu...

– Înțelegi? Da. Pricep. Dă-mi voie să-ți explic. Își trecu mâna prin păr. Dacă mă atingi, o să te ating și eu, ce zici de asta?

– Ah. Simți că-i arde pielea. Îi încremeniră mâinile pe genunchi. În timp ce se priveau, temperatura din încăpere părea a crește cu zece grade. Scânteile dintre ei erau evidente.

De ce se simțea așa atrasă de el? Era ceva dincolo de faptul că arăta bine. Dincolo de simțul prostesc al umorului. Era altceva. Ceva pentru care nu era încă pregătită. Trecură câteva secunde bune până ce el își luă ochii de la ea, apoi se ridică mârâind de pe podea. Era un tip înalt, cu mușchi bine conturați.

– Da, știi, o să mă apuc să curăț mizeria pe care am făcut-o.

Se ridică și se întinse după el.

– Mitch...

El îi prinse încheietura cu o repeziciune pe care nu o anticipase. Degetele îi ardeau pielea. Se întoarse apoi cu fața către ea, lăsând-o să-i citească dorința din privire. Aceeași dorință radia și din toți porii ei, electrizându-i pielea ca și cum tot corpul i-ar fi fost brăzdat de curent electric.

– Bine, domnişoară consilier, uite cum stă treaba. Sunt nebun după tine. Într-un fel cum n-am mai fost nebun după nimeni altcineva. Niciodată. Îmi dau seama că o reprezinţi pe sora mea. Îmi dau seama că pentru tine sunt o sursă de conflicte de interese. Dar, dacă mă atingi iar, o să uit cu desăvârşire de etica ta enervantă şi o să sar pe tine chiar aici. Fără să am nevoie de medicamente pentru disfuncţii erectile. Şi, crede-mă când îţi spun, îţi va plăcea. Amândurora ne va plăcea.

Simone simţi că se îneacă. Dorinţa pusese stăpânire pe trupul ei. O dorinţă pe care nu o mai simţise de ani buni. Viaţa pe care şi-o construise cu atenţie de la moartea lui Steve păra să planeze pe marginea prăpastiei.

– Mitch...

Văzu cum pe faţa lui tresări un muşchi.

– Da?

– Sărută-mă înainte să apuc să mă împotrivesc.

Gura i se lipi de a ei înainte ca măcar să-l audă mişcându-se.

Apa picura pe pielea lui Kate. Clăbucul aluneca în cadă, la picioarele ei. Închise ochii şi inspiră mireasma proaspătă, curată şi dulce, aceeaşi pe care o emana şi pielea lui Ryan şi pe care o adulmecase în seara precedentă când îşi lipise trupul musculos de al ei. Îşi ridică faţa spre jetul fierbinte din baia camerei pentru oaspeţi. După o noapte în care nu reuşise să doarmă deloc, se simţea chiar mai extenuată decât în ziua precedentă. Oare dormise şi el recent în patul ăla? Era sigură că îi putea simţi mirosul pe pernă, aroma lui impregnată pe aşternuturi.

Îşi simţi muşchii abdomenului încordându-i-se la atingerea săpunului care-i aluneca pe piele, pe pântece, şi-şi închipui că şi mâinile lui făceau acelaşi lucru... Şi buzele... Simţi o împunsătură între picioare. Fu cuprinsă de un val de căldură până în centrul fiinţei ei.

Îi spusese că o dorea, că murea de nerăbdare să o atingă. Dar asta fusese înainte să descopere informaţiile

de la sanatoriu, înainte ca el să-și dea seama despre ce era toată treaba asta. De atunci, fusese blând și grijuliu, dar oarecum retras. Ca și cum s-ar fi temut că s-ar putea apropia prea mult.

Își curăță spuma de pe sâni, iar atingerea asta îi împrăștie fiori de pasiune în tot trupul.

Dintr-un motiv neînțeles, nu voia ca el să se îndepărteze. Nu-și dorea decât să se bucure, cum făcuse mai devreme, de atingerea mâinilor lui, de gura aceea senzuală care să o devoreze pe a ei și să îl simtă înăuntrul ei. Împunsătura de mai devreme deveni și mai arzătoare pe măsură ce și-l închipuia la duș alături de ea și își imagina că-i urmărea liniile ferme ale trupului cu degetele. Cu limba.

Iar el la capătul holului. Nu trebuia decât meargă la el, să-i ceară s-o atingă. Tremurând de dorință, se sprijini cu ambele mâini de peretele de faianță al cabinei de duș și începu să tragă adânc aer în piept. În definitiv, încă era soțul ei, nu? Nu cerea prea mult.

Bunul-simț îi temperă însă focul pasiunii. Da, era soțul ei, dar nu-l cunoștea. Cel puțin, nu în privințele care contau. Nu știa decât că era atrasă nebunește de un bărbat pe care abia îl cunoștea. Că aveau o legătură incredibilă pe care nu o înțelegea. Că îl dorea cu o pasiune pe care nu o mai simțise vreodată. Oare o partidă de sex sălbatic avea să-i rezolve o parte dintre probleme? Oare avea s-o facă să-și amintească de viața care acum îi părea străină? Putea s-o ajute să înțeleagă mai bine ce se întâmplase? Avea să-l determine pe el s-o perceapă drept Kate?

Asta era întrebarea cea mai importantă.

Nu scăpase din vedere că el evita să îi spună așa, că se ferea să i se adreseze pe nume. Știa că, atunci când o privea, o vedea pe Annie, nu pe femeia care devenise acum. Oare sexul ar schimba asta?

Probabil că nu. Dar, vai, ar fi o plăcere. Și i-ar stinge focul care o măcina atât de tare acum și de fiecare dată când se afla în preajma lui.

Bătaia surdă ce se auzi în uşa băii o făcu să se dezmeticească. Opri apa şi-şi trecu mâinile şovăielnice prin păr, storcând apa, care se scurse de-a lungul trupului ei.

– Ăăă... o clipă.

– Cafeaua e făcută, zise Ryan de dincolo de uşa închisă. Iar micul dejun e aproape gata.

Era chiar de partea cealaltă a uşii, în dormitorul ei. Trebuia doar să descuie, iar el putea să fie cu ea aici, chiar acum. Îi citise gândurile?

Tremurând, ieşi de sub duş, înşfăcă un prosop alb flauşat de pe suport şi şi-l înfăşură în jurul trupului. Simţi cum o furnică sânii şi cum i se acumulează căldura în abdomen. Inspiră prelung şi se forţă să se relaxeze.

– Bine. Ăăă... cobor imediat.

– Ai nevoie de ceva?

„Da. De tine. Acum."

Îşi înghiţi însă vorbele înainte să apuce să-i scape printre buze.

– Ăăă, nu. Sunt în regulă.

– Bine. Să nu întârzii mult.

Când nu mai auzi zgomotul făcut de paşii lui, Kate se aşeză pe capacul lăsat al toaletei. O femeie deşteaptă ar fi recunoscut că era îndrăgostită până peste cap şi ar fi fugit din casa asta mâncând pământul. Dar, bineînţeles, ea nu avea să facă aşa ceva. Ea avea să rămână aici şi să sufere până când avea să-şi potolească dorinţele astea nebuneşti.

Sau până când avea să sară pe el. În orice caz, era pierdută.

Alungă acest gând şi îşi trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou. Îşi dădu cu mascara în speranţa că aşa avea să-şi poată ascunde privirea aceea obosită şi se rujă cu o culoare pală. Când se văzu în oglindă, nu putu decât să se încrunte. Părul des şi ondulat era ud, dar nu avea chef să stea să îl usuce. Avea nevoie de cafea şi de o doză mare de realitate mai mult decât de un păr uscat.

Se duse spre bucătărie şi îl zări pe Ryan stând lângă plită, cu spatele la ea. În timp ce-l privea, flacăra de mai devreme se reaprinse iarăşi înăuntrul ei, iar căldura îi invadă venele. Ryan era în picioarele goale şi purta haine lejere – nişte blugi spălăciţi şi un tricou albastru-deschis mulat în mod seducător pe umerii laţi şi puternici. De la duş, părul lui blond era încă umed la vârfuri, iar degetele ei erau mai mult decât dornice să se afunde în el aşa cum făcuseră ieri.

O, Doamne! Dacă nu reuşea cumva să-şi controleze dorinţa asta sălbatică, avea să dea de belele.

Îşi drese glasul şi intră în încăpere.

– Miroase bine. Nu am ştiut că ai gătit.

La auzul vocii ei, Ryan se întoarse şi, atunci, în spaţiul dintre ei, sărira scântei. Din felul în care ochii lui se întunecară, Kate ştiu că şi el simţea aceeaşi dorinţă ca ea.

Îşi luă însă repede privirea de la ea, dar nu înainte ca ea să simtă iarăşi furnicăturile acelea în zona sânilor.

– Cafeaua e acolo, zise el şi îi făcu semn cu spatula pe care o ţinea în mână.

Ea îşi turnă o ceaşcă de cafea fierbinte şi inspiră adânc aroma ademenitoare. Spera ca asta să-i potolească dorinţa de nesuportat dinăuntrul fiinţei sale. Dar ceva îi spunea că pofta asta se putea astâmpăra doar într-un singur fel.

Se întoarse, se sprijini de blat şi-l privi pe deasupra căniii. Doamne, ce sexy era. Se înfioră pentru a nu ştiu câta oară că ea fusese în stare să pună mâna pe un tip ca Ryan Harrison. Umerii ăia, talia conică, posteriorul acela ferm... Nu putea să-şi ia ochii de la el. Ieri îi simţise trupul lipit de al ei. Se înfruptase din gura lui. Dacă n-ar fi fost întrerupţi, ar fi ajuns să cunoască cum se simte la atingere şi cum arată fiecare centimetru al trupului său.

Avea senzaţia că prin vene îi curgea foc şi că i se acumula totul în vintre.

Își pierdea mințile. Trebuia să-și aducă aminte ce anume era important. Să afle răspunsuri. Nu sexul sălbatic, pasional, pornografic cu bărbatul din fața ei.

Își drese glasul. Sorbi iarăși din cafea.

– E minunată.

Ryan opri focul, se întoarse și se așeză în fața ei. Kate privi în sus uimită și confuză când îl văzu trăgându-i cana din mână. Ceva întunecat persista în ochii lui. Ceva primejdios și... o, da... ceva *excitant*.

Ryan îi strecură o mână pe după ceafă, o trase aproape de el și-i acoperi gura cu a lui.

Ea simți că aproape îi fuge pământul de sub picioare. Își înfipse degetele în cămașa lui și se prinse cu toată puterea. Își întredeschise gura, primind-o pe a lui, sorbindu-i limba, strecurându-și-o peste a lui, răspunzând acelei sărutări cu toată ființa ei.

„Da, da, o, în sfârșit, da."

El avea gust de mentă și de cafea, mirosea precum săpunul cu care se spălase și ea și îi dădea senzația că ajunsese în rai. Își vârî degetele în părul lui și apoi le strânse pumn, în timp ce gura ei lacomă o sorbea cu sălbăticie pe a lui. Sângele i se înfierbântă și mai tare când Ryan își strecură mâinile în jos spre talia ei, apropiind-o și mai mult de el. Când șoldurile li se lipiră, Kate îi simți bărbăția, deja tare, fierbinte și atât de înfometată după ea.

– Nu am putut să dorm azi-noapte, îi murmură printre buze, cu o mână înclinându-i capul ca s-o poată săruta și mai adânc, în vreme ce cu cealaltă îi ridica bluza pentru a-i putea atinge un sân. O strânse destul de tare încât s-o facă să icnească. Dar nu de durere. De plăcere. O, câtă plăcere... Nu am putut decât să mă gândesc că tu stăteai în patul ală, goală. Am avut erecție toată noaptea.

– Da? reuși ea să îngaime.

Vestea asta îi dădu fiori. O excită. O făcu să se ude de nerăbdare. Îl sărută și mai apăsat.

– Da, gemu Ryan, sărutând-o iar și iar.

Își luă mâna de pe gâtul ei și, folosindu-se de ambele mâini, îi ridică tricoul peste sâni. Apoi se trase în spate ca să-i privească sfârcurile întărite. Gemu din nou, iar sunetul acesta îi provocă lui Kate o contracție în zona inghinală.

– Ești așa frumoasă, îi șopti Ryan. Fierbințeala îi radie în tot abdomenul când el îi cuprinse un sân cu mâna, își coborî capul și-și trecu limba peste sfârcul ei.

Fiori de plăcere îi invadară pelvisul. Își lăsă capul pe spate, își băgă mâinile în părul lui, se sprijini de dulap și gemu încet și prelung pe măsură ce el o lingea iar și iar, îi atinse ușor sfârcul cu limba, apoi îl cuprinse cu gura și în final îl supse.

Dacă o atingea între picioare, știa că avea să explodeze. Fiecare terminație nervoasă a trupului ei se trezise la viață și luase foc. Își apăsă șoldurile de ale lui și simți cum penisul îi crește și mai tare în pantaloni.

– Ryan, reuși să rostească în timp ce el se muta la celălalt sân. Se lovi cu cotul de un castron. Auzi ceva spărgându-se la picioarele ei. Ea nu se putea gândi însă decât la un singur lucru. Am nevoie de tine.

Bărbatul își înălță capul. Avea părul ciufulit de degetele ei, iar ochii aceia atât de familiari sclipeau, transmițând aceeași dorință care o măcina și pe ea.

O trase de lângă dulap, o întoarse spre scări și îi puse mâinile pe șolduri, împingând-o înapoi.

– Vino cu mine în pat.

– Da. Da, suspină ea, aplecându-și gura spre a lui și înfășurându-și brațele în jurul gâtului său.

Ryan se lipi de ea. Își încolăci brațele în jurul taliei ei și o ridică de la pământ. Era aproape, dar nu suficient de aproape. Kate își împleti limba cu a lui în timp ce încercă să-l cuprindă cu tot trupul.

Ușa principală se deschise, și din hol răsunară voci. Kate încremeni în brațele lui Ryan. Bărbatul înmărmuri lângă treptele scării. Din partea din față a casei se auzi ecoul râsului Juliei.

Ryan își strânse mai tare brațele în jurul taliei ei și-și lăsă capul pe umărul ei. Din piept îi răsună un suspin strangulat, care-i făcu lui Kate tot trupul să vibreze.

Deși se străduí să se abțină, o pufni râsul.

– Nu e deloc amuzant, mormăi Ryan în timp ce o cobora cu picioarele pe podea.

– Știu. Îmi pare rău.

Se lovi cu spatele de perete.

– Cred că părinții tăi au un radar care depistează erecțiile. De fiecare dată când sunt excitat, apar și ei.

Chicoteala se transformă acum în hohote de râs.

– Nici asta nu e deloc amuzant, comentă el cu gura lipită de umărul ei.

– Închipuiește-ți cam cât de rău ar fi fost dacă am fi ajuns deja sus.

– Sus pot să încui ușa. Se îndepărtă și o privi. Dar nu era furios, supărat sau frustrat ca data trecută când fuseseră întrerupți. Ochii îi sclipeau de amuzament. Amuzament ce o făcu pe Kate să simtă un junghi în piept. Unde mi-a fost capul? Ar fi trebuit să încui ușa principală.

Kate râse din nou și-și trecu degetele prin părul mătăsos de la ceafa lui. Era oare același bărbat care, cu doar câteva zile în urmă, tunase și fulgerase? Nu-i venea să creadă cât se schimbase. Își dădu seama că ei i se datora schimbarea asta. Datorită ei, ridurile din jurul ochilor lui se mai estompaseră. Datorită ei, părea... aproape fericit.

Conștientizarea acestui lucru îi trimise semnale de avertizare către creier. Dar, înainte să apuce să le analizeze, Reed năvăli în bucătărie.

– Mama!

Se eliberă repede din brațele lui Ryan, se lăsă în genunchi și-și îmbrățișă îndelung fiul.

Ryan se duse în spatele dulapului să ascundă, știa ea, ceea ce încă era o erecție destul de mare. Tot ei i se datora și asta, își dădu Kate seama, simțind fiori fierbinți de necontrolat în abdomen. Se uită peste capul lui Reed și-l văzu pe Ryan privindu-i. Atunci, inima ei, care abia

începuse să se deschidă în fața lui, îi sări cu putere din piept când recunoscu emoția care inundase ochii aceia albaștri fermecători ai lui.

Iubire. Pentru un fiu pe care nu-l cunoscuse. Pentru o soție care nu era ea.

Simți un gol în stomac și fu năpădită de frică atunci când își dădu seama că vâlvătaia dintre ei era doar atracție fizică. Niciodată nu avea să mai fie femeia pe care și-o amintea el. Se îndrăgostea de el cu mare viteză, dar nu credea că avea să facă față momentului când el avea să conștientizeze asta la rândul lui.

Julia veni din hol, toată numai zâmbet. Când o zări pe Kate în bucătărie, se întunecă la față.

Camera fu invadată de tensiune, o încordare pe care Kate nu știa cum s-o împrăștie. Indiferent de ce se întamplase între ea și Ryan, era de datoria ei să fie alături de fiica ei.

Kate se ridică ușor și-l luă în brațe pe Reed, sprijinindu-l pe un șold.

– Bună dimineața, Julia.

– *Ea* ce caută aici? întrebă Julia fixându-l pe Ryan.

– Ea, rosti Ryan cu fermitate, urmează să mănânce. Și la fel o să faci și tu. Fugi și spală-te.

Julia își mijì privirea și se uită când la tatăl ei, când la Kate.

– Nu mi-e foame.

Kate înțelese la ce se gândea copila – și nu era departe de adevăr. Era de-ajuns o singură privire pentru a înțelege ce se întâmplase. Părul lui Kate era cam ciufulit, iar rujul șters. Julia era un copil deștept. Cu siguranță, îl mai văzuse pe tatăl ei și cu alte femei.

Neliniștea, remușcarea și teama se cuibăriră iarăși în sufletul lui Kate, făcând-o să respire anevoios.

– Domnișorico, chiar nu-mi pasă dacă ți-e foame sau nu, ripostă Ryan. Urmează să mâncăm, așa că mergi și spală-te.

Kate se uită la el și-i văzu furia din privire. Și simți nevoia de a-i lua apărarea Juliei. Dar, până să reacționeze ea, ochii fetei se umplură de lacrimi și o zbughi spre scări.

– Ryan, zise Kate în liniştea care se aşternuse, nu fi supărat pe ea.

– Nu o să îi permit să te trateze ca şi cum ai fi...

– Bună, draga mea. Mama lui Kate se ivi de după colţ cu faţa zâmbitoare, fără să observe tensiunea din bucătărie. Tatăl lui Kate o urmă îndeaproape. Nu ne aşteptam să te vedem aşa devreme.

O, la dracu'. Părinţii ei. Kate intră în panică şi încercă să-şi aranjeze părul răvăşit cu braţul cu care nu-l ţinea pe Reed.

– Păi, ăăă...

Se uită spre Ryan după ajutor, dar el nu făcu decât să-şi plece capul şi să rânjească, de parcă ar fi vrut să spună „Te-au prins".

Halal ajutor mai era şi el. Kate se uită spre el, apoi îşi întoarse iar privirea spre mama ei. La naiba, ce era să-i spună?

– Avem ceva de făcut în dimineaţa asta, spuse Ryan către părinţii ei, salvând-o exact când crezuse că o lăsase să se descurce singură. Există vreo şansă să mai staţi cu copiii şi astăzi?

Roger se aşeză pe un scaun înalt de lângă bar. Întinse mâna după un ciorchine de strugure aflat într-un bol.

– Sigur. În după-amiaza asta joacă Giants. Copiilor le place. Vreţi să mergeţi şi voi?

– Nu cred că o să avem timp, răspunse Ryan, dar oricum mulţumim.

Înainte să apuce Kate să se gândească prea mult la ce avea Ryan de gând, sus se auzi o uşă trântindu-se cu zgomot. Kate îl văzu pe Ryan ridicând ochii spre tavan şi observă cum frustrarea puse stăpânire pe trăsăturile lui frumoase. Sentimentul de vină cu care Kate ajunsese să se obişnuiască în ultimele zile luară proporţii.

– Ar trebui să merg să vorbesc cu ea.

– Lasă-mă pe mine.

Se întinse şi o strânse de braţ. Căldura se împrăştie din punctul acela şi-i ajunse direct la inimă.

– Haide, Reed, zise Kathy, întinzându-şi braţele înspre fiul lui Kate în vreme ce Ryan dispăru pe scările

din spate. Hai s-o ajutăm pe mama ta să termine micul dejun. Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu ouăle astea?

Kate aruncă doar o privire care-i confirmă cea mai mare temere. Castronul pe care-l lovise cu cotul stătea răsturnat în mijlocul unei imense grămezi vâscoase de ouă crude, sparte.

Închise ochii. Și-ar fi dorit din tot sufletul să poată pur și simplu să dispară. Știa însă că nu avea cum. Nu numai că viața ei era un dezastru, dar, pe deasupra, fiica ei o ura, părinții ei mai că o prinseseră făcând sex cu Ryan și, colac peste pupăză, era destul de sigură că începea să se îndrăgostească până peste cap de bărbatul ăsta.

Lucrurile luau o turnură care, se temea ea, nu avea să aducă decât suferință pentru ei toți.

În timp ce urca treptele, Ryan își frecă pieptul cu mâna. Când o auzise pe Annie spunând că avea nevoie de el, i se tăiase răsuflarea. Dar, când o văzuse ținându-l în brațe pe fiul lui și observase dragostea care radia între cei doi, pur și simplu se topise.

Își voia familia înapoi. Voia să recapete fericirea care le lipsise atât de mult. Dar, mai presus de toate, o voia în viața lui pentru totdeauna. Își dorea să o vadă surâzând în fiecare dimineață și să se cuibărească în pat cu ea, cu Reed și Julia, tânjea să-l privească cu ochii aceia verzi inundați de pasiune și să se concentreze doar asupra lui, la fel cum se întâmplase în bucătărie. Și își dorea să-i spună iar și iar că avea nevoie de el. Că îl dorea. Că îl iubea la fel cum o iubea el pe ea. Nu-i păsa că nu-și mai amintea ce avuseseră odinioară. Ce se întâmpla acum între ei... era mai pasional decât tot ce trăiseră înainte.

Se opri în fața camerei Juliei, să se adune. Când fu sigur că nu avea să se facă de râs, bătu încetișor la ușă.

Nu răspunse, dar știa că era înăuntru. Ryan răsuci mânerul și deschise ușa împingând-o cu umărul.

Stătea pe scaunul de lângă fereastră, sprijinită de perete, privind copacii din grădina din spate. Avea braţele încrucişate, fruntea încruntată de furie şi ochii atât de plini de durere şi de amărăciune, încât, pentru o clipă, Ryan nu ştiu ce să spună sau să facă. După moartea lui Annie, ea fusese sprijinul lui. Fusese singura fiinţă care-l făcuse să-şi dorească să meargă mai departe. Îl durea să ştie că, în timp ce el se simţea de parcă i-ar fi fost oferită o a doua şansă, ea suferea.

Se apropie încet de ea.

– Vrei să vorbim despre asta sau vrei doar să rămâi furioasă?

– Vreau să rămân furioasă.

– Ei bine, eu vreau să vorbim.

Fata continuă să se uite pe fereastră.

– Nu-mi place de ea.

– Încă nu i-ai dat nici o şansă.

– Nu vreau să-i dau o şansă. Ştiu deja că nu o plac.

Ryan îşi masă fruntea.

– Julia, nu ştiu ce să fac să-ţi fie mai uşor. Trebuie să încerci. Ştiu că e greu, dar măcar trebuie să încerci. Noi, ceilalţi, ne străduim.

Copila îl fixă cu privirea. Ochii ei, ca nişte giuvaiere de un verde-închis, exact ca ai mamei ei, erau plini de lacrimi.

– Nu vreau să mă străduiesc. Nu vreau să încerc să o cunosc. S-a schimbat. Tu de ce nu vezi asta?

– În adâncul ei, e aceeaşi. Trebuie să-i dai o şansă să-ţi demonstreze.

– Te duce de nas, nu vezi? Nu va face decât să strice totul. Julia sări în picioare. Nu te iubeşte, nu ne iubeşte pe nici unul şi, când îşi va da seama de asta, o să plece din nou!

– Nu, nu va pleca, spuse el cu blândeţe, urând ideea că fata trebuia să treacă prin aşa ceva.

– Ba da, va pleca! Şi de data asta va fi alegerea ei. Nu va fi un accident. Lacrimile îi şiroiau pe feţişoară. Îşi şterse obrazul. Nu vreau să se întâmple din nou. Nu vreau să ni se întâmple iarăşi asta!

– Of, iubito. O trase aproape de el și-și înfășură brațele în jurul ei, chiar dacă ea se împotrivi. Nu o să se întâmple asta, îți promit.

Dar cum putea să fie sigur? Aseară, Annie îi mărturisise că îi venea să plece, să uite de toată tărășenia asta. Dacă ea nu voia, el nu putea s-o facă să rămână. Dar nici n-avea de gând s-o lase să plece fără să se lupte pentru ea. Nu după cele întâmplate în dimineața asta.

Când copila încetă să se mai împotrivească, Ryan se dădu în spate și-i șterse lacrimile de pe obraji.

– Te iubesc, Julia. Nu o să permit să suferi din nou. Îți promit.

Fata își strecură mâinile pe după gâtul lui și-și odihni capul pe umărul lui.

– De ce trebuie să ieși cu ea? De ce nu puteți fi doar prieteni?

– Pentru că o iubesc, draga mea, îi șopti în păr. Pentru că o iubesc de foarte mult timp, încă de dinainte de a te naște tu. Dragostea nu dispare doar pentru că există cineva care spune că așa ar trebui. Nu dispare pentru că trece timpul. Dragostea e mereu acolo.

– Dar tu n-o iubești pe ea. Tu o iubești pe mama.

Ryan se lăsă pe spate să o privească. Semăna atât de mult cu mama ei. Aceiași ochi, aceeași bărbie. Aceeași gropiță haioasă în obraz. Aceeași fire încăpățânată. Cu blândețe, îi dădu cu degetele la o parte o șuviță de păr.

– Ea e mama, iubito.

Copila îl trase din nou aproape de ea și-și ascunse fața la pieptul lui.

– Te rog, Julia. Abia își mai putea reține lacrimile. Te rog, de dragul meu. Vreau ca măcar să te străduiești. Divergențele astea mă omoară.

Își trase nasul și-și șterse ochii, agățându-se de el ca și cum ar fi fost salvarea ei. Rămase tăcută prea mult timp, iar el nu știa ce să facă sau ce să spună. Trebuiau să treacă peste asta. Trebuia.

– Bine, rosti ea în cele din urmă. O să încerc, dar nu pentru ea. Doar de dragul tău.

Nu era răspunsul pe care şi-ar fi dorit să-l audă, dar era şi ăsta un început. Şi era mai mult decât avusese cu o zi în urmă.

Când se trase înapoi, îi şterse încă o dată obrajii brăzdaţi de lacrimi. Ea era totul pentru el, dar nici măcar de dragul ei nu putea să înceteze s-o iubească pe singura femeie pe care o dorise vreodată în viaţa lui.

– Mulţumesc, Julia. Îi dădu părul la o parte de pe faţă. Suntem în regulă acum?

– Da, cred că da.

Minţea. Putea să citească asta în ochii ei. Dar voia s-o creadă, avea nevoie de asta ca să n-o ia razna.

– Bun. Ryan se ridică şi-o apucă de mână. Haide. Mor de foame. Trebuie să mergem jos înainte să mănânce bunicul tot. Ştii cât de mult îi plac ouăle şi clătitele.

Julia îl urmă afară din cameră şi, în timp ce se îndrepta spre râsetele ce răsunau din bucătărie, pentru prima dată după multe luni – după ani buni –, Ryan simţi că gheaţa dinăuntrul lui începea să se topească. Pentru prima dată în viaţă, exista speranţă.

Nori ameninţători, aducători de ploaie, pluteau deasupra oraşului. O ceaţă subţire se aşternuse deasupra pământului, în vreme ce o adiere blândă foşnea frunzele copacilor. Dacă vremea era un semn a ceea ce îi aştepta, atunci Kate nu mai era aşa sigură că voia să-şi continue investigaţiile.

Începuseră mai târziu decât sperase ea. După ce-i adusese laptopul ei vechi şi geanta din pod, unde le depozitase după accident, Ryan dispăruse o oră să se ocupe de o situaţie care intervenise la serviciu. Faptul că-şi văzuse lucrurile vechi nu-i fusese în vreun fel de folos, dar nici nu se aşteptase la prea multe. Totuşi, era ciudat să se uite la ceva care-i aparţinuse cândva. Şi să nu simtă nimic.

Alungă melancolia care pusese stăpânire pe ea şi, la insistenţele lui Ryan, aranjă la redacţie să îşi ia câteva zile libere. Secretara lui Tom nu păruse încântată

să transmită mai departe cererea ei, dar Kate nu se simțea în stare să se certe cu Ryan pe tema asta. Cel puțin nu înainte să descopere cine anume de la editură era implicat în dispariția ei.

În vreme ce Ryan conducea de-a lungul coastei, ea verifica adrese. Pe Harbor Drive, mașina sări peste o protuberanță menită să reducă viteza, iar ea țopăi în scaunul de piele. Jaguarul cel nou al lui Ryan, negru și sclipitor, ieșea în evidență aici ca un deget umflat, atât de diferit de furgonetele ruginite și de mașinile de familie uzate, parcate pe aleile de pe marginea acestei străzi dărăpănate.

În mașina elegantă, privindu-l dintr-o parte, își reaminti că era un bărbat de succes. Erau clipe în care uita că era faimos, bogat și cu prestigiu. Când erau doar ei doi, se comporta ca un om obișnuit. Nu trăia ca un tip care avea milioane și nu se comporta de parcă ar fi putut să te cumpere și să te vândă cât ai bate din palme. Dar existau și clipe în care-i zărea felul în care privea sau îl auzea vorbind la telefon cu un partener de afaceri și atunci își amintea cât de puternic era.

Cum era adevăratul Ryan Harrison? Rece și protocolar, ca prima oară când se întâlniseră, sau cald și plin de compasiune, așa cum se purtase cu ea în ultimele câteva zile?

Kate nu putea să nege atracția sexuală pe care o simțea de fiecare dată când era în apropierea ei și nici sentimentele inexplicabile pe care le nutrea pentru el, dar își punea la îndoială capacitatea de a gândi logic. Nu învățase nimic din propria experiență alături de Jake?

Îi răsuna în minte conversația pe care o purtase cu Ryan în seara precedentă. Îl cunoscuse pe Jake. Lucraseră împreună. Dincolo de ceea ce-i spusese, avea o vagă bănuială că nu fusese pe deplin sincer.

– Cred că asta e.

Vocea lui Ryan îi întrerupse visarea.

– E o ambarcațiune locuită.

Ryan viră mașina și întoarse spre locul de parcare.

– Se pare că nu-i nimeni acasă.

– Norocul nostru! exclamă ea încruntându-se.

Ryan deschise portiera.

– Haide! Să aruncăm o privire.

Puntea se balansă încet sub picioarele ei. În timp ce păşea, Kate îşi înfipse unghiile în palmă, înfrânându-şi dorinţa de a se întoarce în fugă pe uscat.

– Care-i problema? o întrebă Ryan.

– Nu mă dau în vânt după bărci.

– De când?

Ryan dădu peste o găleată uitată pe punte.

– Dintotdeauna.

– Înainte nu te-a deranjat niciodată. Obişnuiai să petreci ore întregi pe barca noastră.

Kate se opri la uşa din faţă a ambarcaţiunii.

– Ai o barcă?

– Am avut. Am vândut-o acum câţiva ani.

Ciudat. Nu se putea închipui să-şi dorească vreodată să petreacă timp pe o astfel de maşinărie aducătoare de rău. Încă o dovadă a faptului că nu era femeia pe care şi-o amintea el.

Ridică o mână şi ciocăni la uşă. Cum nu răspunse nimeni, bătu din nou.

Ryan se întoarse şi cercetă zona.

– Stai aici. Mă întorc imediat.

– Unde te duci?

– Verific ceva.

Fantastic. Ura să nu ştie ce se petrecea. Şi, mai mult decât orice, nu-i plăcea deloc să stea pe o barcă. Privi suprafaţa întunecată a apei verzi şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu putea să înţeleagă de ce şi-ar dori cineva să locuiască pe o barcă.

Uşa din faţă se deschise brusc şi faţa lui Ryan apăru în cadru. Kate se holbă la el.

– Ce faci?

– Haide! O trase încet înăuntru. Uşa din spate era descuiată.

– Ryan, asta e intrare prin efracţie, rosti când uşa se închise în urma ei.

– Aseară nu ai avut nici o problemă cu asta.

– Aia era altceva. Aveam un scop. Asta e ca şi cum... ca şi cum am invada intimitatea cuiva.

Ryan chicoti şi începu să meargă de-a lungul micului living.

– Nu începe cu mustrările de conştiinţă acum. Uită-te în jur! Vezi dacă-ţi sare ceva în ochi. Eu verific nivelul de sus, zise el şi dispăru pe scări.

Încruntându-se, Kate remarcă o cuvertură cu pătrate portocalii şi maro aruncată pe spătarul unui fotoliu uzat şi cu găuri în rezemătoarele pentru braţe. Pe o măsuţă de cafea zgâriată, din stejar, erau împrăştiate reviste mondene. Pe o măsuţă de la marginea canapelei se afla o cană goală de cafea.

Cercetă bucătăria de alături. Pe masă zăceau împrăştiate nişte hârtii. Pe o farfurie de carton era un covrig pe jumătate mâncat.

În timp ce se îndrepta spre dulap, atinse cu degetele cafetiera. Încă era caldă. Beculeţul roşu pâlpâia, indicând că aparatul era încă în funcţiune. Janet Kelly fie plecase în grabă, fie nu se sinchisea că risca să-şi incendieze umila locuinţă.

Kate răsfoi hârtiile de pe masă. Note de plată, chitanţe, o revistă de modă. Femeia avea o pasiune pentru cumpărături. Kate continuă că caute în speranţa că avea să dea peste ceva care s-o lege pe Janet Kelly de coşmarul în care se transformase viaţa ei.

Nu îi sări nimic în ochi. Cercetă încă o dată încăperea. În partea cealaltă a bucătăriei era un ziar. Oftă, se îndreptă spre el şi-l întoarse cu faţa în sus.

Apoi trase aer în piept.

Prima pagină afişa o fotografie cu ea şi Ryan, de la conferinţa de presă din ziua anterioară. Fotograful captase un moment în care ea răspundea la o întrebare, iar Ryan privea înspre ea. Părea fie surprins de ceva ce spusese ea, fie de-a dreptul impresionat. Chipul lui afişa o expresie blândă. Una care o trimitea cu gândul la felul în care o privise şi ceva mai devreme. Dar nu imaginea

fu cea care o făcu să se holbeze, ci cercul roşu desenat cu markerul în jurul feţei ei.

Scârţâitul podelei la etajul superior îi atrase atenţia. Apucă ziarul şi urcă treptele.

La etajul de sus era un dormitor mare împărţit într-o zonă de dormit şi una de lucru. De-a lungul unui perete erau amplasate un birou şi un calculator. Peste tot erau împrăştiate hârtii. De sus atârna o lustră.

Când ea pătrunse în încăpere, Ryan îşi ridică privirea de la grămada de documente pe care le răsfoia.

– Janet Kelly a plecat în grabă.

– Da, şi mie mi s-a părut la fel. Kate simţi cum groaza i se cuibărea în suflet. Jos, cafetiera e caldă încă.

– Ai găsit ceva?

– Doar ăsta.

Aruncă ziarul pe biroul din faţa lui. Ryan se uită cu atenţie. Kate nu reuşi să-i descifreze expresia.

– Dar tu? îl întrebă Kate, alungând premoniţiile care-i îngheţau sângele de frică.

– Nu prea multe. Ryan ridică o bucată ruptă dintr-o agendă şi i-o înmână. Recunoşti vreunul dintre numele de acolo?

– Numele meu e aici.

– Ştiu.

Erau în jur de cincisprezece nume pe foaia aia, dintre care jumătate erau tăiate cu roşu. Al ei era încercuit în partea de jos.

– Ce e asta? îl întrebă în şoaptă.

– Nu ştiu. Dar cred că trebuie să începem să căutăm şi celelalte nume de pe lista aia, apoi s-o găsim pe Janet Kelly şi să înţelegem ce dracu' se petrece.

capitolul 15

Nu voia să se afle aici.

Lui Kate nu i se părea deloc distractiv să fie băgată într-un tub strâmt, în timp ce era legată de o targă. Strânse din dinţi şi respiră, încercând să se calmeze.

Ar fi preferat să fie afară, să dea telefoane cu Ryan, decât să-și facă tomografia computerizată pe care el insistase să o facă în după-amiaza asta.

Testul dura mult prea mult. Nu-și dădeau oare seama că suferea de claustrofobie?

Mașinăria bâzâi și vibră, iar targa fu retrasă din tub.

„Slavă cerului."

Când ieși de la vestiare, Ryan o aștepta la recepție. Stătea cu capul plecat, masându-se în zona tâmplelor. Tensiunea plutea în jurul lui. Kate își înghiți nodul din gât și păși de-a lungul încăperii. Înainte ca ea să intre la analize, nu păruse așa îngrijorat.

- Ryan?

Când privi în sus spre ea, cutele de îngrijorare îi dispărură de pe chipul frumos. Își mișcă gura încercând să mimeze un surâs forțat, dar ochii îi rămaseră serioși.

- Gata?

- Da. Doctorul Murphy a zis să mă întorc într-o oră.

Bărbatul se ridică.

- Hai să luăm ceva de mâncare cât așteptăm.

Cu o mână petrecută pe după talia ei, Ryan o îndrumă spre lift.

Kate se așeză în separeul slab luminat al barului din apropierea spitalului. După ce le fură luate comenzile, îl întrebă:

- Ce ai aflat?

Ryan își lăsă un braț pe după marginea canapelei și lovi ritmic cu paiul în suprafața mesei de lemn.

- Nimic.

Minți. Kate simți asta.

- Haide, Ryan, nu-mi ascunde adevărul.

- Ce-ai zice de o vacanță? Luăm copiii și plecăm undeva pentru o vreme, profităm de asta pentru ca Reed și Julia să se cunoască mai bine. La mare sau la munte, tu alegi.

- Mitch mi-a spus că nu mergi niciodată în vacanță, domnule Harrison. Începi să mă îngrijorezi. Ce naiba se întâmplă?

Kate îl urmări cu privirea în timp ce el privea de jur împrejurul barului să vadă cine îi auzea. Un barman lustruia barul lung de mahon. Doi clienți stăteau pe niște scaune înalte, lângă barul lucios. Câteva mese răzlețe erau ocupate de turiști.

Kate se uită din nou la el.

– Ryan, ce îmi ascunzi?

În final, bărbatul scoase din buzunar bucata ruptă de hârtie pe care o luaseră de la locuința lui Janet Kelly mai devreme în dimineața aceea și i-o întinse.

– Fiecare dintre oamenii tăiați sunt morți.

– Ce?

Părea chinuit de durere în vreme ce îi arăta numele de pe listă.

– Infarct, accident de mașină, înec. Unul a murit de supradoză de medicamente chiar acum câteva zile. În nici unul dintre incidente nu a existat suspiciune de crimă.

Patru dintre nume erau încă netăiate, inclusiv al ei.

– Dar ceilalți?

– De primii doi de sus nu am reușit să dau. Celălalt, de dinainte de al tău, Kari Adams, este un nume destul de comun. Nu am avut timp să o caut în cartea de telefoane.

Kate își încruntă fruntea. De ce i se părea așa cunoscut numele ăla?

Li se aduse mâncarea, iar Kate așeză hârtia pe masă, lângă sticla de bere, deși nu avea nici un chef să mănânce.

Ryan o strânse de mână. Atingerea lui o făcu să se înfioare. Dar, când ridică privirea spre el, îi zări îngrijorarea în ochi.

– Asta nu înseamnă nimic, îi zise cu blândețe. Ar putea fi doar o coincidență.

– Nici tu nu crezi asta. Ți se citește pe față. Crezi că e posibil ca și oamenii ăia să fi fost la sanatoriu, nu?

Ryan se lăsă pe spate, încercând să pară uimit, fără a se putea preface prea bine.

– De unde ți-a venit ideea asta?

– Nu sunt idioată. Știu că în industria farmaceutică se învârt miliarde de dolari. Crezi că Jake își făcea singur cercetarea? Testa el însuși? În speranța c-o să poată obține aprobarea celor de la FDA?

– E și asta o teorie.

Kate se uită iarăși la foaia de hârtie.

– Și tu crezi că oamenii ăștia au fost cobai. Că Janet știa despre ei, că era la curent cu ce se întâmpla.

– Nu știu. Poate. Totuși, asta nu explică de ce acum sunt morți.

– Ba da, dacă există cineva care încearcă să șteargă urmele. Ce făcea el era ilegal, nu?

Ryan pufni.

– Da.

– Și, până să apar eu aici, nimeni nu prea știa nimic despre asta.

– Nu am spus asta.

Kate îl fixă cu privirea.

– Dar asta gândești.

– Mă gândesc că îmi e foame. Și a fost o zi lungă. Și tu trebuie să mănânci, ca să ne putem întoarce la spital să vedem rezultatul testului.

Kate se uită în farfurie. De ce crezuse ca că, dacă găsea răspunsurile, avea să fie altfel? Acum nu voia decât să dea timpul înapoi și să uite tot ce se întâmplase deja.

Ryan îi apucă iarăși mâna într-a lui.

– Iubito, te rog, îi șopti, hai să luăm lucrurile unul câte unul.

Kate încuviință din cap, luă un cartof prăjit și-și reprimă frica în timp ce încerca să mănânce.

Kate stătea în biroul doctorului Murphy cu brațele încrucișate și privea clădirile de peste drum. Ryan aștepta așezat pe un scaun de lângă biroul de stejar al doctorului. Kate aproape că simțea încordarea și îngrijorarea pe care le emana el, aceleași semne pe care le recunoștea și la ea. Răbdarea nu fusese niciodată una dintre calitățile ei, și părea că în ultimele câteva zile nu făcuse altceva decât să aștepte.

Când intră doctorul, Ryan se ridică şi-i strânse mâna. I se alătură şi Kate la birou.

– Ei bine, începu doctorul Murphy, lăsaţi-mă să încep prin a spune că am obţinut toate imaginile de care aveam nevoie. Încărcă radiografia creierului ei pe calculator şi roti monitorul să poată vedea şi ei, apoi atinse ecranul. Asta e zona care ne preocupă. Se pare că lovitura s-a petrecut în această secţiune a creierului, unde se dezvoltă memoria şi personalitatea. Kate, eu bănuiesc că e vorba despre vreun soi de hematom, judecând după craniotomia care şi-a lăsat urme de-a lungul scalpului tău.

– Nu de o tumoare? vru Ryan să ştie.

– Nu. Nu există nici un indiciu care să ne dea de gândit asta. În mod cert, se pot observa răni asupra scalpului, ceea ce indică un accident sau alt gen de traumă.

Asta nu avea nici un sens. Kate îşi frecă cicatricea. De ce i s-ar fi dat un medicament pentru cancer dacă ea nu avusese niciodată aşa ceva?

– Pierderea memoriei este o afecţiune foarte gravă, continuă doctorul Murphy. Această zonă a creierului este responsabilă cu stocarea memoriei şi, dacă suferă un impact major, este foarte posibil ca asta să îi fi provocat amnezia. Totuşi, majoritatea pacienţilor care suferă de amnezie retrogradă îşi amintesc câte ceva, oricât de banal, din copilăria lor. Amnezia tinde să fie concentrată în jurul datei accidentului, ştergând cumva ani întregi de amintiri, dar rareori toată viaţa. Cazul lui Kate e unic.

– Dar despre medicament ce ne puteţi spune? întrebă Ryan. El şi doctorul Murphy discutaseră mai devreme despre situaţia ei, iar Ryan îi dăduse o copie a fişei pe care o găsiseră la sanatoriu.

– Ei bine, după cum ştii, nu pot vorbi despre asta până nu aflăm mai multe. În Statele Unite, Tabofren nu a fost niciodată testat în cadru clinic. Îmi amintesc că, acum ceva vreme, am citit într-o revistă medicală ceva despre un medicament similar... un studiu care

se desfășura în Canada... dar nu-mi amintesc detaliile. În orice caz, dacă i-a fost administrat cât a fost în comă, e posibil să-i fi amplificat pierderile de memorie provocate de accident.

Doctorul Murphy îi răsfoi fișa.

– Se pare că, măcar șase luni după accident, nu ți-a fost administrat Tabofren.

– Eram însărcinată.

– Măcar a existat cineva care a avut bunul-simț să nu ți-l dea în timpul sarcinii, adăugă doctorul. Nu se știe ce urmări ar avea un astfel de medicament experimental asupra unui făt. Copilul tău nu prezintă nici un simptom?

– Nu.

– Aș vrea să-i facem niște analize și lui Reed, doar ca să fim siguri, interveni Ryan, privind-o pe Kate. Când ea încuviință, Ryan își întoarse privirea către doctor. Ce șanse sunt să-și recupereze memoria?

– În momentul ăsta? Nu m-aș baza pe asta. Au trecut aproape doi ani, și încă nu și-a amintit nimic. De când te-ai întors în San Francisco, Kate, cam de o lună?

– Da, cam așa.

– Și, între timp, ai avut ceva amintiri?

Avusese niște senzații. Mai mult senzații de déjà-vu, dar nu amintiri. Clătină din cap.

Doctorul Murphy încuviință printr-o mișcare a capului.

– Uneori amintirile sunt provocate de chipuri și de locuri familiare. Dacă asta nu s-a întâmplat până acum, nu sunt foarte optimist că are să se întâmple.

Asta n-o surprinse deloc pe Kate. Nu se așteptase să-și amintească nimic. Totuși, privindu-l pe Ryan, văzu că el sperase să audă altfel de vești.

Își dorea să nu lase dezamăgirea lui Ryan s-o afecteze și pe ea.

– Și acum? Am scăpat sau ar trebui să-mi fac griji pentru alte efecte pe termen lung?

Doctorul Murphy se lăsă pe spate și-și trecu mâna peste capul chel.

– Aş vrea să-ţi pot oferi un răspuns mai bun. Adevărul e că, pur şi simplu, nu ştim. Radiografia ta arată bine acum. Nu văd nici un motiv de îngrijorare. Totuşi, ţi-a fost administrat un medicament experimental, şi nu ştim dacă şi cum te poate afecta asta în timp. Deocamdată, nu mi-aş face prea multe griji, însă va trebui să fii atentă la schimbările pe care le trăieşti.

– Dar nu am scăpat de tot. Asta îmi spuneţi?

Doctorul se aplecă în faţă, cu o expresie mai blândă.

– Kate, mâine ar putea să te lovească o maşină şi să mori. Dacă-ţi faci griji despre ce s-ar putea întâmpla, nu se schimbă nimic. Dar reprezinţi un caz cu risc crescut. Nu aş uita de asta şi nici nu m-aş preface că nu e o problemă, pentru că e. În momentul ăsta, te sfătuiesc să faci controale de două ori pe an, asta dacă nu intervin schimbări.

Ryan încuviinţă şi se uită la Kate.

– Asta se poate face.

Posibil, dar nu asta era ceea ce sperase ea. Urma să-şi facă griji pentru totdeauna. De fiecare dată când avea să încurce culorile şi numerele, aşa cum încă o făcea de atâtea ori, avea să-şi facă griji că era vorba despre ceva mai grav.

Doctorul Murphy se ridică, iar ea şi Ryan îl urmară. Ryan îi mulţumi.

– Nici o problemă. Faceţi la recepţie o programare pentru fiul dumneavoastră. Ne vom asigura că este totul în regulă şi cu el.

– Mulţumesc.

Ryan ieşi, iar Kate îl urmă.

Când uşile liftului se închiseră în urma lor, Ryan îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o trase mai aproape. Kate putea simţi uşurarea pe care o transmitea trupul lui, dar şi dezamăgirea pe care o ascundea.

– Sunt veşti bune, zise el cu gura lipită de părul ei.

De ce nu părea aşa convins? Femeia îşi sprijini capul de pieptul lui, luptându-se cu dorinţa de a se afunda în el şi de a-l lăsa pe el să fie puterea ei. Nu era însă atât de proastă încât să creadă că mai aveau şansa unui

final fericit. Nu când ştia că între ei nu exista decât atracţie fizică, că nu era vorba despre ceva suficient de puternic încât să dureze.

Când buzele lui îi atinseră tâmpla, Kate închise ochii. Era cald şi mângâietor, adică fix ce avea ea nevoie în clipa de faţă. Iar asta o speria al naibii de tare.

– Da, şopti ea.

Atunci de ce nu credea şi ea asta?

– Ceva merge bine, adăugă el încetişor.

Kate încuviinţă. Nu avea să moară de cancer. Ar putea să fie chiar bine, în ciuda tuturor medicamentelor cu care o îndopaseră. Dar oare avea să supravieţuiască persoanei, oricare ar fi fost aceasta, care era pe-acolo pe undeva şi încerca să ucidă cobaii?

Asta era întrebarea care nu-i dădea pace acum. Asta şi ce dracu' avea să facă în legătură cu bărbatul de lângă ea.

Kate îşi lăsă iarăşi capul pe tetieră şi închise ochii. Clinchetul ritmat îi spunea că erau încă pe pod şi că, în condiţii bune de trafic, mai avea încă douăzeci de minute la dispoziţie să analizeze coşmarul în care se transformase viaţa ei, înainte să ajungă la plajă.

Nu-şi dorea decât o baie lungă fierbinte, un pahar imens de vin şi singurătate. Îl avea însă pe Ryan Harrison. Aşezat lângă ea, transmitea încordare şi îngrijorare. Iar asta o irita şi mai tare.

Îi sună telefonul mobil, speriind-o şi întrerupându-i meditaţia deprimantă. Căută în geantă şi-l duse la ureche.

– Kate, tu eşti? Simone sunt.

– Bună.

– Unde eşti?

– În maşină, în drum spre plaja Moss.

– Ryan e cu tine?

Kate îşi mută privirea într-o parte, spre umerii încordaţi ai lui Ryan, care învârtea de volanul Jaguarului.

– Da, e aici.

– Nu am reușit să dau de el. Secretara lui mi-a zis că a ieșit, dar că are telefonul la el.

– Probabil l-a închis.

În timpul programării la doctorul Murphy. Când discutaseră despre viitorul ei. Un viitor care nu arăta așa optimist cum păruse cu doar câteva ore în urmă.

– Mă rog, mă bucur că am dat de tine, continuă Simone. Am veşti. L-am găsit pe Reynolds.

– Da?

– Mda. Cu fața în jos în piscina lui din Houston.

– Rahat!

Ryan îi aruncă o privire. Văzu mirarea din ochii lui, dar privi în altă parte. Nu putea face față îngrijorării lui. Nu încă.

– Mda, adăugă Simone. Autoritățile îl declară înec accidental. A stat în apă două zile întregi înainte să-l găsească vecinii. Se pare că a făcut o vizită neașteptată în Canada, imediat după moartea lui Jake. Vecinii nici măcar nu știau că se întorsese.

– O, Doamne!

Kate închise ochii.

– Nu scot din calcul crima, dar, în momentul ăsta, se pare că nu au alte indicii.

– Ce convenabil.

– Kate. Simone făcu iarăși o pauză. Mai e ceva.

Femeia înghiți cu greutate. Chiar voia să știe? Nu. Nu voia.

– Spune-mi!

– Detectivul meu particular are o pistă legată de Walter Alexander. Crede că l-a găsit la Vancouver, BC. Am niște treburi în Seattle la sfârșitul săptămânii ăsteia. Cred că aș putea să iau un avion să văd dacă pot să dau de el.

Pe Kate o cuprinse panica.

– Nu, nu face asta.

– Stai liniștită, nu-i mare lucru. Nici măcar nu-mi vor simți lipsa la firmă.

– Simone, nu înțelegi. Lucrurile scapă de sub control. Nu te duce acolo. Stai deoparte.

– Kate, chiar nu cred...

Ryan îi smulse telefonul din mână. Kate își strânse degetele pumn și își încordă maxilarul. Simți cum se umple de furie și de frustrare din cauza întregii situații. În vreme ce Ryan asculta cum Simone îl punea și pe el la curent, Kate închise ochii și-și lăsă iarăși capul pe scaun. Dacă voia să preia el frâiele, avea să-l lase. Nu putea să se împotrivească. Și el, la rândul lui, risca la fel de multe ca ea. Dar reacția fermă de mai devreme îi aducea încă o dată aminte că el se aștepta ca ea să fie soția docilă pe care o știa el, ceea ce nu mai era cazul.

Termină de vorbit la telefon chiar când intră pe strada care ducea spre plaja Moss. Mâna lui puternică o apucă pe a ei, iar Kate fu nevoită să-și reprime dorința de a se agăța de el.

– Ești bine?

– Da, sunt în regulă.

– Vorbește cu mine, îi zise cu blândețe.

Asta nu avea să rezolve nimic. Ba, dimpotrivă, avea să înrăutățească situația. O discuție calmă despre fricile și grijile ei avea să o ducă fix acolo unde nu trebuia să fie, adică în brațele lui.

Trebuia să-și păstreze mintea limpede, să-și dea seama ce naiba avea să facă în continuare. Să nu-și mai abată atenția din cauza acestei atracții nebunești care nu avea să ducă decât la suferință.

– Sunt în regulă, repetă. Am nevoie doar de câteva minute.

Cu mișcări mai sigure decât se aștepta, coborî din mașină. Ryan o urmă în casă și rămase în prag, cu mâinile în șold, privind-o. Kate se întoarse cu fața la el, dar îi evită privirea, refuzând alinarea pe care știa că o putea găsi exact acolo unde dorea.

– Trebuie neapărat să merg să iau câteva lucruri de sus. Tu doar... doar simte-te ca acasă. Mă întorc.

Nu era sigură cum reușise să urce, dar odată ajunsă în capul scărilor, se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Dormitorul ei era în dreapta, al lui Reed și biroul

ei erau în stânga. Dacă se ducea în dormitor şi Ryan o urma, toată determinarea ei avea să se spulbere. Dacă se ducea în birou, avea să interpună pereţii între ea şi locul acela moale şi drăguţ unde voia să se prăvălească împreună cu el.

Se cufundă în scaunul din spatele biroului, îşi lăsă mâinile în poală şi privi în jur. Lângă fereastră încă erau nişte cutii nedesfăcute. Tablourile erau rezemate de perete, aşteptând să fie agăţate. Erau atât de multe chestii de care *voise* să se apuce, dar nu avusese timp.

– Ce faci?

Vocea lui Ryan nu o luă prin surprindere. Ştiuse că avea să vină după ea, că era îngrijorat.

Cum se făcea că, aşa dintr-odată, putea să-l citească atât de bine?

– În curând are să vină furtuna, îi spuse ea calmă, privind pe fereastră.

– Mie mi se pare senin.

– Vremea e înşelătoare. Îţi poţi da seama când vine o furtună puternică. Nu mai bate vântul deloc. La orizont nu este nici urmă de nori. Iar când ieşi, aproape că o poţi simţi în aer.

Bărbatul se ghemui în faţa ei, cu o mână pe coapsa ei. Prin materialul gros al blugilor, Kate îşi simţi pielea arzând. Tot trupul ei tânjea să fie mângâiat de mâinile acelea puternice.

Nu avea s-o ajute cu nimic.

– Totul va fi bine, o linişti el cu blândeţe. Nu-ţi face nici o grijă.

„Nu-ţi face griji. Aşa, pur şi simplu."

Încercă să adune cât de mult curaj putu şi-l înfruntă:

– Nu am nevoie să faci tu lucrurile să fie bine, Ryan. Ştiu că tu crezi că este de datoria ta să vii aici să mă aperi de toată treaba asta, dar pot să mă descurc singură.

Ryan îşi îndreptă spatele, dar nu-şi mişcă mâna.

– Dar nu asta fac.

– Ba da, asta faci. Ştiu că încerci să mă ajuţi, dar mă sufoci. Am venit aici cu intenţia de a face lucrurile

să meargă din nou între noi, dar mi-am dat seama că am nevoie de timp să lămuresc lucrurile pe cont propriu.

Ryan mijì ochii.

– Am pierdut ceva de azi-dimineață până acum. Ce naiba se întâmplă?

Își trase mâna dintr-a lui și se ridică. Nu avea să-i poată cere să plece atâta timp cât atingerea lui îi ardea pielea. Trebuia să existe spațiu între ei.

– Nu ai pierdut nimic de azi-dimineață. Poate doar ai înțeles greșit la modul general.

Ryan se ridică.

– Va trebui să-mi explici, pentru că se pare că nu pot să-ți citesc gândurile.

Kate ridică mâinile, apoi le coborî din nou.

– Ce vezi când te uiți la mine?

– Ce-i asta, o întrebare-capcană?

– Nu. Este o întrebare sinceră. Știu ce vezi. O vezi pe Annie.

– Și asta e rău pentru că...

– Pentru că, Ryan, eu nu sunt ea.

Ryan strâmbă involuntar din nas.

– Despre ce vorbești?

Nu înțelegea. Kate nu știa dacă avea să înțeleagă vreodată. Și, chiar dacă nu asta era cea mai importantă chestiune în momentul de față, întotdeauna avea să rămână o problemă între ei. Părea însă cea mai bună idee să se ocupe de ea acum, înainte ca oricare dintre ei să apuce să sufere și mai mult din cauza situației ăsteia nebune.

– Vorbesc despre asta. Făcu semn din mâini. Asta, chestia asta dintre noi nu merge. De fiecare dată când te uiți la mine, vezi pe cineva care nu mai există. Simți nevoia să mă protejezi, dar tu nu îți faci griji pentru mine, ci pentru persoana care am fost odată. Și acum nu mai sunt așa.

– Ia-o de la capăt, că sunt un pic derutat.

Kate oftă.

– Ryan, în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, nu mi-ai zis nici măcar o dată Kate.

– Ba da, ţi-am zis.

– Ba nu. Am fost atentă. Simţi o împunsătură în inimă, dar refuză s-o ia în seamă. O durea de o mie de ori mai tare decât se aşteptase. Recunosc că mă simt foarte atrasă de tine, dar asta e doar o chestie fizică. Nu înseamnă nimic. Tu eşti atras de o persoană care nu mai există. Nu ştiu cum să fiu persoana aia şi nici măcar nu sunt sigură că vreau să încerc. Îmi place cum sunt. Iar persoana care sunt acum nu are nevoie de supravegherea ta, în încercarea de a o proteja de toată nenorocirea asta.

Ryan se sprijini pe celălalt picior.

– Ce vrei să spui?

– Spun că... eu cred că relaţia noastră nu merge nicăieri. Apreciez că mă ajuţi, că astăzi ţi-ai răpit din timp şi mi te-ai alăturat, dar dacă merg înapoi cu tine acasă nu vom rezolva mare lucru. Reed şi Julia sunt deja confuzi. Dacă rămân lângă tine şi încerc să fac faţă atracţiei ăsteia arzătoare, asta nu va face lucrurile cu nimic mai bune. Amândoi ştim bine că relaţia noastră nu merge nicăieri. Că nici unul dintre noi nu e ceea ce are nevoie sau ce vrea celălalt pe termen lung.

Ryan îşi încleştă maxilarul.

– Deci azi-dimineaţă...

– Azi-dimineaţă eram sentimentală şi am reacţionat sub presiunea stresului la care am fost supusă în ultima vreme. Nu a însemnat nimic.

Ochii lui Ryan scăpărară de furie. Kate îşi înghiţi nodul din gât, însă rămase de neclintit. Dacă avea noroc, Ryan avea să priceapă aluzia şi să plece înainte să apuce ea să se răzgândească.

Pentru că adevărul era că îşi dorea să se răzgândească. Îşi dorea să se arunce în braţele lui şi să se ascundă de tot ce se petrecea în jur. Voia să uite că, de fiecare dată când erau împreună, el se gândea la altcineva, pentru că îl dorea mai mult decât ar fi vrut dacă stătea să se gândească logic.

– Ryan, cred că ar trebui să pleci, îi zise încet.

– Aşa, pur şi simplu?

– Da.

– Asta e absurd. Spune-mi ce se petrece cu adevărat.

– Exact asta se petrece.

El nu înţelegea, aşa că, sperând ca mesajul ei să ajungă la el, imprimă vorbelor ei cât de multă emoţie reuşi:

– Nu am nevoie de tine. Şi nici nu te vreau. Şi, cu cât înţelegi asta mai devreme, cu atât va fi mai bine pentru noi toţi.

Bărbatul o fixă cu privirea. Ochii lui păreau reci. Se uita la ea în acelaşi fel dur, lipsit de orice emoţie, ca la început, înainte de conferinţa de presă, înainte s-o sărute şi înainte ca ea să descopere ce om blând era în realitate.

– Bine. Cum vrei.

Trecu razant pe lângă ea. Kate ascultă zgomotul paşilor lui în timp ce cobora scările. Tresări când auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se cu zgomot.

Tremurând, se lăsă jos pe podea şi se sprijini de perete. Ochii i se umplură de lacrimi, iar în piept simţi o durere de o violenţă care o luă prin surprindere. Suferea mai mult decât atunci când îl pierduse pe Jake, iar asta o făcu să-şi dea seama cât de tare îl voia pe Ryan. În ciuda voinţei ei, se îndrăgostise de el. Iar acum, oriunde avea să meargă, cu oricine avea să se întâlnească, realitatea faptului că îl alungase avea s-o urmărească pentru totdeauna.

Primele picături de ploaie loviră fereastra. Vântul se înteţi şi valurile începură să lovească ţărmul precum un pumn imens. Privi afară la norii cenuşii, chiar în clipa în care lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

capitolul 16

Ryan rămase pe veranda din faţa casei lui Annie şi trase adânc aer în piept, ca să se liniştească. Nu avea nevoie de porcăria asta. Din ziua în care apăruse la uşa lui, avusese parte numai de suişuri şi coborâşuri, iar

situaţia se înrăutăţea. Şi, în mod cert, nu avea nevoie să-i spună o femeie ce gândea şi ce simţea el. Ce dracu', ştia şi el asta.

Coborî în fugă treptele din faţă şi păşi prin ploaie spre maşină. Dacă ea voia să rămână singură, atunci el avea s-o lase singură. Trecuse prin suficiente chinuri din cauza ei.

„Azi-dimineaţă eram sentimentală şi am reacţionat sub presiunea stresului la care am fost supusă în ultima vreme. Nu a însemnat nimic."

Vorbele ei îi răsunau în minte în timp ce deschidea portiera maşinii, iar asta îl făcu să-şi amintească privirea ei când rostise aceste cuvinte. Durerea i se strecură în suflet. Simţi cum i se încordează pieptul. Fusese atât de concentrat la vorbele ei, încât pierduse din vedere cel mai important indiciu.

Până la programarea cu doctorul Murphy, fusese bine. Făcuse faţă noutăţilor despre apelurile telefonice cu un calm care pe el îl surprinsese. Ba chiar acceptase explicaţia doctorului Murphy în legătură cu rana ei. Însă când Ryan întrebase dacă avea să-şi recapete memoria, ea ridicase afurisitele alea de ziduri invizibile. De atunci, fusese retrasă, rezervată şi se ascunsese în spatele zidurilor ălora.

La naiba! Îl dădea la o parte pentru că ea credea că pe el îl interesa doar cea care fusese odinioară. Nu avea cum să ştie că şi el, la rândul lui, începea să pună asta la îndoială. Că şi el observase diferenţele şi că atracţia pe care o simţea era mai puternică decât tot ce trăise înainte.

Şi ea se ascundea sub pretextul că nu avea nevoie ca el să îi poarte de grijă.

Apoi îşi aminti panica din vocea ei când îi spusese Simone că intenţiona să meargă în Canada.

Nu era doar speriată. Îl proteja şi pe el. Nu voia ca el să se implice prea tare. Făcea exact ceea ce-i spusese lui să nu facă.

„Ticăloasa!"

Apa îi şiroia pe faţă când închise cu putere portiera maşinii şi alergă înapoi spre treptele din faţă. Nu bătu la uşă, ci o deschise cu umărul şi urcă treptele două câte două până ajunse sus. Când dădu colţul şi intră în biroul ei, o găsi rezemată de perete, cu coatele sprijinite pe genunchii ridicaţi, cu faţa îngropată în braţe.

Halal nepăsare. Minţea cu neruşinare.

Când îl auzi, îşi înălţă capul. Obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi. Îşi duse mâna să se şteargă la nas.

– Ce faci...?

Ryan o apucă de umeri, o ridică de pe podea şi o lipi cu spatele de perete. Apoi îşi puse gura peste a ei, fierbinte, înfometată, transferând în sărutul ăla toată furia, frustrarea şi dorinţa care vuiau înăuntrul lui.

Mâinile ei se prinseră de cămaşa lui udă în timp ce încercă să se elibereze, dar el o ţinu strâns, apăsând-o cu trupul lui. O sărută cu putere, cerându-i să-i răspundă. Se zbătu sub apăsarea lui, dar Ryan simţi momentul în care ea cedă. Simţi clipa în care se agăţă de el şi-l trase mai aproape în loc să-l împingă la o parte, clipa în care deschise gura şi-şi contopi limba cu a lui, sorbindu-i şi inima în acelaşi timp.

Kate scoase un geamăt gâtuit. Stomacul lui se strânse de dorinţă. Sângele îi năvăli direct în vintre. Îi apucă tricoul de poale, i-l trase peste cap şi i-l aruncă pe podea.

– Spune-mi că nu însemn nimic pentru tine.

Îi apucă urechea, îi supse adânc lobul şi îşi apăsă buzele de semnul acela al ei din naştere, în formă de inimă răsturnată, din apropierea maxilarului. Ăla pe care-l atinsese cu limba şi-l muşcase de o mie de ori până atunci. Ăla care îi părea familiar şi, totodată, atât de nou.

Kate se înfioră. Ryan îşi lăsă capul pe spate în vreme ce ea îşi încolăcea braţele în jurul umerilor lui, trăgându-l mai aproape. Se arcui spre el, lăsând o zonă şi mai mare a gâtului pradă gurii lui, şi-şi lipi şoldurile de erecţia lui.

– Nu însemni. E... e doar sex.

„Pe dracu' e."

Cu mâinile pe care şi le ştia prea brutale, Ryan îi apucă sutienul şi i-l smulse brusc. Copca din faţă cedă cu un pocnet. Dădu la o parte sutienul dantelat şi-i acoperi sânii dezgoliţi cu mâinile, apăsându-i şi frământându-i. Îşi coborî capul până în dreptul sfârcului drept, îi atinse uşor vârful cu limba şi-l absorbi adânc în gură. Kate ţipă când dinţii lui îi răzuiră suprafaţa sensibilă care se întări, dar nu-l împinse la o parte – şi nu era decât începutul. Făcu acelaşi lucru şi în partea cealaltă, gemând la rândul lui când şoldurile ei se apăsară, drept răspuns, de ale lui.

– Mai zi o dată, o îndemnă Ryan în timp ce-i săruta clavicula, gâtul şi reveni la gura ei. Spune-mi că asta nu e adevărat.

Kate scuturâ din cap, îi apucă tricoul ud şi i-l scoase.

– Nu e.

– Minţi.

Ryan îi desfăcu nasturii de la blugi şi-şi băgă mâinile înăuntru ca să-i împingă în jos înainte ca ea să apuce să îi desfacă lui mai mult de un nasture. Dintr-o singură mişcare agilă, blugii şi lenjeria ei intimă ajunseră o grămăjoară pe podea.

Gâfâind, Kate se întinse după el. Ryan îi apucă încheieturile şi le ţintui cu o mână de perete, deasupra capului ei.

– Tot nimic?

Kate înghiţi şi clătină din cap. Dar Ryan îi citi dorinţa în ochi. Văzu pofta. Văzu nevoia.

Nevoia de el. Nu de altcineva. Doar de el. De nimeni altcineva.

Îşi lipi gura de a ei. Ea îşi deschise gura, împletindu-şi limba cu a lui. Ryan îşi trecu o mână în jos spre abdomenul ei, simţindu-i freamătul când degetele lui alunecară în ea. Bărbatul gemu când simţi zona minunat de udă şi de fierbinte dintre picioarele ei.

– Eşti udă. Eşti pe punctul de-a exploda, nu, iubito?

Kate se înfioră la auzul vorbelor lui, în vreme ce Ryan îi sărută buzele și-și mișcă degetul în umezeala ei până ce-i găsi clitorisul.

– Spune-mi cât de mult ai nevoie de mine.

Ea gemu și-și presă buzele mai tare de ale lui. Degetul lui alunecă mai jos, în adâncul ei, știind exact unde îi plăcea să fie atinsă.

– Ryan...

– Zi-mi, insistă el cu gura lipită de urechea ei. Zi-mi că simți ce fac. Știu că așa e. Știu că nu te poți împotrivi, așa cum nici eu nu pot.

Mai introduse un deget, de data asta și mai adânc, în timp ce cu degetul mare îi atinse clitorisul cu mișcări circulare, până când ea gemu și ajunse la orgasm. Tot trupul ei se cutremură, eliberat.

– Ești al dracului de fierbinte, îi șopti la ureche. Incredibil de sexy. Iubito, mă exciți atât de tare. Spune-mi, te rog!

Pe buzele ei, numele lui răsună ca un țipăt înăbușit, pe care el îl prinse cu gura lui, în timp ce continua să o scoată din minți cu mâna.

– Oprește-te, bâigui ea cu gura lipită de a lui.

– Nu. Nu se mulțumea doar cu trupul ei. Îi voia și sufletul. Nu avea să accepte mai puțin. Hai, încă o dată! Vreau neapărat să mă uit. Îmi place să te privesc când ai orgasm.

– Nu pot, murmură apăsându-se de el. E prea mult.

Bărbatul îi mușcă gâtul și sânii; în tot timpul ăsta, continuă să-i întrețină focul dinăuntru cu degetele. Kate se încolăci, strângându-și coapsele în jurul mâinii lui când o aduse iarăși sus pe culme.

– Ryan, te rog.

– Spune-mi, iubito. Spune-mi că nu simți nimic când ești cu mine. Spune-mi că nu însemn nimic. Amândoi știm că nu poți pentru că asta... noi doi... asta e tot ce contează.

– La dracu', gemu ea. Îmi pasă, ticălosule. Prea mult. Nu vreau să îmi pese așa mult. Nu vreau să simt. Nu vreau să sufăr. Te vreau... doar pe tine.

Vorbele ei îl loviră direct în inimă. Îi eliberă braţele, îşi strecură mâinile în părul ei mătăsos şi-i lipi gura de a lui. Buzele lui se înmuiară, sărutul se domoli şi, când îi gustă lacrimile sărate, fu mistuit de tandreţe.

Mâna ei se agăţă de cureaua lui de la blugi. Degetele ei curioase alunecară în pantalonii lui, apoi se încleştară în jurul penisului, provocându-i un fior în tot trupul.

Avea nevoie să ajungă înăuntrul ei. Nu mai putea aştepta. O întinse pe podea. Se strădui să scape rapid de pantaloni şi de pantofi. Gemu din rărunchi atunci când gura ei o absorbi pe a lui, şi-l împinse pe covor, desfăcându-i picioarele, aducându-şi zona udă şi fierbinte atât de aproape de el, încât aproape că îl lăsă fără suflare.

Kate îşi lipi buzele de gura lui şi-l sărută adânc. Ryan se cutremură când ea se dădu înapoi, îşi înfăşură degetele lungi în jurul penisului lui şi-l trase către vaginul ei. Îşi pierdu capacitatea de a mai gândi în clipa când îl poziţionă la intrarea în corpul ei, se lăsă în jos şi-l primi înăuntrul ei.

Inima i se strânse atât de tare, încât simţi că se sufocă. Se întinse după ea, lipindu-şi iar gura de a ei, afundându-şi degetele în părul ei bogat. Tot ce se întâmplase până atunci părea lipsit de importanţă. O absorbi cu lăcomie, desfătându-se cu pielea ei catifelată, cu dulceaţa gurii ei. Ryan gemu încet când o simţi cum îşi unduia şoldurile în timp ce se mişca în sus şi-n jos, iar el încercă să vină cât de aproape putu.

Nu se gândise niciodată că avea să mai fie vreodată aşa cu ea. Nu-şi dăduse seama cât de dor îi fusese de ea, cât de mult avusese nevoie de ea, cât de goală fusese viaţa lui fără ea.

Ea îl cuprinse. Se înfăşură în jurul lui. Îi mistuia fiecare părticică a trupului.

„Annie. "

Numele îi stătea pe buze, dorinţa de a o striga fiind mai puternică decât se aşteptase. Erau atâţia ani. Atâtea

lucruri pentru care voia să se revanșeze. Voia să îi dea ce avea nevoie. Trebuia să-i dea de înțeles că-i ascultase vorbele.

Numele ei se împletiră într-unul singur.

– Privește-mă, Katie.

Ochii ei rămaseră fixați într-ai lui. Pentru o clipă, scânteile dintre ei se transformară într-o conexiune intensă, mistuitoare, care-l devoră. Ea îi atinsese sufletul într-un fel în care nu reușise s-o facă nimeni în afară de ea.

Știa că și ea simțea la fel, vedea în ochii ei că era la fel de neputincioasă în fața acestor emoții care pluteau între ei. Ochii lui Kate se umplură de lacrimi, iar el îi dădu părul la o parte pentru a se putea concentra asupra feței ei.

– Doar tu, șopti bărbatul, lipindu-i fruntea de a lui. Doar asta, doar noi.

Când ea își lipi buzele de gura lui, Ryan fu copleșit de emoții. Când îi șopti numele. Toți mușchii din trupul lui se încordară, împingându-se mai tare, trăgând-o și mai aproape de el.

– Așteaptă-mă, îi șopti Kate, sărutându-l mai apăsat, încălecându-l cu mai multă înfocare.

Cum putea să-i spună că pe ea o așteptase toată viața lui?

Se dădu înapoi. Dar, când ea se arcui, când se încordă în jurul lui, iar el înțelese că ajunsese la orgasm, termină și el, asigurându-se că ea îl însoțea spre punctul culminant.

Cu inima bătându-i nebunește, Ryan își încolăci brațele în jurul ei și rămase așa, îmbrățișând-o. Ea se lăsă pe pieptul lui, respirând sacadat. Buzele lui tremurau lângă tâmplele ei. Inima lui bătea nebunește lângă a ei. Pentru prima dată, după foarte multă vreme, se simțea... iarăși întreg.

Închise ochii. Respiră adânc. Se concentră asupra sentimentelor. Când ea își întoarse fața, lipind-o de umărul lui, și el îi simți lacrimile reci picurându-i pe piele, conștientiză realitatea momentului.

Nu asta avusese de gând. Toate planurile lui atente de a o recuceri se duseseră pe apa sâmbetei, şi asta din cauză că nu fusese în stare să se controleze. Şi, judecând după suspinele ei, nici ea nu îşi dorise asta.

– Îmi pare rău. Doamne, îmi pare rău. O răsuci şi îi dădu părul de pe faţă. Te rog, nu plânge.

Kate îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

– Îmi pare rău, repetă Ryan, sărutându-i obrajii, colţurile gurii, dorindu-şi să poată face ceva să-şi răscumpere greşeala. Îmi pare rău. Eu...

Ea îşi lipi degetele de buzele lui.

– Nu mai spune asta. Nu plâng de supărare.

Ryan se linişti.

– Nu?

Kate clătină din cap, apoi, încetişor, îşi lăsă cealaltă mână pe lângă corp şi îl fixă cu privirea.

– Nu.

– Atunci de ce?

Ea îi mângâie obrazul.

– Pentru că mi-ai spus numele. Nici nu ştiam că aveam aşa mare nevoie să aud asta.

Mai devreme, Ryan avusese senzaţia că dăduse greş, dar se înşelase. Blândeţea ei îl copleşi aşa cum n-o mai făcuse niciodată. Cum era posibil să o iubească mai mult acum decât atunci?

Ceva din ea îl atinsese azi într-un fel în care Annie nu reuşise niciodată s-o facă. Nu voia să se gândească la cât de absurdă era chestia asta. Îşi dorea doar să fie din nou cu ea, s-o simtă şi să o cunoască până în cele mai mici detalii.

– Ah, Katie. Vino aici.

O ridică de pe podea, o purtă în braţe până în dormitorul ei, o aşeză pe pat şi o culcuşi la el în braţe. Îşi lipi nasul de gâtul ei, adulmecându-i aroma. Savura din plin faptul că era aproape de ea.

– Nu aşa voiam să fie pentru tine. Nu pentru prima oară.

Kate îşi rezemă capul de gâtul lui şi-şi strânse braţele în jurul umerilor lui.

– Nu mă plâng.

Ea surâse, iar el o sărută încet, cu blândețe, dorindu-și să simtă ce era în inima lui. Kate suspină și îi răspunse la sărut. Degetele ei se afundară în părul lui ud, ca să-l aducă mai aproape de ea.

Când se trase înapoi și se uită spre ea, își dădu seama că dintr-un anumit punct de vedere o dăduse în bară. Își închise încet ochii.

– La dracu'! Prezervative.

– Ce e cu ele?

– Sunt în buzunarul pantalonilor mei. După ce s-a întâmplat azi-dimineață, am luat câteva, pentru orice eventualitate.

– Erai optimist, nu?

Ryan deschise ochii și văzu sclipirea de umor din privirea ei. Nu părea supărată, ci chiar... amuzată.

– N-am... n-am vrut să...

Degetele ei catifelate poposiră din nou pe buzele lui.

– Nu-ți mai cere iertare. Poate că tu ai început, dar sunt destul de sigură că eu am terminat. Nu ți-am dat șansa să spui nu, darămite să găsești un prezervativ.

N-o făcuse, așa era. Amintindu-și, buzele i se încreți-ră, iar sângele i se înfierbântă.

– Ryan, n-am să rămân însărcinată. M-am asigurat eu.

Ar fi vrut să-i spună că el ar fi încântat dacă ar rămâne însărcinată după noaptea asta. Simplul gând de a o vedea însărcinată cu copilul lui, de a trăi tot ce pierduse cu Reed îl încălzi pe dinăuntru. Dar știa că ea nu era gata să audă asta. Nu încă.

– În plus, adăugă ea, mi-am făcut toate analizele posibile și pot spune cu certitudine că asta e o parte a corpului meu complet sănătoasă. Și am încredere în tine. Nu-mi fac griji.

Lui Ryan nu-i plăcea deloc că purtau discuția asta. Asta era în sine o problemă.

– Întotdeauna am avut grijă. Vreau să știi asta. Dacă aș fi crezut că există măcar o șansă, oricât de mică, să fii încă în viață, n-aș mai fi fost niciodată cu nimeni.

Privirea ei se întunecă.

– Te cred.

Nu voia ca ea să îl creadă. Voia să simtă că așa era. Să știe că ea era singura pe care o dorise întotdeauna. Îi dădu o șuviță la o parte de pe față.

– Niciodată nu aș face ceva care să îți provoace suferință.

– Și asta știu, îi șopti ea.

Ryan se aplecă și o sărută. Simți cum se topește când ea îi răspunse la sărut.

– Pot și mai bine, o asigură el cu buzele lipite de gura ei, trecându-și mâna de-a lungul liniei delicate a coloanei ei vertebrale.

– Chiar acum? Deja ești gata pentru asta?

– Iubito, am fost gata încă din clipa în care ai revenit în viața mea.

Râsetul ei îi aduse lui Ryan ușurarea. O trase jos pe cuvertura roșie flaușată, o rostogoli pe spate, o sărută iar, apoi se dădu înapoi, suficient cât s-o poată privi în ochi.

– Chiar credeai că poți să scapi de mine așa ușor?

– A fost așa evident?

Își afundă degetele în părul ei.

– Aproape m-ai convins, dar mi-am amintit că ochii tăi n-au putut niciodată să mintă. Nici acum nu pot.

Îi sărută pleoapele, se lăsă în jos spre gura ei, îi desenă cu limba conturul buzelor până ce ea le deschise și-l primi înăuntru.

– Va trebui să țin minte asta, mormăi ea când rămaseră amândoi fără suflare.

– Spune-mi ce vrei, îi șopti el în timp ce-și trecea mâna de-a lungul coastelor ei, atingându-i ușor sânii cu încheieturile degetelor.

– Nu vreau să gândesc. Vreau doar să mă atingi cum ai făcut mai înainte. Vreau să uit de tot, mai puțin de tine.

– O, iubito, cred că pot să te ajut cu asta.

– Bine. Pentru că acum nu am nevoie decât de tine, Ryan.

Astea erau singurele vorbe pe care el avusese vreodată nevoie să le audă.

Kate își îndoi degetele de la picioare, în timp ce-și întindea laba piciorului. Nu-și amintea de când nu se mai simțise așa relaxată, împlinită și calmă. Fiecare mușchi din trupul ei era relaxat și tonifiat.

Privi în jos spre Ryan, și pe fața ei răsări un zâmbet larg. Dormea cu capul pe ea, cu un braț înfășurat în jurul taliei ei, cu picioarele împletite cu ale ei. Nici măcar în somn nu părea dispus să-i dea drumul. Își vârî degetele în părul lui, cârlionții lui blonzi și mătăsoși gâdilându-i pielea. Nu se simțise niciodată atât de dorită ca în ultimele câteva ore.

Făcuseră dragoste de încă două ori până s-o tragă aproape de el și să adoarmă. Ploaia lovea cu putere fereastra, valurile se izbeau de țărm în întuneric, dar în interiorul căsuței ei era cald, și se simțea mulțumită. Și, deocamdată, fericită.

Copiii erau încă la părinții ei, telefonul era scos din furcă, iar coșmarul în care se transformase viața ei era lăsat deoparte, undeva în străfundul minții ei. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum nu voia decât să trăiască momentul, în caz că nu avea să dureze.

– Încetează, rosti Ryan fără să se miște.

Degetele îi încremeniră în păr.

– Nu-ți place?

– Îmi place la nebunie. Continuă! Doar încetează să te mai gândești.

Zâmbetul lui Kate se lărgi.

– De unde știi că asta fac?

– Iubito, aproape că aud neuronii cum buchisesc acolo în creierul ăla mare al tău.

– Ba nu buchisesc, zise ea pe un ton jucăuș. Și nu e atât de mare.

Lipit cu nasul de sânul ei gol, Ryan se cutremură de râs, făcându-i și ei pieptul să vibreze.

– Dacă spui că m-am înșelat, va trebui să fac iarăși dragoste cu tine până când vei înceta să mai gândești.

– Nu asta voiam să spun.

– Nu, dar gândeai.

– Păi, normal că gândeam. Sunt o femeie deşteaptă.

Cu un zâmbet, îşi atinse uşor mâna de coapsa ei şi-şi apăsă degetele de şoldul ei, creând un punct de presiune. Kate chicoti şi încercă să se îndepărteze.

– Bine, ai fost avertizată.

Îşi plimbă buzele de-a lungul pieptului ei, înspre gât. Mâinile calde îi alunecară în sus de-a lungul corpului ei, ca să-i mângâie sânii. Dorinţa puse din nou stăpânire pe el.

– Eşti nesătul, ştii asta? îi şopti în timp ce buzele lui îşi croiau drum spre urechea ei.

– Dar într-un sens bun.

Nu putu să se abţină să nu râdă. Nu avusese habar că era posibil să se simtă atât de relaxată alături de el. Nu se aştepta să simtă aceeaşi căldură în piept de fiecare dată când o săruta.

Ryan se aşeză pe o parte, o mângâie pe umăr, pe braţ şi-şi întrepătrunse degetele cu ale ei. Îi ridică mâna la gură şi-i sărută degetele unul câte unul. Gestul ăsta atât de plăcut, atât de tandru o făcu să simtă fiori în tot trupul.

Degetele ei îi mângâiară cicatricea din barbă.

– Cum te-ai ales cu asta?

– Mitch mi-a făcut-o.

– Cum?

– Ne-am luat la bătaie.

– Din ce cauză?

– Din cauza ta.

Îi urmări cu degetul linia curbată, simţindu-i marginea întărită.

– De ce?

– Nu prea ştiu cum să zic asta, dar, în facultate, eram un soi de... Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi simţit stingherit. Ei bine, aveam multe iubite.

Kate nu putu să nu zâmbească. Un sportiv.

– Ca Mitch.

Râse şi el la rândul lui.

– Mda. Probabil de-aia am ajuns să fim aşa buni prieteni. Mă rog, noi doi abia începuserăm să ne vedem, şi ai venit la unul dintre meciurile mele. Eu şi Mitch jucam...

– Baseball, termină ea propoziţia în locul lui. Iar Mitch ne-a văzut împreună şi s-a înfuriat aşa de tare, încât a fost dat afară din joc.

– De unde ştii?

– Mi-a povestit Mitch. Dar nu mi-a spus şi despre cicatrice. Mi-a zis că te-a lovit când ieşeai dintr-un club.

Un colţ al gurii lui Ryan se curbă.

– Aşa deci. Doamne, ce furios a fost. Iar tu... tu erai şi mai furioasă.

– Serios?

– Da. Ziceai că ne comportăm ca nişte copii. De fapt, n-a fost prea diferit de ce ne-ai zis ieri după conferinţa de presă.

Kate îşi trecu iarăşi degetele de-a lungul cicatricei.

– De câte copci ai avut nevoie?

– Patru. Ştiam că Mitch avea dreptate. Avea toate motivele să fie supărat pe mine. În seara aia, am venit să mă despart de tine. Dar te-am privit în timp ce stăteai pe veranda casei frăţiei şi am văzut cât de îngrijorată erai pentru mine şi...

– Şi ce?

– M-am îndrăgostit de tine. Rău.

Kate simţi că-i sare inima din piept. Îşi putea închipui scena. Ar fi vrut doar să şi-o poată aminti.

– Serios?

– Mda. Pe deasupra, nici n-a fost de real folos faptul că m-ai dus înapoi la apartamentul meu, m-ai iubit nebuneşte şi mi-ai sărutat toate rănile.

Kate râse, apoi privi în jos la mâinile lor împreunate. Îşi trecu degetele peste verigheta din platină cu aur pe margini.

– De ce porţi asta?

– Pentru că sunt însurat.

– O purtai şi când ne-am întâlnit. Atunci nu ştiai că încă eşti însurat.

– Întotdeauna o port.

Degetele lui alunecară printre ale ei.

– Ai purtat-o tot timpul ăsta?

– Da. Te miră?

Kate clătină din cap, în timp ce încerca să-şi reprime nişte emoţii pe care nu le înţelegea.

– De ce? Au trecut cinci ani.

– Pentru că m-am însurat o dată, la bine şi la rău. Pentru totdeauna. Am găsit femeia cu care am vrut să-mi petrec viaţa. Nu intenţionez să mă mai însor cu altcineva.

– Ai fi preferat să fii singur? Şi dacă ai fi întâlnit pe cineva?

– Am cunoscut o mulţime de femei. Nici una dintre ele nu s-a ridicat la nivelul tău.

– Ryan.

Kate fu dintr-odată copleşită de emoţii. Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi. În timp ce el o privea cu ochii aceia blânzi, Kate simţi că inima ei era gata să explodeze.

Degetele lui se strânseră mai cu putere în jurul alor ei, în vreme ce privea spre mâna ei stângă.

– Am observat că tu ai scos-o pe a ta.

Privirea ei o urmări pe a lui.

– Nu era soţul meu. N-am mai putut s-o port după ce am aflat adevărul.

El îi ridică mâna şi-i sărută degetele pe care nu se afla nici o bijuterie.

– Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu verigheta ta. Trebuie să-ţi iau una nouă.

Văzându-i determinarea din privire, Kate simţi cum i se acumulează tensiunea în stomac. În cap începură să-i sune zgomotos clopote de avertizare. Nu era pregătită pentru asta. Nu era sigură că avea să fie vreodată. Încercă să se ridice în capul oaselor.

– Ryan...

Cu faţa luminată de cel mai şmecheresc zâmbet, bărbatul se aplecă şi-şi atinse uşor buzele de ale ei.

– N-o face.

– Ce să nu fac?

– Nu te mai gândi. Nu vreau să-ţi faci griji pentru ziua de mâine sau pentru poimâine. Nu vreau să analizezi în amănunt tot ce spun. Vreau doar să simţi.

Îşi coborî încet gura pe gâtul ei. Kate se cufundă iarăşi în perne şi închise ochii. În timp ce mâinile lui îi mângâiară corpul, îi alunecară de-a lungul curbelor şi al contururilor, Kate trase adânc aer în piept. Simţi dorinţa cum punea iarăşi stăpânire pe ea, iar degetele lui chinuitoare se strecurară printre coapsele ei. Cu fiecare mişcare blândă a mâinii lui, toată fiinţa ei fu cuprinsă de un val de căldură.

Nu putea să nege sentimentele pe care, în adâncul sufletului ei, le nutrea pentru el. Era mai mult decât atracţie fizică oarbă. Era ceva mult mai profund, mult mai real decât se aşteptase sau trăise ea vreodată.

Iar asta o speria, mai mult decât voia să recunoască. Credea că putea fi dragoste. La atât de puţin timp după ce-l întâlnise, o făcea să-i transpire palmele şi-i accelera bătăile inimii. Nu avea cum să simtă deja aşa ceva.

Se strecură între coapsele ei şi o sărută în timp ce aluneca adânc înăuntrul ei. Inima ei o luă la trap când îl trase mai aproape, în timp ce-şi deschidea gura, corpul, mintea şi sufletul să-l primească.

– Şi acum gândeşti? îi şopti în ureche.

– Nu. Cu siguranţă nu.

Mişcările lui lente şi blânde o făcură să suspine. Kate îşi înălţă şoldurile să-l întâmpine, îşi trecu mâinile de-a lungul spatelui său, bucurându-se de textura pielii lui, dorindu-şi să-i memoreze fiecare curbă a muşchilor şi fiecare mişcare a oaselor.

Ryan surâse lângă urechea ei.

– Bine. Vreau ca mintea să-ţi fie complet goală când îţi spun că te iubesc.

Tot trupul ei se încordă.

– Ryan...

– Dar aşa e, zise el cu blândeţe, retrăgându-se încetişor, apoi cufundându-se înapoi în forţă, până când

o făcu să geamă. Nu pot să mă prefac că nu te iubesc. Ce iubesc eu la tine e ascuns undeva în profunzime. E acolo unde-ţi spui tu Annie sau Kate. E acolo chit că îţi aminteşti sau nu de mine.

– Asta e o nebunie, îi şopti ea.

Gura i se deformă într-un zâmbet şi o sărută iarăşi. Se retrase iar, şi iar plonjă.

– Nu. Ar fi o nebunie dacă aş nega ce e adevărat. Nu aştept să-mi spui şi tu asta, cel puţin nu încă. Vreau doar să ştii ce simt. Că eu mereu o să simt asta.

Kate îşi trecu degetele prin părul de la ceafă şi-l trase mai aproape.

Îl sărută iar şi iar cât timp făcură dragoste. Şi ei îi stăteau vorbele pe buze, dar teama o împiedică să le rostească. Îi era frică de ceea ce avea să se întâmple la lumina zilei. Se temea de ce avea să simtă pentru ea când avea s-o cunoască mai bine. Dacă îşi permitea să se îndrăgostească nebuneşte de el, iar el avea să constate într-o bună zi că era diferită de femeia pe care şi-o amintea, nu era sigură că inima ei avea să reziste în faţa acestei pierderi.

Şi nu putea să i se dăruiască întru totul până când nu era sigură că el era ceea ce îşi dorea ea.

Totuşi, în seara asta, se putea preface că ziua de mâine nu exista. Poate nu era în stare să rostească vorbele, dar îi putea arăta ce simţea.

Kate îi luă faţa între mâini, îl sărută adânc, apoi îl întoarse pe spate.

– Lasă-mă să te iubesc, Ryan.

capitolul 17

– Nu vreau să te duci singură acolo. Mitch stătea în picioare în dormitorul lui Simone, privind-o cum îşi îndesa hainele într-o valiză. M-ai auzit? o întrebă când văzu că nu-i răspunde.

Femeia îl bătu pe umăr în timp ce trecu pe lângă el şi se îndreptă spre dormitor.

– Ai grijă, dragule, ai început să suni precum cumnatul tău cel autoritar.

Insulta ei nu-l afectă câtuși de puțin. Mitch o urmă și rămase în prag în timp ce ea se mișca de colo-colo adunându-și hainele.

– Am vorbit mai devreme cu Ryan. Nici el nu crede că ar trebui să mergi acolo singură.

Simone își azvârli câteva cosmetice în geanta de voiaj și-și înșfăcă șamponul preferat de la duș.

– Te rog. De parcă am să le dau ascultare unor bărbați?! De fapt, o să fiu mai în siguranță acolo decât sunt aici. Shannon va sta la părinții mei. Totul e în regulă. Și nici n-am decis *încă* dacă merită să merg până la Vancouver. O să aștept să văd ce descoperă detectivul meu particular.

Încă. Mitch prinsese nuanța. Era prea independentă. Prea încăpățânată. Ăsta era unul dintre motivele pentru care nu fusese niciodată atras de femeile de succes. Îl evitase de când își petrecuseră noaptea împreună, iar el lucrase aseară până târziu și nu putuse să vină s-o vadă decât în dimineața asta. Iar el astăzi trebuia să se urce într-un avion spre brațul Queen Charlotte pentru a repune proiectul înapoi pe roate, dar, acum, că mirosise ce plănuise, nu putea să plece până când nu o știa în siguranță.

– Aș merge cu tine dacă aș putea, dar nu am cum. La dracu', e cel mai prost moment cu putință.

– Nu-ți face griji, zise femeia în timp ce-și lua spray-ul de păr dintr-un coș de pe dulap.

Îi evita privirea. Nu trebuia să fii un geniu ca să înțelegi ce se petrecea.

– Știu ce faci, Simone. Nu trebuie să mergi până la Vancouver din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi.

– Nu știu despre ce vorbești. Își strecură o perie de păr în geantă și închise fermoarul.

Ba da, știa. Știa exact la ce se referea. Mitch observase că începuse să se frământe din clipa în care terminaseră de făcut dragoste. Să uite ce se întâmplase între ei. Se gândea că-și dezamăgise clienta.

– Kate şi Ryan nu se vor supăra pe tine din cauza asta. Ai dreptul la o viaţă personală. Nu ai făcut absolut nimic rău.

Simone închise ochii şi luă o gură mare de aer. I se citea emoţia pe faţă, dar, când deschise iarăşi ochii, orice semn de implicare dispăruse. Îşi luă geanta şi intră în dormitor trecând pe lângă el.

– Am să discut cu Kate despre toate astea când mă întorc.

Mitch o prinse de braţ.

– Opreşte-te şi uită-te la mine.

Simone îşi întoarse ochii negri spre el. Avea o privire bântuită, plină de remuşcări. Ochii ăia îi făcură inima lui Mitch să bată ca o tobă.

– Nu da la o parte ce se întâmplă între noi pentru că îţi faci griji despre ce-o să creadă altcineva, o sfătui el.

– A fost o idee proastă. N-ar fi trebuit niciodată să se întâmple, şi ştii asta prea bine. Cât priveşte plecarea mea la Seattle, nu e treaba ta. Acum îmi dai, te rog, drumul la braţ ca să pot termina de împachetat?

Mitch se simţi de parcă tocmai l-ar fi înjunghiat în inimă. Îi dădu drumul, încercând să-şi dea seama ce naiba se întâmplă. Când se ataşase aşa tare de ea? El nu-şi făcea niciodată griji decât pentru membrii familiei. Când ajunsese Simone... o femeie pe care abia o cunoştea... o persoană atât de importantă, poate chiar mai importantă decât oamenii pe care îi iubea?

Pieptul i se contractă şi mai tare.

Cu inima bubuindu-i, o urmă pe Simone în dormitorul ei. Închidea fermoarul genţii, iar părul de culoarea ciocolatei îi cădea pe obraji. Dincolo de fereastră ploua mocnit, iar o lumină cenuşie, sinistră, învăluia încăperea. În fusta comodă şi bluza asortată, nici dacă se străduia nu putea să arate mai angelic de-atât.

O, Dumnezeule! Era pierdut.

Mitch îşi duse o mână la faţă, încercând să-şi potolească pulsul care o luase razna. Când Simone se întoarse să-şi aşeze geanta pe podea, el o apucă de braţe şi o trase aproape de el.

– Eu nu am relații pe termen lung. Am doar relații accidentale. Nu am avut niciodată legături serioase. Dar cu tine, domnișoară consilier... Cu tine nu vreau o relație accidentală.

– *Ce?* Teama i se strecură în privire. Aceeași frică afurisită pe care o simțea și el, dar pe care încerca să o înăbușe. Ești...? Își mijì ochii. Bâta aia te-a lovit în cap? Am crezut că te-a lovit în coaste.

Mitch nu se putu abține și zâmbi.

– Nu, *tu* m-ai lovit la cap. Prima dată când te-am văzut. Seara trecută... slavă cerului pentru seara trecută... mi-am dat seama că am fost înnebunit după tine încă de la început. De atunci mă gândesc la tot pachetul... căsătorie, familie, copii, o dubiță.

Simone își eliberă brațele și-și apăsă stomacul cu o mână.

– O, Doamne. O dubiță? Ai înnebunit? Ce dracu' ai pățit?

– Nu știu, replică încet, urmărindu-i reacția. Aceeași uimire o simțea și el. Cu siguranță nici el nu se așteptase să spună asta, dar acum, că o făcuse, nu voia să-și retragă vorbele. Ești șocată?

– Ăăă, mda. Ne-am culcat împreună. O dată.

Mitch își îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

– Din câte îmi amintesc, ți-a plăcut. Nu doar o dată. De mult mai multe ori.

– Eu..., bolborosi, agitându-și mâinile. Mitch, abia dacă ne cunoaștem.

– Păi, hai să ne cunoaștem. Stai aici. Rămâi în siguranță. De îndată ce mă întorc, ne vom strădui să aflăm ce anume ne irită cel mai mult unul la celălalt.

Simone se lăsă pe marginea patului.

– E o glumă, nu? Te rog, spune-mi că-i o glumă.

Nu asta era reacția pe care o așteptase. La dracu', nici măcar discuția asta nu o plănuise.

– Nu glumesc. M-ai prins, Simone. Practic, m-ai dat gata. Și eu sunt la fel de șocat.

Cum ea nu zise nimic, doar îl privea cu ochii mari, Mitch se scărpină în cap, simțindu-se ca un idiot.

– Bine, probabil că pot renunța la dubiță. Asta putem să negociem mai târziu.

– Ești nebun cu acte în regulă, știi asta?

Mitch simți că își pierde mințile, iar el nu-și pierdea niciodată mințile.

– Uite ce-i, de multă vreme am evitat să am o relație. Dintr-o mulțime de motive. Și, după ce l-am văzut pe Ryan trecând prin iad după moartea surorii mele, mi-am zis că făcusem un lucru deștept și că nici o relație nu merita să mă consum așa. Dar acum... după tot ce s-a întâmplat... nu știu. Tocmai mi-am dat seama că viața e prețioasă. Trebuie să lupți pentru ceea ce vrei, pentru că e posibil ca, atunci când te trezești tu la realitate și-ți dai seama cât de mult contează ceva, acel ceva să nu mai fie acolo. Nu vreau să pierd oportunitatea asta cu tine, Simone. Nu îți cer să te măriți cu mine. Îți cer doar să nu curmi ceea ce începe să crească între noi. Și nu vreau să pleci în Canada pentru că te simți vinovată din cauza asta. Nu aș suporta să ți se întâmple ceva.

O trase de pe pat și-o apucă de mâini.

– Dă-mi o șansă, domnișoară consilier. Ai putea fi surprinsă de ceea ce vei afla.

– Aș putea sfârși la spitalul de nebuni.

Mitch zâmbi în colțul gurii.

– Nu ar fi așa rău dacă am fi acolo împreună, nu?

– Mitch...

– Doar gândește-te, da? Gândește-te la noi doi și la ceea ce ar putea fi cel mai bun lucru din viața ta.

– Am o vagă bănuială că, în următoarele câteva zile, numai asta voi face.

Simone se încruntă, dar nu-și trase mâinile dintr-ale lui. Mitch luă asta ca pe un semn bun.

– Ești ca o tornadă, Matthews, știi asta, nu? Distrugi tot ce întâlnești în cale fără să-ți pese de consecințe.

– Îmi pasă de tine. Și de Shannon. Și vreau să vă știu în siguranță pe amândouă. Promite-mi că n-o să te duci în Canada.

Ea nu-i răspunse, doar se cuibări la pieptul lui, îşi strecură mâinile în jurul taliei lui şi rămase aşa. Când simţi bătăile inimii ei, Mitch avu senzaţia că şi lui avea să-i sară inima din piept. Pentru că înţelese că ea nu avea să-i facă pe plac. Iar asta însemna că toate planurile pe care şi le făcuse pentru următoarele câteva zile aveau să sufere modificări drastice.

Spera însă că nu avea să se întâmple nimic rău.

– Ce faci?

Kate sări pe podeaua camerei de zi şi se întoarse spre scări. Ryan stătea pe ultima treaptă de jos, fără nimic pe el în afară de o pereche de blugi. Avea picioarele goale, privirea somnoroasă şi părul blond răvăşit, semn că atunci se trezise.

Ea îşi duse o mână la piept.

– M-ai speriat.

Ryan intră în cameră.

– Aşteptai pe altcineva?

Lumina soarelui de dimineaţă se reflecta pe pieptul lui dezgolit. Kate simţi că i se face pielea de găină când îşi aminti cum, noaptea trecută, îi mângâiase trupul musculos cu degetele, cu buzele.

– Katie?

Îşi luă cu greu privirea de la corpul lui atrăgător şi se uită în sus, unde-i întâlni faţa amuzată.

– Ce?

– Eşti în regulă?

– Da.

Se întoarse cu faţa spre grămada de reviste pe care le răsfoise şi-şi muşcă buza, simţind cum îi ia faţa foc. Era de aşteptat ca o partidă de sex să satisfacă o femeie, nu să o transforme într-o adolescentă excitată.

Ryan se lăsă pe podea şi se aşeză în spatele ei, cu picioarele de o parte şi de alta a ei. Corpul lui emana căldură. Kate se înfioră, tânjind să fie atinsă, dorindu-şi ca mâinile alea să fie iarăşi pe ea, ca în seara precedentă. Când degetele lui se strecurară în jurul taliei ei, Kate

inspiră adânc şi zâmbi în timp ce buzele lui îi atingeau uşor ceafa.

Asta îşi dorea. Dar, o, Doamne! Dacă o ţinea tot aşa, nu avea să mai termine niciodată de citit articolele alea.

– Iată unde era tricoul meu, rosti el băgând mâna sub ţesătură, spre torace, ca să-i cuprindă sânii goi. Îl căutam.

Dorinţa izbucni în adâncul ei. Când o ciupi uşor de sfârc, simţi cum arde mocnit. Înghiţi în sec.

– Îmi pare rău. Am luat primul lucru pe care l-am văzut.

Chicoti, iar Kate îi simţi pieptul vibrând în spatele ei.

– În birou? Pe hol? Cred că pe-acolo trebuie să fi aterizat aseară, când mi l-ai smuls de pe mine.

Kate îşi reţinu un zâmbet. Nu fusese niciodată aşa agresivă, nu ştiuse că putea să fie atât de pasională. Închise ochii, bucurându-se de senzaţia pe care i-o produceau dinţii lui care-i muşcau încet gâtul, în vreme ce mâinile continuau să-i întărâte sânii.

– E moale. Şi miroase bine. Ţi-l pot da înapoi într-un minut, dacă vrei.

– Vreau, mormăi lipit de ea. Mâna lui îi atinse şoldul în vreme ce-i cobora între coapse. Nu-mi place să mă trezesc singur. Te vreau înapoi în patul meu.

Degetele lui dansau peste muntele lui Venus. O făcură să tremure de nerăbdare.

– Cred că e patul meu.

– Asta este un detaliu nesemnificativ. Oricum, ce faci aici?

Kate privi iarăşi spre revistele împrăştiate în faţa ei, abţinându-se să nu geamă când degetul lui îi apăsă clitorisul. N-avea cum să nu simtă, prin ţesătura subţire a chiloţilor ei, cât de excitată era.

– N-am putut să-mi scot din minte discuţia cu doctorul Murphy.

– Iubito, nu...

– Nu, nu asta. A zis că-și amintește că a citit ceva despre un studiu legat de Tabofren. Ryan, l-am citit și eu.

– Da?

Își retrase mâna dintre picioarele ei și se întinse după revista din fața ei.

Kate încercă să nu fie dezamăgită că-i distrăsese atenția și-acum n-o mai atingea. În definitiv, era mult mai important să descopere ce i se întâmplase decât o altă partidă de sex care s-o scoată din minți. Deși, în momentul de față, sexul care s-o scoată din minți părea de o mie de ori mai distractiv.

– Da. Țin minte pentru că suna atât de inovativ. Știu că e pe-aici pe undeva.

Aruncă revista pe care-o răsfoise într-o grămadă alături de celelalte și luă o alta de pe măsuța de cafea.

– Ce faci cu toate astea?

– Editura McKellen publică o serie de reviste științifice, inclusiv din domeniul medical. Uneori, scotocesc printre ele să văd dacă îmi atrage atenția ceva de pe coperta vreuneia. Știu că l-am văzut undeva. Privi de jur împrejurul camerei. Revistele erau aruncate peste tot pe podea. Le răsfoise pe toate pe care le avea acasă. Se ridică dintr-odată. Trebuie să merg astăzi la editură.

Ryan se ridică și el.

– În nici un caz.

Dintr-o singură privire, îi citi îngrijorarea din ochi. De ce avea din nou senzația aia ciudată că iarăși îi ascundea ceva?

– Ryan, o să fiu în regulă. De la muncă, pot să verific baza de date. Articolul la care mă gândesc trebuie să fie specificat acolo. Trebuie să-l găsesc.

– Nu vreau să mergi acolo. Nu înainte de-a afla cine este implicat în asta.

Nu avea să ajute la nimic dacă se contrazicea cu el. Era încăpățânat și autoritar și mult prea sexy, așa cum stătea acolo în sufrageria ei, ca să se poată certa cu el.

Îşi muşcă limba, îşi puse palmele pe pieptul lui şi-şi înălţă privirea.

– Aş putea să vii cu mine.

Mâinile lui se strecurară peste ale ei.

– Dacă mă ataţi, n-o să obţii ceea ce vrei.

Kate veni mai aproape, se ridică pe vârfuri şi îşi trecu încetişor buzele peste ale lui.

– De ce nu?

– Pentru că nu cedez aşa uşor.

Ea râse, îşi apropie buzele de zona dintre maxilar şi ureche şi-şi lipi trupul de el.

Felul în care inspiră brusc îi dădu de înţeles că se descurca de minune să-l seducă. Braţele lui o învăluiră, iar muşchii abdomenului ei se încordară când buzele lui îi mângâiară gâtul. Îi simţi erecţia lipită de şold.

– Poţi să îţi iei tricoul înapoi dacă vii cu mine, îi şopti la ureche.

Ryan o împinse în faţă până ajunse la canapea. Degetele grăbite se strecurară pe sub tricou şi i-l scoaseră repede peste cap. Acesta ateriză pe balustradă. O întoarse şi-o făcu să se aplece peste braţul canapelei.

– Cred că îmi recapăt oricum tricoul, iubito.

Kate gâfâi, apoi se înfioră când buzele lui îi atinseră iarăşi zona cefei şi mâna i se afundă între picioare. Apoi, în cele din urmă, oftă când îi atinse focul care ardea deja înăuntrul ei şi o făcu să uite de toate în afară de el.

Kate îşi puse ochelarii de soare în timp ce cobora din Jaguarul lui Ryan. Îl aşteptă încruntată pe trotuar, însă el nu se grăbea. Toată dimineaţa se mişcase cu încetinitorul de parcă n-ar fi vrut s-o ajute.

Pierduse vremea pregătindu-i micul dejun, o ademenise la un duş lung şi fierbinte, unde o spălase cu mâinile şi cu limba, apoi o convinsese că, în drum, trebuiau să treacă pe la el pe acasă, să-şi schimbe hainele şi să-i vadă pe copii înainte să plece din nou. Acum era aproape de prânz. Nu că s-ar fi plâns de ceva din cele întâmplate,

dar era nerăbdătoare să găsească articolul ăla. Iar faptul că se mișca precum melcul o scotea din sărite.

- Ești mai rău ca o femeie.

Ryan își puse cheile în buzunar.

- Nu te lua de mine. Am o presimțire rea legată de asta.

Bun, deci era îngrijorat. Putea să accepte asta. Atunci de ce o măcina gândul că mai era ceva dincolo de asta? Refuzând să își mai bată capul, îl luă de braț și-l trase spre intrarea în clădire.

Când coborâră din lift, la etajul lui Kate, descoperiră că la birou era foarte mare agitație.

- Kate, ești aici. Slavă cerului! Jill țâșni din spatele biroului, înșfăcând o mână de mesaje. De luni dimineață, telefonul a sunat întruna.

„O, grozav."

Kate îl privi pe Ryan.

- Jill, el e Ryan.

Spre cinstea lui, Ryan nu zise nimic despre cercelul din nasul lui Jill. Sau despre mulțimea de tatuaje de pe tot brațul tinerei de douăzeci și ceva de ani.

- Bună.

Jill își mută privirea de la Kate la Ryan și înapoi. Când, în cele din urmă, îl recunoscu, făcu ochii mari și zâmbi larg, prosteşte.

- O, bună.

- Intră, Ryan. Nu durează decât un minut, zise Kate și îi făcu semn spre biroul ei.

Când el se făcu nevăzut, Jill o întrebă:

- E cine cred eu că e?

- Da.

- Chiar e soțul tău?

- Așa se pare. Iau eu mesajele alea, zise Kate și puse mâna pe mesajele dintre degetele lui Jill.

- Ah. În cele din urmă, Jill își luă privirea de la Ryan care rămăsese în picioare în biroul ei. Și Tom te caută.

- De unde știe că sunt aici?

– Zvonurile circulă. Draga mea, ești practic o vedetă. Și mergi peste tot cu Ryan Harrison, iar oamenii vor începe să vorbească.

– Fantastic, murmură Kate. Se îndreptă spre birou. Nu stau mult. Trebuie doar să verific urgent ceva. O să iau ceva de lucru acasă, dar, dacă întreabă cineva, nu sunt aici. Ai înțeles?

– Sigur. Kate?

Kate se opri cu o mână pe ușă.

– E atât de bun precum arată?

Kate se prefăcu dezgustată.

– Ești incorigibilă. Apoi adăugă cu un surâs: Este mult mai bun.

Când intră în încăpere, Ryan analiza fotografiile de pe raft.

– Nu e așa mare ca biroul tău, rosti în timp ce închidea ușa în urma ei.

– Unde a fost făcută asta?

Ryan ridică o fotografie cu Reed jucându-se în nisip.

– La golf. Îi place la nebunie plaja.

Când se întoarse spre ea, Kate îi putu vedea emoția din ochi. Și, pentru prima oară, își dădu seama că și el ratase ani buni.

– Am mai multe poze acasă. Ți le pot arăta dacă vrei.

Un zâmbet șters îi apăru în colțul gurii. Dar ochii îi erau reci, de parcă ar fi ascuns ceva.

– Mi-ar plăcea. Tonul i se schimbă însă înainte ca ea să apuce să îl întrebe ce îl deranja. De unde începem?

Kate se duse spre un raft din partea cealaltă a camerei și scoase revistele medicale.

– Poți să le răsfoiești pe astea până găsesc eu baza de date în calculator.

Ryan se așeză pe un scaun vizavi de biroul ei și ridică un teanc de reviste. Ea verifică mai multe fișiere în calculator. Nu se auzeau decât zgomotele înfundate din celălalt birou.

– Kate? bâzâi sistemul de intercomunicație. Glasul lui Jill întrerupse tăcerea. Fii atentă, Tom vine spre tine...

Ușa biroului se deschise înainte ca ea să apuce să răspundă, și Tom Adams intră fără să mai bată.

– Mă eviți? o întrebă.

Kate se ridică, Ryan o urmă, privindu-l suspicios pe directorul editorial. Evident că îl recunoscuse pe Tom, pe care-l întâlnise în ziua în care venise acasă la ea să stea de vorbă și aflase despre Reed. Planul lor de a evita pe toată lumea din birou se dusese pe apa sâmbetei.

– Tom Adams, făcu ea prezentările, Ryan Harrison.

– Dumnezeule! mormăi Tom. E adevărat.

– Nu rămân azi, Tom. Știu că biroul este în mare zarvă, așa că n-am să-ți stau pe cap. Am venit doar să caut ceva.

– Ce cauți?

– Un articol despre un medicament pentru cancer testat în Canada.

Tom păli.

– Nemernicule! Ryan trecu pe lângă Tom și închise ușa. Apoi se uită spre Kate. Cred că tocmai am găsit omul de legătură.

capitolul 18

Casa în stil victorian a lui Tom Adams se afla pe o stradă liniștită din Pacific Heights. Ryan bătea ritmic cu degetele în genunchi în vreme ce el și Kate așteptau în sufrageria impecabilă. Ferestrele largi dădeau înspre oraș. Copacii fremătau ușor în briza după-amiezii.

Kate observă că Ryan avea umerii încordați și maxilarul încleștat.

– Relaxează-te, te rog. Mă stresezi și pe mine.

Bărbatul îi aruncă o privire iritată și continuă să bată ușor din degete.

Kari Adams coborî scările alături de Tom. Avea fața trasă, iar sarcina ei foarte avansată ieșea în evidență în contrast cu trupul ei foarte slăbuț.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Ryan stătea încordat lângă ea, dar Kate îl ignoră.

– E în regulă. Îmi pare rău că te deranjăm. Ştiu cât de obosită trebuie să te simţi.

Kari surâse, trecându-şi mâna peste burtă.

– Nu prea pot să dorm zilele astea.

– Ne pregătim pentru naştere, zise Tom, atingând uşor cu degetele abdomenul.

– Uite ce e. Ryan se ridică brusc. Nu vreau să fiu necioplit, dar chiar avem nevoie de nişte răspunsuri. De asta ne-ai adus până aici, deşi ai fi putut să ne răspunzi la întrebări în biroul lui Katie.

Kate îi aruncă o privire de avertizare, însă el o ignoră. Bărbatul nu avea pic de tact când îşi punea ceva în minte.

– Asta a fost din pricina mea. Kari se aşeză pe sofaua cu model floral. În ciuda sarcinii avansate, canapeaua părea să-i înghită trupul micuţ. Tom ştia că voi dori să fiu şi eu implicată.

– Nu înţeleg. Kate stătea într-un fotoliu crem moale, vizavi de Kari. Ce ai putea avea tu de-a face cu un studiu clinic?

– Nu mă recunoşti deloc? o întrebă Kari.

– Nu, ar trebui?

Kate simţi că se sufocă din pricina îngrijorării.

– Bănuiesc că nu. Nu am vorbit decât de câteva ori când am fost internată la sanatoriu, dar nu ţi-am putut uita ochii.

Kate se uită spre Ryan. Văzu cum îi zvâcneşte muşchiul maxilarului. Kari Adams. De ce nu-i păruse cunoscut numele când se uitase pe lista din casa lui Janet Kelly?

Tom se duse în spatele soţiei lui, cu mâna pe umărul ei.

– Kari a avut cancer ovarian. Am decis să încercăm tratamentele experimentale după ce am epuizat toate celelalte posibilităţi.

– Nu credeam că o să scap, murmură Kari privind în jos. Dar doctorul Alexander a fost atât de optimist, încât ne-a redat şi nouă speranţa. Tratamentul a durat

mai mult de şase luni. Am tot venit şi plecat de la sanatoriu, iar personalul de acolo m-a monitorizat continuu. Atunci te-am întâlnit.

Kate făcu ochii mari.

- Eram trează?

- Uneori. Avuseseşi un accident de maşină şi ai stat în comă câteva luni. Soţul tău... Se uită spre Ryan. Doctorul Alexander, vreau să spun, te-a mutat la sanatoriu ca să te poată supraveghea, de vreme ce acolo erau majoritatea pacienţilor lui. După naşterea copilului tău, te-ai trezit, dar, pentru o vreme, ai fost când conştientă, când inconştientă. Într-o zi, te trezeai şi te plimbai pe-acolo, în ziua următoare erai complet inconştientă.

Fusese trează. Se putuse mişca. Ceea ce explica de ce recuperarea ei nu durase aşa mult. De ce organismul ei îşi revenise relativ repede. Oamenii o văzuseră, vorbiseră cu ea. Iar ea nu-şi putea aminti nimic din toate acestea.

- Continuă, o îndemnă ea, înghiţindu-şi nodul din gât. Jake susţinea că era soţul meu?

Kari încuviinţă din cap.

- Da. Un alt doctor supraveghea cu multă atenţie tratamentul tău. Nu-i ştiam numele. Înalt, cu părul negru, cu ochii de-un albastru-deschis cum n-am mai văzut niciodată. Păreau să se cunoască bine. Cred că era sanatoriul lui... Sau el îl cunoştea pe cel care-l deţinea şi-l administra.

- Reynolds.

Kate se uită iarăşi către Ryan. Avusese dreptate. Doctorul ei din Houston fusese implicat. Probabil fusese ucis din cauza acestei implicări.

- Care era numele medicamentului experimental? vru să ştie Ryan.

- Amatroxin, răspunse Tom. I-a vindecat pe deplin cancerul lui Kari. Mai erau câţiva pacienţi cărora le era administrat. Anul trecut, doctorul Alexander a redactat un material despre această cercetare şi,

împreună cu un alt doctor, a publicat articolul în revista noastră medicală.

Îi înmânã lui Ryan revista de pe masa din spatele lui.

– Se menţionează un studiu din Canada, spuse Ryan.

Tom înghiţi în sec.

– Mda.

– Ai publicat informaţii false? întrebă Kate.

Tom trase adânc aer în piept.

– Da.

– Dar de ce? De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea, Tom?

Tom îşi mută nervos greutatea de pe un picior pe altul şi strânse mai tare umărul lui Kari. Femeia ridică braţul şi-l prinse de mână, în semn de susţinere.

– Eu şi Jake am avut o înţelegere. El o primea pe Kari în proiectul de cercetare, iar eu păstram secret tot ce ştiam despre studii. Când venea vremea să publice informaţia, aveam să-l ajut. Eram disperaţi şi dispuşi să încercăm orice. Fiindcă a vindecat-o pe Kari de cancer, i-am rămas dator. Avea nevoie să scoată la iveală dovezile care arătau că medicamentul funcţiona; eu ştiam că era aşa. Din punctul meu de vedere, nu prea conta unde fuseseră făcute studiile.

– Kate, Tom nu a ştiut că erai deja căsătorită, interveni Kari, uitându-se când la ea, când la Ryan. Ştia doar că te aflai la sanatoriu sub îngrijirea lui Jake şi că erai soţia lui. Jake l-a rugat să nu vorbească nimic în preajma ta. A zis că trauma suferită ca urmare a accidentului fusese deosebit de gravă. Jake era foarte îngrijorat în legătură cu diagnosticul tău.

Kate îşi frecă cicatricea de la cap. Erau atâtea care încă nu aveau nici un sens!

– Şi, când m-am trezit, el a făcut aranjamentele necesare pentru ca eu să colaborez cu editura? Privi în sus spre Tom. Nu mi-ai pus niciodată la îndoială trecutul? Ce ştiam să fac?

Încordarea începu să se adune în cutele fine din jurul ochilor lui Tom.

– Nu am ştiut că e un membru al familiei McKellen decât după ce te mutase la Houston. Când ţi-am văzut numele trecut la unul dintre articolele tale, l-am contactat. Mi-a zis că nu-i plăcea să folosească numele de McKellen pentru că se certase cu familia lui. L-am crezut. El e cel care a aranjat să lucrezi cu departamentul din Dallas. Nu aveam cum să-i cer socoteală pentru nimic din ceea ce-mi spunea. Afirmaţiile lui îmi păreau logice, şi îi eram dator. Şi apoi, când ţi-am văzut rezultatele muncii, mi-am dat seama că avea dreptate. Nu cunosc pe nimeni care să ştie atât de multe chestii despre geologie.

– Nici după moartea lui Jake nu ai spus nimic. De ce? Eram aici, în San Francisco. Ştiai că încerc să găsesc răspunsuri. Ştiai că fusesem la sanatoriu, dar nu mi-ai zis nimic?

Kate se ridică, fierbând de furie. Ryan se întinse şi-o prinse de braţ, s-o liniştească.

– Kate, nu cred că înţelegi ce se întâmplă aici, îi spuse Tom. Cineva nu vrea ca tu să găseşti răspunsuri. După ce m-ai sunat şi mi-ai cerut o slujbă aici, în departamentul din San Francisco, am început să primim tot felul de avertismente.

– Cum adică avertismente? interveni Ryan.

– În mare parte, telefoane anonime, răspunse Kari. Nu ţi-au pomenit niciodată numele, Kate, dar au zis să păstrăm secret tot ce ştim despre sanatoriu. Că e în interesul lui Tom să nu fie implicat dacă are să se afle ceva despre studiu.

– Atunci de ce mi-ai sugerat să consult un avocat?

Tom oftă.

– Am vrut să te ajut. Am văzut cât de frustrată erai. M-am gândit că nu strica să-ţi dau un mic imbold, atâta timp cât tu găseai răspunsurile pe cont propriu, iar eu nu eram implicat. Nu am ştiut că avocatul pe care l-ai ales avea să te recunoască.

Deci Kate era legătura. Dacă nu ar fi venit la San Francisco, dacă nu ar fi sunat-o niciodată pe Simone să stabilească o întâlnire, dacă Simone nu ar fi recunoscut-o,

atunci era posibil ca nimic din toate astea să nu se întâmple acum. Minciunile ar fi reprezentat şi acum adevărul.

Ryan o privi pe Kari.

– Din câte ştii tu, a mai vizitat-o cineva pe Katie la sanatoriu?

Kate îşi muşcă buza.

– A mai fost un bărbat masiv, mai în vârstă, cu părul alb. Şi acum îmi amintesc şi de o femeie tânără. În afară de ei doi, nu sunt sigură. Însă Kate a stat acolo mult timp.

Un bărbat în vârstă şi o femeie tânără. Ar fi putut fi oricine.

– Mă tem că nu-ţi pot fi de prea mare folos, zise Kari cu blândeţe. Amintirile mele din vremea aia sunt destul de neclare.

Furia îi dispăru, pentru a fi înlocuită de o dezamăgire apăsătoare. Toate descoperirile astea nu făceau decât să o deruteze şi mai tare pe Kate. Afla cum, dar nu şi de ce se întâmplase totul.

– Nu, o contrazise Kate clipind pentru a împiedica lacrimile de frustrare. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Kate.

Tom veni în faţa canapelei.

Cu colţul ochiului, Kate zări umerii încordaţi ai lui Ryan şi felul în care îşi lăsase braţele pe lângă corp, într-o manieră protectoare. Întinse o mână să-l oprească şi se uită la Tom.

– Ce e?

– Dacă aş fi ştiut ce se întâmplă cu adevărat, nu aş fi păstrat tăcerea. Am crezut că Jake era un om cinstit. După conferinţa ta de presă de alaltăieri, mi-am dat seama că trebuie să te găsesc. Să-ţi spun ce ştiu. De atunci am tot încercat să dau de tine.

Atâtea minciuni. Oriunde se întorcea, păreau să fie şi mai multe, şi o izbeau direct în faţă. Nu prea ştia ce să mai creadă.

– Trebuie să găsesc răspunsuri, Tom. Nu mă voi opri până când nu le voi găsi.

- Nu sunt sigur că e o idee bună.

- Ei nu i se va întâmpla nimic! exclamă Ryan cu fermitate din partea cealaltă a camerei. Dacă încearcă cineva să îi facă rău, va trebui să treacă mai întâi de mine.

Vorbele lui lansară o amenințare care-i făcu atât pe Kate, cât și pe Tom să se întoarcă. Un mușchi al maxilarului îi zvâcnea ritmic. În ochi i se citea dorința de răzbunare.

Tom încuviință și privi în spate spre soția lui.

- Știu ce simți. Dacă vă putem ajuta cu ceva, dați-ne de veste. Vrem să fim de folos.

Sub privirea intensă a lui Ryan, Kate simți picături reci de sudoare de-a lungul spatelui. Își dădea seama că vorbea serios, că avea să se lupte cu oricine avea să vină după ea.

Și, din motive pe care nu le putea explica, ideea asta o speria mai tare decât orice adevăr pe care avea să-l descopere.

- Iubito, ne învârtim de ore bune, se plânse Mitch de pe locul pasagerului din SUV-ul închiriat de Simone. Îndoi harta din poală, analiză semnele de pe stradă, apoi se uită iarăși pe hartă. Ai un simț al orientării foarte prost.

Simone îi aruncă o privire lipsită de orice urmă de amuzament. Încă îi venea greu să accepte că el își schimbase planurile legate de serviciu și se autoinvitase să o însoțească în călătorie. Nu numai că acum stătea alături de ea în mașină în timp ce se învârteau prin suburbiile Vancouverului în căutarea casei lui Walter Alexander, dar o și așteptase răbdător până ce-și terminase treburile în Seattle. Nu se plânsese nici măcar o dată. Simone știa că el ar fi trebuit să se afle pe brațul Queen Charlotte, să-și facă treaba lui de geolog, oricare ar fi fost ea, dar, de fiecare dată când adusese vorba despre asta, o ignorase și-i spusese că era exact acolo unde trebuia să fie.

Ce bărbat făcea asta?

„Unul care e înnebunit după tine."

Pulsul i-o luă razna, iar mâinile îi transpirară pe volan.

O dubiță? Cu siguranță era nebun de legat. Problema era că ideea nu-i mai părea la fel de nebunească acum. Ceea ce însemna că o absorbise în realitatea lui distorsionată și că acum era și ea nebună de legat.

– Știi ceva? rosti ea încercând să nu se gândească încă la viitor și la ce avea să facă în legătură cu Mitch Matthews. Dacă se gândea la asta, avea să înceapă să țipe. Dacă o găsesc în următoarele zece minute, mă lași să fac niște cumpărături pe Robson Street înainte să plecăm acasă.

– N-am nimic împotrivă. Eu o să rămân în hotel.

– Nu stăm la hotel, dragule.

– Nu-mi aduce aminte. Sunt și așa destul de amărât din cauza asta. Planurile mele de a te seduce se duc pe apa sâmbetei.

Să o seducă? O, la naiba. Avea probleme serioase cu el.

– Deci vii cu mine la cumpărături, zise Simone, încercând să schimbe subiectul.

– Mai degrabă mor încet, în chinuri groaznice, în mâinile unei femei dominatoare, sadice. Pe buze îi apăru un rânjet. Ce idee bună!

Simone nu se putu abține și râse. Mitch era un mare hormon ambulant. Și, s-o ajute Dumnezeu, ei îi plăcea la nebunie asta.

– Te rog, Mitch. Viră pe o stradă lăturalnică. O să ajungem mai târziu și la fanteziile tale. Acum, vorbim despre cumpărături... Cam o oră de tortură pentru un bărbat. Crede-mă, îți va plăcea. Pe Robson Street sunt niște buticuri adorabile.

– Omoară-mă acum. Stai. Există și un magazin de lenjerie?

Simone simți fluturi în stomac.

– Probabil.

– Crezi că ai putea găsi o lenjerie de corp micuță din dantelă neagră?

Femeia opri maşina pe o stradă liniştită, în faţa unei case mari cu faţada din lemn de cedru.

– S-ar putea să nu aibă mărimea ta, iubire.

– Foarte amuzant.

– Şi, cum tocmai am găsit casa, am câştigat ora aia de cumpărături.

Mitch o prinse de braţ înainte să apuce să coboare din maşină şi o trase aproape.

– Du-mă la magazinul ăla de lenjerie, şi o să te asigur că merită.

Căldura din ochii lui îi făcu sângele să clocotească. Dar, când o sărută, uită de toate. De ce erau aici, ce căutau, de ce i se părea o idee aşa proastă să înceapă o relaţie cu el...

Când se trase înapoi, în privire i se citea un amestec de pasiune şi umor.

– Uită de dantela neagră. Cred că vreau să te văd în piele roşie.

Piele roşie? O, Doamne!

Când urcară treptele din faţă şi el apăsă pe sonerie, Simone îşi simţi nervii încordaţi la maximum.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc. Nu vreau să-l speriem din prima pe Walter Alexander.

– Dacă o să îmi vorbeşti pe tonul ăsta sobru, profesionist, în timp ce porţi un costum din piele roşie şi ţii în mână un bici, cu siguranţă o să te ascult.

Cotul ei îl lovi în stern şi îl lăsă fără aer. Dar râsetul lui făcu să vibreze veranda şi podeaua de sub picioarele ei. I se strecură apoi în suflet, amintindu-i ce anume îi plăcea la Mitch Matthews. Ceea ce, dacă nu era atentă, o putea duce la pierzanie.

– Doamne, ce miroase aşa?

Mitch îşi duse mâna la nas.

– Nu ştiu. Simone se sprijini cu mâna de perete şi privi printr-un geam lateral. Ziare împrăştiate pe o masă veche. O cuvertură verzuie croşetată aruncată pe marginea unui scaun. Pe o altă măsuţă, o bucată de pizza pe o farfurie de carton. Praful acoperea majoritatea obiectelor din sufragerie. O valiză nedeschisă era aruncată

undeva lângă peretele îndepărtat. Nu pare să fie cineva acasă.

– După miros, îmi dau seama şi de ce.

Simone presimţi că ceva nu era în regulă. Coborî în fugă treptele din faţa casei. Lângă clădire se vedea o cărare pavată cu piatră.

– Unde te duci? întrebă Mitch urmând-o.

Femeia se strecură pe sub un arbust pitic şi deschise poarta care dădea spre curtea din spate.

– Reynolds a fost găsit în piscină.

– Ce? Stai aşa. Brusc, am un sentiment nasol în legătură cu asta.

Simone ocoli colţul casei înainte ca el să apuce s-o oprească. În curtea din spate duhoarea era şi mai puternică. O pisică ţâşni din spatele unui copac şi dispăru pe lângă casă. Când văzu cadavrul, cu picioarele ieşite dincolo de rododendronul din apropierea verandei din spate, Simone făcu ochii mari.

Înghiţi cu greu.

– Şi eu.

– O, să fiu al naibii.

Mitch trecu în faţa ei, blocându-i vederea.

Mama lui Ryan, Angela, îşi dădu părul castaniu peste umăr şi râse cu gura până la urechi. Lumina de la lumânările aşezate pe masa unde se servise cina i se reflecta pe faţă.

– Aşa că Mitch amarează pe stâncă, iar Ryan alunecă.

De peste masă, Ryan văzu cum Kate se încruntă. Teama ei de a-i întâlni pe părinţii lui se mai diminuase pe măsură ce orele se scurgeau. Stăteau toţi în jurul mesei la care luaseră cina, cu farfuriile goale în faţă, în timp ce mama lui povestea întâmplări stânjenitoare din tinereţea lui. În orice altă situaţie, ar fi pus capăt acestor povestioare, dar Kate părea foarte interesată şi, după după-amiaza petrecută cu Kari Adams, se gândea că avea nevoie de câteva clipe de linişte.

Chiar şi dacă asta însemna să se râdă pe seama lui.

Ryan clătină din cap în timp ce o aranja pe Julia mai bine în poală.

– Neghiobul nu a închis sistemul.

– Ce înseamnă asta? întrebă Kate cu o curiozitate sinceră.

Kathy Matthews dădea ocol mesei cu o cafetieră și umplea din nou cestile.

– Asta înseamnă că Mitch nu s-a asigurat și nu a legat bine nodul în opt, iar capătul frânghiei a alunecat fix prin dispozitivul de amarare.

– Vezi tu, continuă Angela, Ryan nu se mai cățărase niciodată afară. Se cățărase numai în sală, cu Mitch, așa că, atunci când s-a întâmplat asta...

– M-am speriat îngrozitor, zise Ryan foarte serios.

Toți râseră în afară de Kate.

– Ce ai făcut?

Îl fixa cu privirea, iar el văzu îngrijorarea din ochii aceia profunzi și atât de verzi. Ryan simți cum inima i-o ia la galop.

– La nivelul umărului era o crăpătură mare în stâncă, așa că mi-am înțepenit brațul înăuntru, cu cotul în față, și mi-am înfipt vârful bocancului în piatră, să mă pot propti. Mi-am dat seama că mă puteam lăsa cu toată greutatea în brațul ăla, deși mă durea ca dracu'. Apoi i-am strigat lui Mitch toate obscenitățile pe care le auzisem la viața mea.

– Deci de acolo a învățat băiatul meu vorbele alea, zise Kathy râzând.

– Ai fi putut să mori.

Kate îl privea cu ochii mari. De fiecare dată când se uita la el cu ochii aceia blânzi, plini de emoție, lui Ryan îi venea să o ia în brațe și să se piardă în mireasma ei dulce. Însă, de vreme ce atât părinții amândurora, cât și copiii stăteau în jurul mesei, decise că probabil nu era cel mai bun moment să facă asta. Era nevoit să amâne pentru mai târziu, când aveau să rămână singuri. Când putea s-o ducă la el în dormitor, să încuie ușa și să-i arate cât de mult însemna pentru el prezența ei în casa asta.

– Da, spune-i asta lui Mitch, reluă, încercând să alunge fanteziile. Aproape c-a făcut pe el de râs când am ajuns în sfârşit sus. I s-a părut cel mai amuzant lucru din lume.

Roger Matthews stătea sprijinit cu cotul pe masă şi-şi sorbea cafeaua.

– Dacă asculţi varianta lui Mitch, o să-ţi spună că stânca nu era aşa înaltă. Că, în urma căzăturii, Ryan şi-ar fi putut rupe doar un picior, poate amândouă.

– Mda, mulţumesc mult, comentă Ryan şi-l fixă cu privirea.

Râsetele răsunară în jurul mesei. Telefonul începu să sune, iar Julia sări din braţele lui Ryan să răspundă.

– Cred, rosti tatăl lui Ryan, Michael, mângâind spatele firav al lui Reed, care dormea sprijinit de pieptul lui, că atunci a fost ultima oară când ai mers să te caţări pe stânci cu Mitch.

– Cum adică „cu Mitch"? Ryan îşi încrucişă braţele la piept. Aia a fost ultima oară când am mers. Punct.

Angela se aplecă şi-şi sărută fiul pe obraz.

– Oricum, eu prefer să te ştiu cu ambele picioare pe pământ, dragule.

– Tată? Julia intră înapoi în bucătărie, cu telefonul fără fir în mână. E unchiul Mitch.

– Vorbeam de lup, mormăi Ryan, aruncându-şi şerveţelul pe masă în timp ce se ridică.

Conversaţia continuă în spatele lui.

– Salut, zise Ryan la telefon. Unde eşti?

– Eu şi Simone suntem în Vancouver.

Ryan îşi încleştă maxilarul şi o privi pe Kate, apoi se întoarse cu faţa spre bucătărie. Dădu colţul spre biroul lui şi închise uşa.

– Credeam că i-am spus să nu se ducă acolo.

– Ryan, abia ascultă ceva din ce îi zic eu. Ce te face să crezi că o să te asculte pe tine?

În timp ce se afunda în scaunul din spatele biroului, auzi pe fundal vocea lui Simone şi pe Mitch inspirând brusc.

– Spune-i să nu se mai dea la tine, ca să-mi poți explica de ce sunteți acolo.

Simone și Mitch schimbară câteva vorbe în șoaptă, apoi Mitch reveni la telefon.

– L-am găsit pe Walter Alexander. Legistul spune că e mort cam de trei zile.

– Drăcia dracului.

Asta mai lipsea. Își ridică repede privirea când ușa biroului se deschise.

Kate pătrunse în încăpere, închizând ușile duble în urma ei.

– Pune-l pe difuzor.

La dracu'. Nu voia ca ea să audă asta chiar acum. Tocmai începea să-i dispară privirea aia bântuită. Cum el nu făcu decât să ofteze, Kate înaintă spre el și se întinse după telefon.

Fără nici o tragere de inimă, Ryan apăsă butonul.

– Mitch, te pun pe difuzor. E și Katie aici.

– L-am găsit pe Walter Alexander, repetă Mitch.

– Și?

– Și e mort.

Privirea ei se întunecă. Chipul îi deveni palid.

Ryan o strânse de coapsă.

– Polițiștii au vreo idee legată de ce s-a întâmplat?

– Nu, răspunse Mitch. Se pare că a fost lovit în cap cu ceva, dar încă nu au spus care e cauza morții. Abia mâine îi vor face autopsia.

Kate își ascunse capul în mâini.

– De asemenea, se pare că nu venise în Vancouver decât de câteva zile. Valiza era nedesfăcută, iar pașaportul arată că nu trecuse de mult granița. Mitch făcu o pauză. Ryan, avea un exemplar din ziarul de Seattle cu o poză de la conferința voastră de presă pe prima pagină.

– Rahat, murmură Ryan.

– Mai avea și niște documente despre o companie farmaceutică de aici din Canada. Gray-nu-știu-cum sau cam așa. Simone încearcă să-i convingă pe polițiști să-i

împărtășească și ei câteva dintre informațiile lor. Femeia asta e un adevărat copoi.

Ryan se pișcă de puntea nasului, în încercarea de a-și stăpâni frustrarea. Și frica.

– Vreau să plecați din Vancouver.

– În seara asta ar trebui să luăm avionul spre casă. Poliția mai are să ne pună câteva întrebări, dar am vrut să vă punem în temă.

– Mersi, murmură Ryan. Aveți grijă de voi.

– Așa o să facem. Te sun când aflăm mai multe.

Convorbirea se întrerupse. Fără să mai aștepte răspunsul ei, Ryan o trase pe Kate în brațele lui. Era extrem de încordată. Își lipi fața de pieptul lui și îi puse mâinile pe bicepși. Atingerea ei îi făcu pielea de găină și-i trezi dorința de a-i alunga toate grijile.

Știa că nu avea cum.

Cu bărbia sprijinită de creștetul ei, Ryan închise ochii. Cum îi putea explica el asta când nici el nu știa ce se întâmpla cu adevărat? Când încă nu avea habar cine era în spatele tuturor acestor chestii? Ryan se temea că, dacă ea ar fi știut ce se întâmpla cu adevărat, ar fi luat-o numaidecât la fugă. Iar el nu putea s-o lase să facă asta. Nu înainte să afle ce simțea pentru el.

Se apropiau din ce în ce mai tare. Și ea simțea ceva pentru el, ceva ce el spera să fie iubire. Voia să îi spună ce știa – curând avea s-o și facă –, dar deocamdată nu putea risca. Mai întâi voia să afle niște răspunsuri.

– Nu vreau să mai știu nimic.

Vocea ei gâtuită îi sfâșie sufletul.

– Nu o să permit să ți se întâmple nimic.

Se eliberă din brațele lui.

– Să știi că nu l-am plăcut niciodată. Walter nu a fost niciodată drăguț cu Reed. N-am înțeles niciodată de ce. Acum știu că era așa din cauză că știa că Reed nu era cu adevărat nepotul lui. Dar, chiar și dacă știu că era cumva implicat în toată treaba asta, tot nu aș fi vrut să moară. Cu glasul sugrumat, adăugă: Nu aș dori nimănui asta.

– Ştiu. Ryan o apucă de mână. Nu e vina ta.

În adâncul sufletului, spera să nu fie nici vina lui.

– Trebuie să plec.

Ryan o strânse mai cu putere.

– În nici un caz.

– Nu vreau să vi se întâmple ceva ţie şi copiilor, din cauza mea.

Ryan simţi cum i se încordează muşchii pieptului. Habar nu avea ea cât ar fi suferit el dacă o pierdea.

– Dacă pleci acum, o să te găsesc şi o să te aduc înapoi.

Kate închise încet ochii.

– Ryan, asta nu o să meargă niciodată.

– Şi nici asta să nu-mi mai spui.

– Nu ştiu ce să cred sau să simt pentru tine. Când suntem împreună, am senzaţia că te cunosc de-o veşnicie. Apoi mă trezesc la realitate şi îmi dau seama că totul e o mare nebunie. Acum câteva zile, nici măcar nu suportai să stai în aceeaşi încăpere cu mine.

Ryan îi apucă şi cealaltă mână, împreunându-şi degetele cu ale ei, făcând-o să se uite iarăşi la faţa lui.

– Asta nu-i adevărat. Voiam atât de tare să fiu lângă tine, încât mă durea, dar nu ştiam cum să fac asta.

Când văzu că privirea i se mai îmblânzeşte, o trase mai aproape de el.

– Şi chiar mă cunoşti. Corpul tău mă cunoaşte. Inima ta mă ştie. Doar mintea ta este mai încăpăţânată. Aşa a fost dintotdeauna, adăugă el jucăuş. Dar asta nu-i o noutate.

Trupul ei se cutremură sub atingerea lui. Îşi lipi buzele de tâmpla ei. Nici nu bănuia ea câte ar fi făcut el pentru ea.

– Pentru mine, totul se întâmplă mult prea repede. Nu ştiu cum să ţin situaţia sub control. Sunt speriată, îi şopti.

Era bine că era speriată. Asta însemna că tot ce simţea era real. Că exista speranţă. Îşi trecu braţele în jurul mijlocului ei şi-i simţi sânii lipindu-se de pieptul lui şi şoldurile înclinându-se spre ale lui.

– N-ai putut niciodată s-o ţii sub control. Şi nici eu n-am putut. Ce se întâmplă între noi a început cu mult timp în urmă. Nici tu nu poţi s-o opreşti, la fel cum nici eu nu pot.

Când ea îşi strânse degetele pe umerii lui, Ryan se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei.

Geamătul ei surd îi făcu muşchii abdomenului să se încordeze şi inima să-i bată cu putere. Nu o putea lăsa să plece înainte să afle dacă îl iubea şi ea, măcar o frântură din cât o iubea el.

Şi, până atunci, spera ca ea să nu mai vrea niciodată să plece. Orice ar fi.

Primele raze de soare ale dimineţii se strecurau prin fereastra întredeschisă. Draperiile grele, albastre, fluturau în bătaia brizei domoale. Kate îşi şterse ochii somnoroşi şi privi spre ceas. De îndată ce zări cifrele, se ridică în capul oaselor, clipi de două ori şi se întinse, peste Ryan, după halatul pe care noaptea trecută îl aruncase pe partea lui de pat.

Ryan se rostogoli prinzând-o sub braţul lui musculos.

– Nu pleca, mârâi el.

Reuşi cu greu să se elibereze de sub braţul lui şi-şi puse halatul roşu de mătase peste umeri.

– Ai zis că mă trezeşti înainte să se facă dimineaţă.

Ryan îi aruncă un rânjet răutăcios.

– Dormeai prea liniştită ca să te trezesc. Se sprijini în coate. Vino înapoi în pat.

– Sub nici o formă, zevzecule.

Îşi strânse bine halatul în jurul taliei.

Bărbatul se ridică în capul oaselor şi-şi trecu picioarele peste marginea patului. Înainte să apuce să plece, reuşi să o prindă de şolduri. Îşi frecă nasul de abdomenul ei şi îi desfăcu cordonul cu dinţii.

– Încetează! Trebuie să mă întorc în camera mea înainte să se trezească altcineva.

– Părinţilor noştri nu le va păsa.

Se eliberă din braţele lui. Nu reuşea sub nici o formă să priceapă de ce naiba le sugerase părinţilor

amândurora să rămână la el. Știind că în casă era atâta lume, fusese o fraieră că se lăsase târâtă de dorință, în miez de noapte, în camera lui.

– Nu vreau ca părinții noștri să creadă că sunt o femeie ușoară.

Bărbatul râse, o urmă și împinse ușa cu mâna, împiedicând-o s-o deschidă.

– Nu ești o femeie ușoară. Ești soția mea.

Simți că i se face pielea de găină. Se întoarse, trezindu-se prinsă între trupul lui atâtător – foarte gol –, în față, și ușa din lemn masiv, în spate. Își simți mușchii fremătând în vreme ce buzele lui îi mângâiau urechea. Senzații electrizante îi brăzdau tot trupul.

Sub nici o formă nu te puteai înțelege cu el când se uita așa la ea. Kate înghiți cu greutate, încercând să-și înfrâneze dorința.

– Bine, atunci, nu vreau ca Julia să știe că am fost aici toată noaptea. Și așa nu mă place. Chestia asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Ryan își petrecu brațul ușor pe după mijlocul ei și o lipi de ușă. Când se apropie și mai mult de ea, Kate îi simți erecția, ceea ce o făcu să se încordeze toată de nerăbdare.

– Va trebui să se obișnuiască.

Când începu să o muște încet de gât, Kate simți cum i se închid ochii. Of, Doamne! Dacă o ținea tot așa, nu avea să mai plece niciodată. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-l lase s-o ducă înapoi în pat și să repete toate lucrurile imorale, minunate și pornografice pe care și le făcuseră unul altuia în noaptea precedentă.

Dar nu putea. Pentru că, la lumina zilei, atâta timp cât casa era atât de plină, existau prea multe riscuri.

Kate luă o gură mare de aer, își puse mâinile pe pieptul lui și-l împinse cu putere. Bărbatul se dădu înapoi cu un pas, iar ea reuși să deschidă ușa înainte ca el să o poată împiedica.

– Pe mai târziu, Harrison.

Râsul lui sexy se auzi până pe culoar.

Ușa de la capătul culoarului se deschise.

O, la dracu'! Kate privi în stânga și-n dreapta. Simți cum i se adună broboane de sudoare pe frunte. Nu avea unde să se ducă. Se uită înapoi spre ușa închisă de la dormitorul lui Ryan.

capitolul 19

Pe ușa camerei de la capătul culoarului ieși Angela. Avea pe ea un halat roz flaușat, cu cordon în talie. În picioare avea niște papuci pufoși, în formă de iepurași. Fața i se lumină cu un zâmbet cu subînțeles.

– O, bună dimineața, draga mea. Pari... învigorată.

Kate simți că obrajii îi iau foc. La dracu'! S-a ales praful de încercarea ei de a se ascunde. Înghiți nodul care i se puse în gât.

– Ăăă, eu...

Angela se îndreptă spre scări.

– Vino! Hai să bem niște cafea înainte să se trezească băieții. Până acum nu am avut timp să vorbim ca între fete.

Rahat. Rahat. Rahat. De parcă ea și-ar fi dorit una ca asta.

Cum nu avea de ales, Kate o urmă pe mama lui Ryan în jos pe scări, străduindu-se în același timp să găsească și un pretext credibil pentru a se eschiva de la flecăreala matinală. După o noapte întreagă de sex, avea însă creierul gol.

Când ajunse în dreptul unei oglinzi mari din hol, se opri. Când se văzu, rămase cu gura căscată și se grăbi să-și aranjeze părul. Părul îi era încâlcit. Zona de sub ochi era mânjită cu mascara, buzele îi erau umflate de la sărutările lui Ryan, iar obrajii îi erau mult prea îmbujorați pentru ora aceea atât de matinală.

– Nu-ți face griji, zise Angela fără să se întoarcă. Arăți ca o femeie foarte bine iubită. Mă întreb dacă Ryan are ceva chifle în bucătăria asta a lui.

Dispăru pe după colț.

Kate închise ochii. Situația se înrăutățea mult mai repede decât apuca ea să implore venirea unui cutremur care să-i curme suferința.

Înghiți amăreala pe care o simțea în gât și intră în bucătărie. Angela pregătea deja cafeaua.

– Scumpo, vrei să cauți, te rog, în frigider niște cremă de brânză?

Lui Kate îi venea să-l omoare pe Ryan; și cu asta, basta. Reprimându-și înjurăturile pe care ar fi vrut să le rostească, se îndreptă spre frigiderul imens din metal și scoase crema de brânză. Când cafeaua fu gata, Angela turnă în două căni, apoi le duse pe masă împreună cu un platou cu chifle.

Kate se afundă în scaunul de lângă ea. Cafeina era singurul lucru care îi potolea nervii.

– Ryan mi-a zis că ai avut niște probleme cu Julia, începu Angela în timp ce-și sorbea cafeaua.

Kate intenționa să discute cu Ryan despre lucrurile pe care le povestea altora. Se foi în scaun.

– Câteva. Nu-i e deloc ușor.

– Nu, nu cred că-i e ușor. Era foarte mică atunci când ai dispărut. Amândurora le-a fost greu.

Pe Kate o rodea curiozitatea, așa că-și mușcă buza și-și petrecu talpa pe după piciorul scaunului.

– Eu și Julia ne înțelegeam bine?

– Bineînțeles că da. Angela surâse. Erați foarte apropiate. Draga mea, Julia nu e supărată pe tine. Trebuie să înțelegi asta. Se teme doar să nu treacă iarăși prin tot iadul ăla.

– Mi-aș fi imaginat că majoritatea copiilor s-ar bucura dacă li s-ar întoarce un părinte. Dar ea mi se împotrivește la fiecare pas.

Angela o bătu pe mână.

– I-a fost foarte greu. Ryan nu s-a descurcat deloc bine când ai dispărut.

Când Kate se încruntă. Angela se sprijini comod de spătarul scaunului.

– Te-a iubit foarte mult, probabil mai mult decât ar fi trebuit. A fost distrus când te-a pierdut. A fost buimac

mai bine de doi ani. Sincer, cred că, dacă n-ar fi avut-o pe Julia, nu ar fi depășit momentul.

Kate închise ochii. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit deja de Ryan Harrison, afirmația aia ar fi convins-o cu siguranță. Simți că pieptul i se contractă atât de tare, încât fu convinsă că nu avea să mai poată respira.

– Cred că Julia se teme de cum va reacționa el dacă te hotărăști să nu rămâi, continuă Angela cu blândețe.

Kate privi în jos spre cafea. Din lichidul fierbinte se înălțau valuri de aburi.

– Nu știu ce se va întâmpla. Nu pot să fac nimănui nici o promisiune. Eu și Ryan... Ridică un umăr și-l coborî înfrântă. Nu am luat nici o decizie. Dar voi fi mereu prezentă în viața Juliei. Asta nu se va schimba niciodată.

Pentru un minut, Angela nu spuse nimic, privind-o gânditoare. În cele din urmă, se întinse după o chiflă.

– Ți-a zis Ryan că Michael nu e tatăl lui adevărat, nu?

– Nu, nu am știut asta.

Angela își dădu părul de pe față.

– Nici nu-i de mirare că nu ați ajuns încă la povestirile despre familie. Eu și Michael ne-am cunoscut la facultate. Ne-am îndrăgostit nebunește și am avut o aventură pasională. Dar el s-a înrolat în armată, și ne-am despărțit. După plecarea lui Michael, l-am cunoscut pe Kevin Harrison, tatăl adevărat al lui Ryan. Ne-am căsătorit și, un an mai târziu, l-am născut pe Ryan. Glasul i se domoli în timp ce privi în jos spre cană. Kevin era un om minunat. De la el moștenește Ryan părul blond și ochii albaștri. Și îl adora pe Ryan. Femeia oftă. A murit într-un accident de mașină, când Ryan avea doi ani.

– O, îmi pare rău.

Angela flutură o mână.

– A fost îngrozitor la momentul respectiv. Dar apoi, câteva luni mai târziu, Michael a venit acasă. Și a fost de parcă eram încă la facultate. Ca și cum timpul nu trecuse deloc. O atracție sălbatică, o legătură inexplicabilă. Zâmbi înspre Kate. Sunt sigură că știi ce vreau să spun.

Kate simți iarăși cum obrajii îi iau foc.

– Oricum, continuă Angela, Kevin era mort de doar câteva luni când, iată-mă, eu eram iarăși îndrăgostită de un alt bărbat. Nu știam ce să fac. Ideea e că, în special pe vremea aia, era de așteptat ca o văduvă să jelească o perioadă considerabilă de vreme înainte să treacă mai departe. Dar eu nu am făcut asta. Nici pe departe. Am sărit în pat cu primul bărbat care mi-a apărut în cale.

Kate nu își putu reține un zâmbet. Își acoperi gura cu mâna, dându-și seama cât de insensibilă era.

Angela chicoti și-și lăsă cana jos.

– Exact așa. O adevărată nebunie, nu?

Când Kate își feri privirea, Angela o lovi peste mână.

– Nu chiar. Nu și când te gândești la asta. Dumnezeu mi l-a dăruit pe Kevin ca să-l pot avea pe Ryan. El a fost un dar, unul pe care o să îl prețuiesc mereu. Și, când a venit vremea ca el să plece, Dumnezeu mi l-a dat pe Michael. A știut exact de ce aveam eu și Ryan nevoie. Asta nu înseamnă că pe Kevin l-am iubit mai puțin, ci doar altfel. Uneori, petrecem prea mult timp analizând darurile care ne-au fost date, în loc să fim recunoscători pentru ele.

Kate închise ochii.

– Asta e o situație complet diferită.

– Poate, admise Angela. Sau poate nu. Soarta e mult prea mofturoasă ca să te joci cu ea. Cumva, ai reușit să te întorci aici la Ryan și la Julia. Nu există explicație pentru asta.

Vorbele Angelei pluteau încă în aer când Michael își făcu apariția în bucătărie îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou al echipei Seahawks.

– Cum se face că v-ați trezit atât de devreme? le întrebă îndreptându-se spre cafetieră.

Angela își înălță cana.

– Lui Kate îi era sete după o noapte întreagă de sex sălbatic cu fiul nostru.

Kate se înroși.

– Mamă, o faci să se simtă prost.

Ryan intră în bucătărie în urma tatălui lui şi-i aruncă un rânjet ciudat.

La dracu'. Nici că se putea mai rău. Kate îşi frecă cicatricea de la cap.

Simţi cum i se înmoaie genunchii, dar totuşi se ridică.

– Trebuie să fac un duş înainte să se trezească părinţii mei.

– Nu te grăbi din cauza lor, rosti Angela în urma ei. Camera părinţilor tăi e chiar lângă a lui Ryan. V-am auzit noi tocmai de la capătul culoarului. Sunt sigură că v-au auzit şi ei.

Kate făcu ochii mari. Îi aruncă o privire lui Ryan. Ştia prea bine că avea obrajii de culoarea căpşunelor, aşa că îşi croi drum spre scări cât de repede putu.

Ryan o prinse din urmă pe treapta de jos. El făcuse deja duş; avea părul încă ud, iar trupul îi mirosea a curat şi a proaspăt.

– Stai puţin.

– Ai făcut-o intenţionat. Încercă să se elibereze din braţele lui, dar o ţinea prea strâns. Ai ştiut că mama ta avea să fie trează când m-am sculat în dimineaţa asta.

– Recunosc. Poate că m-am săturat să mă ascund.

– Asta a fost o violenie. Nu-mi place.

– Sunt de acord. Dar acum nu mai ai nici o scuză. O să vorbesc şi cu Julia mai târziu în după-amiaza asta.

Încetă să se mai împotrivească.

– Nu face asta!

– De ce nu?

Aşa cum stătea acum, cu o treaptă mai sus, avea aproape aceeaşi înălţime cu el. Ochii lui de safir priveau într-ai ei în vreme ce vorbele Angelei îi răsunau în minte.

– Nu vreau să sufere din nou.

Ryan îşi miji ochii lui de un albastru profund, frângându-i inima lui Kate.

– Atunci nu-i da nici un motiv să sufere. Mută-te cu noi.

Kate făcu ochii mari. Nu ăsta era răspunsul pe care-l așteptase.

– Ce? Ai înnebunit?

Un zâmbet îi curbă gura înainte s-o sărute. Nu putu decât să se holbeze la el. Când Ryan se dădu în spate, ochii lui străluceau.

– Da, sunt. Sunt îndrăgostit nebunește de tine. Julia are nevoie să petreacă timp cu tine. Reed trebuie neapărat să petreacă timp cu mine. Toți avem nevoie de o șansă pentru a ajunge să ne cunoaștem din nou. Dacă ne tot plimbăm de la tine la mine, nu vom reuși să facem asta.

– Te-ai țicnit. Nu pot să mă mut, pur și simplu, cu tine. Doamne, Ryan, n-a trecut decât o săptămână.

– Pentru mine, o săptămână înseamnă o viață întreagă. Te vreau în casa mea. Pentru moment, o să suport chiar și să stai în camera de oaspeți, dacă asta îți dorești.

Aerul refuză să-i mai pătrundă în plămâni.

– Asta vrei tu?

– La dracu', nu. Eu te vreau în patul meu. În fiecare noapte. Dar n-o să te forțez.

Se simți neașteptat de eliberată, iar prin minte îi trecu brusc gândul nebunesc cum că poate avea dreptate.

– M-ai forțat încă de la început.

Când se aplecă înspre ea, îi simți zâmbetul acela luminându-i fața sprijinită pe umărul ei.

– Cred că e posibil să o fi făcut. Spune-mi, te rog, că măcar o să te gândești la asta.

Kate închise ochii și-și încolăci brațele în jurul umerilor lui. Cum i se putea împotrivi când în adâncul ei știa că asta își dorea și ea?

– Bine, mă voi gândi.

Brațele lui o strânseră și mai tare.

– Mulțumescu-ți, Doamne!

Îmbrăţişată aşa cu putere, aproape că îi venea şi ei a crede că puteau să facă relaţia lor să meargă. Se dădu în spate într-atât încât să-l poată privi în ochi.

– Azi aş vrea să petrec puţin timp doar eu cu Julia. Mă gândeam s-o iau la cumpărături.

– Nu vreau să ieşiţi singure deocamdată.

– Ryan, câteva ore în oraş la cumpărături nu ne vor omorî. Vom fi înconjurate de mulţi oameni. Îţi promit că n-o voi duce nicăieri unde ar putea fi în pericol. Kate îi văzu ezitarea din privire, aşa că se trase în spate. Nu mă poţi ţine închisă aici ca pe un prizonier, să ştii.

El ezită, dar în cele din urmă spuse:

– Bine. Trebuie să merg puţin la birou. Îl pot ruga pe John de la pază să vă însoţească.

Kate îl străfulgeră cu privirea.

– În nici un caz. Nu am nevoie ca un tip de la pază să ne urmărească în vreme ce încerc să mă apropii de Julia. Asta nu va face decât să înrăutăţească situaţia.

– Katie...

– Da, ştiu că-ţi faci griji, reluă repede, observându-i insistenţa din privire. Aşa că... ce-ai zice de un compromis? Am să iau legătura cu tine, să-ţi spun unde suntem. Ca să te linişteşti.

Ryan se încruntă.

– Din oră-n oră.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

– Doamne, Ryan, eşti mai rău ca o cloşcă. Bine, din oră-n oră.

Privirea lui îi dădu de înţeles că nu-i plăcea ideea, dar că nu avea să i se împotrivească.

– Julia are antrenament la softball în după-amiaza asta.

– Pot s-o las eu, apoi mă întorc şi te iau şi pe tine.

Ryan încuviinţă fără tragere de inimă.

– Să zicem că e-n regulă.

– Vrei şi o listă cu locurile unde vom merge? îl întrebă zâmbind.

Cum încruntătura lui se adânci, Kate se aplecă şi îl sărută.

– Vrei, te rog, să-mi permiţi să fac duş înainte să se trezească părinţii mei?

Ryan îi dădu drumul, dar Kate ştia că o urmărea cu privirea în timp ce urca scările.

– Ai nevoie de ajutor? îi strigă.

Când Kate se uită înapoi, rânjetul şiret afişat în colţul gurii aproape că o convinse. Fie că avea sau nu dreptate, Kate avea vaga impresie că urma să sfârşească prin a-i da exact ceea ce voia el.

– Ce zici de ăsta? Kate ţinea un pulover roz.

– Roz? Vorbeşti serios? Jignită, Julia se întoarse la raftul pe care-l analiza. Scoase un tricou zdrenţăros, verde neon, strâmt, care arăta ca şi cum ar fi trecut prin multe. Îmi place ăsta. Cu un zâmbet provocator, i-l arătă lui Kate. În faţă era scris: „Ciupeşte-mă. Sunt fierbinte şi sexy".

Bucăţile de metal zăngăniră când Kate îl apucă şi-l puse înapoi pe raft.

– Nu prea cred.

– De ce nu?

Kate nu avea de gând să-i cadă în capcană. Îi văzuse deja ghearele Juliei ceva mai devreme.

– Pentru că ai nouă ani. Şi nu te vor lăsa să-l porţi la şcoală. Iar tatăl tău mă va omorî dacă ţi-l cumpăr.

– Nu ştii nimic. Merg la o şcoală privată. Acolo purtăm uniforme.

Kate stătea în mijlocul raionului pentru copii şi se uita la Julia. Nu auzise întreaga zi alte vorbe mai adevărate. „Nu ştii nimic." Asta era problema aici. Legat de Julia chiar nu ştia prea multe. De fapt, nu ştia nimic.

Simţindu-se ca o ratată, o urmă pe Julia afară din magazin. Se urcară în Jaguarul lui Ryan, şi porni motorul. După ce-i dădu încă un mesaj lui pentru a-l anunţa cum mai stăteau lucrurile, Kate se aventură în traficul de după-amiază.

Ea şi Julia îşi petrecuseră toată dimineaţa la cumpărături şi nu căzuseră de acord nici măcar asupra unui singur lucru. Dacă era posibil aşa ceva, atunci evadarea asta a lor făcuse şi mai mult rău relaţiei lor.

Kate îşi frecă scalpul ca să alunge durerea.

– Unde mergem? o întrebă Julia.

Kate schimbă banda pe autostradă.

– Trebuie să dau o fugă până la mine acasă, să iau câteva lucruri.

Julia îşi dădu ochii peste cap şi se sprijini de spătarul scaunului.

– Ai fi putut să mă laşi mai întâi pe mine acasă.

Kate încercă să rămână calmă. Nu avea de gând să cadă în capcana Juliei. Ieşi de pe autostradă.

– Dar, în definitiv, de ce nu stai la tine acasă? o iscodi Julia.

– N-a vorbit tatăl tău cu tine de dimineaţă?

Julia îşi încrucişă mâinile pe piept şi privi pe fereastră.

– Ba da, a vorbit. Totuşi, asta nu răspunde la întrebarea mea. Ştiu de ce vrea el să te ştie în casă, dar de ce eşti tu de acord? Ştii că nu vrei să stai acolo.

Kate îşi încleştă degetele pe volan şi luă o curbă.

– Ba vreau să fiu acolo, Julia. Eu şi tatăl tău şi credem că, dacă petrecem timp împreună ca o familie, asta ne va ajuta pe toţi.

– Ca o familie mare şi fericită? Nu va dura. Nu cu tine.

Copila se întoarse ca s-o împiedice pe Kate să-i vadă faţa.

Kate trase adânc aer în piept, simţind că era pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

– Până la urmă, ce vrei, Julia? M-am dat peste cap să încerc să te cunosc, dar tu continui să mi te împotriveşti. Ce trebuie să fac pentru a-ţi demonstra că nu mai plec? Că vreau să-mi dai şansa de-a mă revanşa?

– Vrei o şansă? Julia o străfulgeră cu privirea. Îţi spun eu ce poţi să faci. Încetează să te mai vezi cu tata.

– Ce?

Mașina coti brusc. În partea dreaptă, valurile vuiau, lovindu-se de pietre. Stânci acoperite de tufișuri se iviră la stânga.

– M-ai auzit. Încetează să te mai vezi cu tata. Nu-l iubești. Știi că așa este. Habar nu ai cum era el înainte. Nu vreau să trec iarăși prin asta!

Privi spre Pacificul agitat de dedesubt.

Kate simți în piept o durere de o violență care o luă prin surprindere. Își dorea nespus de tare să creeze o punte de legătură cu Julia, să-i aline puțin furia aia teribilă, dar nu știa cum. La auzul vorbelor rostite de Julia, Kate simți cum se trezesc din nou în ea toate acele temeri.

Ce avea să se întâmple cu Julia dacă relația asta nu mergea? Nu o putea supune pe copilă la aceleași suferințe pentru a doua oară. Dar pe Reed? Se atașase foarte tare de Ryan. Dacă se muta cu el, așa cum își dorea el, pentru ca în cele din urmă să plece, asta avea să ucidă spiritul firav al lui Reed.

„Nu-l iubești. Știi că așa e."

Asta era întrebarea supremă, nu-i așa? Era atrasă nebunește de Ryan, se simțea foarte legată de el, dar era asta dragoste?

Sentimentele ei pentru Ryan erau mai puternice decât tot ce simțise până atunci. Știa asta și o admitea. Inima îi spunea că era dragoste, dar mintea îi punea la îndoială judecata. Se înșelase atât de tare în legătură cu Jake... Nu voia să mai facă încă o greșeală îngrozitoare. Dacă reacționa impulsiv, nu reușea decât să înrăutățească lucrurile. Trebuia să fie sigură.

La următorul viraj, mașina coti cu o viteză mai mare decât anticipase Kate. Puse piciorul pe frână.

Nu se întâmplă nimic.

Confuză, apăsă din nou. Cum mașina tot nu încetini, apăsă frâna cu mișcări repetate. În loc să încetinească, păreau mai degrabă să prindă și mai multă viteză în timp ce coborau dealul.

Kate simți cum i se zbârlește pielea de frică. Încercă să-și păstreze calmul în timp ce spuse:

– Julia, du-te pe scaunul din spate. Pune-ţi centura de siguranţă şi...

– De ce?

– Ascultă-mă! Nu merge frâna. Treci în spate acum! Pune-ţi centura şi ţine-te bine! Fă-o!

Julia căscă ochii mari. Fără să mai rostească o vorbă, trecu în spate.

Gândurile i se învălmăşeau lui Kate prin minte, în timp ce rememora drumul. În faţă erau nişte curbe, urmate de o pantă, care inevitabil avea să le crească viteza, apoi încă o curbă, urmată de o pantă lină cu o curbă la bază. Dacă putea ţine maşina sub control până aveau să ajungă la coastă, aveau o şansă.

Trase frâna de siguranţă, dar nu se întâmplă nimic. Cu inima bătându-i nebunește, privi spre bord. Un sfert de rezervor de benzină – nu avea să se consume la timp. Îşi înghiţi frica.

– Julia, poşeta mea e pe scaunul din spate. Găseşte-mi telefonul. Sună la poliţie.

Julia bâjbâi în geanta lui Kate.

– Nu poţi pur şi simplu să opreşti maşina?

– Nu. Volanul se va bloca dacă o fac. O să încerc să schimb viteza. Ţine-te bine, ne va zgudui.

Ţinu volanul cu o mână şi băgă în treapta a treia a transmisiei automate. Simţi cum sudoarea i se scurgea pe spate, dar trecerea fu netedă, încetinindu-le doar un pic. Era deja în curbă, încercând din răsputeri să ţină maşina pe şosea. Când drumul intră în linie dreaptă, schimbă iarăşi viteza. Maşina se ambală puţin.

Încetini un pic, suficient cât să poată face următoarele două viraje, apoi coborî panta. Kate strânse şi mai tare volanul.

Glasul înăbuşit al Juliei începu să se audă şi în partea din faţă a maşinii pe măsură ce îi vorbea operatoarei de la poliţie pe un ton alarmat.

Nu aveau să moară aşa. Kate se îmbărbătă. Nu avea să permită una ca asta.

Maşina prinse viteză şi la următorul viraj coti brusc. Un suspin înăbuşit se auzi dinspre Julia când trupul

îi alunecă spre una dintre laturile mașinii. Kate schimbă iarăși treapta, trecând în viteza întâi, ceea ce le lansă cu putere în față.

Când luă următorul viraj, avea mâinile ude de transpirație. Mașina țâșni de pe șosea cu roțile alunecând pe pietriș. Julia țipă. Kate își încordă mușchii și reuși să redreseze mașina. Încetini considerabil. Pentru prima dată de când își dăduse seama că nu mergeau frânele, Kate se simți optimistă.

Zări apoi ultima curbă.

O, la naiba! Nu aveau să reușească. Privi în jos spre vitezometru. Încă înaintau mult prea repede. Calculase greșit numărul de viraje. Până acum ar fi trebuit să fie deja pe deal, dar nu erau.

Drumul cotea abrupt la stânga. În față și spre dreapta, stânca se termina brusc, lăsând loc, la nouă metri dedesubt, unui golfuleț. Dacă încerca să cotească, aveau să se rostogolească, știa prea bine. Aveau să se rostogolească, să se lovească de dig și, cel mai probabil, să moară.

Avea numai o fracțiune de secundă să ia o decizie.

capitolul 20

– Julia, ține-te bine.

Kate ambală motorul. Mașina plonjă de pe stâncă direct în apă. Julia țipă iarăși pe locul ei din spate și, preț de o clipă înfricoșătoare, avură senzația că zburau. Mașina atinse apa; airbagul se deschise. Capul lui Kate se balansă în față și în spate și se lovi de ceva tare. Mașina se legănă câteva minute înainte să înceapă să ia apă. Greutatea motorului o trăgea în jos.

Apa rece care îi ajunse la picioare o dezmetici. Îi bubuia capul. O durea fiecare mușchi din corp. Cu degetele tremurânde, desfăcu centura de siguranță și înjură zdravăn când nu se putu elibera din ea.

Nu erau moarte. Nu erau moarte, încă.

– Julia! Kate încercă să gândească limpede. Se urcă pe bancheta din spate, acolo unde Julia stătea cu capul sprijinit de fereastră, cu ochii închiși. Nu, nu, nu.

Capul Juliei se mișcă într-o parte, iar copila își deschise încetișor ochii.

– Ce... ce s-a întâmplat?

– O, slavă cerului! exclamă Kate. Haide, trebuie să ieșim de aici.

Kate împinse ușa din spate, încercă ferestrele. Nu se clinteau. Se mută înapoi pe scaunul din față în vreme ce apa continua să pătrundă în mașină, dar descoperi că și ferestrele de acolo erau blocate.

– Nu se deschid. Nu se deschid! țipă Julia.

Kate încercă să lovească cu piciorul într-un colț al parbrizului, dar nu se întâmplă nimic.

Întunericul încerca să o cufunde. Kate clătină din cap, clipi și se strădui să rămână trează. Nu reușea să gândească și să vadă bine. Totul în fața ei era încețoșat.

– Bun. Julia, calmează-te. Ascultă-mă. Când apa rece ca gheața le ajunse la nivelul abdomenului, o apucă pe copilă de umeri. Ascultă-mă. Trebuie să așteptăm ca apa să umple mașina. Asta va egaliza presiunea. Acum nu putem deschide ușile pentru că apa exercită o presiunea prea mare asupra lor. Odată ce mașina se va umple, ușile se vor deschide.

– Ba nu se vor deschide! strigă Julia ținându-se cu brațul de burtă. O să ne înecăm!

– Ascultă-mă. Se vor deschide. Ai încredere în mine. Nu te panica, iubito.

– Mi-e frică, șopti Julia, strângându-i mâna lui Kate.

– Știu. E în regulă. N-o să murim aici, mă auzi?

Julia încuviință din cap, timp în care mașina continua să se umple. O să reușim.

– Gândește pozitiv, da? Gândește-te la tati, la Reed și la ce vrem să facem mâine.

Kate simți că privirea i se încețoșează din nou, așa că își scutură capul ca să-și revină. Trebuia să rămână trează. Trebuia să rămână coerentă.

Când nivelul apei le ajunse la gât, Julia îi strânse degetele şi mai tare.

– Julia, încă un pic, iubito, murmură Kate şi-şi înălţă bărbia. Trase pentru ultima oară adânc aer în piept şi-i făcu semn Juliei să îi urmeze exemplul, apoi încercă uşa din nou. Când nu se clinti, simţi că i se opreşte inima.

Simţi tentacule reci de frică strângând-o de gât.

„Nu intra în panică. Încearcă din nou."

De data asta, Kate împinse cu spatele. Se izbi cu toată forţa trupului ei, şi uşa din partea şoferului se deschise. Apucă mâna Juliei şi o trase afară din vehiculul care se scufunda. Deasupra lor se întrezărea lumina. Kate înotă cât de repede putu.

Ajunseră la suprafaţă împreună, însetate după aer. Kate continuă să înoate, o apucă pe Julia de după umeri şi-i cercetă faţa, încercând să-şi dea seama dacă era în stare şoc.

– Eşti bine, îi spuse. Suntem bine. Hai, dă din picioare, Julia.

Julia scuipă apă şi încercă să ia o gură de aer.

– Ştii să înoţi? o întrebă Kate.

Julia încuviinţă firav din cap şi încercă să înoate spre mal. Kate îşi petrecu un braţ în jurul ei când îşi dădu seama că Julia avea probleme. La malul golfuleţului, valurile se domoliră.

Valuri puternice loveau cu sălbăticie de partea cealaltă a promontoriului. Kate rămase fără vlagă după ce o scoase pe Julia din apă.

În depărtare, sirenele urlau. Kate căzu în genunchi alături de Julia şi se chinui să respire. Apa i se scurgea din haine, dându-i fiori reci pe şira spinării, dar nu se putea concentra decât asupra fiicei ei.

Julia zăcea pe spate, cu ochii închişi, chinuindu-se să respire în timp ce-şi legăna un braţ pe lângă corp. Kate o apucă de mână.

– Rămâi cu mine. Rezistă, puiule.

Kate se simţi uşurată când auzi voci dinspre drumul de deasupra. Veneau în ajutorul lor. Reuşiseră.

Mâna Juliei alunecă dintr-a ei.

Kate își coborî privirea și văzu că Julia nu mai mișca.

Ryan îi aruncă bani șoferului de taxi și sări din mașina galbenă. Ușa automată a camerei de urgențe se deschise, și el năvăli spre biroul de recepție. O femeie care ținea în brațe un copil bolnav stătea în dreptul biroului, legănându-se în față și-n spate. Un bărbat cu un bandaj pătat de sânge înfășurat în jurul mâinii aștepta lângă ea.

Ryan intră în față.

– Domnule, va trebui să așteptați să vă vină rândul.

Recepționera îi aruncă o privire răutăcioasă.

Frica îi cuprinse inima în pumnul ei de gheață.

– Soția și fiica mea au fost implicate într-un accident de mașină.

Expresia de pe fața recepționerei se mai îmblânzi.

– Care este numele de familie?

– Harrison. Clătină din cap. Și Alexander.

Timpul se scurgea greu, secundă după o altă înfiorător de lungă secundă, în vreme ce femeia căuta în computer. Copilul din spatele lui țipă. Ryan își trecu frustrat mâna prin păr și era gata să se cațăre pe birou să verifice singur ce scria pe monitor, când recepționera îl informă în sfârșit:

– Salonul cinci. Treceți de ușile duble...

Se întoarse și așteptă ca ea să apese pe buton pentru a-i oferi acces. Pe culoar, aerul părea îmbâcsit de substanțe de curățenie cu miros înțepător. Un defibrilator era lipit de perete. Personalul medical stătea de vorbă lângă biroul asistentelor.

În timp ce verifica ușile, căutând ca un nebun camera cinci, simți cum îl cuprinde groaza. Când o găsi, în cele din urmă, mușchii pieptului i se contractară. Se întoarse brusc și se îndreptă spre biroul asistentelor.

O stagiară blondă care stătea sprijinită de pupitru își ridică privirea spre el.

– Pot să vă ajut, domnule?

– Salonul cinci e gol.

Panica îi făcea vocea să tremure.

Blonda se uită înspre o roşcată îmbrăcată într-un halat albastru de spital care stătea dincolo de pupitru.

– Nu au luat-o în sala de operaţii?

Operaţie? Nu, nu, nu. Ryan îşi ţinu răsuflarea.

Roşcata verifică o fişă.

– Cred că da. Accidentul de maşină, nu?

– Unde?

– Á, daţi-mi voie să văd.

Răsfoi paginile fişei.

Doamne, Dumnezeule, oare nu-şi dădeau seama că murea acolo lângă ele?

– Aşteptaţi puţin, zise roşcata. Asta era femeia din salonul şase. Cea de la cinci e la radiografie.

Dumnezeule mare, oare luau lecţii despre cum să chinuiască membrii familiei?

– Unde e asta?

Blonda îi făcu semn în faţă pe culoar.

– Luaţi-o la stânga, mergeţi până în capăt şi apoi faceţi dreapta. Nu aveţi cum s-o rataţi.

Până să termine ea de vorbit, el o pornise deja în fugă pe culoar.

Când coti pentru ultima dată, simţi că aerul i se opreşte în gât. Kate stătea pe un scaun pe hol, aplecată în faţă, cu capul sprijinit în mâini.

– O, Doamne, iubito! O trase din scaun şi o strânse în braţe cu putere. Simţi că îi sare inima din piept când ea îşi înconjură braţele în jurul taliei lui.

Îi cuprinse faţa cu palmele şi se dădu în spate suficient cât să o poată privi. Avea ochii roşii şi injectaţi, iar obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi. Un bandaj pătrat îi acoperea o rană de deasupra sprâncenei stângi.

Îşi înghiţi nodul din gât când îi văzu bandajul.

– Eşti...?

– Sunt bine, răspunse ea, apucându-l de coate. E doar o zgârietură. M-am lovit la cap. Sunt bine.

Avea vocea slăbită, dar privirea îi era limpede. Bărbatul răsuflă uşurat, o înconjură cu braţele şi o trase mai aproape.

– Doamne, îţi mulţumesc.

Nu era rănită. Dar era singură. Se trezi la realitate. Imediat îşi simţi stomacul strângându-i-se de spaimă.

– Unde e Julia?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

– Îi fac o radiografie. Of, Ryan, i-am spus să treacă pe scaunul din spate. Am crezut că o să fie mai în siguranţă acolo.

Ryan luă o gură mare de aer, să se calmeze.

Radiografiile nu erau mare lucru. Tomografiile computerizate, rezonanţele magnetice... astea erau analizele care i-ar fi putut stârni îngrijorarea.

– Ai făcut ce trebuia. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Frânele nu funcţionau. Nu am observat asta decât când am ajuns pe autostrada de pe coastă. Am vrut să iau câteva lucruri de acasă. Nu... nu m-am gândit că se poate întâmpla ceva.

– E în regulă. Sunt recunoscător că sunteţi amândouă tefere.

O strânse iarăşi cu putere în braţe, adulmecându-i parfumul. Când îl sunase poliţia să-l informeze de accident, aproape că i se oprise inima. Nu avea cum să le piardă.

– Ryan, maşina ta, îi spuse, lipită de umărul lui.

– Crezi că eu îmi fac griji pentru blestemata aia de maşină? Ăsta e ultimul lucru care mă preocupă.

– O, ce bine, răsuflă ea uşurată, lipită de el. Pentru că am impresia că interiorul e avariat zdravăn.

Îi ardea de glume. Isuse, el aproape făcuse infarct la gândul că avea s-o piardă din nou, iar ei îi ardea de glume.

O strânse cu putere, legănând-o înainte şi-napoi. Încerca din răsputeri să-şi domolească pulsul care i-o luase razna.

– Mi se pare din ce în ce mai atractivă ideea de a te încuia în casă.

– Nu crezi că a fost un accident? îl întrebă încetișor.

Nu voia ca ea să se îngrijoreze mai mult decât o făcea deja. Își reprimă frica, se trase înapoi și-i dădu la o parte o șuviță udă de pe față.

– Cred că este doar o mașină proastă. Nu ar fi trebuit s-o las niciodată pe Hannah să mă convingă să o cumpăr.

Ușa din spatele lor se deschise, și amândoi se întoarseră spre asistenta care împingea targa mobilă pe care se afla Julia.

Ryan îi dădu drumul lui Kate și înaintă spre Julia. Avea fața vânătă și brațul drept înfășurat în prosoape, iar epuizarea i se citea pe tot trupul.

– Tati.

– Bună, iubito. Își trecu o mână peste părul ei cârlionțat, încercând să ascundă teama care îl cuprinse când o văzu în halul ăsta.

Fata închise ochii.

– Mă doare capul.

– Te cred și eu.

Privi în sus spre doctoriță și-și ținu răsuflarea.

– Are un braț fracturat, îl informă ea ridicând radiografia. Și o coastă tumefiată, însă nu ruptă, și s-a lovit zdravăn la cap. Dar cred că va fi bine.

– Vă mulțumesc, îi șopti el. Se simțea ușurat. Cu o mână încă tremurândă mângâie părul Juliei. Crezi că asta te va scuti de spălatul vaselor?

Buzele ei se schimonosiră într-un rânjet, dar rămase cu ochii închiși.

– Trebuie să-mi pun ghips. Nu cred că mă vor lăsa să-l ud.

– În nici un caz, se auzi vocea doctoriței din spatele ei. Ești pe lista cu răniți, domnișoară.

Ryan se întinse după mâna sănătoasă a Juliei, o duse la gură și-i sărută degetele.

– M-ai speriat, puiule.

– Și eu m-am speriat, îi șopti ea. Deschise ochii. Mami are o mașină nebună.

Ryan simți cum i se încordează mușchii pieptului când privi în străfundul ochilor ei verzi, atât de asemănători cu ai mamei ei. La auzul alintului, bărbatul simți că îi renaște speranța.

– Serios?

Julia încuviință.

– Unde e?

– Sunt aici, zise Kate din spatele lui Ryan.

Bărbatul se dădu la o parte ca să-i facă loc. Cu mâna cu care încă îi strângea mâna lui Ryan, Julia se întinse după Kate și uni cele trei mâini.

Ryan simți că degetele îi erau învăluite de căldură. Privi cum pe Kate o năpădesc emoțiile în timp ce se uita spre fiica lor, rămânând cu mâinile unite unele peste altele. Asta își dorea. Doar asta, pentru tot restul vieții. Familia lui.

Tensiunea îi înșfăcă pieptul cu ferocitatea unui leu. Trebuia să-i povestească lui Kate ce bănuieli avea el legate de dispariția ei. Dacă descoperea înainte să aibă șansa de a-i povesti el însuși, nu era sigur ce avea să spună sau să facă.

Închise ochii și le strânse mâinile mai cu putere. Doar alte câteva zile. Dacă până atunci nu primea nici o veste de la detectivul lui particular, avea să-i spună lui Kate fără să mai țină seama de nimic.

Însă, orice ar fi, trebuia să le protejeze. Din motive pe care nu le înțelegea, i se dăduse o a doua șansă. Nu avea s-o rateze acum.

Kate dădu o pagină, făcu un semn cu stiloul și-și sprijini bărbia în palmă. De acolo de unde stătea întinsă pe podea, își ridică genunchii, își sprijini cotul de picior și continuă să citească.

Julia se foi pe canapeaua din spatele ei.

– La ce te uiți?

– La un articol pentru serviciu.

Kate își împinse ochelarii la loc pe nas.

– Cum se numește?

Curiozitatea Juliei o făcu pe Kate să ridice privirea spre ea. Vânătăile copilei deveniseră acum gălbui, dar încă avea urme evidente de la accident. În clipa de față, stătea întinsă pe canapea și citea o carte. Faptul că își dorise să stea în aceeași cameră cu Kate o făcuse pe femeie să zâmbească.

– *Studiul microseismic asupra fisurării rocilor și aplicabilitatea lui în industria petrolieră și a prelucrării pietrei.*

Kate ridică din sprâncene și zâmbi superior. În nici un caz asta n-avea cum s-o intereseze pe fată.

– Petrolieră e de la petrol, nu?

– Da.

– Cred că unchiului Mitch i-ar plăcea articolul ăsta.

Kate surâse.

– Mda, probabil i-ar plăcea.

Julia se ridică de pe canapea.

– Ai nevoie de ceva?

Kate sări să o sprijine.

– Nu. Vreau să-ți arăt ceva.

Kate oftă și-și puse documentele pe măsuța de cafea. Își scoase ochelarii și așteptă. Astăzi, Julia alesese să rămână acasă cu ea în loc să meargă la cumpărături cu bunicile sau la meciul de baseball împreună cu Reed și cu bunicii. Ryan era la birou pentru câteva ore. Erau doar ele două.

Iar asta o făcea pe Kate să se foiască agitată. Probabil se amăgea dacă spera că ea și Julia găsiseră, în sfârșit, un punct comun. Dar voia să creadă asta mai mult ca orice.

Julia intră din nou în încăpere și-i înmână o revistă lui Kate.

– Ce e asta?

– Pagina șaptesprezece. *Centura magnetică din zona cascadelor vestice formate în era terțiară.* Încet, copila se urcă înapoi pe canapea și-și legă ghipsul roz aprins de mijloc. Când Kate se încruntă, Julia ridică din umeri.

– Centura magnetică este un element structural major de la granița dintre placa Juan de Fuca și falia nord-americană.

- De unde știi asta? Kate deveni confuză, apoi rămase uimită că Julia reușea să pronunțe cuvintele acelea.

- L-am citit.

- Serios?

- Da. L-a scris mama mea.

Kate înghiți în sec în timp ce se uită în partea de jos a revistei pe care o ținea în mână. La pagina șaptesprezece, articolul era semnat de doctor Anne Harrison.

- Tati mi-a zis că i-ai întipărit definiția aia în minte atunci când ai scris articolul.

- Chiar așa a zis? Kate simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Chiar ea scrisese articolul ăla? Aș vrea să-mi pot aminti.

Julia rămase tăcută în spatele ei. Apoi zise:

- Eu îmi amintesc o mulțime de lucruri.

- Da?

- Mda. De exemplu, cum mă luai cu tine la biroul de la facultate și mă lăsai să mă joc la calculatorul tău. Sau cum obișnuiai să-l târăști pe tati cu tine pe munte. Niciodată nu i-a plăcut asta.

Kate izbucni în râs și privi din nou spre revistă. Julia o păstrase în tot acest timp. Memorase cuvintele chiar dacă probabil nu înțelegea ce însemnau. Iar astăzi i le reprodusese. Pe Kate o năpădiră emoțiile.

- Tatăl tău e băiat de oraș.

Un surâs lumină fața angelică a Juliei.

- Așa spune și unchiul Mitch. Apoi zâmbetul îi dispăru. Poate într-o zi o să mai putem urca pe munte ca înainte.

Speranța începu să răsară în sufletul lui Kate. Își dorea, mai mult decât orice, să elimine distanța dintre ele, dar nu voia să facă vreun gest care ar fi putut-o determina pe Julia să dea înapoi. Asta era primul pas. Un pas mare. Așa că, în loc să se întindă după fiica ei și s-o tragă aproape, așa cum și-ar fi dorit să facă, se mulțumi să o strângă ușor de gleznă.

- Mi-ar plăcea asta foarte tare.

Se auzi soneria, iar Julia privi în sus.

Kate se ridică de pe podea.

– Stai liniștită, regină a canapelei. Răspund eu.

Când deschise, Kate găsi de partea cealaltă a ușii doi bărbați îmbrăcați în costum.

– Pot să vă ajut? îi întrebă.

Cel mai înalt dintre ei își scoase legitimația din buzunarul de la piept.

– Doamnă, eu sunt inspectorul Peterson. Acesta este inspectorul Carson. Poliția din San Francisco. Sunteți doamna Harrison?

Kate deschise ușa mai mult. Simți broboane de sudoare scurgându-i-se de-a lungul șirei spinării.

– De fapt, mă numesc Alexander. Despre ce e vorba?

Inspectorul Carson mijì ochii.

– Vă recunosc din ziar.

– Așa este, adăugă inspectorul Peterson, recunoscând-o și el. De la conferința de presă. Sunteți doamna fără trecut.

Kate se îndoia că veniseră să vorbească despre o poză din ziar.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Inspectorul Peterson zâmbi.

– Vrem să vă punem câteva întrebări despre accidentul de acum câteva zile.

Accidentul. Bineînțeles. Ce prostie din partea ei să se enerveze așa repede. Se retrase cu un pas și le făcu semn să intre.

– Nu vreți să intrați?

Pantofii tropăiră în spatele ei pe podeaua din lemn masiv, în vreme ce bărbații o urmară pe Kate în camera de zi. Julia se ridică de la locul ei de pe canapea.

– Domnilor inspectori, ea este fiica mea, Julia. Julia, acești domni au venit să ne întrebe câteva lucruri despre accident.

Inspectorul Peterson se apropie de canapea.

– Ce ghips mișto. Când eram eu copil, nu aveau culori așa șic. Ai obținut multe semnături pe el?

Julia ridică din umeri.

– Nu încă.

– Fac pariu că îl vei umple cât de curând. Îi analiză rănile de pe față. Se pare că te-ai șifonat destul de tare. Cum te simți?

– Bine.

Inspectorul Carson deschise un carnețel.

– Doamnă Alexander, ne puteți spune unde ați fost joi?

– De dimineață am fost aici. Eu, Ryan și Julia am plecat cu mașina în oraș. Am parcat în garajul clădirii de birouri a lui Ryan. El s-a dus la lucru, iar eu și Julia am mers pe jos până în centru.

– Cât timp ați stat departe de vehicul? o întrebă în timp ce își lua notițe.

– Nu știu sigur. Vreo câteva ore.

– Domnul Harrison a condus vehiculul după ce l-ați lăsat în garaj?

– Nu cred, nu.

Bărbatul continuă să își noteze.

– Domnul Harrison știa că îi conduceați mașina?

– Da. Știa că, atunci când aveam să terminăm, urma să o duc pe Julia la antrenamentul de softball, iar apoi aveam să mă întorc să-l iau pe el.

– Deci știa că aveați să fiți singură în mașină?

Kate își mijì ochii.

– Da. Ce relevanță au toate astea, inspectore?

Peterson înaintă lângă Carson și zâmbi.

– Urmăm cursul unor informații contradictorii. Locuiți aici, doamnă Alexander?

Lui Kate îi crescu nivelul de adrenalină.

– Nu chiar. În mod cert, ați citit despre mine în ziar. Suntem la stadiul în care încercăm să ne cunoaștem din nou.

– Bineînțeles, zise Peterson. Cum ați cataloga relația dumneavoastră cu domnul Harrison?

– Nu știu dacă aș cataloga-o. Kate se simți iritată de întrebările atât de vagi. Ce legătură are asta cu accidentul meu?

– Aveți cunoștință de faptul că firma de asigurări a domnului Harrison face demersuri în legătură

cu restituirea sumei pe care a primit-o după presupusa dumneavoastră moarte? o iscodi Carson.

Kate simți că i se strânge stomacul.

– Nu. Nu mi-a spus.

– Probabil n-a vrut să vă faceți griji.

Peterson zâmbi iarăși. Dintr-un motiv sau altul, asta nu reuși deloc s-o liniștească pe Kate.

– Aveți idee ce valoare a avut polița aceea, doamnă Alexander? continuă Carson. Când ea clătină din cap, el ridică din sprâncene. Un milion de dolari.

Kate făcu ochii mari înainte să apuce să-și țină sub control reacțiile.

– Sunt foarte mulți bani. Chiar și pentru un bărbat ca Ryan Harrison. Mai ales acum cinci ani.

Kate simți o amăreală în gât. Intuind exact în ce direcție mergea conversația asta, ea se întoarse spre Julia.

– Iubito, du-te sus.

Copila se ridică de pe canapea.

– Mami...

Kate o conduse spre scări.

– E în regulă. Urc și eu imediat. Așteptă până când Julia dispăru după colț, apoi se îmbărbătă și se întoarse spre inspectori. Dacă încercați să insinuați că Ryan a avut vreo legătură cu accidentul...

– Cablul de frână a fost tăiat, o informă Carson.

– Ce?

– În trei locuri. La distanțe prea egale ca să fi fost înțepat de o piatră. În dimineața asta am scos vehiculul din apă. Ați avut noroc. Dacă ați fi mers pe oriunde altundeva pe autostradă, ați fi căzut direct în ocean și v-ați fi înecat înainte să vă poată sări cineva în ajutor.

Kate se așeză pe brațul canapelei. Cineva umblase la mașină. Cineva încercase în mod intenționat să-i facă rău.

Și nu doar ei, ci și Juliei.

– A durat ceva ca lichidul de frână să se scurgă și probabil de aceea frânele nu au cedat chiar imediat, adăugă Peterson. Cine a găurit cablul a știut asta.

– Doamnă Alexander, reluă Carson, aţi condus maşina domnului Harrison marţi de dimineaţă?

Mintea ei era un amalgam de gânduri confuze.

– Nu.

– Dar domnul Harrison?

– Ăăă... De ce îi venea aşa greu să gândească limpede? Marţi... Luni noaptea dormise aici. În patul din camera de oaspeţi. În ziua următoare, ieşiseră să se întâlnească cu Janet Kelly. Îşi făcuse tomografia computerizată. Merseseră înapoi la casa ei de pe plaja Moss şi făcuseră dragoste. Înghiţi cu greutate. Da. A mers o oră la birou în dimineaţa aia, cred.

– A fost singur?

– Cred că da. Nu ştiu.

Inspectorii se uitară unul la altul.

– O cunoaşteţi pe femeia asta? întrebă Carson, înmânându-i o fotografie.

Kate analiză poza, apoi clătină din cap.

– Nu. Ar trebui?

– Numele ei este Janet Kelly. Cadavrul ei a fost găsit ieri.

Kate privi repede în sus.

– Un Jaguar negru ce semăna cu cel pe care l-am scos din golf a fost zărit în faţa casei ei în jurul orei la care a fost estimat decesul, luni dimineaţă, cam pe la nouă.

Nu. Nu era corect. Plecaseră mai târziu de acasă. Ajunseseră la casa lui Janet Kelly abia după prânz. Înghiţi cu dificultate, neştiind ce să le spună, nevrând să dezvăluie prea mult.

– Probabil vă înşelaţi.

Carson îi mai înmână o fotografie.

– Dar pe bărbatul acesta? Îl recunoaşteţi?

Kate făcu ochii mari când se uită la fotografia lui Jake. Ochii de un cenuşiu metalic îi fixau pe ai ei. De frică, i se puse un nod în gât.

– Da. De ce?

– Jacob McKellen a fost un partener ascuns al fabricii de produse farmaceutice Grayson, o companie

canadiană cumpărată recent de grupul de firme al lui Harrison, o informă Carson cu răceală. I-am recuperat cadavrul din golf săptămâna trecută.

capitolul 21

Kate se sprijinea de dulapul din bucătăria lui Simone şi-şi masa cicatricea. Ceasul de deasupra cuptorului măsura trecerea tăcută a timpului. Kate nu auzea decât cum îi bubuia creierul.

Deveni crispată când Simone păşi în încăpere.

– Ei bine?

Simone aşeză telefonul fără fir pe masă.

– Ryan şi avocatul lui sunt la secţie. Până acum cooperează.

Kate se prinse cu ambele mâini de bufet. Simţea că inima îi era sfâşiată în bucăţi. Tot ce crezuse până în clipa de faţă se dovedea a fi o minciună.

– Kate, Richard Burton este unul dintre cei mai buni avocaţi din ţinut. Interogatoriul lor nu va dura mult. Nu le va permite el.

– O, Doamne, murmură Kate, incapabilă să-şi reprime frica. Ryan ştia că Jake nu a murit în avionul prăbuşit.

Simone se sprijini de masă şi-şi puse mâinile în sân.

– Asta rămâne de demonstrat. Ceea ce poate fi dovedit este că secretara lui Ryan l-a văzut pe Jake în biroul acestuia cu o zi înainte de accidentul de aici din San Francisco. Şi că Ryan pare a fi ultima persoană care l-a văzut în viaţă.

Kate închise ochii.

– De ce? şopti. De ce nu mi-a spus adevărul?

– Nu ştiu. Dar mai e ceva. Când Kate privi în sus spre ea, Simone se foi.

– Jacob McKellen, cunoscut şi sub numele de Jacob Alexander, şi Walter Alexander erau amândoi parteneri ascunşi ai fabricii de produse farmaceutice Grayson, o companie canadiană cu un portofoliu

specializat pe medicamente. AmCorp a cumpărat recent Grayson la un preţ foarte mare, rezolvându-i câteva dintre problemele cu banii. Cu influenţa pe care o are AmCorp, aveau să înainteze Amatroxinul pentru a fi aprobat de FDA, bazându-se pe o serie de studii clinice despre care susţineau că s-ar fi desfăşurat în Canada.

– Amatroxin este o altă denumire pentru Tabrofen, aşa-i? întrebă Kate, deşi ştia deja răspunsul.

– Deocamdată nu există nici o dovadă în acest sens, dar eu aşa cred. Inspectorul din Canada cu care am discutat mi-a vorbit despre nişte documente găsite în casa lui Walter Alexander, care se refereau la ambele medicamente.

– Ryan ştia că există o posibilă legătură între ele. Kate luă o gură mare de aer şi se strădui să îşi înăbuşe lacrimile de furie. A stat în sufrageria lui Kari Adams şi s-a prefăcut să nu ştie nimic despre Amatroxin.

– Jake a dispărut imediat după ce s-a făcut fuziunea. Secretara lui Ryan a declarat că i-a auzit în ziua aia pe Ryan şi pe Jake certându-se în biroul lui, deşi nu poate spune despre ce au discutat.

Kate îşi plecă dintr-odată capul.

– Ei bănuiesc că Ryan l-a ucis pe Jake. Dar de ce? Pentru bani?

– Banii îi motivează foarte tare pe unii oameni, zise Simone cu blândeţe. Ryan era gata să ucidă dacă Amatroxin avea să fie aprobat. Jake a pus totul la punct, s-a ocupat de testarea lui, dar, cum el era scos din ecuaţie, banii aveau să rămână conducerii.

– Doar nu crezi asta, ripostă Kate simţind cum fierea i-o ia razna.

– Nu, Kate, nu cred. Dar poliţia aşa va prezenta cazul.

– Şi Janet Kelly? Ei cred că a ucis-o ca să şteargă urmele legate de studiul de cercetare?

– Vor reuşi s-o lege pe Janet Kelly de Jake prin intermediul sanatoriului. Vor încerca să demonstreze că Ryan a ascuns dovezi. Dacă se afla că s-au desfăşurat

teste ilegale în America, Amatroxin nu avea să fie niciodată aprobat.

Kate închise ochii.

– Şi maşina?

Simone oftă.

– Vor încerca să spună că a umblat la frâne ştiind că în maşină nu vei fi decât tu. Eliminându-te, urma să aibă două avantaje. Nu mai trebuia să returneze banii de pe poliţa de asigurare de viaţă şi nici nu mai exista nimeni care să pună întrebări despre Tabofren. Tu eşti cheia pentru toate astea, Kate.

În urmă cu numai câteva ore, viitorul ei părea luminos şi promiţător. Acum, nu mai era sigură cum avea să treacă peste următoarea oră fără să-şi piardă minţile. Îşi încolăci braţele în jurul corpului.

– Cred că o să mi se facă rău.

Simone ocoli dulapul. Îşi puse ambele mâini pe braţele lui Kate şi-i spuse:

– Ascultă-mă. În momentul de faţă, poliţiştii nu-l pot acuza pe Ryan de nimic, pentru că nu au dovezi clare. Amândouă ştim că Ryan nu este în stare de nimic din toate astea. Eu îţi spun numai ce va zice procurorul dacă situaţia degenerează. Nu asta e realitatea.

Kate se uită fix în ochii lui Simone. În interiorul ei, se dădea o bătălie aprigă între raţiune şi ceea ce simţea.

Bărbatul de care se îndrăgostise nu avea cum să fie capabil de crimă, de conspiraţie, de muşamalizarea dovezilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci asta însemna că, în tot acest timp, ştiuse de dispariţia ei. Iar ea nu putea să creadă una ca asta. Nu după tot ce îi împărtăşise, nu după ce reuşise să trezească asemenea emoţii înăuntrul ei, într-un timp atât de scurt.

Dar, undeva în străfundul minţii ei, se făcea mereu auzită o voce care nu-i dădea pace şi care-i spunea că nu-l cunoştea pe *adevăratul* Ryan Harrison. Puternicul om de afaceri, care-şi construise un imperiu farmaceutic, nu realizase toate astea pentru că fusese dulce şi iubitor. Ştia că Ryan Harrison directorul avea

calităţi pe care le ţinea ascunse de ea. Oare ieşeau acum la iveală?

Oricum ar fi privit lucrurile, minciunile, care reprezentaseră viaţa ei vreme de cinci ani, o măcinau încă o dată.

Kate clătină din cap.

– Nu ştiu ce să mai cred, Simone. Ştiu doar că nu pot avea încredere în el. Nu ştiu dacă voi mai putea vreodată să mă încred în ceea ce-mi spune.

Ryan urcă în Land Roverul lui Mitch. O mână de reporteri se apropiară de ei încercând să obţină o declaraţie. Camerele erau lipite de geamuri, iar microfoanele – întinse să capteze orice comentariu.

Ryan coborî capul şi începu să-şi frece tâmplele în vreme ce Mitch se îndepărta de secţia de poliţie. Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi formă numărul lui Hannah.

– Ryan, mă bucur că ai sunat. Presa mă vânează.

– Nu comentezi nimic, Hannah. Pregăteşte un memoriu pentru angajaţi. Nu vorbeşte nimeni cu presa. Absolut nimeni. Trimite-mi-l acasă prin fax înainte să-l expediezi.

– Presa e adunată pe peluza din faţa casei tale, Ryan, îl întrerupse Mitch.

– La dracu'! Trimite-mi-l prin fax acasă la Mitch, Hannah. Voi sta acolo o vreme.

– Bine, răspunse femeia. Ai terminat în oraş?

– Deocamdată. Se simţea dezgustat de acuzaţiile pe care i le aduseseră inspectorii. Am nevoie să-mi faci rost de casetele de supraveghere din garaj. Cineva mi-a folosit maşina săptămâna trecută fără ca eu să ştiu.

– Asta se rezolvă.

– Şi e posibil să sune Burton să ne dea informaţii noi. Dacă o face, redirecţionează-l către mine.

– Aşa o să fac. Ryan? îl întrebă ezitantă. Eşti bine?

– Sunt în regulă. Nu luă în seamă îngrijorarea ei. De asemenea, găseşte-mi-l şi pe Ron Grayson. Am nevoie de el.

– Am să-l găsesc. Ryan, nu-ţi face griji.

„Nu-ţi face griji. Cum să nu." De parcă aşa ceva era posibil în clipa de faţă. Închise telefonul.

Îşi rezemă cotul de pervazul ferestrei şi îşi masă capul care-i zvâcnea.

– Unde e Katie? întrebă fără să se uite spre Mitch.

– Acasă la Simone. Ezită. Ryan, ştie de McKellen.

Ryan închise ochii şi luă o gură de aer, în încercarea de a se linişti. Îşi putea închipui ce trecea prin mintea aia încăpăţânată a ei. Ar fi trebuit să-i spună mai devreme. Nu ar fi trebuit să aştepte.

– Şi copiii? întrebă el.

– Mama şi tata i-au dus la mine acasă, pentru a nu fi nevoiţi să facă faţă reporterilor.

Ryan încuviinţă.

– Înainte de toate trebuie să vorbesc cu Katie.

– Mi-am închipuit. E foarte supărată.

– Mda. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

– Ryan...

– Mitch, nu încă. O să-ţi explic totul după ce-o văd pe Katie.

Când opriră în faţa casei lui Simone, Ryan coborî din maşină şi urcă în grabă treptele. Împinse uşa şi-o văzu pe Simone vorbind la telefon. Aceasta îi făcu semn cu mâna să intre.

– Va trebui să te sun eu înapoi. Închise, uitându-se mai întâi la Ryan, apoi la Mitch. Tocmai am vorbit cu Hannah Hughes. L-a găsit pe Ron Grayson.

– O să-l sun eu mai târziu. Ryan privi de jur împrejurul camerei goale. Unde e Katie?

– E afară, în spate. Când trecu pe lângă Simone, femeia îi puse o mână pe braţ şi-l opri. Ryan, am făcut tot ce am putut.

Bărbatul îi strânse mâna.

– Ştiu.

Când deschise uşa, o văzu pe Kate pe marginea terasei, cu spatele la el. Avea un braţ înfăşurat în jurul mijlocului; cu cealaltă mână îşi freca cicatricea de la tâmplă, cea cu care se alesese când începuseră toate acestea. Stătea în lumina soarelui, învăluită în razele sclipitoare. Ryan îşi dorea cu ardoare s-o cuprindă în braţe; îl mâncau degetele de dorinţa de a se afunda în masa castanie a buclelor ei, pentru a-i masa capul şi a o elibera de încordarea şi de îngrijorarea pe care le emana trupul ei.

Spera ca dorinţa lui să coincidă cu nevoia ei. Înghiţindu-şi frica, înaintă înspre ea.

– Katie.

Ochii ei verzi îl străfulgerară când se întoarse spre el.

– M-ai minţit.

Teama lui se transformă în panică. Deja îşi formase o părere. Se întinse după ea înainte să apuce să se tragă înapoi.

– Nu, încetează, mârâi printre dinţii încleştaţi, în timp ce încerca să se smulgă din braţele lui.

– Stai puţin. Lasă-mă să-ţi explic.

Îl lovi şi-l împinse cu putere.

– Nu. Nu!

Vorbele ei îl loviră direct în inimă, îi sfâşiară sufletul, dar nu-i dădu drumul. Nu putea. O trase mai aproape de el.

Numele lui sună ca o şoaptă sugrumată pe buzele ei. Femeia începu să suspine. Cu degetele tremurânde îi cuprinse faţa şi-şi lipi buzele de ale lui. Sărutul ei transmitea tensiune, dorinţă şi disperare.

Când o sărută şi el la rândul lui, simţi cum mintea i se goleşte de orice gând. Fix de asta avea nevoie. Doar de ea, pentru tot restul vieţii. Putea face faţă oricărei provocări atâta timp cât ea era alături de el. Atâta timp cât ea credea în el – în ei –, puteau trece peste orice.

– Nu, murmură cu gura lipită de a lui. Îşi puse repede mâinile pe pieptul lui şi-l împinse. În timp ce-şi elibera gura, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Nu! Încetează. Nu mă atinge!

Când se desprinse din brațele lui, Ryan se simți învăluit de un văl de gheață.

– Iubito...

Kate ridică o mână ca să-l țină la distanță.

– Nu-mi mai spune așa. Nu ai dreptul să-mi spui așa.

O pierdea. Panica îl măcina până la oase, și se simțea de parcă ar fi avut o greutate imensă pe piept.

– Așteaptă puțin. Și ascultă.

– Știai că Jake nu a murit în avionul ăla prăbușit. Și nu mi-ai spus. Ai știut! Își șterse lacrimile. Cum ai putut să faci așa ceva?

Ryan înghiți cu greutate.

– Nu am fost sigur. Am bănuit. Dar am știut că, dacă ți-aș fi spus, ai fi plecat să-l cauți.

– Așa că m-ai mințit? De ce?

Își trecu o mână prin păr, încercând să-și reprime resentimentul pe care-l avusese când o auzise aducând vorba despre Jacob McKellen.

– Pentru că ești soția *mea*, nu a lui. Aveam nevoie să fii alături de mine. Aveam nevoie să aflu ce simți înainte să-ți spun ceea ce știam. Am greșit, am fost egoist, dar aveam nevoie de mai mult timp. Când văzu cum i se lasă colțurile gurii, îl cuprinse disperarea. Nu înțelegi? Nu aveam cum să îți permit să te apropii de el după ce am aflat ce ți-a făcut.

– Și-așa m-ai lăsat să cred o minciună. Nu ai avut destulă încredere în mine cât să-mi vorbești cinstit.

– Nu. Nu reușea să se exprime cum trebuia. Iar ea nu înțelegea. Nu despre asta e vorba. Nu am vrut să pățești ceva.

– Iar așa e mult mai bine, îl luă ea peste picior. Privirea i se întunecă. Ai lucrat cu el.

– Nu. De data asta, trebuia să-l creadă. Îți jur că nu.

– Nu mă minți! Știu că a fost la tine la birou. Știu că era partener la fabrica de produse farmaceutice Grayson. I-ai cumpărat compania. Plănuiați ca Amatroxinul să obțină aprobarea celor de la FDA. Doamne, nu a fost vorba decât despre bani?

Ryan își simți mușchii pieptului contractându-se. Numai gândul că ea putea să creadă ceva din toate acestea îi lăsă o durere atât de mare în inimă, de parcă ar fi fost străpuns de o mie de pumnale.

– Când am început fuziunea, nu știam că Amatroxinul are legătură cu Tabofrenul. Aveam doar niște bănuieli.

– Așa că ai sărit la atac? Un râs patetic o zgudui din rărunchi. Erai dispus să faci orice ca să-l obții?

– Nu. Eram dispus să fac orice ca să-l țin departe de piață. Bănuiam cam ce își pusese în gând McKellen. Cei de la Grayson aveau probleme. Își investiseră toți banii în medicamentul ăsta. Am intervenit pentru a mă asigura că Amatroxinul nu ajunge la FDA. Când am cumpărat compania, am pus capăt procesului. La drept vorbind, am pierdut bani în treaba asta.

– Te aștepți să cred așa ceva?

– Asta e adevărul. De asta a apărut McKellen la mine la birou. Era nervos că îi oprisem proiectul pentru a doua oară.

În ochii ei albaștri se citea neîncrederea.

– Tu l-ai omorât? îl întrebă pe un ton distant.

– Nu. Când femeia se uită în altă parte, Ryan își făcu curaj. Dar aș fi făcut-o. Dacă aș fi știut ce ți-a făcut, i-aș fi smuls inima cu mâinile goale. Când se uită din nou la el, Ryan speră ca ea să-i poată citi adevărul în privire. Aș face *orice* pentru tine.

– Orice, șopti Kate, inclusiv să încerci să mușamalizezi toată mizeria asta, străduindu-te să scapi de Janet Kelly.

– Nu. Se întinse spre ea, dar Kate se dădu înapoi. În timp ce-și lăsa mâna să-i cadă pe lângă trup, se simți cuprins de frustrare. Tu chiar crezi că aș putea să fac așa ceva?

– Cineva ți-a văzut mașina în dimineața aia. La ea acasă. Înainte să mergem noi acolo să încercăm să vorbim cu ea. Ce ar trebui să cred, Ryan? În dimineața aia m-ai lăsat singură. Mi-ai zis că te duci la birou, dar n-a fost așa.

– Și crezi că am fost să omor o femeie?

Lipsa ei de încredere îl mânia.

– Nu știu ce să mai cred. Tot ce am crezut că știu s-a dovedit a fi o minciună!

Ryan își simți inima prinsă ca într-o menghină. Ea nu avea încredere în el, nu așa cum avea el nevoie. Se îndepărta, înălțând la loc zidurile pe care el reușise să le dărâme în urmă cu o săptămână.

– Katie, nu am omorât pe nimeni, zise el și oftă. În dimineața aia, am lăsat mașina în garaj și am mers pe jos la trei blocuri distanță la biroul unui detectiv particular din centru. Probabil cineva mi-a folosit mașina cât am fost eu acolo.

– Foarte convenabil, nu crezi?

– Asta e adevărul.

– Și de ce ai fost să te întâlnești cu un detectiv particular?

– Pentru că am vrut să-l găsesc pe McKellen. Voiam să aflu dacă el era în spatele tuturor acestor chestii. Am vrut să mă asigur că nu are să-ți mai facă niciodată rău.

Kate se așeză pe o bancă de pe terasă. Își sprijini capul în mâini, iar buclele îi acoperiră fața.

Ryan stătea cu mâinile în șolduri și cu fălcile încleștate în vreme ce o privea. Ar fi vrut să o ia în brațe, dar ea îi spusese clar că nu voia s-o atingă.

– O să mă întrebi dacă am umblat și la frâne?

– Știu că n-ai făcut-o, șopti Kate.

În sfârșit. Puțină înțelegere. Își dorea din răsputeri s-o țină în brațe, s-o liniștească. Făcu un pas în față.

– Katie...

– Cine l-a omorât?

– Nu știu.

Femeia își ridică genele umede ca să-l poată privi.

– Nu știi sau nu vrei să-mi spui?

– Nu știu.

– Nu ai nici o bănuială?

– Nu.

Katie își apăsă ochii cu podul palmelor.

– Nu știu ce să mai cred.

Ryan îngenunche în fața ei și-și puse mâinile tremurânde pe coapsele ei.

– Poți să crezi în mine. În noi. Te iubesc. Nu aș face nimic care să te rănească.

– Nu înțelegi, Ryan? șopti ea. Deja mi-ai făcut rău. În cel mai grav mod posibil. Emoții chinuitoare i se citeau în adâncurile ochilor verzi ca de smarald. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Apoi ai distrus încrederea pe care era construită dragostea asta. Cum aș mai putea eu să cred vreodată ceva din ce-mi spui?

Ryan simți că se sufocă. Îl iubea. Destăinuirea ei era exact ceea ce își dorise el să audă din ziua în care revenise în viața lui, dar nici într-o mie de ani nu s-ar fi așteptat ca ea să-i spună că asta nu era de-ajuns.

Kate îi dădu mâinile la o parte și se ridică.

Sufletul lui fu cuprins de frică. Avea s-o piardă dacă nu făcea ceva care să-ndrepte lucrurile. Se ridică încercând să-și stăpânească lacrimile care i se adunau în colțurile ochilor.

– Katie, te rog.

Ea își șterse obrajii.

– Nu pot. Nici măcar nu te cunosc.

– Ba mă cunoști. Știi tot ceea ce contează. Când Kate se întoarse spre ușă, Ryan vorbi cu voce tremurată: Te rog. Nu pot să te pierd pentru a doua oară.

Kate se opri cu mâna pe ușă.

– Ryan, tu chiar nu înțelegi? M-ai pierdut deja.

– Mitch, asta e ridicol.

Kate așeză așternuturile și o pernă pe canapea. În curtea casei ei de pe plajă, valurile mângâiau țărmul, dar sunetele familiare nu o ajutau deloc să-și potolească sufletul pustiit. Nu voia decât să fie singură, să-și plângă nefericirea. În loc de asta, se pricopsise cu un frate superprotector care-o sufoca.

– Nici să nu-ți treacă prin cap să mă contrazici de data asta. În timp ce așternea un cearșaf pe canapea, Mitch îi aruncă o încruntătură. N-o să stai singură acum.

Pe Kate o cuprinse frustrarea.

– Nu sunt un copil. Pot să-mi port și singură de grijă.

– Vrei să încetezi să mă mai contrazici? Întotdeauna ai fost o pacoste când ți-ai pus ceva în cap. Aruncă perna la capătul canapelei și întinse o pătură peste pernuțele decorative.

– Ryan te-a trimis aici?

– Mi-a sugerat. Și l-aș fi ascultat dacă nu mi-aș fi făcut deja planuri să vin aici.

Kate mârâi de frustrare.

– Acum am nevoie să stau singură.

– Ba nu, nu ai. Se aruncă pe canapea, își scoase pantofii, se sprijini de rezemătorul pentru braț și-și propti picioarele pe pernuțele decorative. Trebuie să faci ceva care să te ajute să-ți iei gândul de la Ryan. Mai mult ca sigur o să reușești dacă-mi pregătești mie cina.

Kate închise ochii și se strădui să-i arate cât de exasperant era. Dar, în loc de asta, nu reuși decât să pufnească în râs. Îi dădu picioarele la o parte și se așeză pe canapea.

Mitch se ridică în capul oaselor rânjind, își puse un braț pe după umerii ei și chicoti.

– Vezi, nu-i așa că-i mai bine?

Kate își ascunse fața în mâini, și râsul ei se transformă în plâns. Pieptul i se încordă, simțindu-se copleșită de ceea ce făcuse. Plângea în hohote și, oricât se străduia, nu reușea să se abțină. Rușinată, abia conștientă că nu era singură, își strânse brațele în jurul corpului.

– Of, fir-ar să fie! Mitch își încolăci brațele în jurul ei, lipind-o de pieptul lui. E în regulă. Descarcă-te!

Lacrimile ei îi udară tricoul albastru. Își trase nasul și încercă să-și întoarcă fața. Se luptă din răsputeri să se controleze, trase aer în plămâni, dar izbucni din nou în plâns.

Mitch privi în jos și flutură din mână.

– Haide, folosește-l ca pe o batistă. E un tricou cu emblema celor de la Cubs. Și-așa nu-s buni de nimic anul ăsta.

Strângând în mâini bumbacul moale, ea nu se putu abține și chicoti printre lacrimi. Se străduí să-și recapete stăpânirea de sine și își umplu plămânii cu aer, numai pentru a o lua de la capăt în clipa următoare.

Mitch își trecu o mână prin părul ei.

– O să fii bine. Haide, plângi.

Cum era posibil să sufere așa tare după doar câteva săptămâni? Acum o lună nici măcar nu-l cunoștea pe Ryan Harrison. Astăzi, toată lumea se prăbușea în jur pentru că nu-l putea avea pe el.

Și cel mai dureros era că, în ciuda a tot ceea ce i se întâmplase, în ciuda minciunilor și a amăgirii, tot îl mai dorea. Voia să-i simtă brațele în jurul ei. Tânjea să-i simtă trupul alături de ea. Își dorea familia la care nu se așteptase și la care nu sperase niciodată. În doar câteva săptămâni, el schimbase totul pentru ea. Și nu știa dacă ea avea să mai poată drege vreodată lucrurile.

Până la urmă, reuși să se potolească. Se retrase din brațele lui Mitch și trase cu lăcomie aer în piept.

Mitch îi șterse o lacrimă din colțul ochiului.

– N-ai fost niciodată genul de femeie care să-și exteriorizeze emoțiile.

Kate își trase nasul și-și trecu o mână peste față.

– Nici acum nu sunt. Ți-am zis că vreau să fiu singură.

– Cu ce te pot ajuta? o întrebă cu blândețe.

– Cu nimic. Nimeni nu poate face nimic.

– Kate, Ryan nu e băiat rău.

– Știu asta. Mitch, nu vreau să fii prins la mijloc. Știu că ții mult la el.

– Și la tine țin foarte tare.

Lacrimile începură iarăși să-i șiroiască, și-și acoperi ochii cu palma.

– Știu, reuși ea să șoptească.

– Nu există nici o modalitate de a rezolva treaba asta? E evident cât de mult îl iubești.

– Așa e. Îl iubesc prea mult. Dar uneori dragostea nu e de-ajuns.

Mitch se încruntă, iar asta îi făcu sufletul ferfeniță.

Își șterse iarăși chipul, încercând cu disperare să schimbe subiectul.

– Apropo de relații... Își trase nasul. Simone a încercat să mă concedieze astăzi. Mi-a zis că nu poate continua să fie avocatul meu pentru că se culcă cu tine.

Un zâmbet obraznic lumină chipul lui Mitch.

– Și tu ce i-ai spus?

– I-am zis că nu are cum să mă concedieze, pentru că eu sunt clientul. Iar când a dat să mă contrazică, am amenințat-o că, dacă mai insistă cu treaba asta, o să te conving să te desparți de ea.

Mitch zâmbi și mai larg.

– Și ea ce-a spus?

– A dat înapoi destul de repede. Cred că i s-au aprins călcâiele după tine, Mitch.

Zâmbetul lui se transformă într-un adevărat rânjet în timp ce se întindea la loc pe canapea și-și sprijinea capul cu mâna.

– Măi, să fiu al dracu'.

Văzându-l atât de fericit, Kate își aminti cât de mâhnită era ea. Lacrimile amenințau să dea iarăși năvală. În ultimele câteva săptămâni, plânsese mai mult decât într-un an întreg. Se săturase de ipostaza asta de femeie vulnerabilă. Se ridică, ștergându-și iar fața.

– Trebuie să merg să mă întind.

Mitch se ridică de pe canapea.

– O să fii în regulă?

În clipa de față, asta era o întrebare absurdă. Inima îi fusese sfâșiată, iar ea încă nu înțelegea ce i se întâmplase cu adevărat. Dar știa că nu ăsta era răspunsul pe care-l aștepta Mitch, așa că nu reuși decât să afișeze un zâmbet patetic.

– O să supraviețuiesc. M-am obișnuit să fac față din mers.

Vântul izbea cu putere căsuța. Lumina argintie a lunii pătrundea prin draperiile transparente de la fereastra sufrageriei lui Kate direct în ochii lui Mitch. Bărbatul murmură câteva înjurături în timp ce-și puse brațul

deasupra ochilor, ca să blocheze lumina. Oare de ce nu mai existau draperii adevărate?

Poc. Poc. Poc.

Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta? Se lăsă pe-o parte şi-şi puse perna pe cap să atenueze zgomotul necruţător şi lumina insuportabilă. Cum dracu' putea Kate să adoarmă în casa asta?

Poc. Poc. Poc.

În nici un caz nu avea cum să doarmă cu zgomotul ăsta neîncetat. Mârâi frustrat, dădu la o parte pătura şi se îndreptă spre bucătărie. Valurile loveau nisipul de afară. Puse o mână pe fereastră şi trase cu ochiul în curtea din spate.

Poc. Poc. Poc.

Paravanul se izbea cu furie în bătaia vântului. Mitch deschise uşa din spate şi coborî treptele în picioarele goale, tremurând în aerul rece al nopţii. Nisipul îi intră printre degete. O pală de vânt îi dădu părul pe faţă, amintindu-i că avea iarăşi nevoie de o tunsoare. Afurisitul ăla de păr creştea precum buruienile.

Paravanul atârna într-o doară în nişte balamale ruginite. Îşi trecu degetele de-a lungul uşii, încercând să găsească un cârlig sau vreun soi de încuietoare. Era imposibil ca sora lui să-l lase să se izbească aşa toată ziua şi toată noaptea. Cum nu reuşi să găsească nimic, îşi puse în minte să i-l repare mâine. Măcar atât putea să facă, să-i ofere nişte nopţi cu somn liniştit.

În spatele lui, trosni o nuia. Degetele îi încremeniră pe lemnul uşii. Se întoarse. Dintr-o parte ţâşni o umbră. Înainte să poată anticipa mişcarea, simţi brusc o durere puternică în tâmplă.

– Nenorocitule. Se prinse cu mâinile de cap şi, înainte să îşi piardă cunoştinţa, reuşi să mai facă un pas.

capitolul 22

Lumina din frigider se revărsă peste Ryan, care se afla în bucătăria cufundată în întuneric. Stătea cu uşa

deschisă, privind în gol. Nu-i era foame, iar o bere nu avea cum să-i potolească durerea din capul pieptului. Dar nici să zacă întins în patul de sus şi să-şi amintească felul cum Katie stătuse alături de el nu avea să-l ajute prea tare să se relaxeze.

Privi spre telefon. Ar trebui s-o sune. Dar nu ştia dacă avea să-l asculte sau avea să-i închidă. Îşi frecă mâna de zona pieptului, unde simţea durerea, trase adânc aer în piept şi închise ochii. Avea s-o lase o zi. Apoi avea să încerce din nou. Nu putea să scape aşa uşor de el.

Telefonul mobil începu să-i sune, şi el tresări. Trânti uşa frigiderului şi se îndreptă spre bufet să-l ia. Simţi cum speranţa îi dădea ghes. Spera că, în sfârşit, îşi venise în fire

– Katie?

– Ryan, sunt eu Simone.

– O, bună.

Fu copleşit de dezamăgire.

– Ryan, Mitch nu răspunde la telefon.

Sesizând panica din vorbele ei, bărbatul simţi cum i se ridică părul de pe ceafă.

– Ce?

– Nu răspunde la mobil. Mi-a spus c-o să-l ţină tot timpul la îndemână. Kate nu răspunde nici ea la telefonul fix.

O, la dracu'. Nici măcar nu stătu pe gânduri. Se îndreptă imediat spre holul unde-şi lăsase pantofii.

– Am angajat un paznic care să stea în faţa casei ei. Nu m-a sunat nimeni. Ar putea fi de la furtună.

– Aşa e, admise Simone, dar el ştia că nici ea nu credea asta mai mult decât el. Detectivul meu particular mi-a trimis, în sfârşit, pe e-mail raportul. Astăzi nu mi-a mers serverul, aşa că abia l-am primit. Ryan, Walter Alexander a avut două fiice. Una dintre ele a murit de cancer acum cinci ani. Paula McKellen.

Când îşi dădu seama, Ryan se opri cu degetele pe uşa din faţă şi cu cheile de la maşina închiriată în mână.

– Aşa era legat de numele McKellen. Prin căsătorie.

– Da. Walter Alexander este – sau a fost – Karl McKellen, președintele editurii McKellen. Fiica lui, Paula, s-a măritat cu un anume Jacob Alexander acum opt ani. A murit după ce Tabofrenul a fost retras de FDA. Cred că era implicată în studiile clinice care au fost oprite.

– Rahat, de asta și-a ieșit din minți. Și de asta nu recunoscuse Ryan numele lui Jake Alexander și nici nu-l asociase cu bărbatul pe care-l întâlnise și cu care discutase afaceri în biroul lui. Pentru că nenorocitul își folosea ambele nume, rămânând ascuns în timp ce-și conducea cercetările ilegale. Iar socrul lui – Karl McKellen – se asociase cu el și cu fabrica de medicamente Grayson ca să obțină aprobarea celor de la FDA.

– Da, adăugă Simone în timp ce el alerga spre mașină, prin ploaia ce-l lovea în față. Se urcă și porni motorul. Dar mai există încă o fiică.

Ryan își dădu părul ud din ochi și bagă rapid în marșarier pentru a ieși de pe alee.

– Unde?

– Aici în San Francisco. Ryan, lucrează pentru tine.

– Ce? N-am nici un angajat pe care să-l cheme McKellen. Și nici Alexander.

– Ryan, cealaltă fiică a lui e Hannah Hughes.

– Nu. Ești sigură?

– Da.

O, la dracu'! Hannah, care fusese în Vancouver de câteva ori în ultima lună. Hannah, care condusese fuziunea cu Grayson. Hannah, care-i cumpărase mașina și care ar fi putut cu ușurință s-o folosească în ziua morții lui Janet Kelly, atunci când el o lăsase parcată în garaj. Hannah, care cunoștea fiecare detaliu al întoarcerii lui Kate, pentru că el fusese atât de prost încât să-i povestească.

Simți că trebuia să se grăbească. Tură motorul.

– Simone, Hannah știe că, în seara asta, Kate e la casa de pe plajă.

– Eu sunt în mașină, pe autostradă. Am sunat deja la poliție.

– E posibil să ajung înaintea ta. Să nu intri fără mine sau fără polițiști. Mă auzi? Convorbirea se întrerupse. Simone?

Rahat. Nu știa sigur dacă-l auzise sau nu. Sună la agentul de siguranță pe care-l angajase să stea în fața casei lui Katie.

Nici un răspuns.

„Rahat!"

Apăsă cu putere accelerația, aruncă telefonul pe scaunul din față și apucă mai bine volanul.

Apa caldă se revărsa pe pielea lui Kate. Era învăluită în spumă. Cum nu putea să doarmă, se hotărâse să facă o baie, în speranța că apa caldă avea s-o scape de senzația de gheață ce-i pătrunsese până în măduva oaselor. Până acum, nu funcționa.

Pornea și oprea robinetul într-o succesiune ritmică cu degetul mare de la picior în timp ce se uita fix într-un punct de pe marginea căzii. Singurul zgomot din încăpere era făcut de picuratul ocazional al apei în chiuvetă. Îi tot venea în minte chipul lui Ryan, așa că închise ochii, dorindu-și ca apa să-i alunge suferința.

După cele câteva ore petrecute la telefon cu Tom Adams, făcând planuri pentru următoarele câteva săptămâni, se simțea secătuită. Să se facă nevăzută nu era probabil cel mai inspirat plan în clipa de față, dar era cel mai bun lucru la care se putea gândi. Părinții ei urmau s-o înțeleagă. Avea să găsească ea o cale s-o facă și pe Julia să înțeleagă. Și nu avea să dispară pentru totdeauna, ci doar până când s-ar mai fi liniștit apele. Pur și simplu, nu mai voia să știe adevărul. Dacă rămânea aici în vreme ce presa roia în jurul ei din cauza acestei povești, nu avea decât să-și prelungească agonia.

Își trecu o mână prin păr, oftă prelung și își stăvili lacrimile. Încă un jet de apă nu putea s-o ajute.

Luminile se stinseră.

Se ridică în capul oaselor, făcând apa să se reverse peste cadă. Afară vântul șuiera. În urechi îi răsuna păcănitul scos de paravanul ușii care se tot izbea jos.

„Kate, ești enervantă. Revino-ți. Mitch e jos. Nu o să se întâmple nimic. Curentul s-a întrerupt probabil pe toată strada din cauza furtunii."

Ieși din cadă și-și luă pe ea halatul de baie alb. După ce-și legă cordonul, se îndreptă spre scări. De-a lungul holului se vedeau umbre mișcătoare, iar ea se împiedică de figurina Power Ranger a lui Reed. Simți o durere înțepătoare în degetul mare de la picior. Își mușcă buza ca să nu țipe și țopăi mai departe pe culoar în timp ce încerca să frece locul dureros. Oare se putea să-i meargă ceva bine?

Treptele îi scârțâiră sub tălpi. Degetul mare de la picior zvâcnea cu o durere surdă. Trase aer în piept în timp ce ocoli stâlpul scării în spirală, rugându-se să nu-l trezească pe Mitch, care dormea în camera de zi. Când intră în bucătărie, simți aerul rece izbindu-i fața. Ușa din spate era larg deschisă, iar paravanul se lovea în continuare ritmic.

Ce dracu'? Făcu un pas spre ușă și se opri.

Încuiase ușa aia înainte să urce. Începu să intre la bănuieli. Simți cum i se încordează mușchii abdomenului. Aerul i se blocase în plămâni.

„Du-te și cheamă-l pe Mitch."

Ieși cu spatele din bucătărie. Se lovi de o masă din hol. O veioză se prăbuși pe podea.

Nivelul adrenalinei îi crescu brusc.

Doamne, Dumnezeule. Se purta ca o adolescentă îngrozită dintr-un film de groază. Probabil că Mitch era în spatele ei și se prăpădea de râs.

Își presă burta cu mâna, se întoarse și se uită din cadrul ușii spre canapeaua din camera de zi.

Era goală.

Se uită din nou în bucătărie.

– Mitch?

Nici un răspuns.

Simți broboane de sudoare alunecându-i în jos pe șira spinării. Îi îngheță pielea.

„Gândește, Kate. Nu fi mămăligă." Zări telefonul fără fir pe măsuța de cafea. Bâjbâi după receptor și-l porni cu degetele tremurânde. Nu avea ton.

O pală de vânt izbi din nou paravanul ușii. Kate tresări și se întoarse spre bucătărie.

Pe dulapul cel mai îndepărtat se afla poșeta ei, în care avea telefonul mobil și cheile. Trebuia să ajungă la ea. Luă o gură de aer ca să se liniștească și se deplasă printre umbre și lumini.

Piciorul îi alunecă într-o băltoacă de pe podeaua din lemn masiv. Se prinse de un scaun și se sprijini la timp cât să nu cadă. Bâjbâi prin întuneric spre o dâră de lichid care se întindea de la ușa din spate pe după masă.

Bun. Asta nu era bine deloc. Ceva nu era în regulă. Era timpul să plece pur și simplu. Se întinse după geanta de pe dulap.

Ceva o izbi cu putere din spate. Conținutul genții zbură. Kate se lovi de un scaun de la bar, se izbi de marginea dulapului și se prăbuși pe podea.

În cădere, se sprijini în braț. Durerea o curentă până în umăr. Când întredeschise ochii, o zări pe Hannah Hughes cum stătea în genunchi lângă ea, cu un pistol în mână.

– Bine ai venit la petrecere, Kate.

Kate îl văzu pe Mitch zăcând pe podea în spatele mesei. Părea fără vlagă și avea ochii închiși. Din cap i se scurgea o dâră de sânge.

Simți un junghi în stomac. O, Doamne. Nu în apă călcase mai devreme.

– Nu, uită-te la mine, Kate, îi ceru Hannah. Ai idee câte probleme mi-ai creat?

Despre ce dracu' vorbea? Kate o privi încruntată. Deschise gura să vorbească, dar nu reuși să îngaime nimic.

– Nu face pe sfioasa! Cu mine nu merge chestia asta cu „nu-mi amintesc nimic" pe care i-ai îndrugat-o lui Ryan și lui Jake. De când a început toată treaba asta, nu ai făcut decât să-mi fii ca un ghimpe în coaste.

Toată treaba asta. Jake. „Nu."

– Tu, reuși Kate să șoptească cu greu. Tu ai fost? Dar tu lucrezi cu Ryan. Nu înțeleg.

– Nu ești chiar așa isteață, nu? Un rânjet pocit se ivi pe fața lui Hannah. Probabil că este din cauza atâtor medicamente. Tabofrenul ar fi salvat-o pe Paula. Ryan știa asta.

Kate se încruntă din nou. Ținându-se de brațul care o durea, încercă să se ridice în capul oaselor.

– Cine e Paula?

– Sora mea. Ryan era așa încântat de Tabofren, încât i-a grăbit intrarea în teste. A mers. Dar s-a speriat când cei de la FDA au aflat despre efectele secundare și a oprit producția. Paula a murit. Medicamentul ăla i-ar fi salvat viața.

Kate înghiți în sec.

– Nu poți fi sigură de asta.

– A, nu? Eu cred că da. Ai idee, Kate, ce înseamnă să pierzi pe cineva drag? Sau oare ar trebui să-ți spun Annie? Cum preferi? Râsul amenințător al lui Hannah o irită teribil pe Kate. Am uitat cu cine vorbesc. Bineînțeles că știi cum este să pierzi pe cineva! Sau, mai bine zis, Ryan știe. Ne-am asigurat noi de asta.

– Voi... ați făcut asta intenționat? De ce nu m-ați omorât pur și simplu?

– Acum, că mă gândesc la asta, îmi dau seama că așa ar fi trebuit. Am pierdut în fața lor. Tata și Jake s-au gândit că poate pe parcurs o să ne fii de folos. Răpirea ta a fost o soluție mai bună. Apoi avionul ăla în care ar fi trebuit să fii s-a prăbușit, și toată lumea a crezut oricum că ai murit. Ni s-a părut logic să-l lăsăm pe Ryan să sufere. Și am avut noroc cu un prieten care lucra la compania aeriană și care s-a asigurat că numele tău se afla pe listă. Oamenii fac orice pentru bani.

– M-ați... m-ați ținut intenționat în viață?

Hannah ridică din umeri.

– Dacă voia să obțină vreodată aprobarea medicamentului prin intermediul unei alte companii, Jake avea nevoie de țesut uman pentru cercetarea lui. Nu ne-a păsat

dacă aveai sau nu cancer. Eram mai degrabă interesați de efectele secundare. Și iată-te!

Cu degetele tremurânde, Kate începu să-și frece cicatricea.

– Dar cum am...

– Asta e partea cea mai frumoasă. Râse. Nu te-ai lăsat ușor. Împotrivirea ta a provocat un accident de mașină. Jake nu te-a mințit niciodată în legătură cu asta. E adevărat că te-ai lovit la cap. Și de-asta ai intrat în comă. Așa i-a venit ideea să te folosească în studiu.

– Jake...

Hannah se strâmbă dezgustată.

– Jake era un prost. Cine ar fi crezut că avea conștiință? Când a aflat că erai însărcinată, a refuzat să facă teste pe tine. Știai că Paula era însărcinată când a descoperit că avea cancer? A fost nevoie să aleagă... viața ei sau a copilului. Apoi a murit oricum. Când Jake a aflat despre sarcina ta, și-a dat seama că venise vremea răzbunării. Așa că a așteptat.

– Walter Alexander e tatăl tău, zise Kate.

– Până la urmă, nu ești așa proastă. Hannah zâmbi. E cunoscut și sub numele de Karl McKellen. El e directorul editurii McKellen. Șeful tău.

Kate simți că i se face rău de la stomac.

– Ce s-a întâmplat cu Jake?

Femeia îi aruncă o privire de gheață.

– I s-a făcut frică.

– Tu l-ai omorât.

– Nu m-a deranjat că a vrut să se folosească de tine pentru a obține răzbunarea deplină. Mi s-a părut genială ideea de a se culca în repetate rânduri cu nevasta lui Ryan Harrison, de a-i lua familia și tot ce-i aparținuse vreodată. Dar, în clipa când Ryan a oprit din nou Tabofrenul, chiar după fuziunea cu Grayson, Jake și-a pierdut curajul. Se temea prea tare că avea să fie prins, că Ryan urma să descopere totul despre tine și despre băiat. A vrut să ne oprim exact când ajunsesem atât de aproape de a obține, în sfârșit, ceea ce ne doream. Nu am putut să-l las să strice tot. Am renunțat

la viaţa mea ca să mă asigur că medicamentul ăla obţine aprobarea.

– O, Doamne.

Kate simţi că gura i se umple de amăreală.

– N-ai decât să te arăţi scârbită! Nu-mi va păsa. Oricum nu vei mai fi prin preajmă suficient cât să contezi. Hannah afişă un zâmbet îngâmfat.

– Tu... tu ai intervenit şi ai schimbat lista pasagerilor, astfel încât să pară că Jake a murit în avionul ăla, exact ca-n cazul meu, nu-i aşa?

– Asemănări. Asta a fost frumos, trebuie să recunoşti. Şi totul ar fi fost bine în lipsa ta. A trebuit să începi tu să dezgropi trecutul pe care-l ascunseserăm noi aşa bine. Iar Jake era un idiot. A fost un prost că a lăsat fotografia aia la tine acasă. Ar fi trebuit să-l omor în urmă cu mulţi ani.

Kate înghiţi în sec. Nu venea nimeni după ea. Mitch nu se mişca. În clipa asta, nu ştia dacă era viu sau mort.

– Tu ai omorât pacienţii care au participat la studiul clinic.

Hannah nu răspunse.

– Şi pe Janet Kelly. Tu i-ai luat maşina lui Ryan în dimineaţa aia. Te ameninţa că o să te denunţe?

– Chiar crezi că o să-ţi răspund la întrebări?

Kate observă o mişcare în spatele lui Hannah.

– Ţi-ai omorât şi tatăl?

– În cazul lui a fost un accident. Pe chipul lui Hannah se văzu o urmă de suferinţă. Ne-am certat. Totuşi, sacrificiul lui nu înseamnă nimic prin comparaţie cu numărul de oameni care au murit din cauză că medicamentele care ar trebui folosite pentru a salva vieţi le sunt refuzate oamenilor care au cu adevărat nevoie de ele. Care mai e scopul dacă nu pot fi utile?

Mitch se ridică în spatele lui Hannah. Sângele i se prelingea pe frunte. Clipi de două ori şi se împletici.

Kate intră în panică. Trebuia să-i distragă atenţia lui Hannah.

– FDA-ul stabilește regulamente ca să se asigure că pacienții sunt în siguranță...

Ochii lui Hannah o străfulgerară cu furie.

– Nu-mi ține mie lecții despre siguranță. Dacă pacienții ar fi avut acces la medicamente, mama ar fi încă în viață. Sora mea ar trăi. Dacă e nevoie să moară câțiva oameni pentru binele celor mulți, atunci așa să fie.

Mitch o atacă pe Hannah din spate și o izbi de dulap. Pistolul zbură pe podea. Bărbatul gemu când se lovi de un scaun și se prăbuși la pământ.

Kate se ridică și se întinse după un suport de lumânare care se afla pe masa din bucătărie. Când Hannah încercă să se scoale, Kate o lovi.

Suportul de lumânare o lovi pe Hannah direct în față. Kate reuși să se ferească de Hannah. Alunecă într-o baltă de sânge. Hannah se răsuci pe podea și se aruncă asupra lui Kate. Se luptară și se rostogoliră de-a lungul bucătăriei. Hannah o țintui la podea.

Pe Kate o dureau brațele, mușchii îi pulsau, dar nu avea de gând să moară așa.

Hannah se întinse după armă. Kate o lovi și se agăță de ea. Reuși să-i prindă mâna care se încleștase deja pe mânerul pistolului.

„Nu. Nu. Nu." Nu așa. Avea atâtea motive să trăiască. Kate se luptă din toate puterile. Reed. Julia. Ryan. Nu putea să-i piardă.

Când arma se descărcă, Hannah făcu ochii mari. Trupul îi deveni țeapăn și se uită îngrozită la Kate.

Vârful pistolului era îndreptat spre pieptul lui Hannah. Se prăbuși brusc. Căzu de pe Kate. Arma se izbi cu zgomot pe dușumeaua din lemn masiv.

Kate se ridică în genunchi și verifică disperată pulsul lui Hannah. Nimic.

– Haide, haide, murmură apăsându-i pieptul. Sângele-i șiroia din rană și se aduna într-o băltoacă în jurul ei. Kate se împiedică și căzu în fund. Îi tremurau mâinile. Se uită împrejur și-l zări pe Mitch zăcând nemișcat în partea cealaltă a camerei.

*

Ryan opri cu un scrâșnet pe aleea din fața casei lui Kate. Zări mașina agentului de siguranță parcată peste drum. Peste volan se vedea căzut un trup, iar pe ferestre era împrăștiat ceva roșu. Când opri motorul, simți că inima i-o ia la trap.

Mașina lui Simone ajunse în același timp cu a lui.

– Rămâi aici, îi strigă prin ploaie când o văzu deschizând ușa.

Dincolo de vuietul vântului, se auzi ecoul unui foc de armă.

Alergă prin curtea din față și deschise ușa împingând-o cu umărul.

– Katie!

Simone îl urmă îndeaproape pe holul întunecat. Ryan rămase cu privirea pironită asupra lui Kate, care stătea pe podeaua din bucătărie. Halatul de baie îi era plin de sânge.

Ryan simți că i se urcă inima în gât. Se aruncă în genunchi, căutând cu disperare rana.

– Unde ești rănită?

– Nu e de la mine, îngăimă cu glasul înăbușit. Nu este sângele meu.

– Ești sigură? E atât de mult.

– Nu. Sunt bine. O, Doamne, Ryan. Mitch.

Ryan își luă privirea de la ea și-l văzu pe Mitch zăcând pe podea, nemișcat. Îi curgea sânge de la cap. Simone era lângă el și încerca să-l trezească.

– Rahat!

Ryan se ridică iute, trecu în grabă pe lângă dulapul din mijlocul bucătăriei și începu să deschidă sertarele. Simți că i se întoarce stomacul pe dos când dădu peste cadavrul lui Hannah. Sângele îi curgea în neștire din rana de la piept. Ochii ei lipsiți de viață erau fixați spre tavan.

Bâjbâi după prosoape în sertarele dulapului. Luă un braț plin și se grăbi înapoi la Kate și la Simone.

– Apasă unde sângerează.

– Mitch? Mă auzi? Kate se aplecă asupra fratelui ei, în vreme ce Ryan sună la poliție de pe telefonul lui mobil.

– Mitch? rosti panicată Simone. Rămâi cu noi. La dracu', dacă deschizi ochii, o să cumpăr lenjeria aia din piele pe care o vrei tu.

Ryan se străduia să discute coerent cu operatoarea de la poliție. Afară, urlau sirenele, dar el nu se putea concentra decât asupra prosoapelor din mâna lui Kate, îmbibate cu sângele lui Mitch.

Cu două minute mai înainte se ruga să nu fie ea rănită. Acum grijile lui se îndreptau către Mitch.

capitolul 23

Kate împinse ușa salonului de spital și începu să zâmbească în clipa când intră și auzi discuția care se purta înăuntru.

– Vrei să încetezi să mă mai bați la cap, se împotrivi Mitch, lovind-o pe Simone peste mână în timp ce încerca să-i aranjeze păturile din jurul lui. Nu am patru ani.

– Îți jur că ești cel mai groaznic pacient care a existat vreodată. Nu știu cum de te suportă asistentele.

Îi aruncă o privire enervată. Kate intră în încăpere. Soarele după-amiezii pătrundea pieziș prin fereastră.

– Morocănos?

– O adevărată pacoste, mormăi Simone.

– Și tu ești o adevărată dulceață, draga mea, murmură Mitch.

Râzând, Kate înaintă spre pat și-i strânse degetele mari de la picioare de sub pătură. O lovitură la cap are darul de a face asta oricui. Crede-mă, o știu prea bine.

După două zile, Mitch începea să-și revină încetișor. Avea capul încă bandajat și-și pierduse câteva bucle atunci când îi răseseră o parte a capului ca să-i coasă cele cincisprezece copci de care avusese nevoie, dar treptat își revenea la felul lui sarcastic de a fi.

– Am nevoie de o cafea.

Simone își lăsă mâinile pe lângă corp și se îndreptă spre ușă.

– Dacă tot ieşi, de ce nu mergi să-ţi cumperi şi lenjeria aia din piele? îi strigă Mitch. Când Simone se întoarse şi-i aruncă o privire şocată, el continuă: Da, frumoaso, m-ai auzit bine. Şi sunt al dracu' de sigur că n-o să uit de promisiunea aia.

Simone pufni şi părăsi încăperea. După ce plecă ea, Kate surâse către fratele ei.

– Apropo, felicitări.

– Pentru ce?

Se întinse, o apucă de mână şi se dădu la o parte, ca să se poată aşeza şi ea pe pat lângă el.

– Că ţi-ai găsit pinguinul. Julia mi-a povestit despre cartea pe care a citit-o.

Mitch îşi dădu ochii peste cap.

– Nu mă însor cu ea, ce dracu'! Doar ieşim împreună. În clipa asta, doar atâta o pot convinge să facem.

– Ştiu. Kate îi dădu o şuviţă la o parte de pe faţă. Ar trebui totuşi să te porţi frumos cu ea. A fost chiar îngrijorată. Păreai mort acolo la mine în bucătărie. Cred că a retrăit moartea lui Steve.

– Rahat! Mitch închise ochii. Nu m-am gândit la una ca asta.

– Sunt sigură că nu te-ai gândit. La urma urmelor, eşti bărbat.

– Şi toţi bărbaţii sunt nişte insensibili, aşa-i?

– Păi...

– Hai să nu începem cu asta, deşteapto. Mitch deveni serios. Tu ce mai faci?

Kate trase adânc aer în piept. În ciuda presei care o vâna de la începutul poveştii ăsteia şi a suferinţei care o măcina de fiecare dată când se gândea la Ryan, supravieţuia. Oarecum.

– Sunt bine. Afişă un zâmbet superficial. Mitch, o să mă bucur când se vor linişti apele. Eu...

– Dacă te gândeşti să-mi mulţumeşti, te dau afară de aici.

De data asta, Kate zâmbi cu adevărat.

– Nici nu aş visa aşa ceva.

– Bun. Bărbatul se încruntă. Pentru că imaginea mea e grav afectată. Am fost bătut de o fată. Din nou.

– De o nebună. E o diferenţă. Şi nu ai fost singurul.

Privirea lui Mitch se mai îmbună.

– Cum se simte celălalt tip.

Se referea la agentul de securitate pe care-l pusese Ryan să stea în faţa casei ei. Cel despre care Kate nici măcar nu ştiuse. Cel pe care Hannah îl împuşcase în piept înainte să pornească după Mitch.

– Va supravieţui. Paramedicii au ajuns la timp.

– Slavă cerului! murmură Mitch. O strânse de mână. Ai vorbit cu Ryan?

Kate încercă să-şi reprime lacrimile care-i inundau ochii şi înghiţi din greu ca să n-o podidească iarăşi plânsul.

– Nu.

– Kate...

– Mitch, nu începe. Acum ai alte lucruri la care să te gândeşti.

Uşa se deschise, iar amândoi îl văzură pe Ryan vârându-şi capul.

Surâsul lui o făcu pe Kate să simtă fluturi în stomac.

– Salut. A plecat domnişoara asistentă Nod-în-Papură?

– Tocmai ai ratat-o.

– Bun. Ryan scoase o pungă de la spate şi intră în rezervă. M-ar da garantat în şuturi afară de aici. Scoase o sticlă mică de bere din pungă şi i-o dădu lui Mitch.

– O, iubire. Mitch se întinse după sticlă. Dacă aş fi gay, m-aş însura cu tine.

– Îmi pare rău să-ţi spun, prietene, dar nu eşti deloc genul meu.

Kate simţi că-i sare inima din piept când Ryan se uită spre ea. Părul lui blond era uşor răvăşit, iar blugii spălăciţi îi atârnau lejer pe şolduri. Tricoul alb îi accentua bronzul.

Şi-ar fi dorit braţele acelea puternice în jurul ei, cum fuseseră înainte să se întâmple toate acestea. Pentru prima oară, îşi dorea să nu-şi mai aducă aminte de viaţa asta mizerabilă.

Simone deschise uşa. Se opri la jumătatea drumului, ţinând în mână un pahar de carton din care ieşeau aburi.

– Ce dracu' e aia?

Înainte să se întoarcă, Ryan se strâmbă ca şi cum ar fi vrut să zică „O, rahat".

– Un medicament, răspunse Mitch, luând o înghiţitură mare.

Simone înaintă spre pat şi-şi puse cafeaua pe măsuţa de lângă ea.

– Nu ai voie când iei calmante.

Se întinse după sticlă. Mitch o ţinu astfel încât să nu poată ajunge la ea. Simone se aplecă peste el încercând să-i ia berea. Mitch i-o pasă lui Ryan, îşi încolăci braţele în jurul lui Simone şi o trase peste el.

– Ce faci? Dă-mi drumul. O să te răneşti.

Mitch o strânse şi mai tare.

– Au, iubito, tu eşti singura căreia îi pasă de mine.

Simone se luptă să scape.

– Vorbesc serios.

– Şi eu. Glasul lui se domoli. Te iubesc, Simone.

Femeia îl privi visătoare.

– O, Mitch.

Kate se dădu jos din pat zâmbind pentru prima dată în ultimele zile. Din tot coşmarul ăsta, măcar ieşise şi ceva bun.

– Cred că asta înseamnă că eu trebuie să plec. O să vin mai târziu, Mitch.

– Îmi dau drumul acasă, mormăi el cu buzele lipite de ale lui Simone.

– La mine acasă, sublinie Simone printre sărutări.

– A, iubito, adăugă Mitch, asta e cea mai bună ofertă pe care am primit-o vreodată.

Ryan puse sticla pe măsuţa retractabilă şi-şi trecu o mână prin păr.

– Cred că plec şi eu.

– Gata cu berea, Ryan, îi ordonă Simone, cu gura lipită de a lui Mitch.

– Bine. Da. O să ţin minte. Ne mai vedem.

Kate ieși pe culoar. Își simțea nervii vibrând când Ryan veni după ea. Din ziua aceea când stătuseră pe terasa lui Simone, acum era prima oară când rămâneau singuri.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui.

– Trebuie să pleci?

Inima i se strânse când se uită în ochii lui de safir. Ar fi așa ușor să se afunde în brațele lui, să uite tot ce se întâmplase. Dar știa că asta n-avea să-i fie de folos.

– Da. Am o mie de chestii de făcut astăzi.

– Copiii sunt cu părinții mei. Ce treburi așa importante te așteaptă?

Kate îi simți nevoia din glas. Și, la dracu', asta o făcea să-l dorească și mai tare.

– Să împachetez. Ryan, plec.

– Ce? Unde pleci?

– La Washington. Doar pentru câteva săptămâni, adăugă când îi zări panica din privire. Muntele St. Helens se trezește la viață. Cei de la ziar vor să fac un articol despre asta. Am vorbit cu Tom să-mi dea ceva de lucru. Eu... am nevoie să stau departe o vreme.

Rămase tăcut atât de mult timp, încât ea ajunse să se întrebe dacă o auzise. Însă el zise:

– Când pleci?

– Mâine-seară. Am vorbit cu părinții mei să mai stea până mă întorc. Vor fi încântați să aibă grijă de Reed. Nu am știut dacă tu ai...

– E fiul meu. Vreau să stea cu mine.

Bineînțeles că voia. Fusese o prostie din partea ei să creadă altceva. În ciuda a tot ce se întâmplase între ei, se atașase foarte tare de Reed.

– Știu. Dar tu mergi la muncă. Și nu am vrut să-ți creez probleme.

– Katie. Glasul lui deveni mai blând. Tu nu îmi poți crea niciodată probleme.

O, Doamne. Dacă mai continua mult să se uite la ea cu ochii ăia plini de emoție, nu avea să mai plece de aici. Înghiți cu dificultate.

– Ţi se pare o idee bună să stea cu el în timpul zilei cât eşti tu la muncă?

– Bineînţeles. Nu trebuie să mă întrebi asta.

Kate simţi o durere surdă în piept. Avea să-i fie imposibil. Urma s-o ucidă împărţitul copiilor şi faptul că o să-l vadă în weekend, când trebuiau să facă schimb, ştiind că, dacă nu ar fi aşa încăpăţânată, ar putea avea exact ce îşi dorea.

Dar încă o durea. Suferea din cauza minciunilor. Din pricina faptului că nu avusese suficientă încredere în ea cât să fie sincer. Se săturase de minciuni şi de secretele care-i controlaseră viaţa atât de mult timp.

Înăuntrul ei, se temea că avea să se întrebe mereu dacă îi spunea adevărul.

– Bine. Între ei se lăsă tăcerea. Când nu mai putu suporta, Kate zise: Trebuie să termin de făcut bagajele. O s-o anunţ pe Julia când o să mă văd cu ea în după-amiaza asta.

Se întoarse spre lift.

Ryan îi puse mâna pe braţ şi o opri. Kate simţi cum pielea i se încinse, flacăra împrăştiindu-se şi înăuntrul ei.

– Aşteaptă. Trebuie să vorbim despre noi.

Fu năpădită de o mulţime de emoţii cu care nu voia să se confrunte acum. Încercă să vorbească fără să-i tremure vocea.

– Ştiu, Ryan. Dar acum nu pot. Am nevoie de timp pentru a pune totul cap la cap. Lucrurile s-au întâmplat prea repede între noi. Nu ştiu sigur ce-mi doresc.

– Cât crezi că îţi va lua să te lămureşti?

– Nu ştiu. Nu... nu mă aştept să stai după mine.

– Ah, iubito. Te-aş aştepta o veşnicie.

Kate închise ochii ca să nu plângă. Ryan ştia exact ce trebuia să-i spună ca s-o facă să-i sară inima din piept.

Se eliberă din strânsoarea lui şi se urcă în lift. Când se întoarse, el încă o privea, cu mâinile cufundate adânc în buzunare, cu faţa frumoasă schimonosită de durere.

În timp ce se închideau uşile, Kate simţi că privirea aia avea s-o urmărească pentru tot restul vieţii.

*

Kate înainta de-a lungul terminalului înțesat de lume și privea spre biletul de îmbarcare.

Se uită la ceas. Mai era aproape o oră până când avionul către Portland avea să decoleze. Nu voia să stea la poarta de îmbarcare atât de mult. Oftând, se îndreptă spre un chioșc de la capătul coridorului și-și luă o cafea cu lapte.

Se așeză pe un scaun, sorbi din cafea și-și spuse că făcuse ceea ce trebuia.

Dacă avea noroc, câteva săptămâni petrecute departe aveau s-o ajute să-și limpezească mintea și să-i dea altceva la care să se gândească în afară de nebunia în care se transformase viața ei.

Și poate că, între timp, reușea să-și facă o idee și despre cum anume să procedeze în legătură cu Ryan.

Ascultă conversațiile șoptite din jurul ei. Un cuplu fermecător se plimbă braț la braț spre chioșcul de cafea. Bărbatul zâmbi, dădu părul blond al femeii la o parte și-i sărută urechea. Femeia se sprijini de pieptul lui și surâse. Strălucirea aurie a inelelor de pe degetele lor sugera că erau proaspăt căsătoriți.

O fetiță cu părul negru, cam de aceeași vârstă cu Julia, alergă spre ei. Când își trecu un braț în jurul copilei, un zâmbet cald îi lumină fața bărbatului, iar soția lui plăti băuturile.

Kate închise ochii. Ar putea avea și ea toate acestea. Dacă își dorea cu adevărat, ar putea avea asta și chiar mult mai mult.

„Te-aș aștepta o veșnicie."

Simți că i se umplu ochii de lacrimi. Îl iubea pe Ryan. Nu asta era problema. În clipa de față, nici măcar nu punea la îndoială ce simțea pentru el. Nu se putea împotrivi acelor sentimente, la fel cum nici el nu putea. Dar era oare de-ajuns? Avea să poată uita restul? Minciunile? Suferința? Putea să mai aibă încredere în el?

Cuplul de la chioșcul de cafea se așeză la o masă vizavi de ea.

- Cât o să fii plecat? întrebă copila, sorbindu-şi băutura cu paiul.

Vocea profundă a bărbatului o făcu pe Kate să privească într-o parte.

- Destul de mult ca mama ta să-şi dea seama că nu poate trăi fără mine.

Ridică mâna femeii şi-i sărută degetele. Blonda îi mângâie faţa aspră.

- Asta ştiu deja.

Bărbatul surâse.

- Ţi-a luat destul de mult să-ţi dai seama de asta. M-ai făcut să te aştept o veşnicie.

O roşcată se apropie şi se aşeză pe scaunul liber de la masa lor. Kate o văzuse cu copila înainte ca aceasta să alerge la părinţii ei.

- Bine că sunteţi amândoi atât de iertători. Aţi lăsat toată porcăria aia să vă stea prea mult timp în cale. Aţi lăsat totul deoparte. Vă jur, uneori cuvintele pot cauza mai multe probleme decât ar trebui.

„Toată porcăria aia." Kate înghiţi în sec. Asta făcea ea? Îşi lăsa viaţa condusă de chestii nesemnificative? Lăsa ceea ce-i spusese sau nu-i spusese Ryan să intervină peste ceea ce simţea în adâncul ei? Dacă şi-ar lăsa inima să ia deciziile, atunci nu ar mai sta aici întrebându-se ce dracu' ar trebui să facă în continuare.

Ryan o iubea. Orice i-ar fi ascuns, o făcuse ca s-o ştie în siguranţă. Era conştientă de asta. Chiar dacă nu-i plăcea, ştia că el făcuse totul cu gândul la ea.

Muşchii pieptului i se încordară. Brusc, o veşnicie i se păru mult prea mult. Tot timpul ăsta căutase un trecut pe care îl crezuse salvator, când, de fapt, ar fi trebuit să aibă încredere în instinct. Iubirea uitată înăuntrul ei era singura care avea puterea să-i arate care era adevărul. Nimic altceva nu mai conta. Nu cu adevărat.

Se ridică dintr-odată. Cafeaua cu lapte se împrăştie pe masă.

Blonda de la cealaltă masă se aplecă peste scaunele dintre ele şi aşeză un teanc de şerveţele peste cafeaua vărsată.

- Uite, dă-mi voie să te ajut.

- Mulţumesc. Kate şterse masa. Nu mi-am dat seama.

- Se mai întâmplă. Când Kate privi în sus, în ochii de un albastru pal ai femeii se citi îngrijorarea. Hei, eşti bine?

- Nu. Da. Se întinse rapid după geantă, neştiind dacă să râdă sau să plângă. Trebuie să plec. Ai o familie frumoasă.

Blonda zâmbi.

- Mersi.

- Nu, eu îţi mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că mi-ai amintit ce contează cu adevărat.

Ryan se trase de gulerul smochingului şi se aşeză la masa din sala aglomerată de bal. Bărbaţi şi femei în haine elegante dansau pe ring. Formaţia reda notele unei vechi melodii de jazz, în vreme ce lumina se revărsa din candelabrul masiv de deasupra.

Nu-şi dorea să se afle aici. Ultimul lucru de care avea nevoie în seara asta era să fie înconjurat de o grămadă de oameni de care nu avea nici un chef. Tot ce-şi dorea era să fie acasă cu copiii şi poate să-şi înece amarul într-o sticlă de whisky după ce ei urmau să se culce.

Nici măcar nu-şi putea aminti pentru ce naiba era organizat evenimentul ăsta de caritate. Pentru cei fără adăpost? Pentru şcolile de stat? Pentru fotomodelele aflate la ananghie sau pentru chirurgia plastică? Prea puţin îi păsa. Dacă nu şi-ar fi confirmat deja prezenţa, ar fi inventat o scuză ca să scape de asta. Şi nu-i convenea deloc că urmase sfatul noului PR care-i spusese că apariţia lui aici în seara asta contribuia la imaginea pozitivă a companiei sale.

Ultimul lucru de care-i păsa acum era compania lui. Nu ar fi trebuit să-l asculte.

- Vor scoate o mulţime de bani în seara asta.

- Poftim? Vocea femeii din stânga îi distrase atenţia de la gândurile lui. Avea probabil în jur de optzeci de ani, părul alb ca zăpada şi purta o rochie argintie

cu mâneci lungi, brodată cu perle, iar pe deget avea cea mai mare piatră prețioasă pe care o văzuse el vreodată. Își aminti vag că era rudă cu o persoană importantă din conducerea statului. Cum dracu' de ajunsese să stea la masa asta era dincolo de puterea lui de înțelegere.

Ar fi trebuit să-și aducă o parteneră. Așa măcar n-ar mai fi fost nevoit nici măcar să se gândească să asculte vocea monotonă a bătrânei. Problema era că acum nu-i stătea deloc gândul la întâlniri. Nici nu credea că avea să mai fie vreodată în stare de asta. Nu-și dorea decât o singură femeie, iar ea era într-un avion, probabil deja la jumătatea drumului spre Portland.

– Bineînțeles, Autoritatea Tinerilor Inițiați, continuă bătrâna. Nu-mi vine să cred câtă lume îi susține. Este minunat, nu crezi?

Autoritatea Tinerilor Inițiați. Corect. Asta era.

– Da. Se prefăcu interesat de conversație. Vor face o groază de bani.

Abia dacă era atent la ea în vreme ce se gândea cât timp trebuia să stea până să se strecoare afară și să plece.

– Groaznică veste legată de chestia aia oribilă în care ai fost implicat, continuă bătrâna de lângă el. Am auzit că soția ta a plecat.

Ryan o fulgeră cu privirea.

– Ce?

Femeia își flutură mâna.

– O, dragule. În orașul ăsta, nimeni nu poate păstra un secret. Fiica mea tocmai a trecut printr-un divorț. E cam de vârsta ta. Ar trebui să-ți dau numărul ei.

Bingo. Până aici. Ryan se ridică de pe scaun și-i zâmbi politicos.

– Vă rog să mă scuzați.

Își făcu loc prin înghesuiala de pe ringul de dans. Se temea că avea să facă implozie dacă nu reușea să iasă suficient de repede. Ajuns în colțul încăperii, simți că era atât de aproape de libertate. Fu oprit de mult prea multe ori de cunoștințe din lumea afacerilor. Fiecare dintre aceștia reuși să-l calce pe nervii și așa solicitați.

Încheie politicos ultima conversație și se îndreptă spre ușă, dar fu oprit de o voce familiară.

– *Mon cher*, ce mă bucur să te văd.

„O, rahat. Monique."

Se holbă la chipul ei perfect, înconjurat de claia aia de păr roșcat, dar nu reuși nici în ruptul capului să-și dea seama ce naiba văzuse la ea.

– Habar n-am avut că o să fii aici.

– Agentul meu m-a atras în asta, dacă tot eram în oraș. Publicitatea nu strică.

Părea logic. În mod evident, nu se afla aici pentru că îi păsa de tineretul inițiat.

– Arăți bine, *mon cher*. Veni mai aproape de el. Mi-a părut rău să aud despre problemele prin care ai trecut de curând.

– Da, sunt convins de asta.

Femeia zâmbi seducător, fluturându-și genele lungi.

– Nu mi-ai povestit niciodată despre soția ta.

– Păi, n-am ajuns niciodată să discutăm ceva serios, nu-i așa?

Monique se apropie și mai mult, își strecură brațul pe sub al lui și se aplecă foarte aproape de urechea lui.

– De ce nu mergem noi doi într-un loc liniștit, ca să-mi povestești toate detaliile sordide? Mă pricep foarte bine să ascult.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singur cu ea. Își trase mâna de sub brațul ei.

– Nu ai partener?

Ce întrebare prostească. Bineînțeles că avea.

Femeia își flutură mâna.

– O, e pe undeva pe-aici. E un tip foarte plictisitor. Aș prefera să stau cu tine și să mă pui la curent cu noutățile, *mon cher*. Mi-ai rămas dator.

„Asta n-o să se-ntâmple."

– Știi, oricât de tentant mi se pare, cred că va trebui să te refuz. Ryan privi spre ușă, calculând distanța pe care o avea de parcurs până când o să fie liber. Simți că se sufocă în clipa când o văzu pe Katie intrând în încăpere.

Era îmbrăcată în blugi și cu un tricou portocaliu, purta pantofi comozi, iar pe un umăr îi atârna o geacă de piele. Buclele ei castanii îi cădeau rebele în jurul feței. Era îmbujorată, ca și cum ar fi alergat. Și, așa cum stătea acolo, înconjurată de femei îmbrăcate în rochii de zeci de mii de dolari și cu tot felul de bijuterii, era cea mai frumoasă ființă pe care-o văzuse vreodată.

Dar ar fi trebuit să se afle într-un avion. Mirarea se transformă în îngrijorare. Se îndreptă spre ea, auzind-o ca prin ceață pe Monique strigându-l. Când Katie îl zări, începu să-și facă loc prin mulțime, mergând în linie dreaptă spre el.

– Ce este? o întrebă când ajunse lângă ea. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea. Totul. Vreau să spun...

Era agitată. Ea nu era niciodată agitată. Deveni și mai îngrijorat.

– Katie...

Femeia dădu cu privirea de mâna lui stângă. Oftă și-și trecu degetele peste ale lui, atingându-i verigheta.

– Încă mai porți asta.

– O port întotdeauna.

– Ești un idiot, Ryan Harrison. Aveai de gând să stai aici și să aștepți să mă hotărăsc eu, nu-i așa?

– Ți-am spus că așa voi face.

– Nu te merit.

În sufletul lui răsări speranța.

– Vrei să spui că mă vrei?

Femeia își întrepătrunse degetele cu ale lui.

– M-am luptat din răsputeri cu ceea ce sunt și cu ceea ce vreau, pentru că nu-mi amintesc viața de dinainte. În seara asta, în timp ce stăteam în aeroport, mi-am dat seama că tu și copiii *sunteți* viața mea. Am lăsat prea multe nimicuri să ne stea în cale. Nu vreau să mai fac asta.

Îi voia alături de ea. Ryan închise ochii, simțind cum i se umple inima de bucurie.

– Ar fi bine să fii sigură, pentru că nu mai suport să te mai pierd o dată. De două ori într-o viață e prea mult. Dacă mă vrei, va trebui să fie pentru totdeauna.

– Ryan, uită-te la mine. Atingerea degetelor ei catifelate pe bărbie îl făcu să-și deschidă ochii. Încă sunt supărată că m-ai mințit. Dar înțeleg de ce ai făcut-o. Știu că ai procedat așa pentru că mă iubești și pentru că încercai să te asiguri c-o să fiu în siguranță. Dar, pe lângă dragostea ta, am nevoie și de încrederea ta. Am nevoie să știu că, atunci când vom avea probleme, o să fii mereu alături de mine. Vreau să știu că pot conta pe tine.

– O să fiu. Poți.

– Și am nevoie să știu că, în sufletul tău, orice ar fi, crezi că și eu voi fi alături de tine. Căsnicia e un parteneriat care nu funcționează fără încredere.

Vorbea despre căsnicie. Avea senzația că inima își triplase mărimea în pieptul lui.

– Katie...

Ea veni mai aproape. Atât de aproape, încât îi putea simți căldura trupului, îi putea mirosi aroma de liliac a pielii, îi putea vedea lacrimile strălucindu-i în ochi.

– Îți spun eu ce vreau. Vreau să mă săruți așa cum ai făcut-o la mine acasă, să faci dragoste cu mine așa cum ai făcut la tine acasă. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață alături de tine și vreau ca în fiecare noapte să mă întind în pat alături de tine. Vreau să îi avem lângă noi pe copiii noștri și să ne trăim viața împreună. Vreau toate astea, dar, mai ales, te vreau pe tine.

Ryan nu mai putea să respire. Îl voia pe el. Îl voia cu adevărat. Chiar și după ce el o dăduse așa rău în bară.

Degetul ei mare îi mângâie buza de jos, iar asta îi transmise scântei de căldură în străfundul sufletului.

– Te iubesc, Ryan Harrison. Te-am iubit dintotdeauna. Doar că am fost prea încăpățânată să-mi dau seama că ăsta e singurul lucru care contează.

Ryan îi cuprinse fața în mâini și-i șterse o lacrimă care-i alunecase printre gene.

– De ce naiba ți-a luat așa mult să-ți dai seama de asta?

Kate surâse în timp ce el o sărută, în timp ce braţele ei se încolăciră în jurul lui şi-l strânseră atât de tare, încât reuşiră să-i topească, până la urmă, toată gheaţa pe care o adunase înăuntrul lui.

– Am o rană la cap, mai ştii? Îmi ia mai mult să-mi dau seama cum stau lucrurile.

– A, deci de asta? Îşi simţi sufletul uşurat şi plin de bucurie, iar asta se împleti cu sunetul muzicii care răsuna din sala de bal şi-l umplu de fericire. Şi eu care credeam că îţi place doar să mă vezi suferind.

– Numai în dormitor. Şi doar atunci când suferinţa asta ne aduce plăcere amândurora. Apropo... Zâmbi lipită de umărul lui. De fapt, aş cam vrea un pic de plăcere dintr-asta chiar acum. Dacă nu cumva nu te deranjează să pleci mai devreme de la petrecerea asta, vreau să spun.

Tot trupul lui se încordă la auzul insinuărilor erotice ale vorbelor ei. Abia aştepta să ajungă acasă, s-o dezbrace şi s-o întindă pe patul lui. Pe patul lor.

Se dădu în spate, şi orice urmă de amuzament îi dispăru de pe chip în clipa când se uită în jos spre femeia pe care o iubise, pe care o pierduse şi pe care nu avea să mai fie atât de prost încât s-o lase din nou să plece. Era conştient de strălucirea blitzului unui aparat de fotografiat undeva în apropiere, dar, pentru prima dată, puţin îi păsa de asta.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că nu am fost sincer cu tine. Pentru că nu am avut încredere în ceea ce se întâmpla între noi. Mi-a fost atât de teamă c-o să te pierd din nou, încât am făcut exact ceea ce încercam să preîntâmpin. Te-am alungat din braţele mele. Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Îţi promit. Între noi nu vor mai exista secrete.

– Fără secrete, aprobă ea. Decât dacă este Crăciunul. Sau ziua mea. Sau aniversarea noastră. Dacă stau să mă gândesc, azi..., ochii ei sclipiră ca ai unui drăcuşor, azi ar fi o zi aniversară numai bună de amintit pe viitor. Ziua în care ne-am regăsit în sfârşit drumul unul spre celălalt.

Îi ardea de glume. Ryan își simțea inima de parcă ar fi prins aripi. De parcă era gata să-și ia zborul din piept. Annie a lui... Katie a lui... era singura ființă din lume care știa exact ce îi trebuia.

– Te iubesc, îi șopti el. Nespus de mult. Mult mai mult decât te-am iubit înainte. Te rog să nu mă mai părăsești niciodată.

Expresia de pe fața ei se îmblânzi. Și dragostea... o dragoste de care el nu se așteptase să se mai bucure vreodată... îi lumină abisul ochilor verzi în lumina scânteietoare a candelabrului.

– Niciodată, Ryan. Absolut niciodată.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978 606 686 275-8